

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOTHING LIKE THE MOVIES

LYNN PAINTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF BETTER THAN THE MOVIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIMON & SCHUSTER eGalley Sorumluluk Reddi

Bitmiş kitap ile doğrulanana kadar yayın için alıntı yapmayın. Bu ön, düzeltilmemiş okuyucu provası Simon & Schuster'ın mülkiyetindedir. Tanıtım amacıyla ve alıcının incelemesi için sunulmuştur ve başka bir amaçla kullanılamaz veya herhangi bir üçüncü tarafa devredilemez. Simon & Schuster, provanın kullanılabilirliğini istediği zaman sona erdirme hakkını saklı tutar. Herhangi bir çoğaltma, satış veya kamuya dağıtım yasaların ihlalidir. Bu dosya, bu kitabın yayınlanmasının ardından artık erişilebilir olmayacaktır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

***New York Times*'ın merakla beklenen bu devam kitabında *Filmlerden Daha İyi*'nin en iyi yazarı Wes ve Liz, birbirlerine karşı hissettikleri duygular ile büyüme sancılarını dengelemek için mücadele ediyor.**

üniversite öğrencisi olmak.

Birkaç güzel ay boyunca Wes'in hayalindeki kız vardı: güçlü iradeli komşu kızı Liz. Ancak ikisi birlikte UCLA'ya gidip birinci sınıfa başlamak üzereyken bir trajedi yaşandı. Wes bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kaldı ve bu süreçte Liz'i de kaybetti.

Aylar ve aylar sonra Wes ve Liz kendilerini üniversitede birlikte bulurlar. Artık daha sağlıklı bir yerde olan Wes, ilişkilerini bitirdiğinde Liz'in kalbini kırdığının farkındadır ama onu tekrar kendine aşık etmeye karardır.

Wes, Liz'i herkesten daha iyi tanıyor ve onun sevdiği romantik komedilere yakışır büyük jestlerle onu geri kazanmak için kusursuz bir planı var.

OnlyLiz'de

Hiçbiri. Wes onu nasıl göreceğini bulmak için bir romantik komedi kahramanı gibi entrikalar çevirmek zorundadır. Daha da kötüsü, Liz'in yeni bir *erkek* arkadaşı var.

Yine de pes etmeyen Wes, zekice planlar yaparak Liz'in dikkatini çekmek ve sevgisini geri kazanmak için elinden geleni yapar. Ancak tüm çabaları sonuçsuz kalınca, Wes ilişkilerinin gerçekten sonsuza dek bitip bitmediğini merak etmeye başlar.

-Yayın Öncesi Buzz Kampanyası

-Medya Desteği: Basılı İnceleme, Özellik ve Dijital Kampanya

-Seçilmiş Yazar Görüşmeleri

-Ticaret Reklamcılığı

-Tüketici Reklamcılığı

-Tüketici Fuarları ve Festivallerde Tanıtım

- Büyük @SimonTeen Dijital Pazarlama Kampanyası
- Kapsamlı Sosyal Medya Etkileyici Erişim ve Tanıtım
- Eğitimci ve Kütüphaneci Sosyal Yardım
- Eğitimci ve Kütüphaneci Konferanslarında Tanıtım
- Yazarı  evrimi i Bul: Facebook @LAPainterBooks; Instagram @LynnPainterBooks; Web sitesi: LynnPainter.com; X/Twitter @LAPainter

Lynn Painter hem gençler hem de yetişkinler için romantik komediler yazıyor. *Better Than the Movies*, *Mr. Wrong Number*, *The Do-Over*, *Betting on You* ve *Nothing Like the Movies* adlı kitaplarının yanı sıra *Omaha World-Herald*'a düzenli olarak katkıda bulunmaktadır. Kocas  ve bir sürü vahşi çocuğuyla Nebraska'da yaşıyor ve okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda enerji i e eği içip romantik komedi izliyor. Onu LynnPainter.com adresinde, Instagram'da @LynnPainterKirkle veya Twitter'da @LAPainter adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

**Lynn Painter
tarafından
da**

*Filmlerden Daha İyi
The Do-Over
Betting on You*

OceanofPDF.com

NOTHING LIKE THE MOVIES

LYNN PAINTER

BFYR

NEW YORK LONDRA TORONTO SYDNEY YENİ DELHİ

OceanofPDF.com

Benim küçük aptal WesLiz aşıklarım için:
Bu kitap sadece senin sayende oldu ve sonsuza dek minnettarım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YENİ YIL GECESİ

"On beş yaşındaki halim şu an beni görebilseydi, sikime bir yumruk atardı."

-Set It Up

Wes

"Burası *tıklım tıklım*."

"Dostum, sana söylemiştim," dedi Adam, ağzına bir parça sakız tıktırıp partiye girerken sırtarak. Bir hoparlörden yüksek sesli müzik yükseliyordu ve herkes sesin *üzerinde* konuşuyor gibi görünüyordu.

Onu ve Noah'yı merdivenlerden yukarı, liseden tanıdığım herkesin hazır bulunduğu oturma odasına kadar takip ettim. *Lanet olsun*. İnsanlar *her yerdeydi*, koltuklarda oturuyor ve etrafta dikiliyorlardı ve dışarı çıkma kararımdan anında pişman oldum.

"Bennett!" Alex odanın diğer tarafından koşarak geldi ve kollarını bana dolayarak beni kucakladı.

"Mutlu yıllar Benedetti," dedim, yutkunarak ona sarıldım.

"*Nasılsın?*" diye sordu ve benden uzaklaşırken gülümsemesinden nefret ettim. O acıyan gülümsemelerden biriydi, sanki hayatımın boka sardığı gerçeğiyle nasıl başa çıktığımı soruyordu.

"Güzel," dedim, arkadaşlarım üniversiteden döndüğü için mutlu olmak - *yeniden sosyal bir hayatım* olduğu için çok mutluydum - ve sosyal olmaktan nefret etmek arasında kalmıştım. Çünkü herkes ne kadar iyi olsa da, hepsinin benim için üzüldüğünü söyleyebilirdim. Babam için üzüyorlardı, üniversiteyi bıraktığım için üzüyorlardı, artık beyzbol oynamadığım için üzüyorlardı.

Çok üzgün bir adamdım.

Noah ve Adam döndüğünden beri, beni her davet ettiklerinde *kesinlikle olmaz* diyordum. Ama nedense yılbaşı gecesi pes etmeme neden oldu. Yılbaşı gecesi

Tatil olması beni yumuşatmıştı, görünüşe göre, şimdi pişmanlık duyuyordum.

Çünkü hiçbir şey aynı hissettirmiyordu.

Bu insanlarla son kez bir araya geldiğimde hepimizin geleceğimiz için büyük planları vardı. Ve hala da öyle.

Öte yandan ben, yönümü değiştirmiştim.

Babam öldüğünde (UCLA'ya taşındıktan iki hafta sonra), cenaze için eve geldim ve bir daha hiç ayrılmadım, okulu ve geleceğin benim için taşıdığı her şeyi bırakmaya karar verdim. *Sanki başka seçeneğim varmış gibi*. Kalp krizinin üzerinden birkaç ay geçtikten sonra, markette tam zamanlı bir işe yerleşmiştim ve Uber şoförlüğü gibi bir yan işim vardı. Hayat *harikaydı*.

"Hadi ama Michael mutfakta Money Bet oynuyor," dedi Noah, işaret ederek. "Burası çok gürültülü."

Yeni favori parti oyunu olan Para Bahsi, temelde para eklenmiş cesaret oyunlarından ibaretti. Mağazada birlikte çalıştığım bazı çocuklar bunu uydurdu ve Adam ve Noah'a bahsettiğimde, bununla çıldırdılar.

Onları mutfağa kadar takip ettim ve masaya oturmadan önce bir içecek almak için durdum.

"Zamanı gelmişti Bennett," dedi Michael masanın diğer ucundaki yerinden, kafasının çoktan güzel olduğunu anlamama yetecek bir ses tonuyla. "Bütün tatil boyunca inzivaya çekildin."

Diğer odada çalan *Fearless*'ın o eski şarkısının ilk birkaç notasını duyduğumda dişlerimi sıktım. Partinin arka planında *bu* şarkının çalacağını tahmin etmiştim. Son zamanlarda hayatıma yüzde yüz uyuyordu.

"Meşguldüm," dedim, fincanımı elime aldım ve hepsini mideye indirdim. Sarhoş olmaya çalışmıyordum ama sarhoş *olmamaya* da çalışmıyordum. Noah'ın evinde kardeşiyle biraz oyun oynamıştık, bu yüzden iyi bir başlangıç yapmıştım.

Noah boş bir teneke kutuyu önüme itip mutfak lavabosunu işaret ederek, "Beş parasına bahse girerim ki Bennett buradan başaramaz," dedi.

"Kabul ediyorum," dedim ve kutuyu lavaboya doğru fırlatarak tezgâhtan sekip yere düşmesini izledim.

"Berbatsın," diye cevap verdi ve cebimden beş dolarlık bir banknot çıkarıp önüne koydum.

"Yine de senden daha iyi."

Noah bir mesaja bakarak, "Joss az önce geldi," dedi, "Tavuklu sandviçimle birlikte, evet."

"Para bahse girerim tavuklu sandviç y-" dedim, onu görünce sözümü yarıda kestim.

O. Oradaydı.

Oradaydı.

Vay anasını.

Libby oturma odasında duruyordu.

Tatilde olduğu iki hafta boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım ama şimdi aynı partideydik.

Yılbaşı gecesi.

Şaka mı yapıyorsun, Evren? O gece üç farklı partiyi veto etmişim, onun gelebileceğini düşündüğüm partileri, ama bunun güvenli olacağını varsaydım.

Her şeyin sessiz mi yoksa gürültülü mü, bulanık mı yoksa aşırı odaklı mı olduğundan emin değilim ama Liz'e baktığımda evrenin değiştiğini, her şeyin bulanık arka plan renklerinin izlenimci çizgileri içinde eridiğini biliyorum. Joss'la konuşuyor, gülümsüyordu ve onu gördüğümde hissettiğim boşluk, içimi kemiren bir sızı, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Babamın cenazesinden beri onu yüz yüze görmemişim. Ondan sonra birkaç hafta uzaktan görüştük, ama sonra ben bitirdim.

Başka seçeneğim yoktu.

Sensiz nefes alamıyorum, ama almak zorundayım.

Parmaklarım ona dokunmak, yanına gitmek, elinden tutup benimle birlikte mutfağa çekmek, böylece Para Bahisleri hakkında gülmek ve birini saçma bir şey yapmaya ikna etmek için kaşınıyordu.

Ama artık ona dokunamazdım.

Sanki bana gülümsediği, benimle güldüğü, yurt odamda kollarıma dolandığı binlerce anısı bir araya gelmiş ve saatte doksan mil hızla gelen bir top gibi ciğerlerime çarpmış gibi hissettim.

Siyah, yumuşak ve büyük boy bir süveter giymişti, önü ekose eteğinin içine sokulmuştu. Koyu renk taytı ve sevimli botlarıyla hoş görünüyordu ama gözlerim lazer gibi kazağın açıkta bıraktığı güneşte kızarmış omzuna ve altından görünen dövmesinin mürekkepli kenarına odaklandı.

Beni çağırıyor.

Çünkü o dövmeyi kendi dövmemden daha iyi biliyordum.

Onunkine asla sadece bakmadım. Hayır, onunkini keşfettim, izini sürdüm, öptüm, sanki vücudu benim haritamış ve o koordinatlar benim gerçek kuzeyimmiş gibi o mürekkepli enlemi inceledim.

Avucumun içi gibi bildiğim tek şey sensin.

Lanet olsun.

Mutfak masasının ortasından desteyi alıp dikkatimi dağıtmaya çalışırken Adam'a, "Üç parasına bahse girerim ki kartı tahmin edemezsin," dedim. Liz'e bakmaya devam edersem kıcıma tekme basacak olan anılarla baş edemeyeceğimden emindim.

Anılardan daha da kötüsü, onu düşündüğümde aklımdan hiç gitmeyen sorulardı.

Hâlâ kitap okumak için sahile gidiyor mu? Ben gittiğimden beri bizim In-N-Out'a gitti mi? Birinci sınıf çalma listesine hangi şarkıları ekledi?

Biriyle görüşüp görüşmediğini düşünmeme bile izin vermedim.

Bilmesem daha iyiydi.

Okula dönmemeye karar verdikten sonra sosyal medya hesaplarımı silmişim, çünkü kısmen hayatımın geri kalanını ona sürünerek geçireceğimi biliyordum ve kısmen de önemli olan ne paylaşabilirdim ki? Arkadaşlarım kardeşlik partilerinden ve finallere çalışmaktan fotoğraflar paylaşırken, benim de hayatımdan bir kesit paylaşmam fena halde havalı olurdu, değil mi?

Bugün markette çift vardiya çalıştım ve kendime fırının fan motorunu nasıl tamir edeceğimi öğrettim. Şimdi rüya gibi çalışıyor. #blessed

"Kabul et. Ve bu bir kız," dedi, bir eşek gibi gülümseyerek. Valeyi çevirdim. "Çok, çok yanlış, evlat."

"Biz oynamak istiyoruz." Joss mutfağa girdi ve Adam ile Noah arasındaki boş sandalyeye oturdu, Adam bana üç dolar atarken elindeki fast-food poşetini masaya bıraktı.

"Seni ve bu sandviçi çok seviyorum," dedi Noah çantayı yırtarak, "Hem de çok."

Liz'in Joss'un çok gerisinde kalmayacağını bildiğim için tüm vücudum alarmdaymış gibi hissediyordum. Adam, "Pekâlâ Jo, beş bahse varım ki Bağlılık Yemini'ni tersten söyleyemezsin," dediğinde gözlerimi kartlardan ayırmadım.

Başladığında kahkahalar ve laf atmalar oldu ama Liz'in Adam'ın diğer tarafındaki boş koltuğa oturduğunu hissettiğimde kulaklarımdaki uğultudan duyamadım. Kızıl saçlar ve Chanel No. 5 benim atmosferim oldu.

ciğerlerime çekti ve gözeneklerimden içeri sızdı. Ona bakmayı reddettim - *bunu yapamam amina koyayım- ama* gözlerini üzerimde hissettiğimde yüzüm yandı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Joss devam ederken ben de kartları karıştırmaya başladım.

"Güzel sakal, Bennett," dedi sessizce, sesi kan dolaşıma dalıyor ve vücudumun her yerine pompalanıyordu.

Burnumdan nefes aldım ve bakmak zorunda kaldım. Yani, onu görmezden gelemedim.

Gözlerimi kartlardan kaldırdım ve sonra bana gülümsediğinde içimdeki her şey durdu.

Çünkü aynıydı.

Gülümsemesi, Ogallala, Nebraska'daki hayvan barınağının otoparkında beni sevdiğini ilk kez söylediği zamanki dizlerimi titreten gülümsemesinin aynıydı. Kırmızı dudaklar, parıldayan yeşil gözler, pembe yanaklar-

Lanet olsun, benden nefret etmiyor.

Yutkundum ve kafamda milyonlarca soru dolaşırken ne yapacağımı bilemedim.

Neden benden nefret etmedi? Tanrı aşkına, son konuştuğumuzda ağlıyordu.

Benden nefret etmesi gerekiyordu.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Noah, "Tanrı aşkına çocuklar, bir oda bulun," diyene kadar birbirimize baktığımızı fark etmemiştim. Yirmi dolarına bahse girerim ki Liz ve Wes öpüşmeyecekler."

Sessizlik mutfağa açık bir elle vurdu, kimse nasıl tepki vereceğini bilemediği için garip tokat yankılandı. Ben bunu sindiremeden ve onun sözlerini yok etmenin bir yolunu bulamadan Liz çenesini kaldırdı ve "Kabul ediyorum" dedi.

Ayakta olsaydım, göğsüme bir aparkat gibi çarpan o küçük, altı harfli kelimenin gücüyle geriye doğru tökezleyeceğimden eminim. Gülümseyen ve onu öpmem için bana meydan okuyan retrograd kırmızı ağızına bakarken, kafatasımda bir bas davul gibi çarpan kendi kalp atışımdan başka bir şey duymadım.

Zihnim çılgına dönerken dişlerimi sıktım, çünkü o anda onu öpmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi istememişim. Onu kucağıma çekmek ve öpücüğünde, Los Angeles'a uçmadan önce güvenlik kuyruğunda bana el salladığı günden beri hissetmediğim sıcaklıkta kendimi kaybetmek istedim.

Ama eğer yapsaydım, tekrar bir araya geleceğimizi biliyordum. Onun için en iyisi bu olsa bile, onu tekrar bırakacak kadar güçlü değildim.

Ve bu en iyi şeydi.

Sensiz nefes alamıyorum, ama almak zorundayım.

Ben de yutkundum, sandalyemi geriye ittim ve onun zümrüt bakışlarına bakarak ayağa kalktım.

"Bu benim için zor bir pas," dedim, vücudumdaki her hücre duygular içinde boğulurken sesimin bu kadar duygusuz çıkmasına biraz şaşırarak.

Mutfaktan çıktım, Noah'ın ben uzaklaşırken bağırdığı saçmalıklarla - "Neden bu kadar hıyarsın?"- ya da Joss'un beni bir sonraki görüşünde yapacağından emin olduğu sözlü saldırıyla ilgilenmedim.

Hepsinin canı cehenneme, diye düşündüm arka kapıdan çıkarken, oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama gece yarısı güvertede tek başıma oturup, evdeki herkes "Mutlu Yıllar" diye bağırırken bir Swisher'ın turuncu ucuna bakarken, sözlerimin onun yüzüne yaptıkları için kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİ YIL SONRA

"Senden o kadar nefret ediyorum ki bu beni hasta ediyor."

-Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey

Wes

Alarmımı kapattım -sabah altı- ve karanlıkta oturdum.

Oda arkadaşım AJ "sadist pislik" diye mırıldandı ve ben kendi yatağımdan çıkıp giyinirken onun yatağında yuvarlandım. Aynı Kanada yaz beyzbol ligine gönderilmiştik ve aynı ev sahibi ailenin yanında kalmıştık, bu yüzden sonbahar derslerinin sadece ilk günü olmasına rağmen, sanki yıllardır birlikte yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Kalkışa gitmemize beş dakika kalana kadar uyuyacağını biliyordum ama birkaç saat içinde Acosta'ya vardığımızda tamamen uyanık ve sert olmaya hazır olmak istiyordum.

AirPods'umu takıp "Trouble's Coming" şarkısını açtım ve tepeden aşağı inerek henüz isimlerini öğrenmediğim yurtların önünden geçtim. Taşındığımdan beri her sabah koşuyordum ve kampüsün canlanmadan önceki erken saatlerinde sevdiğim bir şey vardı. Güneşin doğuşunu görmek, kuşları dinlemek (şarkılar arasında), tepedeki yeşil ağaçların yanından koşmak, bir şekilde evdeki yeşil ağaçlardan *farklı* hissettiriyordu; Kaliforniya'ya vurulmuştum.

Tam olarak UCLA'ya vurulmuştum.

Dürüst olmak gerekirse, aşık olmamın muhtemelen mekânın kendisinden çok ikinci şansımın gerçekleştiği yer olmasıyla ilgisi vardı. Evet, muhteşem bir ortamdı ama hayallerimin gerçekleştiği bir ortamdı.

Bir scooter'a yol vermek için yavaşladığımda iliklerime kadar hissettiğim saçmalık buydu.

yanımdan geçip gitti. Çünkü buranın olanaklarına kafayı takmıştım. Beyzbol potansiyeli (hem üniversite hem de MLB), eğitim potansiyeli, *diğer* potansiyeller; haritadaki bu nokta, Westwood, her şeyimin başlangıç noktası gibiydi.

Elinde hortumla çöp tenekesini yıkayan bir adamın etrafında koşarken şarkı söylemek istedim; o kadar büyük bir ahmaktım.

Onun yerine başımı salladım ve koşmaya devam ettim.

Günaydın, dostum.

AJ her gün bu kadar erken koştuğum için aklımı kaçırdığımı düşünebilirdi ama o sadece bir bebektir, okula gitmeden önce 'balo kralı' unvanını bırakacak zamanı bile olmayan 18 yaşında bir çocuktur.

Öte yandan ben, kanıtlaması gereken çok şeyi olan 20 yaşında bir birinci sınıf öğrencisiydim. Çünkü iki yıl önce her şeye sahiptim.

Sonra hepsini kaybettim.

Şimdi o her şeyi yakalamak için ikinci bir şansım varken, emin olabilirsiniz ki gelişigüzel uzanmıyordum.

Hayır efendim, iki elimle açgözlülükle kavırıyor ve asla bırakmıyordum.

Hayatımın tadını çıkarıyor, kendimi her anın içine atıyordum çünkü o anların ne kadar kısa olduğunu ilk elden biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, okulun ilk günü için saçma bir şekilde heyecanlıydım. *Bugün hayatımın geri kalanının ilk günüymüş* gibi saçmalamak istemedim (bu trajik bir şekilde *yaşa, gül, sev'e* yakındı, değil mi?), ama öyleymiş gibi hissettim.

Ve ben çok hazırdım.

Üç millik turumu koştum, duş aldım, ardından Ackerman'da AJ ile kahvaltılık burritosu yedikten sonra scooterlarla Acosta'ya gittik.

Scooterları çok severdim.

Üniversiteye araba getirmemiş ve bisikleti olmayan biri olarak, kampüsün her yerinde bulunabilen Bird scooter'lar hayallerimi süslüyordu.

Wes + scooter = HEA

Tanrım, gerçekten de okulun ilk gününde aşırı heyecanlı bir anaokulu öğrencisiyim, değil mi?

İlk dersime girdiğimde hâlâ sinirlerim bozuktu - kaldırmanın keyfimi kaçıracak hiçbir etkisi olmamıştı.

"İnşaat Mühendisliği ve Altyapıya Hoş Geldiniz."

Profesör konuşmaya başladığı anda amfiye girdim, bu da devasa sınıftaki yüz kadar öğrencinin hepsinin gözlerini ondan çevirip benim girişime tanıklık etmesi anlamına geliyordu.

Aferin, salak.

Acosta'dan Boetler Hall'a gitmenin ne kadar zaman alacağını tamamen hafife almıştım, bu yüzden antrenmandan sonra AJ ile protein smoothie içmeye karar vermem tam bir hataydı.

Ama günün en iyi beyzbol kaldıracısı olduğum için o kadar heyecanlıydım ki (o zamanlar) bana harika bir fikir gibi gelmişti. Neden fazladan birkaç dakika daha takılmayayım, hiçbir şey yapmayayım ama Birinci Gün'de henüz çuvallamadığım gerçeğinin tadını çıkarayım?

Hemen ön tarafta boş bir koltuğa oturdum, sırt çantamın fermuarını açtım ve bir not defteri çıkardım (konu not almak olduğunda dizüstü bilgisayar kullanmayı *sevmezdim*). Bu bir giriş dersi idi, inşaat ve çevre mühendisliği bölümleri için giriş dersi idi, bu yüzden ihtiyacım olan son şey önemli bir bilgiyi kaçırmaktı.

"İlk gün yapılacak klişe bir şey olan ders programının üzerinden sizinle birlikte geçmek yerine, onu okuyabilecek kapasitede olduğunuza güveneceğim. Zeki bir gruba benziyorsunuz." Ciddi bıyıklı, uzun boylu bir adam olan Profesör Tchodre, salonun ön tarafındaki masada durdu ve "Öyleyse başlayalım, olur mu?" dedi.

Mekanik kurşun kalemimin silgisine bastım, defteri açtım ve not almaya hazırlandım.

"Bu derste, inşaat mühendislerinin altyapı geliştirme ve korumadaki rolünü inceleyeceğiz."

O konuya girerken ben de yazmaya başladım, ilk çeyreğimin ilk gününde bir mühendislik dersi alıyordum olmam beni hâlâ şaşırtıyordu. Genel eğitimlerin birinci yılını dolduracağını, beni dünya müziği ve antropoloji gibi anlamsız derslerle boğacağını düşünmüştüm, bu yüzden kimya ve hesap derslerinin yanı sıra buna da kaydolmuş olmak harika hissettirdi.

Kulağa çılgınca gelse de, okuldan uzak kaldığım iki yıl boyunca matematik ve fen derslerini *kaçırmıştım*.

Onuncu sınıftaki fizik öğretmenim Bayan Okun'u suçladım.

İkinci sınıftan sonraki yaz (yaz ve sonbahar balosu arasındaki iki hafta boyunca) Missouri'de bir mühendislik kampına katılmam için beni ikna etti ve gerçekten ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Gerçekten sadece

Çünkü sıkıcı Nebraska'dan iki haftalık bir kaçamaktı, değil mi?

Benimle aynı şekilde matematik ve bilimden hoşlanan diğer insanlarla birlikte olmayı bu kadar seveceğimi asla hayal edemezdim. Kamptan önce iyi bir öğrenciydim ama hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu, tabii ki birinci lig atıcısı olmak dışında.

Ama geldiğim anda sanki yerimi bulmuş gibi hissettim. O yerde, o insanlarla her şeyin nasıl işlediğini anlamıştım; her şey anlamlıydı. O kamp içimde bir şeyleri aydınlattı ve beyzbol benim için daha öncelikli olsa da mühendislik yolunu izlemem gerektiğini hissettirdi.

Sonunda burada, bir konferans salonunda, bunu gerçekleştirme yolunda olduğum gerçeği?

Çok büyük hissettirdi.

Ders bitene kadar Tchodre'nin her sözünü not ettim, bilgilerin çoğuna ihtiyacım olmayacağını biliyordum ama pek de umursamıyordum. İlk seferinde üniversiteyi hafife almıştım, istersem *elbette* gidebilirim diye düşünmüştüm ama bu seçeneklerin ortadan kalktığını gördükten sonra artık tamamen farklı bir bakış açısına sahiptim.

Her bir parçasına değer veriyordum.

Notları, çalışma seanslarını ve dönem ödevlerini getirin, hepsini istiyordum.

Daha sonra kimyaya gittim, ardından öğle yemeği yedim ve biraz kestirdim. Antrenmandan önce dinlenmeye ihtiyacım vardı, kafamı toparlamak için biraz sessizliğe ihtiyacım vardı, çünkü her ne kadar kaldırmada çok iyi olsam da, atamadıktan sonra bunun bir anlamı yoktu.

"Çember atmak istemediğine emin misin?" AJ oturma odasından bağırdı. ve bazı çocuklar Hitch kortlarında bir saat atış yapmak için hazırlandılar.

Hazırlık maçlarını severdim ama enerjimin tamamını üniversite kariyerimin ilk antrenmanına saklamam gerekiyordu.

"Yok, ben iyiyim," diye bağırdım, telefonumda bir zamanlayıcı ayarladım ve gözlerimi kapattım.

Ama uyumak zordu.

Çünkü Şimdio Ben olsam yapılmış o Burada ve vardı *resmi olarak* başladı UCLA'daki eğitim ve atletizm kariyerim için nihayet zamanı gelmişti.

Liz Buxbaum'u geri getirmenin zamanı gelmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

"Sen hayatıma girmeden önce her türlü kararı verebilecek durumdaydım. Şimdi veremiyorum. Bağımlıyım. Ne düşündüğünü bilmek zorundayım. Sen ne düşünüyorsun?"

-İki Haftalık Bildirim

Liz

Aman Tanrım, bu mu? ?

Saat yediydi ve güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden Westwood'un çoğu hâlâ uyuyordu.

Ama ben değilim.

Koşuya çıkmıştım.

Uzun bacaklı Bay Karada Hız Rekoru Kırmaya Çalışıyorum da *öyleydi*. Önümdeydi, muhtemelen birinci sınıf basketbol oyuncusu olan olağanüstü uzun bir adamdı ve gözlerimi kısmıştım.

Hayır, o devi kesinlikle tanımıyorum.

AirPods'umda "Ever Since New York" çaldı, Harry'nin değeri bilinmemiş bir şarkısı ve bence tam bir sonbahar dilimi. Los Angeles'ta hava sıcak olsa da, kafam çoktan Stars Hollow havasına girmişti çünkü sonbahar dönemi resmen gelmişti.

Bu da şarkı listelerimin yeni tırmıklanmış yapraklardan oluşan müzik yığınlarına gömüldüğü anlamına geliyordu.

Evet, bir PSL çalma listesi için biraz erken ama umurumda değil.

Çünkü derslerin ilk günü büyümlü bir duyguydu. Neredeyse yeni bir dönemin keskin, bozulmamış tazeliğinin *kokusunu* alabiliyordunuz. Dünyada her şey mümkünmüş gibi görünüyordu.

Özellikle de bu yıl.

Gelecekteki kariyerimi ilerletmek için bana taşımacılığın en kolay yolunu öğretmek dışında hiçbir işe yaramayan anlamsız endüstri işlerine iki yıl boyunca başvurduktan sonra

kahve dükkanından ofise, bir stajım vardı. Ve

herhangi bir staj değil.

Lilith Grossman ile birlikteydi.

Kaldırımı hortumla yıkayan bekçiye el salladığımda tuhaf bir şekilde gülümsediğimi fark ettim ama elimde değildi.

Çünkü aslında ilk yılımda gelecekte bana büyük getirileri olacak bir iş bulmuştum.

Ve bugün başladı.

Geçen yıl oda arkadaşlarımdan biri (Clark) atletizm departmanının video prodüksiyon ekibinde çalışıyordu. Çoğu spor dalı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bana yarı zamanlı ücretli bir açıkları olduğunu söyledi, ben de *ne olacak ki* dedim.

Paraya ihtiyacım olduğu için başvurdum.

Bu bir staj değildi; sadece yarı zamanlı bir öğrenci işiydi.

Aşık olduğum bir iş.

Ben sadece sporcuların fotoğraflarını ve videolarını çeken bir amele idim - antrenmanlarda, maçlarda, kaldırma sırasında; benim işim buydu. Temelde ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyordum, her türlü spor etkinliğine ekipman taşıyordum.

Başlarda hepsinde

berbattım. Sonra daha az

berbat oldum.

Çünkü bu benim yaratıcı kaşıntımı kaşıyordu. Tıpkı müziğin filmdeki bir anı dönüştürme gücüne sahip olması gibi, kameramla bir sporcuyu yakalama biçiminin de bir hikaye yaratma gücüne sahip olduğunu fark ettim. Departmanda sadece bir uşak olsam da, kişisel olarak bundan çok şey aldım.

Ödüllü belgesel yapımcısı Lilith Grossman'ın UCLA'da bir spor belgeseli çekeceği ve stajyere ihtiyacı olduğu duyurulduğunda hemen başvurdum.

Çoğunlukla HEFT Entertainment için çalıştığı için.

Sadece spor dünyasında başarılı bir video yapımcısı değil, aynı zamanda hayalimdeki şirketle sayısız projesi olan bir yapımcıydı. HEFT Entertainment, HEFT Motion Pictures ve HEFT Television'ın yanı sıra HEFT Music'ten oluşuyordu. Şirketin her iki tarafı da çok büyüktü ve müzik ve film dünyasının en büyük isimleriyle çalışıyordu.

Eğer Oscar ya da Grammy kazanmış olsalardı, muhtemelen HEFT ile birlikte olurlardı.

Açıkkası, filmlerde müzik süpervizörü olmak isteyen biri olarak

ve televizyon, orada staj yapmak çok önemliydi. Kahramanlarımın çoğu orada işe başlamıştı ve şimdi ben de onlardan biri olacaktım.

Hala inanamıyordum.

Teknik olarak staj bugün başladı ama Lilith ve ben birkaç haftadır birlikte çalışıyorduk. Kampüsteki işleri ayarlamasına yardım etmek isteyip istemediğimi sormak için bana ulaşmıştı. Proje süresince Morgan'da bir ofisi olacaktı (J.D. Morgan Center tüm atletik takımların personel ve yöneticilerinin ofislerinin bulunduğu yerd) ve arkadaşlarımın çoğu yaz boyunca Los Angeles'ta kalmamışken ben kaldığım için bu şansı kaçırmadım.

Ve bu *en iyi* karardı.

Başarılı bir yapımcıdan ne bekleyeceğimi bilmiyordum - dürüst olmak gerekirse, bir tür pislik olacağını varsaymışım - ama o tam tersiydi. Bildiği her şeyi *benimle* paylaşmak isteyen inanılmaz başarılı bir kadındı!

Beni Grove'daki bir suşi restoranına yemeğe götürdü ve hedeflerimi sordu. Ona söylediğimde çantasından bir kalem çıkardı ve bir peçeteye hedeflerimi en iyi nasıl gerçekleştirebileceğimi yazmaya başladı.

Ve onun içgörüsü her şeydi.

Çünkü planım Müzik Süpervizyonu ağırlıklı Müzik Endüstrisi lisansımı almak ve ardından müzik süpervizyonu alanında bir yerde çalışmak için dua etmektir.

Ama Lilith bana ilk adım olarak müzik lisanslama alanında bir iş bulma fikrini açtı.

"Lisanslama alanında müzikle çalışacaksınız ama aynı zamanda film ve TV ile de çalışacaksınız. Bir yandan maaş alacaksınız -bu para meselesi çok önemli- bir yandan da *gerçekten* istediğiniz işi almanızın anahtarı olacak değerli ilişkiler kuracaksınız."

Sonra benim idollerimden bir avuç kadarını sıralamaya devam etti. ruhsatlandırmaya başladılar.

Ve çok anlamlıydı.

Müzik süpervizörleri her gün lisanslama ile uğraşıyordu, öyleyse kapıdan içeri adımımı daha iyi nasıl atabilirdim? Şimdi, diplomam için gereken derslere ek olarak, lisanslamayla ilgili her şeye yükleniyor ve lisanslama sertifikası alıyordum.

Gerçekten hayallerime giden bir yol haritası gibi hissettim.

Işığın yanmasını beklemek için köşede durduğumda *tekrar gülümsediğimi* fark ettim. Aptal gibi gülümsüyordum, olduğum yerde koşuyordum ama gülümsememek mümkün değildi.

Çünkü bu yıl *her şey* olmak üzereydi.

Dürüst olmak gerekirse, ilk dersime girdiğimde hala aşık bir ortaokul öğrencisi gibi gülümsüyordum.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Buxbaum?"

Horace'ın sınıfının önüne doğru ilerlerken daha da büyük bir sırtıyla gülümsedim. "Ne?"

"Ne?" Müzik profesörü ve tüm zamanların en sevdiğim öğretmeni Horace Hanks bana doğru eliyle işaret etti. "Bugün dersin ilk günü ve sen bir defter bile getirmedin mi? Sırt çantası? Kalem? Okul malzemelerinin eksikliği beni aşağıladı."

"Haydi Hor," dedim, daha önce aldığım dört derste de sık sık oturduğum sıraya oturarak. "İkimiz de biliyoruz ki sen sadece öğretmiyorsun, icra da ediyorsun. Senin ... um, parlaklığını yakalamanın en iyi yolunun dersini kaydetmek ve sınavlardan önce tekrar izlemek olduğunu öğrendim."

"Bu sestten nefret etmiyorum," dedi kel kafasını kaşıyarak. "Ama bu saygısızlık yüzünden duygularım hâlâ incinmiş durumda."

"Özür dilerim," dedim ve susturulduğundan emin olmak için telefonumu çıkardım. Telefon çaldığında Horace aklını kaçırdı.

Ders (Psikoloji ve Müzik Yönetimi) başladığında kayıt tuşuna bastım ve adam beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bana her zaman *Victorious*'taki drama öğretmenini hatırlatırdı (muhtemelen bu yüzden onu çok sevdim), komik ve utanç verici eşit parçalara sahip olan çılginca alışılmışın dışında bir şekilde öğretirdi.

Bir keresinde bütün bir konferansı söylemişti. Falsetto ile.

Yöntemleri çılğıncaydı ama bir şekilde işe yarıyordu. Ondan hep çok şey öğrendim.

Bir sonraki dersim aynı binadaydı (daha az eğlenceli ve daha sıkıcı olsa da) ve ondan sonra ilk resmi staj toplantım için Morgan'a gittim. Lilith tanıştığımızda çok iyi davranmış olsa da gergindim çünkü o kadar muhteşemdi ki benim ne kadar muhteşem *olmadığımı* görmesini istemiyordum.

Bilgisayarının başında çalıştığını görebildiğim ofisine yaklaştım,

ve açık kapıyı çaldım. "Tak, tak." Kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "İçeri gel ve otur, Liz."

Tanrım, kadın çok havalıydı. Uçları jilet gibi keskin sarı bir saçı vardı ve sanki kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Yakası yukarı kıvrılmış beyaz düğmeli gömleğinin üzerine lacivert bir blazer ceket, yırtık bir kot pantolon ve bir çift uzun kırmızı topuklu ayakkabı giymişti. Sanki Vogue için *Business Casual Chic* adlı bir fotoğraf çekimi yapmaya hazırmış gibi, Los Angeles'ın o toparlanmış görüntüsüne sahipti.

Misafir koltuklarından birine oturdum ve "Nasıl gidiyor?" diye sordum. Gergin olduğumda havadan sudan konuşmamak benim için imkânsızdı.

"Harika, aslında," dedi bana sıcak bir gülümsemeyle. "Bu sabah reklam müdürüyle bir toplantı yaptım ve bu proje için pek çok heyecan verici fikrimiz var."

"Bu harika," dedim, bunun bir parçası olduğum için çok heyecanlıydım. "Paylaşabileceğin bir şey var mı?"

"Seninle her şeyi paylaşacağım çünkü biz bir ekibiz, ama onlar bana onay verene kadar beklemek istiyorum. Eğer gerçekleşmezse, harika bir plan olduğunu düşündüğüm bir şey için umutlanmanızı istemiyorum."

"Bu adil."

"İşte ilk staj ödevin," dedi kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Öncelikle bana ders programını ve iş programını e-posta ile gönder ki ne zaman networking için uygun olduğunu bileyim, ama hangi dersleri aldığını ve eğitmenlerinin kimler olduğunu da ekle."

"Tamam," dedim soğukkanlılıkla, sanki networking hakkında konuştuğu için çıldırmıyormuşum gibi.

"Derslerin öncelikli çünkü o diplomaya ihtiyacın var ama bence bu stajdan kariyer açısından en iyi şekilde yararlanmalıyız, sence de öyle değil mi?"

O böyle şeyler söylediğinde sakın olamıyordum. Yani, Lilith Grossman bana bunu mu söylüyordu? Evet, başımı sallarken bin watt'lık inek sırtışıma tutamadım. Çünkü Lilith hayal edebileceğim tüm bağlantılara sahipti.

Başımı sallayıp onayladığımda sesim biraz fazla heyecanlıydı. "Kesinlikle kabul ediyorum."

"Zaman ayırmaya istekliyseniz, bazı temel iş ilişkileri kurmaya sıkı sıkıya sarılalım derim."

"Kesinlikle istekliyim," dedim, sesimdeki küçük ciyaklamadan pişmanlık duyarak. "Mükemmel. Ve ödevinin ikinci kısmı," dedi ve bana bakarak

"HBO *Hard Knocks*'un bir sezonunu, yani *herhangi bir* sezonunu izlemek."

Başımı salladım. "Tamam."

Masanın köşesinden bir dizi anahtar aldı ve telefonunu ceketinin cebine koydu. "Gitmem gerekiyor ama bana bilgileri gönder ve dizinin bir sezonunu izle. Önümüzdeki birkaç gün içinde, umarım projenin ilk bilgileriyle birlikte sizinle temasa geçeceğim."

"Kulağa harika geliyor."

Neredeyse yemek için Ackerman'daki Epicuria'ya atlayacaktım, hayatımda gerçekleşmek üzere olan her şeyin beklentisiyle uğulduyordum. Sanki o gün güneş daha parlak parlıyor, kuşlar daha yüksek sesle cıvıldıyor ve yemek sipariş edip üretim ofisine geri götürdükten sonra kampüs boyunca takla atmak istiyordum.

Sonunda her şeyin gerçekleşmesinin eşiğindeymişim gibi hissediyordum ve kulaklığımda çalan "You Could Start A Cult" (şu anda en sevdiğim şarkı) şarkısına eşlik etmemek imkansızdı.

Lilith'in ofisinin üst katında ve binanın diğer tarafında bulunan odama geldiğimde, masamda bir salata yedim ve hazırladığım bir Reel için futbolcuların taşınma gününde çektiğim bazı görüntüleri düzenledim. Hâlâ atletizm departmanının angarya işlerini yapıyordum, bu yüzden o küçük küp bana evim gibi geliyordu.

Clark eşyalarını masasının üzerine bırakarak, "Hey," dedi. "Bu sabah beyzbol takımını kaldırmaya gideceğini sanıyordum."

"Cody ile takas yaptım çünkü ilk Lilith toplantım vardı," dedim bilgisayarımdan başımı kaldırmadan, "Şimdi öğleden sonra onların antrenmanını yapıyorum."

"Bir sürü yeni birinci sınıf öğrencisi," dedi ve dizüstü bilgisayarının açılma sesini duydum. "Hepsinin küçük bebeklere benzediğini söylersem yaşlı mı olurum?"

"Öyle ama," diye kabul ettim, ilk yılımı düşünerek. Artık her şey bulanıktı, Tanrı'ya şükür, stres ve tekrarlanan hüznü şarkılardan oluşan bulanık bir pus. "Sadece iki yıl önce bu kadar geniş gözlü ve sevimli olmamız çok tuhaf."

"Onları bir mil öteden de tanıyabilirsin," diyerek klavyesini tıkırdattı. "Sınıfa yürüyüş biçimlerinden bile belli oluyor. Adımlarındaki bir şey *bunun ilk seferim olduğunu* haykırıyor. Sanki gergin kıçlarını sıkıyorlar ve bu onlara garip bir yürüyüş veriyor."

"Buzdolabında başka ranch olup olmadığını biliyor musun?" Çok kuru marulumu yıkamak için bir yudum su içerek sordum.

"Hepsinin süresi
doldu." "Lanet olsun."

"İşyerindeki buzdolabı için alışverişe çıkmamız gerekiyor, çünkü ketçap ya da yaban turpu olmadığını da fark ettim."

Başka bir resim bulmak için dosyamı küçülttüm. "Kimin iş yerinde yaban turpuna ihtiyacı var ki?"

"Kimin yok ki?" Clark'ın sesi çok ciddiydi. "Yaban turpu her şeyin üzerine yakışır."

"Sen diyorsun."

Bu şekilde, yan yana, zar zor konuşarak birkaç saat çalıştık. Aramız hep böyleydi. Clark benim platonik ruh eşim gibiydi. Onun yanında kendimle olduğum kadar rahattım ve bazen birbirimizin uzantısı olduğumuzu hissediyordum.

Horseradish hayranlığı dışında. Hepsi oydu.

Sonunda, saat üçte, küpümün üzerinde yükseldi ve "Jackie'ye gidelim mi?" dedi.

Jackie Robinson Stadyumu beyzbol takımının maçlarını yaptığı yerd. Başımı salladım ve çalışmamı kaydettim. "Peki tam olarak ne istiyorlar?"

"Sadece genel beyzbol sezon öncesi içeriği," dedi ve saçını düzeltmek için ellerini kaldırmadan önce omuz silkti. "Kaldırma, antrenman - bu yılın takımını gösteren birkaç makara."

"Harika," dedim ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantasına yerleştirdim. "Bu kolay olmalı."

"Evet. Önemli bir şey değil."

Kamyonetini aldık, otoparka doğru yürürken scooter kullanan birkaç arkadaş tarafından neredeyse biçiliyorduk. Kıl payı kurtulmama rağmen gülümsedim çünkü hiçbir şey bir e-scooter tarafından neredeyse ezilmek kadar okulun yeniden açıldığını gösteremezdi.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Seni aşağıda gördüğüm anda anladım ki ..."

-My Favorite Wife

Wes

"Bilet bulabileceğini düşünüyor musun?" AJ dirseğini başının üzerine uzatarak mırıldandı. Kanada'dan beş dolara aldığı o aptal güneş gözlüklerini takmıştı ama güneş doğrudan gölgesiz gözlerime vurduğu için yargılamıyordum.

Bir kez olsun, onun berbat tarzını kışkandım.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Mick, kalçasını gererek. "Ama kaç tane isteyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Sen de varsın, değil mi Bennett?"

Takım ısınıyor, esneme hareketleri yapıyordu ama AJ çifte görev yapıyor, bize Cuma gecesi gerçekleşecek "destansı" bir partiye bilet bulmaya çalışıyordu. UCLA'da yanımdaki sahadaki çocuklar dışında henüz kimseyi tanımadığım için, sadece takip edip neler olup bittiğini göreceğimi düşündüm.

"Elbette," diye yanıtladım diz arkası kirişimi esnetirken. Parti yapmak benim için bir öncelik değildi ama sosyal olmaya da karşı değildim.

Vurucular kale koşusu için ayrıldıktan ve biz (atıcılar) bantları çalıştırmaya başladıktan sonra adımı duydum.

"Bennett, sıra sende."

Yedek kulübesine doğru baktım ve Ross bana bakıyordu. Atış koçuydu ama aslında hiçbirimiz ona Koç demiyorduk.

O sadece Ross'tu.

Koşarak gittim, midemin çekinceleri olsa da atmaya hazırdım. *Nefes al ve sakın ol*, dedim kendime. Yıllarca beyzbol oynamıştım.

Bu yüzden gergin kelebeklerle sakinleşmem gerekiyordu. Bu sadece bir antrenmandı.

Riiiiiiight. Bana bundan çok daha fazlası gibi geldi. İki sezon boyunca antrenman yapamadıktan sonra, orada olmam, bu fırsatların hepsi yok olduktan sonra benim için aniden yeniden var olması çok büyük bir duyguydu.

Woody'nin (yedek yakalayıcı) hazırlandığını gördüm ama Ross'a ulaştığımda sırtını çitlere yasladı ve rahat bir şekilde "Bana ilk gününü anlatsana" dedi.

Bunu söylerken ne aradığından emin değildim, sanki iki rastgele adam sohbet ediyormuşuz gibi. Cevap vermeden önce Woody'ye doğru baktım, "Şey-"

"*Hadi* ama," dedi Ross, yüzünde yarım bir gülümsemeyle başını sallayarak. Adam bana her zaman genç Kevin Costner'ı (Bull Durham'dan) hatırlatmıştı çünkü tipik bir koç değildi. Hiç bağırılmazdı ve gergin değildi.

Dürüst olmak gerekirse bir atlete bile benzemiyordu.

Sanki beyzbol hakkında çok şey bilen iyi bir insanmış gibi soğukkanlıydı. Dedi ki, "Koç için saçma sapan bir cevap bulma. İkimiz de okulun bu ilk gününün senin için bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz ve şu ana kadar nasıl gittiğini merak ediyorum. Derslerin hakkında ne düşünüyorsun?"

İki yıl önce takımdan ayrıldığımda aradığım kişi Ross'tu ve geri dönmek istediğim de aradığım kişi o oldu.

Yalvardığım ilk on seferde *teşekkürler ama hayır* diyen de oydu.

İki sezon ara vermek çok fazla evlat.

"Harikalar," dedim, ciddiydim. "Yani, kesinlikle kolay değiller ama en azından ilginç görünüyorlar."

"Güzel," dedi tükürmek için başını çevirirken. "Senin için her şey yolunda gidiyor mu? Her şeyden sonra biraz tuhaf olduğuna eminim."

Az bile söylemişsin. "Evet, çok garip ama iyi anlamda." "Fat Sal's içtin mi?"

"Henüz değil."

"Yapma," diye cevap verdi bana sırtıarak. "O şeyler damarlarını tıkar ve kışını şişirir. Bruin yemek planına sadık kal."

"Öyleyim." Şişko Sal'ın Yeri hakkında çok şey duymuştum.

vücuduma bir sürü çöp sokmak için şu anda performans. "Buradaki her şey çok pahalı zaten." dedim.

"Değil mi? Lanet olası LA, dostum." Başını salladı, doğruldu ve "Birkaç tane atmaya hazır mısın?" dedi.

Onu takip ettim ve atışlar yaptım ki bu harika bir histi. Dünyada hızlı bir top atmak (tam olarak olması gereken yere isabet ettiğinde) gibi bir şey yoktu ve tüm o saçma kelebekler ilk atışım Woody'nin eldivenine çarptığı anda kayboldu.

Çok iyi gidiyordum, *ta ki* dev gibi sarışın bir adamın beni filme aldığını fark edene *kadar*.

Ne oluyor be?

"Aldırma ona," dedi Ross, belli ki yüzümü okumuştı. "Sosyal medya için sürekli çekim yapan ekipleri var; buna alışacaksın."

"Ah," dedim içimde bir endişe sızı hissederek. Sakin olmak ve sezon öncesi performansımın tüm beyzbol geleceğimi belirleyebileceği gerçeğine odaklanmamak için kıcımlı yırtıyordum, bu yüzden ihtiyacım olan son şey kameralı yabancıların baskı yaratmasıydı.

Woody deve doğru sırtarak, "Sadece Clark," diye bağırdı. "O pisliğin ne düşündüğü kimsenin umurunda değil."

"Annenin umurunda," diye gülerек cevap verdi adam (Clark, görünüşe göre), ama kamerayı indirip beni çekmeyi bırakmadı. "Ve sana selam söylememi istedi."

Woody yüzündeki maskeyi indirerek, "Ona selam söyle," dedi, "ve partin için bana bilet ayarlayıp ayarlayamayacağını sor."

"Oldukça yorgun ama atacağım," dedi Clark, bu beni bile güldürdü. "Şimdi kapa çeneni de şu adamatabilsin."

"Teşekkürler," dedim derin bir nefes alarak.

"Sorun değil." Clark yana doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Güven bana, bir Woody'yi kapatmak için bir köy gerekir."

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Oyundan atılma korkusunun sizi oyun oynamaktan alıkoymasına asla izin vermeyin."

-Bir Külkedisi Hikayesi

Liz

"Buxxie!"

Döndüm ve Jimmy Rockford kocaman kollarıyla beni yedek kulübesine doğru el sallıyordu. O, yırtık bir ACL'den çıkan kıdemli bir yakalayıcıydı ve adam bir goril gibi yapılıydı.

Örgülü sakalı olan kızıl bir goril. Bakması çok zordu ama bu da cazibesinin bir parçasıydı.

"Öyle mi?" diye sordum. Çalma listeme ara verip, dış saha oyuncularının uçan top provası yapıyor gibi görüldüğü sahayı işaret ederek sordum. "Çekim yapmam gerekiyor, o yüzden şu anda sohbet edemem."

"Cuma için fazladan bilet var mı? Kardeşim de gelmek istiyor."

Sanki. İkiz kardeşi Johnny, Clark ile rugby oynuyordu ve yürüyen bir stereotipti. İri yarı, kaba ve vahşiydi ve içtiği zaman kavga etmeye ve genel olarak yıkıma meyilliydi. Johnny'den hoşlanıyordum ama onu kampüs dışındaki yeni sevimli dairemizdeki partiye davet edecek değildim.

"Özür dilerim," dedim diğer yöne doğru yürürken, oda arkadaşlarımla parti kuralına sıkı sıkıya bağlı kalma konusunda anlaştığımız için minnettarım. Üçü de son derece sosyaldi, ben daha az öyleydim ve partilerimizin çok büyümemesini sağlamak için bilet kullanmak mantıklıydı. "Ben yokum. Yine de Clark'a bir sor!"

Clark yedek kulübesinin oradaydı, atıcıların görüntülerini alıyordu. Kafasının arkasını görebiliyordum (1.80 boyunda sarışın bir adamken hiç de zor değildi), bu yüzden yaklaşırken kamera çantamın fermuarını açtım ve

İhtiyacım olan her şeyi.

"Tam zamanında," dedi bana, fırlatan birini çekerken, bir şekilde orada olduğumu bildiği halde kafasını kaldırmadan.

"Dikkat, Johnny Rockford bir bilet arıyor." Clark mırıldandı, "O herife çoktan hayır dedim."

"On dolarına bahse girerim ki yine de gelir." Çantamı yere bıraktım, kameranın ayarlarını yaptım ve Clark'ın çektiği adamı çekmek için kamerayı kaldırdım.

Clark ve ben görünmez olmakta ustalaşmıştık ve sporcuların çoğu filme alınmaya alışkın olduğu için kimse bizi fark etmedi bile. Hızlı bir top atışı yapan uzun boylu atıcıya objektiften baktım ve vay canına- bu etkileyici bir hızdı.

İlk bakışta tanıdık gelmedi, yani muhtemelen birinci sınıf öğrencisiydi. Gerçi teknik olarak arkasındaydım ve yüzünü hiç göremiyordum, yani Sanırım *arka tarafının* tanıdık gelmediğini kastetmiştim.

Hayır, arkası çok güzel bir beyzbol arkası gibi görünüyordu.

Tanrı beyzbol pantolonu tasarlayan kadını korusun.

Ve evet, bir kadın olmalıydı.

"Kahretsin, yedek pilin var mı?" Ofisteyken kamerayı şarj etmeyi unuttuğum için sinirlenerek sordum. Köşedeki küçük simge yanıp sönüyordu, bu da sadece birkaç dakikam kaldığı anlamına geliyordu.

"Çantam," dedi, hâlâ video çekiyordu. "Kamyonun arkasında."

"Tamam," dedim, bariz olanı gözden kaçırdığım için sinirlenmiştim. *Lanet olası aküyü şarj et, aptal.* "Sanırım kamyonete geri döneceğim."

"Eğer BP'ye başladıklarını görürsen, birkaç kare çeker misin?" Clark sonunda kamerasını indirdi ve bana baktı. "İçimden bir ses bunun bantlar ve boğa güreşlerinden daha iyi bir içerik olacağını söylüyor."

"Elbette." Kamyonete geri döndüm ve aküyü değiştirdikten sonra sonraki bir saatimi vuruş antrenmanının fotoğraflarını çekerek geçirdim. Geçen seneki oyuncuların çoğunu görmek -Mick ve Wade favorilerimdi- ve yeni oyuncuları izlemek eğlenceliydi. UCLA ülkedeki bir numaralı oyuncu sınıfına sahipti, bu da iyi bir sezon geçireceklerini garanti etmiyordu ama sezon öncesi faaliyetlerini antrenmandan daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Bir önsöz gibiydi.

Wade başlama vuruşu talimi yaparken ona yakınlaştım ve hiç ciddi olmayan yüzündeki ciddiyeti fotoğrafladım.

Tanrım, geri dönmek harika. Aşık olabileceğimi asla hayal edemezdim.

ama Tanrı yardımcım olsun, bu iş bunu gerçekleştirdi.

Çünkü görüntüleri etiketlemek ve film ekibinin eşyalarını tutmak gibi işleri yaparak işin inceliklerini öğrenmenin yanı sıra, düşük seviyeli prodüksiyon işimden çok daha çılgınca bir şey çıkmıştı. Müziğin yanı sıra, sporcuların yaşam alanlarındaki düz görüntülerini alıp insan deneyimi hakkında ilgi çekici bir hikayeye dönüştürme sürecini sevdiğimi keşfetmiştim.

"İşin bitince Kahve Bakanlığı'na gitmek ister misin?"

Kamerayı indirdim ve Clark orada duruyordu, ekipmanları toplanmıştı. "Bu akşamki dersimin yarısı için kahve getiriyorum, fazladan yardıma ihtiyacım var" dedi.

Tipik Clark. Sınıfın yarısını tanıyordu ve daha ilk günüydü. "Şimdiden bitirdin mi?"

Saatime baktım ve *vay* canına, iki saattir oradaydık.

"Evet ama sen değilsen ben bekleyebilirim," dedi bir elini saçlarında gezdirerek. "Buraya geldiğimizden beri bilet sözü verdiğim on kişi falan var, beklerken onlara mesaj atabilirim."

"Bu arada partiyi abarttığını biliyorum," dedim suçlayıcı bir şekilde, çantamı almak için uzanırken. "Ama sanırım yeterince fotoğraf çektim. Hadi gidip kahve içelim ve ne kadar berbat durumda olduğumuzu anlayalım."

"Bana uyar." Güneş gözlüklerini çıkardı ve burnunun köprüsünden yukarı kaydırıldı. "Ama partimiz biraz büyürse dünyanın sonu gelmez, biliyorsun."

"Sen öyle diyorsun." Gözlerimi devirdim ve onunla birlikte otoparka doğru yürümeye başladım. "Sabahın üçünde salonda hâlâ altmış kişi varken uyuyamayan sen değilsin."

"Kesinlikle altmış değildi," dedi kolunu omzuma atarak. "Biraz daha içseydin uyumak sorun olmazdı."

Buna gülmek zorunda kaldım, çünkü Clark hiçbir şeyden etkilenmiyordu.

Hiç.

Yatak odasında bir bomba patlayabilir ve o da "Sanırım evren yeniden dekore etme zamanımın geldiğini düşündü" gibi klişe bir şey söyleyebilir.

"Bana Woody'ye bilet sözü vermediğini söyle," dedim, muhtemelen verdiğinden hiç kuşku yoktu. Tanıdığım herkes Alabamalı yedek yakalayıcıyı, Bay Güneyli Cazibes'i'ni severdi ama ben sevmezdim. Kötü biri değildi.

ama geçen yıl onunla bir randevuya ıktım. A) bana kedilerden nefret ettiğini söylediğinde, B) kızıl saçlılar için evrensel olarak kabul edilen bir evcil hayvan ismiymiş gibi bana "Kızıl" dediğinde ve C) sinema salonunun gişesinde sırada beklerken boynumu öptüğünde artık romantizme inanmadığımı fark etmeden önceki tek ve tek üniversite randevumdu.

Ve o talihsiz randevudan beri, onu *her* gördüğümde, neden beni bir daha dışarı çıkarmasına izin vermediğime dair yirmi sorusunu yanıtlama zevkini yaşadım.

Clark savunmacı bir tavrıyla, "Birkaç tane birinci sınıf atıcıya verdim," dedi, "Bu yüzden bir tane de Woody'ye vermek *zorunda kaldım*. Yani, o tam oradaydı, başka seçeneğim yoktu."

Acınacak kadar yumuşak arkadaşşıma başımı salladım. "Eğer onu öldürürsem, cesedi gömmeni ve kanıtlardan kurtulmanı sağlarım."

"Anlaştık," dedi. "Küreği bile ben alırım."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Önümüzdeki beş dakika içinde ne olursa olsun, bu kapıyı açtığımda seni gördüğüm için o kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Göğsümden fırladı."

-*Oyun Aşkı İçin*

Wes

İlk hafta uçup gitti.

Beyzbol kısmı, yani Cehennem Haftası oldukça yoğundu. Antrenman, kaldırma, pozisyona özel antrenman, kondisyon; takım arkadaşlarımla derslerimden daha fazla zaman geçirdim.

Bu da beni her gece derslerimde ilerlemek için kütüphaneye koşturmaya itiyordu. Powell, kampüsteki ana kütüphaneydi ve ders çalışma merkezim olarak kullanmak benim için mantıklıydı, ancak ben biraz daha ileri gidip müzik kütüphanesinde çalışmayı seviyordum.

Çünkü daha sessizdi.

Tamam, bu tamamen saçmalıktı.

Sessiz müzik kütüphanesinde, orada ders çalışıyor olabilecek bir müzik öğrencisiyle karşılaşma umuduyla ders çalıştım. Yeşil gözlü, bakır saçlı ve kalçasında papatya dövmesi olan bir müzik öğrencisiyle.

Neredeyse her gece rüyamda gördüğüm bir müzik öğrencisiydi.

Sesini hala duyabildiğim, parfümünü hala koklayabildiğim.

Onu henüz görmemiştim ama yakınlarda olduğunu hissediyordum. Kazara ona nasıl rastlayacağıma dair birkaç fikrim vardı: Bütün bir günü muhtemelen tüm müzik derslerinin verildiği Schoenberg'in lobisinde çalışarak geçirmek; Eli'nin kayıt bürosunda çalışan kız arkadaşından Liz'in programının ekran görüntüsünü almasını istemek; Bay Buxbaum'u arayıp bilgi almak için yalvarmak; Helena'yı arayıp bilgi almak için yalvarmak; vb. Ama bunu yapabilmem için hayatımın yavaşlaması gerekiyordu.

Cuma gecesi, kaotik bir ilk günün ardından yurda dönerken

ve kütüphanede Liz'i hiç görmediğim için dışarı çıkmayı dört gözle bekliyordum. Kafayı bulmak için değil, sadece çocuklarla takılmak ve okulu ya da beyzbolu düşünmediğim bir akşam geçirmek için.

Ya da onu.

Şifremi tuş takımına girdim ve kapıyı iterek açtım.

"Zamanı gelmişti," dedi Wade (birinci kaleci ve takım arkadaşlarımdan biri), dar kotu, beyaz tişörtü, siyah blazer ceket -bu da ne- ve koca kafasındaki lanet olası fötr şapkasıyla ortak oturma odasının ortasında dikilirken bir dangalak gibi görünüyordu. "Gitmeye hazırım."

Yanında Mickey (yakalayıcı/diğer takım arkadaşı) ve AJ vardı, *Tanrı'ya şükür* Bruno Mars gibi giyinmemişlerdi ve hepsi de beni bekliyor gibi görünüyordu.

"Nereye, kostüm partisine mi?" Anahtarlarımı ve sırt çantamı sehpanın üzerine bırakarak sordum.

"Tarzımı kıskanma Bennett," dedi Wade, büyük bir bokmuş gibi ceketinin önünü tozlarken.

"Ben kesinlikle öyle biri değilim."

AJ, "Kendini toparla çünkü biz zaten bir Uber çağırdık ve yolda," dedi. "Eğer yakında dans etmezsem, kendimi kaybedeceğim."

AJ ile ilgili en sevdiğim şey, kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamasıydı. Ve pislik bir şekilde değil, kendine sadık bir şekilde. Oğlum dans etmeyi severdi (çok sıkı dans ettiği için ter içinde kalırdı), K-dramalarını severdi ve maden suyunun biradan daha iyi olduğunu ölümüne tartıştırdı.

"Ne kadar sürecektir?" Sıcak Kaliforniya güneşinin altında hızla Hitch'e döndükten sonra gerçekten duş almak istediğim için sordum.

AJ telefonuna baktı. "Şoförüm Larissa'nın on iki dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor."

"Üç dakika içinde duş alabilirim." Temiz kıyafetler almak için yatak odasına gittim ve "Kot pantolon ve tişörtle iyiyim, değil mi?" diye bağırdım.

AJ ve Mickey'nin hep bir ağızdan "Evet!" diye bağırdıkları anda Wade, "Hayır, sen fırçala," diye cevap verdi.

Duşa girdim ve diğer herkesle birlikte Larissa'nın arabasına binmek için tam zamanında hazırdım. Bizi son derece gösterişli bir apartman kompleksine bıraktı ve asansöre bindiğimizde şoktaydım.

"Vay canına." Asansörün ekranındaki ışıklı sayılara baktım.

kapılar arkamızdan kapandı. "Üniversite öğrencileri burada mı yaşıyor?"

Böyle bir yerde kiranın ne kadar olacağını tahmin bile edemezdim. Yirmili yaşlardaki gençler için değil, varlıklı yetişkinler için bir binaydı.

Ve güven fonu bebekleri.

Yani, *kapıcı* parti biletlerini topluyordu, Tanrı aşkına.

Burada ne halt ediyoruz? 2 düğmesine bastım.

"Clark oda arkadaşının ailesinin zengin olduğunu söyledi," dedi Wade, "ve daireyi sırf çocukları her ay onlardan kiralayabilsin diye almışlar."

"Kahretsin," dedim. Clark -antrenmanda elinde video kamera olan dev-gerçekçi ve çok soğukkanlı görünüyordu, bu yüzden bu kadar zengin biriyle yaşamasına şaşırmıştım. "Güzel olmalı."

"Değil mi? Neden benim böyle arkadaşlarım yok?" AJ, asansör duvarındaki yansımasına bakarken saçlarını parmaklarıyla taradığını söyledi.

Kapılar açıldığında, koridorun aşağısından gelen müziği hemen duyabiliyorduk. Komşular polisi aramadan bu gürültü seviyesini nasıl başarabildiklerinden emin değildim. Belki de binadaki birimler o kadar iyi yalıtılmıştı ki sesi duyamıyorlardı?

Şüpheli.

Sesi 2C'ye kadar takip ettik. Kapı kapalıydı ama diğer taraf o kadar gürültülüydü ki kapıyı çalmak saçma olurdu. AJ düğmeyi çevirdi, itti ve bir anda parti başladı.

İçeri girdik ve çok etkilendim. Kutsal, *kutsal* toplar.

Los Angeles'ta partiler böyle miydi, yoksa bu alışılmadık bir şey miydi?

Fuayedeki yerimizden, insanlarla dolu bir oturma odası görebiliyorduk. Bazıları dans ediyor, bazıları konuşuyordu ama benim aklımı kaçırmama neden olan şey ses sistemiydi. Bu partinin sesi sanki bir kulüpteymişiz gibi geliyordu. Evet, müziğin sesi yüksekti ama ses inanılmazdı.

Ayrıca "Heaven Angel" çok uzun zamandır duymadığım bir parçaydı.

Oturma odasının sağ tarafında, daha da fazla insanın içki içtiği büyük bir mutfak görebiliyordum. Bu kadar büyük olmasına rağmen kontrollü bir kaos vardı. Kanepelerin bazen alev aldığı ve kavgaların çıktığı bilinen lise partilerinin aksine, herkes gerçekten uslu duruyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Neden bilet almamız gerektiğini söylediğimi anladınız mı?" Wade sırtarak söyledi. "Delice, değil mi?"

"Gerçek dışı," diye bağırdım, gülüyordum çünkü bu çılgıncaydı. *Bir reality şovda mıyız?*

"Seni seviyorum dostum," diye bağırdı AJ Wade'e. Gözleri Noel Baba'nın atölyesinin ortasında uyanmış bir çocuk gibi odanın her yerindeydi. Şaşkın bakışlarını takip ettim ve orada çok sayıda kız olduğunu fark ettim.

Çok fazla, yine de umurumda değildi çünkü önemli olan tek kişiyi görmemiştim. Mickey, "Gidip bira alalım," diye bağırdı ve bana bir yeri işaret etti.

bira olduğunu varsaymışım.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama her şeyi kabul etmişim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

"Onu sevdiğim dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum."

-Bir Gece Oldu

Liz

"Gel de içneni ol, Bux!"

"Hayır, teşekkürler," dedim, daha doğrusu bağırdım, parti kalabalıklaşmaya başladığında köşedeki yerimden Campbell'a el salladım.

"Ben iyiyim!"

"Biz iyi olduğunu söyleyene kadar iyi değilsin!" Önündeki mutfak adasından dört shot bardağını aldı, başının üzerinde tuttu ve diğer iki oda arkadaşım arkasından takip ederken bana doğru ilerledi.

Ev partisi gecelerinde, işler çığırından çıkmadan önce dördümüzün birlikte bir kadeh içki paylaşması bir gelenektir.

Oda arkadaşlarım aşağıdaki gibiydi: Campbell, şaşırtıcı derecede güzel olan ve aynı zamanda erkek, *kadın ya da frat çocuğu* herkesi masanın altına içebilen ikinci sınıf bir futbolcu; Clark, örgü örmede olduğu kadar rugbyde de iyi olan bir son sınıf öğrencisi ve Leonardo, ailesi zengin olan büyüleyici bir İtalyan biyoloji öğrencisi, bu nedenle onlardan neredeyse hiçbir şey için kiraladığımız *kampüsün hemen karşısındaki* lüks daire.

Yani temelde ben -sadece zorlandığında sosyalleşen biri- ve eğlendirmek için yaşayan üç ilgi çekici kız vardı. Hiçbir zaman partilerden hoşlanmamıştım - çok gürültülü, çok kalabalık, çok içkili - ama onlara bunu söyledikten sonra, harika oda arkadaşlarım beni bir parti canavarına dönüştürmeyi başaran bir rol yarattılar.

Ben DJ'dim. Verdiğimiz her partide.

Leo oturma odasının köşesine yükseltilmiş bir iş istasyonu inşa etti, böylece platformumdan her şeyi görebiliyordum, ancak yoldan uzaktaydım, böylece insanlar denemeden beni gerçekten fark etmediler.

Bir partiden önceki günlerimi mükemmel parti çalma listesinin küratörlüğünü yaparak, şarkıları partinin kronolojisine uyacak şekilde zamanlayarak geçirdim: insanlar başlangıçta kaynaşırken sakın müzik, gürültülü olmaya başladıklarında insanların şarkı söylemeyi ve dans etmeyi sevdiği her şeyin bir karışımı ve sonra işler gürlediğinde tüm banger'ları (Clark'ın kelime seçimi, benim değil) ortaya çıkardım.

İşe yaradığını görmenin, herkesin benim müzik seçimlerime bağırarak eşlik ettiğini görmenin verdiği heyecan gibisi yoktu. Bu konuda takıntılıydım, öyle ki sırf her şeyin tekrar tekrar gerçekleştiğine şahit olmak için küçük bir parti planlayıcısı haline gelmiştim.

Geçen yıl her çeyrekte bir büyük(lük) parti yaptık, hepsi de temalıydı; *Oh, Shit-We're Back Bash* (bu gece 2.0 versiyonuydu), *The Christmas Slay*, *The Anti-Valentine's Day Party* ve *The School's Out for the Summer So Everyone Kiss Extravaganza*.

Leo, Leo olarak, tüm komşularımızı (çoğu yetişkin ve başarılı yetişkinler) davet etti ve parti çok gürültülü olursa kendisine ulaşabilmeleri için onlara telefon numarasını da verdi. İlk seferinde deli olduğunu düşünmüştüm ama onu bu yüzden sevdiler ve sorunsuz partilerimiz oldu.

Uydurma DJ rolüm ortaya çıkmadan önce, ne zaman bir partiye gitmek zorunda kalsam, birlikte geldiğim kişinin yanında durur ve eğlencenin gerçekleşmesini beklerdim. Romantizm aramayan, çok içki içmeyen ve yabancılarla sohbet etmekten inanılmaz derecede hoşlanmayan biri olarak, eğlence benim için bir üniversite partisiyle eş anlamlı değildi.

Ama artık öyle değil. Çünkü artık geri kalanından korkmadan en sevdiğim kısımların tadını çıkarabiliyordum. Bir partiye gitmenin en iyi kısmı olan sevimli kıyafet/iyi makyaj olayını yapabildim (o gece kırmızı Chucks'larımla uyumlu mükemmel siyah-beyaz noktalı elbiseyi bulmuştum). Bir etkinlik için heyecanlı olabildim ve arkadaşlarımla eğlenebildim, ancak görünmez olurken ve müzik yaparken uzaktan izleyebildim.

Oda arkadaşlarımla davetlerinde cimri davranmaları da buna yardımcı oldu. Campbell'ın biletleri genellikle futbolculara ve onların sevgililerine, Leo çoğunlukla bilim adamlarını ve az sayıda güzel kıızı davet etti, Clark'ınkiler beyzbol arkadaşlarına ve rugby oyuncularına (sert ama şaşırtıcı derecede tatlıydılar), benimkiler ise genellikle ben çalışırken benden bilet isteyen rastgele sporculara (tanıdığım) gitti.

Sonuç olarak, partilerimizde çok fazla yabancı yoktu, bu da

güvende hissediyorum.

"İşte," dedi Campbell, Clark ve Leo kendilerininkini alırken bana bir shot votka uzatarak.

"Bu geceki kadeh kaldırma ne, çocuklar?" Clark elindeki kadehi havaya kaldırırken gürültünün arasında duyulması zor bir sesle konuştu. Saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmıştı, bu onda hem gülünç hem de harika görünüyordu.

"Sıkı çalış, sıkı oyna, sıkı kal," dedi Leo, kadehini Clark'inkine kaldırarak ve sevimli tiz kahkahasını kıkırdatarak kadeh kaldırmanın iğrençliğini bozdu.

Campbell gözlerini devirerek "Çok çalışmaya," dedi ve kadeh kaldırmaya katıldı. "Tüm sertliğe," diye bağurdım kadehlerimizi tokuşturup geri atarken. "Şimdi beni yalnız bırakın," dedim, kapı açılırken ona doğru baktım ve

daha fazla insan geldi. "DJ Lizzie'nin çalışması gerekiyor."

Oda arkadaşlarım dağılırken Wade Brooks içeri girdi, başında en az on kez onu bir pislik gibi gösterdiğini söylediğim o aptal fötr şapka vardı. Ona son birkaç biletimi vermişim - o ve arkadaşları her zaman eğlenceliydiler - ve Mick'in onu takip ettiğini gördüğümde bunu yaptığımı memnun oldum. Onlarla geçen yıl tanışmışım ve parti yapmayı seviyorlardı ama beyzbolcu çocuklar sarhoşken asla el ele tutuşmuyor ya da ürkütücü bir hal almıyorlardı ki bunu çok takdir ediyordum.

Genel erkek nüfusunun büyük bir kısmından daha iyi olduğu için bonus puan.

Arkalarından kısa boylu sarışın ve uzun boylu bir adam daha gelirken Captain Morgan ve kolamdan bir yudum aldım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Nefesim kesildi, elim göğsümü kavrarken içkimi öksürerek içtim. Gözlerimi kısarak baktım ve daha iyi görebilmek için gözlerime inanmadım. Vücudumdaki her şey -nefesim, kalbim, damarlarımdaki kanın hareketi- tamamen durdu. Sarışın adamın söylediği bir şeye gülmesini izlerken felç olmuşum, tamamen donmuşum.

Tanrım, Wes'ti.

Wes Bennett dairemdeydi.

Onun varlığını idrak etmeye çalışırken anında başım döndü, iki yıl boyunca sulandırılmış, seyreltilmiş anılardan sonra *Wes'in ete kemiğe bürünmüş halinin* gücü beni bunalttı.

Sanırım bayılacağım.

Bu imkansızdı. O nasıl oradaydı? Neden oradaydı? Birini mi ziyaret ediyordu?

Böyle bir şey olamaz. Wes Bennett'in oturma odama girişini izlerken midem kocaman bir düğüm gibi, kanat çırpın bir güve salgını tarafından kuşatılmış kocaman bir düğüm gibi hissediyordu.

Yüce Tanrım, Wes evimde.

Derin bir nefes aldım ve sakın kalmak, bayılacakmış ya da kusacakmış gibi hissetmemek için elimden geleni yaptım ama kalbim çok hızlı atıyordu. Sırtarak Wade ve sarışınla konuşuyordu - *gülümsemesi tıpatıp aynıydı* - ve nefesimi tutamıyormuşum gibi hissettim.

Kalp krizi geçiriyor olabilirim.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuştum -belki de unutmamıştım- *ama* şimdi daha da iri görünüyordu. Omuzları genişlemişti ve Cubs tişörtünün altında göğsü geniş görünüyordu, sanki bir zamanlar tanıdığım eğlence düşkününü çocuğun profesyonel versiyonuydu.

Yüzü daha sert görünüyordu, sanki tüm fazlalıklarını kaybetmiş ve sadece keskin açılara ve koyu renk gözlere indirgenmişti ve her zaman dikkatimi çeken boynu bir şekilde daha ilgi çekici görünüyordu.

Boyun kaslı olabilir mi?

Tanrım, nasıl hala bu kadar güzel?

Başını arkaya atıp güldü ve gürültüden duyamasam da sesin neye benzediğini çok iyi biliyordum.

Her yerde tanıyabileceğim bir kahkaha.

Tanrım, bu kadar iyi görüldüğü için ondan nefret ediyordum. O kadar iyi görünmesine *izin* yoktu.

Mutfağa doğru yöneldiler, muhtemelen bira arıyorlardı ve ben derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

Ama onunla en son konuştuğum anın hatırası hiç beklenmedik bir anda, hiç istemediğim bir şekilde karşıma çıkınca bu imkânsızdı.

İki yıl önceki yılbaşı günü.

Sorularla evine gittim, söylentinin doğru olamayacağından emindim.

Sonra gözlerimin içine baktı ve bana öyle olduğunu söyledi.

Bunca zaman sonra neden şimdi

burada? Buranın benim evim

olduğunu biliyor mu?

Bardağımı kaldırdım ve son içkimi de yudumladım.

ellerim titriyordu. Kaçıp saklanmak istiyordum ama aynı zamanda tepkisini görmek için adını haykırmak istiyordum.

Kendime gelmem gerekiyordu.

Sakinleşmeye

ihtiyacım vardı. Hava

almaya ihtiyacım vardı.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

"Sen olmanı istedim. Senin olmanı o kadar çok istedim ki."

-*You've Got Mail*

Wes

"Sanırım dışarı çıktı."

Campbell Someone'ı bulmaya çalışan Wade'i veranda kapısından çıkıp büyük balkona kadar takip ettim. Görünüşe göre kız orada yaşıyordu ve Wade ona biraz takıntılıydı, bu yüzden yapacak daha iyi bir işim olmadığı için arayışında ona eşlik ettim.

Brooks'un salyalarını akıtmasını izlemek eğlenceli olabilir.

"Bu o mu?" Başımı çok kısa bir elbise giymiş uzun boylu bir sarışına doğru sallayarak sordum. Partide gerçekten *de* çok fazla kız *vardı*; oraya gitmek için ağzının köpürmesine şaşmamalı.

"Hayır," dedi Wade, "ama belki Liz biliyordur. Hadi ama."

Onu gördüğümde *Liz* ismini hatırlayacak zamanım bile olmamıştı.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

İşte orada.

Libby, lanet olsun.

Orada, balkonda tek başına duruyordu ve istediğim her şeye benziyordu. Gözlerim onu uzun süre görmekten mahrum kaldıktan sonra çaresiz ve muhtaç bir şekilde içine çekerken partinin -dünyanın- görüntüleri ve sesleri kayboldu.

Tanrım, biraz tıkanığımı hissetmem garip miydi? Derin bir nefes almaya çalışırken boğazım düğümlendi ama bu imkânsızdı.

Çünkü oradaydı.

Sonunda.

O burada. Liz ulaşabileceğimiz bir yerde, lanet olsun.

Ve daha da güzelleşmesi nasıl mümkün olabilirdi? Ona en son dokunduğumdan bu yana yıllar ve aynı zamanda dakikalar geçmiş gibi geldi ve arzusun gücünden biraz başım dönerek on parmağımı da sıktım.

Üzerinde harika görünen siyah bir elbise vardı ama bunun bir önemi yoktu. Elbise gereksizdi, sanki kıyafetleri artık önemli değilmiş gibi, ki bunu düşünmek garipti, ama önemli değildi.

Kıyafetler sadece dikkat dağıtıcıdır.

Çünkü cildi -yüzü, *kolları, mükemmel bacakları*- sanki haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati Kaliforniya güneşinin sıcak ışınları altındaymış gibi parlıyordu. *İki yıldır eve gitmediği için bu çok mantıklıydı.* Uzun, gevşek örgüsü ve kaygan, çıplak dudaklarıyla Libby, büyüünün ne giydiğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir yaz sireniydi.

Yemin ederim parlıyordu ve Wade ile ben yaklaşırken Blake Rose'un hoparlörlerden söylediği sözler ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ben ve sen

Birlikte olmamız gerekiyor-

"Hey, Buxxie, oda arkadaşın nerede?" Wade ona doğru yürüyüp saç örgüsünü çekerek sordu.

"Ne?" Liz gözlerini kırptırdı ve sanki onu milyonlarca kilometre öteden geri çekmiş gibi belli belirsiz bir gülümsemeyle ona bakarken kafası karışmış görünüyordu.

Ve sonra beni gördü.

Gülümsemesi kayboldu, yanakları kızardı ve yutkundu, benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordu. Yemin ederim soluğunu duydum ama o ben de olabilirdim. Çünkü neredeyse iki yıl boyunca rüyalarımın girdikten sonra, Libby birdenbire tam karşımda durmuş, o uzun kirpikli yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

İhtiyacım olan her şeye benziyordu.

Titriyor muyum lan ben? Tenindeki Chanel No. 5'in kokusunu alabiliyordum ve nefes nefese kalmak istiyordum çünkü sonunda onu içime çekebilecek kadar yaklaşmıştım.

"Hey, Buxbaum," demeyi başardım, ki bu gülünçtü. Aramızda çok fazla geçmiş, milyonlarca *seni seviyorum* ve binlerce çalıntı öpücük vardı, ancak onun huzurunda bir araya getirmeyi başardığım iki kelime, onun sonunu paylaşan rastgele bir yabancıya merhaba demek için kullanabileceğim kelimelerle aynıydı.

İsim.

Seni zeki, büyüleyici aptal.

"Wes. Aman Tanrım." Sesi cızırtılıydı ama dizlerimin üzerine çöküp on kez daha söylemesi için yalvarmak istedim. *Yavaşla ve tekrar söyle, Lib.* Gözlerini hızla kırıştırdı ve bana kibarca "*Nasılsın?*" dedi.

Havalı olmak imkânsızdı. Gülümsememin gülünçlüğünü, tüm kişiliğim haline geldiğini hissettim. Tepeden tırnağa sırtan bir palyaçoydum ama kendimi tutamıyordum çünkü sonunda gerçekleşiyordu. UCLA'ya kaydımı yaptırdığım andan beri Liz'le karşılaşmanın hayalini (her gün) kuruyordum ve bu andaki mutlak sevincimi gizlememin hiçbir yolu yoktu. "Şimdi daha iyi."

Gözleri yüzümde gezindi, sanki çözmeye çalıştığı milyonlarca soru varmış gibiydi. "Evet, um-"

"Odaklan Liz," diye araya girdi Wade, önünde gerçekleşen birleşmeden habersiz parmaklarını şıklatarak. "Campbell nerede?"

Saçmalıyormuş gibi başını salladı. "Muhtemelen senden saklanıyordur."

"Bak şimdi," diye alay etti sırtarak. "Bu çok adice."

Telaşlanmıştı, gözlerini hızlıca kırıştıtırırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ama ona karşılık verdi. "Ve gerekli. Çok sert gidiyorsun."

"Campbell'a güzel olduğunu söylüyorum," dedi, "o da sanki ona hakaret etmişim gibi davranıyor. Bunu mantıklı hale getir."

"*Var olduğunu hatırladığında* ona güzel olduğunu söylüyorsun," diye düzeltti Liz, dizlerimde hissettiğim bir sırtışla. "Onu sadece parti verdiğimizde düşünüyorsun, sonra da bütün gece köpek yavrusu gibi peşinden koşuyorsun."

"Çünkü vuruldum," dedi, sanki kız ona iltifat etmiş gibi sırtarak. "Ve aşık oldum."

"Aslında öyle bir şey yok," dedi gözlerini devirerek ve kıskançlık karnıma sert bir şekilde vurdu. Onu kızdırmak ve onun da beni kızdırmasını istiyordum - bu *bizim* olayımızdı. Sanırım bunu onu öpmeyi özlediğimden daha çok özlemiştim.

Tamam, bu bir yalan, ama Liz'in arkadaşı olmak her şeydi.

Wade başını iki yana salladı. "Sen tanıdığım en romantik olmayan kadınsın, Bux."

"Teşekkür ederim," dedi kayıtsızca, yorumunu fark etmemişti bile, ama kendimi kaybolmuş hissettim, sanki sınıftaydım ve ödevdeki bir şeyi kaçırmıştım.

Çünkü Liz Buxbaum, romantik değil mi?

Wade gülerek, "Bu bir iltifat değil," dedi.

"Ve sen aşık değilsin, sadece ilgini çekti çünkü reddedilmeye alışık değilsin." Sanki Wade yaramaz bir çocukmuş gibi gülümsedi ve kendine aşırı güvenen birinci kaleciyi kesinlikle alt etti. "İnan bana Wade, eğer sana birçok aptal insanın düşündüğü gibi bir beyzbol tanrısı gibi davransaydı, onu hemen unutturdun."

"Ooh, işte orada," diye araya girdi ve sonra koşarak bizden uzaklaştı, balkondan geçip içeri girdi.

Liz ve ben onun apartmanda gözden kayboluşunu izlerken, "Pekâlâ," dedim. "İşte gidiyor."

Ortam bir anda değişti. Liz kollarını kavuşturdu ve yanağının iç kısmını çiğnedi, sanki oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yanakları kızarmıştı ama gözleri omzumun hemen arkasındaki bir noktaya kayınca yüzüm alev alev yanmaya başladı.

Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi.

Boğazımı temizledim ve dedim ki, "Ee. Liz. Merhaba." dedim.

Hi-çok saçmaydı. Belki *hey Buxbaum*'dan daha iyiydi, ama yine de sıradan bir heceydi, sanki birbirini gören iki kişi değil de o gün daha önce birbirini görmüş laboratuvar ortaklarıymışız gibi-

"Merhaba, Wes." Ellerini ceplerine soktu ve Wade'in yüzündeki gülümseme çoktan kaybolmuştu. Yüzü gerilmişti, "Los Angeles'ta olduğunu bilmiyordum. Buraya birini ziyarete mi geldin, yoksa ... ?"

Sözünü yarıda kesti ve öğrenci olabileceğim fikrini aklına bile getirmediği belliydi.

"Aslında geri döndüm," dedim, Los Angeles'ta yeni gelen birinci sınıf öğrencisiyken birlikte geçirdiğimiz o haftanın nasıl iki ömür önceymiş gibi gelebildiğini merak ederek. "UCLA'daki birinci sınıf olayına yeniden başlıyorum."

Eğer içiyor olsaydı, tükürürdü. Gözleri büyüdü ve mükemmel kemerli kaşları sonuna kadar yukarı kalktı. "Sen öğrenci misin? *Burada mı?*"

Başımı salladım. "Ve takıma geri döndüm."

Kaşları aşağı inip birbirine çarptı ve "Yine beyzbol mu oynuyorsun?" dediğinde inanmamış gibiydi.

Evet, ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Babam öldükten sonra beyzbol topuna bile bakamıyordum, bu yüzden *tabii ki* bu ona mantıklı gelmedi. Tekrar atıcılık yapma düşüncesi beni çılgına çevirdiğinde o da yanımdaydı - daha doğrusu telefonun diğer ucundaydı. "Öyleyim."

"Oh. Um, bu gerçekten harika." Başını salladı ama kaşları birbirine çarpıktı. "Demek burada, UCLA'da sporcu öğrencisin. Bu yıl. Şu anda."

Aklını toparlamakta yaşadığı güçlük komik olabilirdi, ama mutlu olmanın tam tersi bir görünüm sergilemesi durumun mizah yönünü ortadan kaldırdı. Yüzünde *benimle* bu konuşmayı -ya da herhangi bir konuşmayı- yapmak istemediğine dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

"Doğru" diye onaylarken, bana en son iki yıl önce Yeni Yıl Günü söylediği şeyi hatırladım -Tanrım, *senden nefret ediyorum*-.

"Bu gerçekten harika," dedi yüksek sesle, kibarca gülümseyerek ve bir kaçış yolu arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakarak. "Sarah nasıl? Ya annen?"

"Güzel," diye cevap verdim, *biz yabancılar* muhabbetine dönmesinden nefret ediyordum. Ne tür bir şampuan kullandığını biliyordum, kitap notlarının renk kodlamasını biliyordum ve boynunda bir öpücüğün nefes alma yeteneğini mahvedeceği noktayı tam olarak biliyordum, lanet olsun.

Birbirimizi eskiden tanıyormuşuz ve aramızdaki bu an çok büyük değilmiş gibi davranmak yanılttı.

"Ya Otis?"

"Cidden köpeğimi mi soruyorsun?" Başımı onunkine biraz daha yaklaştırdım, onunla dalga geçmek ve Libby'yi ikna etmek istiyordum. "Sanırım küçük konuşma ölçeğinde gidebileceğin en ileri nokta bu, Buxbaum."

"Muhtemelen haklısın," dedi yeşil gözleri kızgınlıkla parlayarak. "Sanırım bu konuşmamızın sonuna geldiğimiz anlamına geliyor."

"Kastettiğim bu değildi," dedim, uzanıp saç örgüsünü çekiştirme sıramı almak için. "Ben senin çok sıkıcı sorularından bahsediyordum. Belki biraz renklendirmeyi deneyebilirsin, mesela nasıl olduğumu sor-"

"Ama umurumda değil," diye tersledi elime vurarak. "Her şeyin nasıl olduğu hakkında."

"Ouch." Elimde değildi; yine sırtıyordum. Tanrım, bunu çok özlemiştim. Biraz daha yaklaştım ve "Huysuzlanmana gerek yok, Lib" dedim.

"Ve bana öyle deme," dedi dişlerini sıkarak.

"Benim hatam," dedim ellerimi kaldırarak. Onu etkilemek iyi hissettirdi, bu yüzden "Belki de bir yere gidip hasret gidermeliyiz" dedim.

"Kertenkele!" Liz'in yanında at kuyruklu, sarışın Aquaman'e çok benzeyen kocaman bir adam belirdi ve bunu fark etmem yarım saniye sürdü

Clark'tı, antrenmanda çekim yapan adam.

Ve orada kim yaşıyordu. "Geri dönecek misin?" dedi.

Ona yakın duruyordu, arkadaş oldukları belli olacak kadar yakındı. Ya da daha fazlası?

Hayır.

Muhtemelen

hayır.

Lütfen hayır.

Bu adam onun için kimdi?

Liz, adama bakarken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek, "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı," dedi.

Ama çok sahteydi.

Öyle değil miydi? Devi gördüğü için o kadar da mutlu değildi, değil mi?

"Bu Wes Bennett, eski kapı komşum," dedi Liz, sanki önemli değilmişim gibi elini bana doğru sallayarak. Sanki ben onun mahallesindeki bir çocukmuşum da, kolunda onun omzundakine tıpatıp uyan bir dövme olan adam değilmişim gibi.

Kahretsin. Aldırmış mıydı?

Yapmazdı, değil mi? Yani, bu tür şeyler pahalıydı, değil mi?

Her şey bir yana buna odaklanmam delilikti ama o dövmenin artık orada olmaması tüm kalbimi kırardı.

"Çocukluk arkadaşıldık," diye açıkladı, ağzı bana gülümserken gözleri tam tersini yapıyordu.

Başımı öne eğdim. "Biz böyle miydik?"

Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama bakışlarımla karşılaştığında yanakları daha da kızardı ve ısırarak "Evet" dedi.

Kahretsin, ama onu öpmem gerek.

"Ve bu," dedi bana, adamı işaret ederken, "Clark."

Sadece *Clark* mı? "Arkadaşım", "ahmak" ya da "korumam" gibi açıklayıcı bir unvan yok muydu? Onun için Clark kimdi?

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, dostum," dedi ve uzanıp elimi sıktı. "Bugün etkileyici bir atış yaptın."

"Teşekkürler," dedim, bu soru işaretli insan sinir bozucu bir şekilde nazik davranırken nasıl davranacağımı bilemeden.

"Ülkedeki bir numaralı işe alım sınıfı konusunda çok fazla dedikodu var," diyor ve ekliyor: "Ben de bu konuda fanboyluk yapmaya hazırım."

birkaç hafta sonra oynayacağımız gösteri maçı için kendinizi uyarmış sayabilirsiniz."

Sergi maçı. O iki kelimeyi söylediğinde jilet gibi hissettiğim yutkunmamın ardından yalan söyledim: "Evet, gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Yaz ligindeki filmleri izledim ve hızlı topun çok iyi." "Teşekkürler."

Liz'e dönüp baktım, gözleriyle bizi izliyordu. daraldı, ya kızgınlıktan ya da şaşkınlıktan. Belki ikisi de. Ben de ona "Buradan çıkmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Clark'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi yine o donuk sırtışıyla.

Şimdi gözlerim kısıldı, çünkü yüzünde işbirlikçi Küçük Liz bakışı vardı.

"Neden olmasın?" Clark ona bakıp "Neden olmasın?" diye sorduğu anda ben de "Neden olmasın?" diye sordum.

Liz gözlerini hızla kırıştırdı ve kollarını adamın aptal devasa pazusuna dolayarak bana, "Çünkü erkek arkadaşım çok kıskanıyor," dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bu çocuktan hoşlanıyorum. . . O da başka birinden hoşlanıyor. "

"Belli ki bu çocuk tam bir moron."

-*Clueless*

Liz

Clark'a baktım, o da bunu saklamıyordu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Çok kıskanıyorsun," dedim Clark'a sevimsiz bir şarkıcı sesiyle, "Kıskanmadığını düşünsen de," derken düşüncelerimi gözlerimle aktarmaya çalışıyordum.

Kaşları birbirine çarptı ve kafası karışmış görünüyordu.

Lanet olsun.

"Oh, siz birlikte misiniz?" Wes sordu, *en azından biri anlamıştı* ve hiç de umurundaymış gibi görünmüyordu. Birinin "*Peynir sosunu sever misin?*" diye sorduğu *gibi* sormuştu ve bu soruyla ilgili bir şey *canını* yakmıştı.

Artık umursamayan *ben* olsam bile.

Bunu aşmış olan *bendim*.

Lanet olsun.

"Evet," dedim biraz fazla hevesli bir şekilde başımı sallayarak. "Öyleyiz."

"Öyle miyiz?" Clark hâlâ kafası karışmış bir halde sordu ve sonra gözleri kocaman olup, "Evet, çıkıyoruz," dediğinde neredeyse komikti (eğer bu kadar korkunç olmasaydı). Çıkıyoruz. Çıkıyoruz ve ben onun erkek arkadaşım."

Oh, Tanrı aşkına. Boğazımı temizledim ve gülünç bir gülümsemeyle, "Bu yeni, yani, uh " dedim.

"Yeni mi?" Wes başını eğdi ve sanki boynuzlarım yeni çıkmış gibi bana baktı.

Aman Tanrım, bu nasıl olabilir?!

Wes'in aptal yüzüne, o güzel, korkunç yüzüne baktım ve sadece

gerçekten orada olduğuna
inanamıyordum. O oradaydı ve ben
bunu yapıyordum.

"Çünkü çok uzun zamandır arkadaşız," dedim, bana Ross Gellar'ın Rachel ve Joey'nin öpüşmesine karşılık olarak *iyi olduğumu* söylediği zamanı hatırlatan tuhaf bir şekilde tiz bir sesle. "Bunun nasıl olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranmak buraya kadarmış, seni aptal.

Bu, yüzünde bir şeylerin değişmesine neden oldu ve gözlerim, "Kabul ediyorum" demeden önce sıkılıp çözülen o sert çeneye çekildi.

Güzel.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Clark, bir elini kaldırıp yanağını çimdiklerken bana öyle aptalca sıırttı ki -yine- durum bu kadar korkunç olmasaydı gülerdim. "Bir gün kankaydık, ertesi gün 'Clarkie, benim duygularım var' dedi, ben de 'Vay anasını Kertenkele, benim de duygularım var' dedim ve şimdi birlikteyiz. Bu gerçekten gerçeküstü."

"Çok gerçeküstü," diye katıldım, Clark'ın iğrenç kıcını tekmelemek isterken biraz güldüm. "Tam bir kasırğa, gerçekten."

Clark çok yüksek sesle, "Kasırğa gibi," dedi, gülümseyerek yanağını tekrar çimdikledi ve ardından iki küçük vuruş yaptı.

Kocaman elini yüzümden çektim -eşek- ve "Evet, durum bu" dedim.

Sitch? *Nesin sen, ortaokulda mı, seni moron?*

"Vay canına." Wes benim yüzümden Clark'ınkine baktı ve sonra bana yarım bir gülümseme verdi. O alaycı ses tonuyla, "Birlikte harika görünüyorsunuz. Yani, sadece kızın koltuk altına uzanması olayı hiç gözden kaçmıyor. Çok tatlısınız."

"Evet," dedim, bir yandan boğazını yumruklamak isterken bir yandan da deli gibi başımı sallayarak.

Çok tatlısınız. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Clark,

"Teşekkürler," diye onayladı, kayıtsızca başını sallayarak.

"Şey," dedi Wes, durumdan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Kaşını kaşdı ve "Dinle, arkadaşlarım muhtemelen nereye kaybolduğumu merak ediyorlardır, o yüzden gidip onları bulmalıyım-" dedi.

"Evet," diye araya girdim, tekrar başımı salladım. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Oh, sen de Lib," dedi ve dönüp uzaklaşmadan önce bana göz kırptı. *Göz kırpmak, aman Tanrım.* Balkondan geçip içeri girmesini izledim, bir partideki başka bir üniversiteli gibi görünüyordu ve neden hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu

Çok kızgınım.

Nedense onu tekrar dışarı sürüklemek ve Clark'ı iğrenç bir dille öpmemi izlemeye zorlamak istedim, onu üzecek herhangi bir şey.

Benden etkilenmemesine izin yoktu, çünkü benim rolümün bu olması gerekiyordu.

LANET OLSUN.

"Bu da neydi böyle?" Clark önüme geçti, ben de ona bakmak zorunda kaldım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet," diye homurdandım, gözlerimi devirip başımı salladım. "Belli ki kendimi tamamen kaybettim."

"Lütfen kendinizi açıklayın. Ve işte," dedi, fincanını uzatarak. "İç bunu. İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Evet. Ne olduğu kimin umurunda," diye mırıldandım, fincanını alıp içindekileri çarparak **k a p a t t ı m** .

Hayır, viski olmaz. Boğazım yanıyor.

"Tanrım, Liz," dedi Clark, fincanı geri uzatıp öğürmemeye çalışırken yarı gülerek. "Bu elli dolarlık burbon."

"Korkunç bir şey," diye nefes nefese kaldım, gözlerim gerçekten yaşarmıştı. "Aman Tanrım."

Balkonun diğer tarafına doğru yürüdü ve soğutuculardan birinden bir şişe su alıp getirdi. "Peki şimdi. Wes Bennett ile aranızdaki hikâye nedir - 'çocukluk arkadaşı' olmanız dışında ve neden ona erkek arkadaşın olduğumu söyledin?"

Kimsenin bizi duymayacağından emin olmak için kolundan tuttum ve onu korkuluklara doğru çektim. Suyun kapağını açtım ve açıklamadan önce uzun bir yudum aldım, "Karmaşık bir konu ama temelde lisede çıktık ve ilişkimiz bittiğinden beri onu görmedim. Ve diyelim ki biraz *karişikti*."

"Birazmış, kışımın kenarı. Çok az gibi görünüyordu," dedi Clark.

"Bu eski bir tarih ve ben bunu tamamen aştım." Bu doğrudu. Özlü ve duygusuzdu, "*Biz böyle miydik?*" dediğinde merkezimde kıvılcımlanan öfkeden eser yoktu.

Evet, kesinlikle hala ondan nefret ediyordum.

"Congrats "ın sözleri ruhuma fısıldadı-

*Kalbimi kırdın, dünyamı
parçaladın.*

"Ama bir yere gidip arayı kapatmak istedi," dedim başımı sallayarak ve dişlerimi sıkarak. "Ve ben yapamadım. Yani, neden böyle bir şey önerdi ki? Bunu isteyeceğimi nasıl düşünebilir?"

"Sorun değil," diye araya girdi ve bana sempatik bir gülümseme verdi. "Eski sevgililer böyle gariptir ve bunu tamamen anlıyorum."

"Öyle mi?" Şaşırarak söyledim çünkü ben bile anlamamıştım. Wes Bennett'in detoksunda yıllar geçirmiştım ve iyileşmiş bir kadındım. Onun varlığı - *lanet olsun, nasıl olur da şimdi burada öğrenci olabilir?!- en fazla can sıkıcı olmalıydı.*

Peki neden onu görmek elektrik çarpmasına benzer bir his yaratmıştı? Ve hiç de iyi bir şekilde değil.

Clark atkuyruğunu çıkardı ve kıvrıkcık sarı saçlarını parmaklarıyla taradı. "Ama şöyle bir şey var. Benimle sahte erkek arkadaş olmak berbat bir fikir."

"Neden?" Gözlerim onun arkasında, Wes'in dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için dolaşmaya devam etti. "Bir metre boyunda ve acayip güçlü bir erkek arkadaşım olduğunu düşünürse, onu aştığımı anlayacak ve muhtemelen uzak duracaktır."

Ama bunu söylerken bile, Wes benimle uğraşmak isterse onu hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordum.

Ama bunu istemediğine eminim.

"Ama gerçekten herkesin çıktığımızı düşünmesini istiyor musun? Bir düşünsene. Birlikte yaşıyoruz ve birlikte çalışıyoruz. Eğer bu ortaya çıkarsa, insanlar bunun çok ilginç olduğunu düşüneceklerdir," dedi ve haksız da değildi.

Ama artıları ve eksileri gözden geçirdiğimde, bu fikirde gerçekten kötü görünen bir şey yoktu. *Hiç kimseyle* çıkmıyordum, bu *yüzden* insanların Clark'ın kız arkadaşı olduğumu düşünmeleri o cephede hiçbir şeyi berbat etmeyecekti.

Aslında, herkesin devasa bir rugby oyuncusunun erkek arkadaşım olduğunu düşünmesi güzel olurdu. Bir kez olsun neden kimseyle çıkmak istemediğime dair bahaneler bulmak zorunda kalmazdım.

Buna rağmen.

"Tanrım, çok bencilim," dedim Clark için ne kadar büyük bir fedakârlık olacağını fark ederek. "İnsanlar bir kız arkadaşın olduğunu düşünürse bu aşk hayatını tamamen mahveder, değil mi?"

"*Bu* konuda endişelenmiyorum," dedi omuz silkerek. "Yani, onun yanında kendini nasıl idare edeceğini öğrendikten sonra yakın gelecekte sahte bir ayrılık yaşayacağımızı varsayıyorum."

"Evet, elbette yapacağız," dedim, bunu nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi merak ederek.

Çünkü hayatımın bu noktasında, neredeyse iki yıl sonra, onun varlığıyla bu kadar sarsılmış hissedeceğimi asla tahmin edemezdim. Kibar bir buluşma beklerdim, onun hakkında aklımda kalan birkaç kötü düşüncenin o uzaklaştığı anda yok olmasını beklerdim.

Böyle olması gerekiyordu.

Neden şimdiye kadar uyuşmadım?

"Tamam, belki de bu," dedi Clark, yüzünde her şeyi kabul ettiği anlamına gelen o patentli Clark sırıtışıyla. "Az önce Bennett'e söylediğimiz gibi, bunun yepyeni bir şey olduğunu düşünelim. Duygularımız olduğunu yeni keşfettik ve bunu keşfetmeye yeni başlıyoruz. Bu şekilde insanlar ona yanılmış gibi davrandığında, *hayır onlar sadece arkadaş*, neden kimsenin bilmediği daha mantıklı olur."

"İşte bu yüzden seninle çıkmak istiyorum," diye takıldım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Tüm detayları düşünüyorsun."

"Değil mi? Ben harikayım," dedi gülümseyerek ve yanağımı tekrar çimdikledi. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Seni bıçaklayacağım," dedim eline vururken, her şeye rağmen gülerek. "Eğer o kocaman pasta tabağı ellerini yüzümden çekmezsen. Anladın mı?"

"Ah, Kertenkele," dedi yüksek sesle gülerek. "Ofladığında çok sevimli oluyorsun. Oda arkadaşlarımıza mesaj atayım da planı öğrensiner, sonra da gidip sana bir içki daha alalım, sevgilim."

Campbell ve Leo'ya mesajı gönderdikten sonra partiye geri döndük ve elimi tutup beni mutfağa götürdüğünde bir vızıltı aldığımı sevindim. Çünkü Wes oradaydı, her sabah yoğurdumu yediğim taburede oturuyor, sırtıyor ve arkadaşlarıyla kâğıt oynuyordu.

Aslında arkadaşlarım olan. İlk önce

kim benim arkadaşımdı.

Ve o benim mutfağımdaydı, bu da ne?!

Kafamı toparlamak için bir molaya ihtiyacım varmış gibi hissettim çünkü her şey çok fazlaydı.

"Buxxie gerçekten bizimle takılacak mı?" Wade alay etti, aptal şapkasını nihayet çıkardığından beri saçları dağınıktı. Elinde bir avuç kâğıt ve önünde birkaç kutu bira vardı ve sırtarak, "Sadece partilerinde müzik yaptığını sanıyordum," dedi.

Clark beni kendine çekip kolunu omuzlarıma dolayarak, "Yalvardım," dedi, "Lizzie de müzik yerine beni seçecek kadar kibar davrandı. En azından

beş dakika boyunca."

"*Lizzie mi?*" Masanın diğer ucundaki Mickey, "Bu 'Lizzie' de neyin nesi? Artık sana böyle seslenmemize izin var mı? Çünkü ben bunun açıkça yasaklandığını hatırlıyorum."

Dikkatlerin başka birinin üzerinde olmasını gerçekten istiyordum, çünkü Wes'in bu aptal etkileşimi izlediğini hissedebiliyordum. *Wes, bana ciddi ciddi Lizzie diyen tek kişiydi.* Dudaklarımı gülümsemeye zorladım ve "Şey-" dedim.

Clark, "Ona sadece *ben* öyle diyebilirim," diye araya girdi, sesi son derece iğrençti. Aman Tanrım. Kendimi onun yüzüne bakmaya zorlayamıyordum.

Wade'in gözleri kısıldı. "Bir şey mi kaçırdım? Siz şimdi bir şey mi oldunuz?"

Yalan söylemeyi beceremediğim için omuz silktim ve gülümsedim. "Belki."

"Aman Tanrım, küçük Buxxie kızarıyor," dedi Mickey ve ben kızarmanın yetersiz bir ifade olduğunu biliyordum çünkü cildim yanıyormuş gibi hissediyordum. "Bu çok sevimli."

"Kapa çeneni," dedim gözlerimi devirerek. "Ben müziğe geri dönüyorum." "Hadi ama bebeğim," diye alay etti Clark, "Henüz gitme."

Bu Mick'i güldürdü ve o an geçip kart oyunu devam ederken Clark'ın kolunun altından sıyrıldım. Mutfaktan uzaklaşmak ve kendimi müziğe kaptırmak için oturma odasına kaçmak için döndüm ama Wes'le göz göze gelmeden önce değil.

Koyu renk gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yoğun bir şekilde üzerimdeydi.

Aramızda ne geçtiğinden emin olamadan, far ışığındaki bir geyik gibi bakışlarını üzerimde tutarken yüzünü okumak imkânsızdı. *Yutkundum* ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım -*topla kendini, Buxbaum-* ve mutfaktan olabildiğince çabuk çıkarken dizlerimin tam anlamıyla çökebileceğini hissettim.

Ne. Ne. Cehennem. Evren mi?

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yani, çok garip olduğunu biliyorum ama gitmenize gerek yok."

-Bridget Jones'un Günlüğü

Wes

İşim bitmişti.

Herkes hâlâ parti yapıyordu ama benim oradan çıkmam gerekiyordu. Clark'ın bombasından sonra bir saat boyunca mutfakta oturmuş, beynim tekrar tekrar patlamaya devam ederken kart oyunuyla ilgileniyormuş gibi yapmıştım.

Liz'in bir erkek arkadaşı vardı.

Bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordum ama sanırım bu olasılığı tam olarak kabullenmemiştim çünkü vahiy beni *şaşkına* çevirmişti. Ve ben bu küçük lokmanın saçmalığını kavramaya fırsat bulamadan Wade bana Clark'ın onun oda arkadaşı olduğunu söyledi.

Oda arkadaşı.

Yeni erkek arkadaşıyla *yaşıyordu*.

Kendimi hasta hissediyordum. Midem resmen çalkalanıyordu ve kusma ihtimalim çok yüksekti, bu yüzden oradan hemen çıkmam gerekiyordu. Liz mutfaktan çıktıktan sonra onu aradım -Tanrı *bilir neden- ama* tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.

"DJ Got Us Fallin' in Love" şarkısına eşlik ediyor gibi görünen zıplayan insanlardan sekerek tıklım tıklım dolu oturma odasında ilerledim ve AJ'nin yanına ulaştım. Koluna hafifçe vurdum ve "Ben geri yürüyeceğim" diye bağırdım.

"Ne?" Dans etmeyi bıraktı ve beni duymak için daha yakına eğildi, bana deliymişim gibi baktı. "Geri mi yürüyeceksin? *Şimdi mi?*"

"Evet," diye tersledim, bu konu hakkında konuşmakla kesinlikle ilgilenmiyordum.

"Neden? Buradan nasıl geri döneceğini biliyor musun ki?" Bir içki aldı

"Bunu neden kaçırmak isteyesin ki?" demeden önce birasından bir yudum aldı.

"Biliyorum işte." Bir dakika daha kalırsam kendimi kaybedecektim, o yüzden "Evde görüşürüz" dedim.

Ben uzaklaşırken "Bekle," diye bağırdı ama gitmem gerekiyordu. Kalabalığın arasından dirsek atarak geçerken *özür dileme* zahmetine bile girmeden insanları ittim ve kolumu yakaladığında ön kapıya kadar geldim. "Bennett!"

Arkamı döndüğümde ne kadar terli ve şaşkın görüldüğü neredeyse komikti. Neyse ki antre dairenin geri kalanından daha sessizdi, bu yüzden daha fazla bağırarak zorunda kalmadım.

"Dostum, gitmem gerek," dedim başımı sallayarak.

"Yine de iyi misin? Karanlıkta Los Angeles sokaklarında dolaşmak kötü bir fikir gibi görünüyor." "Ne kadar içtiğini bilmiyorum ama istersen seninle bir Uber bekleyebilirim" dediğinde sesi endişeli bir ebeveyn gibi çıkmıştı.

Tanrım, o çok iyi bir adam. Ne söyleyeceğimi ya da davranışımı nasıl açıklayacağımı bilemedim ve "Tamamen ayığım; sadece artık burada olamam" dedim.

"Belki yapabiliriz-"

"Eski sevgilimi
hatırlıyor musun?"

Konuşmayı kesti ve bir an için anlamadı, "Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandıktan sonra, "Bekle, lisedeki kızıl saçlı mı?" dedi.

Yaz ligi sırasında bir gece kafayı bulmuştum ve AJ'ye *çok şey* anlatmıştım, muhtemelen başka herhangi bir insanla paylaştığımdan çok daha fazlasını. O geceden sonra bu konuyu hiç konuşmamıştık ama bir şekilde hepsini hatırladığını biliyordum.

O sadece o adamdı.

"Evet." Başımı salladım ve "Görünüşe göre burası onun dairesi." dedim.

"Ne demek burası, aman Tanrım!" Gözleri kocaman oldu ve şöyle dedi, "Liz?"

"Şşşt," dedim, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için arkasına bakarak. "Kapa çeneni, olur mu?"

"Bana Buxxie'nin eski sevgilin olduğunu mu söylüyorsun?" diye fısıldadı. "Evet," diye ısırdım, "Ve sakın ol."

"Ama Bennett," dedi, bana dünyanın en şok edici haberini vermişim gibi bakarak. "Anlamıyorum. Bilmiyordun-"

"UCLA'da öğrenci olduğunu biliyordum ama bu dairede yaşadığını bilmiyordum ve bir erkek arkadaşı olduğunu da bilmiyordum."

"*Duuuude.*" AJ başını eğdi ve bana zavallı bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı. "Hiçbir şekilde böyle olmadı."

"İnanılmaz, değil mi?" Hâlâ midem bulanıyordu, çünkü Clark'ın ona bebek dediğini duymaktan kendimi alamıyordum.

İğrençti. İğrençti, değil mi?

Bebek bence saldırgan bir evcil hayvan ismiydi.

Sikeyim.

"Git," dedi AJ, kapıyı işaret ederek. "Çünkü yüzün her geçen dakika daha da kızarıyor. Buradan çık, kafanı topla ve eve döndüğünde bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim."

"Sağ ol dostum," diyerek kapıyı açtım ve gürültülü daireden çıktım. Bunu daha sonra AJ ile tartışmak için sabırsızlanıyordum -bu adam duygular hakkında konuşmaya bayılırdı- ama en azından bunu kendine saklayacağına güvенеbileceğimi biliyordum.

Binadan çıktım ve yürümeye başladım, temiz hava ve sessizlik için minnettarım, ama iyice kaybolmam uzun sürmedi.

UCLA çok büyük bir okuldu ve gündüz saatlerinde bölgeyi hemen hemen çözmüştüm. Ama hava karardığında, unut gitsin. Yön duygum boka sardı. Arabamı kız kardeşime vermiştim çünkü arabaya binecek bir ekibim vardı ama yaya olarak nerede olduğunuzu bulmak direksiyon başındayken olduğundan daha zordu.

AJ'e mesaj attım: Sanırım partinin olduğu mahallede daireler çizerek yürüyorum. Dışarı çıkmanın bir yolu var mı?

Ekranıma baktım ve kırk dakikadır yürüdüğümü fark ettim.

GPS'imın beni kandırdığını düşünmeye başlamıştım.

Elbette, yürüdüğüm süre boyunca Liz ve Clark'ı hayal ediyordum, bu yüzden kıskançlık öfkesinin sisi gece yön bulma becerilerimi bozmuş olabilirdi.

Evet, delicesine

kıskanmıştım. N'inci

dereceye kadar kıskanç.

O kadar kıskançtım ki boğuluyordum.

Bu da beni kızdırdı çünkü aptalcaydı, değil mi?

Ama beynim onun başka biriyle çıkmasının mantıklı olduğunu bilse de, bedenim Clark'ı o kişi olduğu için yerden yere vurmak istiyordu.

Ellerini koluna doladı.

Açıkçası onun adına sevinmeliyim çünkü adam iyi birine benziyordu. *Gerçekten, gerçekten iyi, aslında.* Ama nedense onun için doğru kişi olmadığını biliyordum. O kişi ben olmayabilirdim (olduğumdan oldukça emin olmama rağmen) ama At Kuyruğu'nun da o kişi olmasına imkân yoktu.

"Yeni" dedi.

"Yeni" olduklarını.

Peki, ne kadar yeni?

Günlerden mi, haftalardan mı bahsediyorduk - yeni olan neydi? Henüz öpüşmediler mi?

Yürürken kendi kendime "Hayır," diye mırıldandım, bunun düşüncesi midemi bulandırıyor. Demek istediğim, yıllar geçmişti - *elbette* şimdiye kadar başka birini öpmüştü. Bunu biliyordum ama yüzünü tekrar görmek, parfümünü koklamak ve sesini duymak her şeyi çok yakın hissettiriyordu.

Telefonum elimde çaldı. **AJ: Konumunuzu bildirin**

Yaptım ve sonra telefonum tekrar çaldı. AJ olmasını bekliyordum ama arayan kız kardeşimdi.

Bu da sürpriz olmadı. Sarah her zaman benim işime karışırdı.

Sarah: Destansı parti nasıl gidiyor? Fıçı mı içiyorsun?

Mesaj attım: Eve yürüyorum

aslında. Bu kadar erken mi?

Ben de cevap verdim: **Liz oradaydı.**

Neredeyse anında, bana FaceTiming yapıyordu.

Lanet olsun. Bu konuda konuşmak istemiyordum, ama gitmeyeceğini de biliyordum.

"Sana söylememem gerektiğini biliyordum," dedim cevap verirken, ona asla söylemeyeceğimin tamamen farkındaydım. Sarah, babam öldükten ve annem sorunlarını yaşadıktan sonra sinir bozucu küçük kız kardeşten dünyada güvенеbileceğim tek kişiye dönüşmüştü, bu yüzden birbirimize her şeyi anlatırdık.

Spoiler: Hayatta kalmayı birlikte öğrenmek zorunda kaldığınızda kardeşlerinizle gerçekten yakınlaşırsınız.

"Aman Tanrım," dedi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Onunla konuştun mu?"

Sarah gözlüklerini takmıştı, bu da yatmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Çocuk gözlüklerden nefret ederdi ve lenslerini çıkarmadan önce her zaman yatmadan hemen öncesine kadar beklerdi.

"Evet," dedim, o kibar havadan sudan konuşma kâbusunu başa sarmak istemeyerek.

"Aman Tanrım, Wes, haklıymışım!" Romantik Sarah, Los Angeles'a gelir gelmez Liz'in izini sürmemi istemişti. "Bu kader, sadece biliyorum-"

"Erkek arkadaşıyla birlikteydi." Yürümeyi bıraktım ve bir banka oturdum, bunun bir dakika süreceğini biliyordum.

"*Erkek arkadaşı* mı var?" Kız kardeşim, caydırılacak biri değil, hemen gerçekleri bulma görevine başladı. "Ve o da orada mıydı? Ciddi bir şey mi? Ne zamandır birlikte olduklarını biliyor musun?"

"Onunla tanışma ve bir çift olarak onlarla konuşma ayrıcalığına sahip oldum."

"*Noooo—quel* nightmare," she sighed in horror, her eyes wide. "Nasıl biriydi?"

Ondan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ettim. Çünkü, "Gerçekten harika bir adama benziyordu."

"Aman Tanrım, *en kötüsü*," dedi inleyerek ve başını sallayarak. "Peki ya zaman? Ne kadar zamandır konuştuklarını biliyor musun?"

"Tuhaf olan da bu," dedim arkama yaslanıp bacaklarımı uzatarak. "Liz bunun yeni olduğunu, yeni çıkmaya başladıklarını söyledi ve sonra ikisi de hala alışmaya çalıştıklarını söyledi. Adam 'Evet, doğru ya, ben senin erkek arkadaşınım' dedi."

"Ne?" Sarah bir ışık yakmış olmalıydı çünkü şimdi daha parlaktı. "*Hâlâ alışmaya* çalışıyorlar mı?"

"Biliyorum," dedim, hâlâ biraz kafam karışmıştı. "Nasıl yani?" "Belli ki ciddi bir şey değil o zaman. Başka ne olabilir?"

"Başka ne olabilir?"

"Liz'le başka ne oldu, seni moron? Birbirinize ne söylediniz?"

"Her şey çok kibardı," dedim, içim içime sığmıyordu, "Sanki tamamen yabancıydık."

"İğrenç," dedi, neredeyse mızızızlanarak.

"Biliyorum." İçimi çektim ve hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Ama bekâr olsa bile, Sar, muhtemelen bunun bir önemi olmazdı çünkü benden hâlâ nefret ediyor."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hayır, ama belliydi." Bana baktığında her şey yüzünden okunuyordu. "Güven bana."

Kameraya doğru eğildi ve parmağıyla beni işaret etti. "Wesley,

ona gerçeği söylemelisin."

"Yani, o bekâr değilken ben nasıl bekâr olabilirim ki?" Gerçeği bilmesini çok isterdim ama bu kelimeleri ağzımdan çıkarmanın iyi bir yolu yoktu. "Yapmadığımız konuşmalarda bu konu pek gündeme gelmiyor."

"Bilmiyorum ama söylemen gerekiyor. Kelimeleri tükür." Omuz silkti ve "Avlunun ortasında garip bir şekilde ağzından kaçmış olsa bile, sadece gerçeği söyle" dedi.

"UCLA'da *dörtlü* olduğunu sanmıyorum." "Wesley."

"*Sarah Beth.*" Dolunaya baktım ve ayağa kalktım. "Açıkçası bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Ama bu her şeyi değiştirebilir, seni aptal!" Artık iyice sinirlenmişti, ona söylediğime pişman olmuştum çünkü onun tavırlarıyla başa çıkamayacak kadar yorgundum.

"Bunu düşüneceğim," dedim ve tekrar yürümeye başladım.

"Neden bekleyelim? Neden düşünelim? Partiye geri dön ve bağır Wesley!" "Gitmek zorundayım."

"Kahretsin Wes, henüz yeniyken hemen saldırmalısın, bunu görmüyor musun? Eğer ayak sürümeye devam edersen erkek arkadaşın için yeni bir şey olmaktan çıkabilir ve o zaman *kesinlikle* bir önemi kalmaz."

"Seni yarın ararım evlat," dedim. "Şimdi kapatıyorum."

"Ama-"

Telefonu kapattım. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ne onunla ne de başkasıyla.

Hayır, bunu tek başıma düşünüp aklıma kaçırmayı tercih ederim.

Bu arada yanılıyordu.

Çünkü Liz'i tanıyordum. Neredeyse iki yıldır konuşmadıktan sonra bağıra çağıra itiraflarda bulunmak onu sadece uzaklaştırırdı. Bu yüzden taşınma gününde onu takip etmemiştim.

Sabırlı davranıyordum.

Eğer ikinci bir şansımız olacaksa, önce onu arkadaşım olmaya ikna etmem gerekiyordu. Beni tekrar kabul etmesi için.

Artık bir erkek arkadaşı olduğu için bu çok daha zor görünüyordu. Sanki bir işaretmış gibi, günlük saatimin alarmı çaldı.

Saat 12:13'tü.

Cidden, Universe, çok komiksin.

Hay sikeyim.

Liz birlikte olduğumuz yaz benim için alaycı bir şekilde alarmı kurmuştu, böylece her gece durup mezuniyet gecesi sokak lambasının altında öpüştiğimiz anın yıldönümünü hatırlamak zorunda kalacaktım.

Aptal küçük aşk aşığı.

Dürüst olmak gerekirse, alarmı neden hiç silmediğimden emin değildim.

Yanımda bir araba yavaşlarken "Bennett, seni küçük sürtük," diye duydum. Gözlerimi kıstım ve Wade, Mickey, AJ ve tanımadığım bir kızın, direksiyonunda gümüş saçlı bir adamın oturduğu gümüş renkli bir Honda'nın içine tıktıklarını gördüm. Mickey ön yolcu camını indirdi ve "Atla" dedi.

"Partide işiniz bitti mi?" Telefonumu cebime koyarak sordum, bu kadar çabuk eve gitmelerine şaşırmışım.

"Campbell acıktığını söyledi," dedi AJ arka koltukta kapıya yaslanmış görüldüğü yerden, "Brooks da Uber çağırdı, böylece gidip bir şeyler yiyebiliriz."

Kız -muhtemelen Campbell- bana el salladı ve gülümsedi.

Wade başını arka camdan uzatarak, "O tatlı kıcını arabaya sok," dedi, "çünkü Şişko Sal'in yerine gidiyoruz."

Fat Sal's'tan sonra partiye dönüp dönmeyeceklerinden emin değildim ama plan buysa en azından oradan kendime bir Uber çağırabilirdim. Arka koltuğa sıkıştım, Wade ile kapı arasına sıkıştım ve şoför gaza bastı.

"Ne tür bir salak nereye gittiğini bilmeden eve yürür ki?" Mickey bana sarhoş bir sırıtişla sordu. "Bizim küçük AJ senin için çok endişelendi."

"Los Angeles'ta karanlıkta tek başına dolaşmaya çıksaydın ben de *senin* için endişelenirdim," diyen AJ, Wade'i güldürdü.

"Elbette yaparsın," dedi ve AJ'nin dizini okşamak için elini uzattı. "Anne Ayı."

"Neden yürüdün?" Campbell, aramızdaki Wade'in etrafında benimle konuşmak için öne doğru eğilerek sordu. "Uber bulamadın mı?"

Bir an için şaşırdım, çünkü bu kız Liz'in oda arkadaşıydı, değil mi? Benim hakkımda bir şey bildiğinden şüpheliydim -henüz- çünkü Liz birkaç saat öncesine kadar burada olduğumu bile bilmiyordu ama içimde iyi bir izlenim bırakmaya çalışmam gerektiğine dair garip bir his vardı.

"Onun gibi bir şey," dedim, sanki ben değil de bir hevesmiş gibi davranarak.

oda arkadaşının şu anki ilişki durumu yüzünden sinir krizi geçiriyor. "Ben Wes, bu arada."

"Campbell," dedi gülümseyerek. "Sen de eskiden Liz'le çıkıyordun, değil mi?"

"Bu da *ne*?" Wade hemen yanımda olmasına rağmen bağırdı. "Buxxie'yle mi çıktın?" demeden önce ağzı bir an açık kaldı.

Lanet olsun. İstedğim son şey Liz'i ve Wade'le olan geçmişimi tartışmaktı.

Ya da herhangi biri, bu konuda. Liz hariç.

"Evdeki kapı komşumdu," dedim, olayı küçümsemeye çalışarak.

"Komşu kızı mı?" dedi gülerек. "Whooo, Bennett, daha fazlasını öğrenmeliyim."

"Uzun zaman önceydi," diyerek onu başından savdım çünkü Liz'in oda arkadaşına benim hakkımda ne dediğini duymak için can atıyordum. Campbell'a döndüm ve "Yani, evet, yaptım," dedim.

"Clark da öyle dedi," diye cevap verdi, "Ama endişelenmeyin, o bu konuda çok rahat."

"Ah," dedim aptal gibi, ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum, çünkü ... bu Liz'in benim hakkımda *hiçbir şey* söylemediği anlamına mı geliyordu? Benim hakkımda konuşan onun erkek arkadaşı mıydı? "Bu iyi bir şey."

Peki Clark neden bu kadar soğukkanlıydı? Geçmişimizi biraz olsun kıskanması gerekmez miydi?

Ve neden bu kadar nevroitik davranıyorum?

"Evet," diye kabul etti. "Ve Wade bana *senin* hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı."

"Öyle mi?" Brooks'un aptal sırıtişına bakarak, ne söylemiş olabileceğini merak ettiğimi söyledim.

"Senin 'Nebraska'da Homa'dan bir atıcı olduğunu söyledi."

Wade omuz silkerek, "Ülkenin ortasındaki tüm o eyaletler bir arada," dedi savunmacı bir tavırla. "Küçük solağımızın hangisinden geldiğini takip etmem beklenemez."

"Brooks Teksas okul sistemi için parlak bir destek, sizce de öyle değil mi?" AJ Campbell'a dedi ki.

"Teksas'ta her şeyin daha büyük olduğunu söylerler" dedi, "Yani-"

"Aynen öyle tatlım," diye araya girdi Wade, ona gülümserken zil zurna sarhoş görünüyordu.

"-Sanırım cehaletin bu ifadenin dışında kalmadığını söylemek yanlış olmaz." Campbell Wade'e sırttı, başını onun cevabını bekliyormuş gibi eğmişti ve Liz'le arkadaş olması anlamlıydı. Her ikisinde de zekâyla çevrili bir tatlılık vardı, sanki hem nazik olabilirler hem de cesaret ederseniz sizi mahvedebilirlermiş gibi

hak ediyorsun.

Wade, "Tatlım, senin için bütün bir Birleşik Devletler haritasını etiketleyeceğim - her eyaletin başkentinin yıldızıyla birlikte.

-"Eğer bu beni sevmeni sağlayacaksa."

"Sarhoşken yapabilir misin?" diye sordu, gülmemeye çalışıyormuş gibi bir sesle. "Şişko Sal'in peçetesine mi?"

"Bu gece mi?" diye sordu, araba restoranın karşısında durduğunda biraz daha az ukala görünüyordu.

"Elbette," dedi ve hepimiz Uber'den inerken konuşmaya devam etti. "Yemek kuyruğunda beklerken bir ABD haritası yapacağım ve sonra yemek yerken coğrafi bilginizi gösterebilirsiniz."

"Bu harika bir plan," dedim sıraya girerken.

Mick, AJ ve bana bir tomar para uzatarak, "Tamam, siz sipariş verin," dedi, "biz de açık masayı kapıp başlayalım."

Campbell kartını uzatarak, "Evet," diye kabul etti. "Stromboli kızartması istiyorum, lütfen."

Mick, "Bana Şişko Bruin'i getir," dedi. "Ne istiyorsun Brooks?"

"Şişko Teksas ve patates kızartması," dedi Wade, hâlâ o sarhoş gülümsemesini takınarak. "Ve başarısız olduğumu görmek için bu kadar heyecanlanmayı bırak."

"Bu heyecanı bastıramıyorum," dedi Mick başını sallayarak. "Ben bunun için yaşıyorum."

Üçü boş olan tek masaya geçer geçmez (Fat Sal's Cuma geceleri çok kalabalık oluyordu) AJ, "Nasılsınız?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim ve Campbell'ın duyamayacağı bir yerde olduğundan emin olmak için verandaya baktım. "Sorun yok."

"Güzel." Sıra hareket ettiğiinde bir adım öne çıktı. "Yine de Buxxie olduğuna inanmıyorum. *Buxxie* senin eski sevgilin mi? Bu çılgınca."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. Şimdi biraz daha sakin olduğum için -çünkü dikkatim dağılmıştı- Kaliforniyalı Liz hakkında bildiği her şeyi duymak istiyordum.

"Onu hiç tanımıyorum," dedi, "ama Wade ve Mick'ten *tanıyorum*."

İkisi de ikinci sınıf öğrencisiydi.

"Öyle mi?" dedim. Gerçekten bir defter çıkarıp Liz Buxbaum'la ilgili her ayrıntıyı yazmak isterken sesimin bu kadar rahat çıkmasından etkilenmiştim.

"Evet. Görünüşe göre Liz video prodüksiyon departmanında çalışıyor, bu yüzden her zaman etrafta, antrenmanları ve antrenmanları filme alıyor ve fotoğraflarını çekiyor. Atletizm departmanının sosyal medyaya koyduğu içeriği onun ekibi üretiyor."

"Asla olmaz."

Liz atletizm departmanında mı çalışıyor?

Bunu beklemiyordum.

"Evet. Sanırım herkes onu böyle tanıyor."

"Herkes onu tanıyor mu?"

"Öyle görünüyor." Sıra hareket etti ve o tekrar öne çıktı. "Ve birkaç kişiye Clark'ı sordum, ama görünüşe göre Liz'le aralarındaki bu şey yepyeni, çünkü kimse onların arkadaştan öte bir şey olduğunu düşünmüyor."

"Anlıyorum." Bunu duyunca kendimi biraz daha iyi hissettim, çünkü yeni konuşmaya başlamış olmaları, bir süredir birlikte olmalarından çok daha büyük bir şanstı.

"Peki planın nedir?" AJ sordu.

Tüm dikkatimi ona, bana tuhaf bir bakış atan yüzüne verdim. Ona bir kez bile -sarhoşken bile- onu geri kazanma niyetimden bahsetmemiştim, bu yüzden bu yorum beni biraz şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir vurucuyu oturtmaya çalışırken yüzünüze takındığınız aynı pislik ifadesini takınıyorsunuz. Kasıtlı görünüyorsunuz, Bennett."

Önümüzdeki insanlar sıranın dışına çıktılar ve ben de sipariş vermek için bara doğru ilerledim.

Evet, kesinlikle *kasıtlıydım*.

Lizzie'ye gelince, dünyadaki tüm niyetim buydu.

ONUNCU BÖLÜM

"Bana deliymişim gibi bakarken burnunun üstünde küçük bir kırıksıklık olmasını seviyorum. Seninle bir gün geçirdikten sonra kıyafetlerimde hala parfümünün kokusunu alabilmeyi seviyorum. Ve geceleri uyumadan önce konuşmak istediğim son kişi olmanı seviyorum."

-Harry Sally ile Tanışınca

Liz

"Sorusu olan var mı?"

Adli Müzikoloji eğitmenim Elaine Lowell soruları beklerken dizüstü bilgisayarımı sırt çantama soktum - gelmeyecek olan soruları. Daha önce onun derslerinden birine girmiştım ve kesinlikle çok zeki ama bir o kadar da korkutucuydu.

Bina yanıyor olabilirdi ve kimse o kadına yangın söndürücülerin nerede olduğunu sormaya cesaret edemezdi.

Beni uyutacağı kesin olan çok büyük miktarda okuma ödevi vermişti. Gerçek dünyada kesinlikle kullanacağım önemli bilgilerdi, ancak bir insanın göz kapakları sarkmadan önce müzik telif hakları hakkında okuyabileceği çok fazla şey vardı.

Muhtemelen daha sonra metni okumak için müzik kütüphanesine giderdim, çünkü oda arkadaşlarım sıkıcı materyalleri anlamayı mümkün kılmayacak kadar gürültülüydü.

"Tamam o zaman, gitmekte özgürsünüz."

Çıkış telaşını takip ettim ve neredeyse kapıya varmıştım ki, "Liz? Bir saniye geride durabilir misin?"

"Elbette." *Oh, kahretsin, oh, kahretsin, oh, kahretsin.* Yutkundum ve konferans kürsüsüne doğru yürüdüm, orada eşyalarını topluyordu, bunun neyle ilgili olabileceğini merak ediyordum. "Ne oldu?"

Gülümsedi -sıcak bir gülümseme- ve ben şaşırdım çünkü onu daha önce hiç gülümserken görmemiştım. Çok güçlü bir eğlence avukatıydı.

Hiçbir şey için zamanım yok havasındaydı, bu yüzden nasıl yapılacağını bilmediğini varsaydım.

Asla öğrenecek kadar önemsemediğini.

"Sadece sorularınız ve ekstra tartışmalarınız için her zaman müsait olduğumu bilmenizi istedim. Lilith Grossman iyi bir arkadaşımıdır ve stajyerinin sınıfımda olduğunu bildirmek için bana ulaştı."

Oh. Lilith'in istediği gibi programımı e-postayla göndermiştim ama bakmasını ve onunla gerçekten etkileşime geçmesini beklemiyordum.

Ya da bağlantı kurmak için bir sektör profesyoneline ulaşın.

"Teşekkür ederim," dedim, başımı sallayarak ve gülümseyerek -aslında fişkirarak. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Teklifini kabul edeceğime eminim."

"Kesinlikle yapmalısın," dedi hala gülümseyerek. "Her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım."

Sınıftan tamamen enerjik bir şekilde ayrıldım ve Schoenberg'den çıkıp AirPods'umu taktığımda içimde bir minnettarlık patlaması oldu. Orada, Los Angeles'ta, böylesine muhteşem bir yerde müzik dersleri alıyor olmam bile fazlasıyla yeterliydi.

Ama şimdi hayalimdeki kariyerde bağlantılar mı kuruyordum? Daha son sınıfa bile gelmeden?

Çok büyüktü.

"Unwritten "ı bu ana atadım (zaten her zaman *The Hills*'ten geri çıkmak için bir neden arıyordum), Lilith'le buluşmam için Bruin Walk'tan Morgan'a doğru ilerlerken onu çalıştırdım. Derse giden öğrencilerin oluşturduğu yoğun kalabalığın arasından geçerken kafamda bir film sahnesi canlandırıyordum, baş karakter yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle pitoresk kampüsü geçerken müzik çalıyordu.

*Uzakta bir şeye uzanmak O kadar yakın
ki neredeyse tadına bakabilirsin,
İnsiyakınızı serbest bırakın-*

"Solunda!"

"Gah!" Bir scooter vızıldayarak yanımdan geçerken ciyakladım ve yolumdan atladım, beni ezmeye o kadar yakındı ki geçerken esintiyi tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Jackass.

Dümendekini bir sporcu olduğunu görünce şaşırmadım. Nedenini bilmiyordum ama scooter kullananların hep onlar olduğunu görüyordum. Adamın hızlanmasını izledim.

Bir NASCAR sürücüsü gibi yaya trafiğinden hızlı ve sarsılmadan sıyrılıyordu ve adamın boyunu ve Bruins Baseball sırt çantasını gördüğümde dişlerimi sıktım.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Emin olamadım ama o salak arkadan Wes Bennett'e çok benziyordu.

Sanki beni duymuş gibi, adam aniden scooter'ı döndürdü ve ters yönde geri dönerek bana doğru geldi.

Neden, Evren?

Bu kesinlikle Wes'ti ve bana doğru ilerlerken o ukala sırtışını takınıyordu.

"Neredeyse dümdüz edeceğim yavaş adamın Lizzie Buxbaum olduğuna inanamıyorum," dedi ve bir kez daha dönerek yanıma geldi.

"İnan buna," dedim ve gitmesini umarak yürümeye devam ettim.

"Ucuz atlattığımız için gerçekten üzgünüm."

Ona bir göz attım. Beni izlerken üzgün görünmüyordu, hatırlamak istemediğim binlerce anıyı geri getiren şımarık yarım gülümsemesini takınarak o scooter üzerinde yavaşça ilerliyordu.

Hayır, ağzı daha da büyük bir sırtışa dönüşürken eğlenmiş görünüyordu. "İşte o zaman 'Sorun değil Wes' dersin."

"Hayır, işte o zaman 'Başka bir yere scooter'la gidebilir misin Wes' diyorum."

"Derse gitmem gerekiyor, o yüzden bunu görmezden geleceğim" dediğinde gözleri dans ediyordu.

"Oh, ne güzel," diye mırıldandım, biraz daha hızlı yürüyerek.

"Ama Lib?" dedi, sesi beynimin Bazzi'yi tekrar tekrar dinleyen kısmını tırmalıyordu.

"Bana öyle deme," diye tersledim, ondan kaçmanın mümkün olmadığını bildiğim halde neredeyse hızlı adımlarla yürüyordum.

Dramatik bir şekilde iç çekti ve "Seni görmek gerçekten harikaydı." dedi. Sonra da hızla uzaklaştı.

Görüş alanımdan kaybolurken dişlerimi sıktığım için dişlerim kırılacakmış gibi hissediyordum.

Bu neden benim başıma geliyor?

Bütün Cumartesi gününü onun burada olduğu gerçeğinden korkarak geçirdim. Ne zaman sakinleşip kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna etsem -yıllar geçti ve artık ikimiz de farklı insanlarız-

Sırıtarak "*Biz böyle miydik?*" dediğinde yüzündeki öfke hemen geri döndü.

Pislik.

Çünkü onun burada olması adil değildi. Burası *benim* yerimdi, lanet olsun.

Okulda sevdiğim bir hayatım vardı, yıkıntılarımızdan *sonra* gelen bir hayat. İlk girişimim çöktüğü ve yandığı *için* inşa edilmiş bir hayat. Bu yüzden bir şekilde, Wes'in ona yakın olma fikri bana tehlikeli geliyordu, sanki onun ukala "*seni görmek gerçekten harikaydı*" *tavri*, özenle yarattığım tüm küçük harikaları mahvedebilirmiş gibi *geliyordu*.

Ve Tanrım, işim (ve şimdi de stajım) tamamen UCLA atletizmiyle ilgiliydi. Bu benim için önemliydi ve bunu mahvedeceğinden ya da daha az sevmeme neden olacağından korkuyordum. Buna ek olarak, mesleğimin temel görevi sporcuları filme çekmekken ve o bir sporcuyken ondan nasıl uzak durabilirdim ki?!

Gaaaaaaaaah.

Bir şekilde Omaha'dan milyonlarca kilometre uzaktaki dünyanın merkezine inmişti ve bu adil değildi.

Clark her şeyi geçiştirdi ve tamamen aşırı tepki verdiğimi düşündü. "Her şeyden önce, bir erkek arkadaşın olduğunu düşünüyor, bu yüzden uzak duracağından eminim.

Çünkü ben gülünç derecede korkutucuyum. İkincisi, henüz beyzbol sezonu bile değil, bu yüzden bahara kadar takımla bir şey yapmayacağız. Ve eğer beyzbol ödevleri varsa, ben sadece atıcılara odaklanacağım, gerisini sen halledersin. Sorun çözülmüş olur."

Derin bir nefes aldım ve kendime Clark'ın haklı olduğunu söyledim.

Burası büyük bir okuldu, bu yüzden az önce yaşadığımız gibi karşılaşmaların çok az olması ihtimali benim lehimeydi. Ve Clark'ın Wes'ten kaçınma planı tamamen uygulanabilirdi.

Her şey yoluna girecekti.

Bu önemli bir şey değildi, en fazla küçük bir rahatsızlıktı ve Wes Bennett ile daha fazla etkileşime girmekten kesinlikle kaçınabilirdim.

"Seni beyzbol takımına sokmak istiyorum."

Lilith sabırla kendime gelmemi beklerken kahvem hemen yanlış boruya gitti ve öksürmeye, hıçkırmaya başladım. *Seni beyzbol takımına soktum.* Yüce Tanrım, bu iyi olamaz. En kısa sürede

"Ne?" diye nefes nefese kaldım.

Kollarını kavuşturdu ve "Eminim Baseball America'nın UCLA'nın ülkedeki en iyi oyuncu sınıfına sahip olduğunu belirlediğini duymuşsundur, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Cuma günü takımın sezon öncesi antrenmanı ile ilgili küçük sosyal medya paylaşımınız futbol içeriğinden daha fazla beğeni aldı. Cumartesi günü de *maçları* vardı."

Memnun görünüyordu, bu da beni fazlasıyla memnun etti.

Dürüst olmak gerekirse Lilith'in spor departmanının sosyal medya paylaşımlarına dikkat etmesine de şaşırdım.

Kadın her şeyin üstündeydi.

"İnsanlar beyzbol takımı için heyecanlı," dedi. "Destekçiler heyecanlı. Herkes bu gelecek vaat eden oyuncu grubunu daha fazla görmek istiyor."

Kaşlarımın arasında başımı ağrıtmaya başlayan noktayı ovuşturdum. "Bu durumda 'yerleştirmek' tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum, Vereceği cevapta payım yokmuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. "*Hard Knocks*'ı izledin mi?"

"Evet." Dün son sezonu art arda izlemiştim ve bir NFL takımının sezon boyunca günlük yaşamlarını anlatan harika bir belgesel diziydi. "Bayıldım."

"Güzel, çünkü beyzbol takımıyla yapmak istediğimiz şey de bu. Bu takımı ve bu içeriği markalaştırmak istiyoruz. Sözcüklere henüz son şeklini vermedik ama ben *Bruins Baseball'u* tercih ediyorum: *Bir Şampiyonluk Takımı Kurmak*."

"Ah," dedim, başımı salladım ve zihnim çıldırırken odaklanmaya çalıştım.

"Takipçilerimizin bir Bruin beyzbol oyuncusunun hayatından kesitlerin yanı sıra bu yılın takımını tanıtan kısa oyuncu röportajlarıyla da dolup taşmasını istiyoruz. Kendinizi fahri bir Bruin takım arkadaşı olarak düşünmenizi ve temel olarak derse gitmenizi, sonra beyzbol oynamanızı, sonra da uyumanızı istiyorum. Durula ve tekrarla. Sonbahar topu bitene kadar haftada üç ya da dört Reel görmek isterim."

Ne? Ne? Hayır.

Ciddi ciddi her saatimi beyzbol takımına adamamı istediğini mi söylüyordu? *Onun* da üyesi olduğu beyzbol takımına mı?

Ve onunla röportaj yapmam mı gerekiyor?

Hayatım bir film olsaydı bu sahnede kesinlikle "Disaster" şarkısıyla açılırdım.

*Bu bir felaket olabilir
Çok fazla faktör var.*

"Ne düşünüyorsun Liz?" diye sordu, heyecanlı görünüyordu.

"Kulağa harika geliyor," diye yalan söyledim, midem korkuyla doluyordu.

"Peki, bu üretim departmanı için mi yoksa bu-"

"Hayır, hepsi senin." Kaşlarını kaldırdı ve "Bu senin bir sonraki staj görevin" dedi.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

"Yine de oldukça büyük bir zaman taahhüdü," dedi, ayağa kalktı ve masasının kenarına tünemek için etrafına geldi. "Takımın genel programının her gün sabah altı buçukta antrenman, ardından sabah dersleri, ardından öğle yemeğinden sonra oyuncular için pozisyon koçu antrenmanları olduğunu doğruladım - bunlar Tanrı'ya şükür haftada sadece üç kez. Ondan sonra her gün gerçek antrenman, haftada üç kez kondisyon ve oyuncuların geride kalmamaları için etüt var. Öğrenci sporcuların hayatı uysallara göre değil."

Başım dönüyordu. Tüm bunları tek başıma nasıl yapacak ve derslerime nasıl devam edecektim?

Peki ya benim işim?

İmkânsız görünüyordu ama hayır diyecek de değildim.

Lilith'e değil.

Çünkü benim için profesyonel bir akıl hocasından çok daha fazlası olmuştu; o benim kahramanımdı. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama hem HEFT'te hem de NFL'de yaptığı işlere göre genç sayılırdı. Super Bowl gibi önemli maçlarda saha kenarında çekilmiş yüzlerce fotoğrafını görmüştüm ve o öyle bir ilham kaynağıydı ki onu hayal kırıklığına uğratmaktansa neredeyse her şeyi yapmayı tercih ederdim.

"Her ne kadar bu senin staj 'görevin' olsa da, bu AD'nin yapılmasını istediği bir iş, dolayısıyla bunu kendi işinle ilişkilendirebilecek ve her zamanki kaynaklarına erişebileceksin. Seninle birlikte çalışacak birini görevlendirmeyi kabul etti, eğer birlikte çalışmayı tercih ettiğin bir iş arkadaşın varsa ve ilgileniyorsa bana haber ver, ben de sana iletirim."

Yani hala Clark'la çalışabilirim. Bu beni rahatlatmıştı, yine de önerdiği şey beni tamamen şaşkına çevirmişti.

"Ona sorayım, ama Clark Waters'ın kesinlikle ilgileneceğinden eminim ve o harika biri."

"Harika," dedi ve Clark'ın adını yazmak için telefonunu eline aldı. "Ayrıntılar hâlâ netleşmedi Liz, ama bu küçük görevin belgeselde yer alma ihtimali çok yüksek."

"Ne?" Bu, diğer tüm düşüncelerin sona ermesine neden oldu, çünkü şimdiye kadar meşru bir film belgeseline katkıda bulunacağımı düşündüğüm tek şey yardımımı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve telefonundan başını kaldırdı. "Açıkkçası filmin her yerinde benim ellerim olacak - dürüst olmak gerekirse son derece bölgeciyim ve paylaşmayı sevmiyorum. Ama eğer bu sezon öncesi içerik düşündüğüm gibi tutarsa, bu kliplerin ilk perdede yer alması harika olacak. Özellikle de giriş röportajları."

"Evet, görüşmeler hakkında," dedim, boğazımı temizleyerek, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. "Seni haberdar etmem gereken bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Ah?" Lilith gözlerini kıstı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Görünüşe göre oyunculardan biriyle benim karmaşık bir geçmişimiz var, sanırım öyle diyebilirsiniz." Açıklarken yanaklarım sıcacıktı. "Onu yıllardır görmedim ve Cuma gününe kadar bırakın beyzbol takımında olmasını, UCLA'da olduğundan bile haberim yoktu. Ama başlamadan önce Wes Bennett ile eskiden bir ilişkim olduğunu söylemem gerektiğini düşündüm."

Başını öne eğdi. "Yeni as mı?"

Ona böyle mi hitap ediliyordu -yeni as? "Evet."

"Anlıyorum." Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Karmaşık kelimesi beni endişelendirmeli mi? Farkında olmam gereken sorunlar var mı?"

"Hayır, hayır," diye düzelttim başımı sallayarak. "Öyle bir şey değil, tamamen normal bir lise flört ilişkisiydi. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, belki çıkar çatışması falan olduğunu düşünürsün diye."

"Bu konuda bir sorunum yok," dedi yavaşça ve benimle ciddi bir göz teması kurdu. "Onunla profesyonel olarak çalışabildiğin sürece. Yapabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim," diye haykırdım, çılgınca başımı sallayarak. "Bu çok eski bir tarih, gerçekten."

"Güzel," dedi, doğruldu ve masanın etrafında geri yürüdü. "Peki derslerinle *Hard Knocks*'u bir arada yürütebileceğini düşünüyor musun? Bu ödev hakkında ne hissediyorsun?"

Kesinlikle hepsiyle başa
çıkamam. Belki de
yapabilirim. ?

Hiçbir fikrim yok!

Endişe dolu beynim çılgına dönmüştü ama Lilith'e, her şeyin üstesinden gelen bu ilham verici kadına baktığımda, benim de öyle olabileceğimi fark ettim.

Yani, *tabii ki* yapabilirim.

Çünkü artık Küçük Liz değildim.

Hayatta olduğum yeri seviyordum. Arkadaşlarımı seviyordum, okulumu seviyordum ve stajıma kafayı takmıştım. Derslerimin üstesinden gelebilirdim ve bu zorluğun da üstesinden *gelebilirdim*.

Çünkü Wes Bennett birkaç gün önce ortaya çıkmamış olsaydı, bu fırsat için çığlık atıyor ve inanılmaz şansımı kutluyor olacaktım. Bu yüzden geçmişimden birinin, yıllardır görmediğim birinin benim için mahvetti.

"Bununla kesinlikle başa çıkabilirim ve sabırsızlanıyorum." Anlamalı bir şekilde gülümsedim ve "Sanırım gömülme zamanı geldi" dedim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"İnsanlar aşık olur. İnsanlar birbirlerine ait olurlar, çünkü gerçek mutluluk için herkesin sahip olduğu tek şans budur."

-Tiffany'de Kahvaltı

Wes

"Sakin ol."

Ross, "Hız için isabetten vazgeçme," derken Woody kalenin arkasındaki çömeldiği yerden fırladı ve yanındaki toprakta bulunan on topu geri fırlattı.

Bu da neydi Wesley?

Her topu yakalayıp ayaklarımın dibine bıraktım ve kolumun tersiyle alnımı sildim. "Tamam."

"Bunu sen halledersin, Bennett." Woody tekrar yere düştü ve eldivenini uzattı. "Hadi gidelim."

"Gidelim." Kafamı boşaltmak için derin bir nefes almadan önce işaret parmağımı dikiş boyunca gezdirerek topu çevirdim.

Çünkü babam ölmüş olsa da -La-Z-Boy'unda televizyondaki Cubs/Mets maçını izlerken kalp krizi geçirmesinin üzerinden iki yıl geçmişti- ne zaman atış yapsam yanımdaydı.

Her atışımda onun sesini duydum.

Ara sıra iyi olduğum zamanlarda sesini duyuyordum ama çoğunlukla zorlandığım zamanlarda benimle konuşuyordu. Bu da güç gösterme yeteneğimi gerçekten bozuyordu çünkü sesi *onlara gaz ver* gibi şeyler söylüyor ve ne kadar kötü atış yaptığımı hakkında hırlıyor olsa da, onu özlememe neden oluyordu.

Çok fazla.

Ki bu delilikti, değil mi? Bana onu özlediğimi hatırlattığında

Beyzbol konusunda nasıl bir psikopat olduğunu?

"Wes?" Ross kaşlarını kaldırarak bana baktı. *Hay sikeyim.*

"Hallediyorum," dedim toparlanıp bir hızlı top daha atmadan önce. "Daha iyi," dedi Woody yakaladığı topu bırakıp elini uzatırken.

bir başkasını yakalamak için.

Daha iyi, ama daha sert atmalısın, evlat. Onlara gaz ver ve yumuşak olmayı bırak.

"Kapa çeneni," dedim içimden, topun Woody'nin eldivenine çarparken çıkardığı gürültünün tadını çıkararak sertçe fırlatırken.

Ross beyzbol şapkasını çıkarıp tekrar takarken, "Tamam," dedi.

Sesinin kafamın içinde dolaşmasına izin vermeyerek bir top daha kaptım. Bu sefer falsolu bir atış yaptım ve topun kalenin üzerine düşmesini izledim. Mükemmeldi, *evet*, ve sonra duydum.

Liz'in sesi, gülüyor.

Cidden şimdi de onun sesini mi duyuyordum?

"Bunun gibi bir tane daha," dedi Woody, topu sağına doğru fırlatarak.

Başka bir top aldım, burnumdan nefes aldım ve öldürücü bir hızlı topa *kendimi* bıraktım, *evet*.

"Hadi gidelim," diye bağırdı Eli arkamdan, bu da kısa oyuncuların antrenman için burada olduğu anlamına geliyordu. Tam bir tane daha atacaktım ki, "O kavisi kameraya çektiniz mi?" dediğini duydum.

Başımı çevirdim *ve lanet olsun* ki Liz oradaydı.

Ve erkek arkadaşı.

Clark ve topuzlu adamı yine atışımı filme alıyordu, bu da video kamerasına bakarken ve gözlerimdeki sıkıntıyı görüp görmediğini merak ederken beni sinirlendirdi. Elinde kamerayla gelip sosyal medya için çekim yapan rastgele insanlara alışmam gerektiğini biliyordum ama onun orada olması bana rahatsız edici geliyordu.

Cehennem gibi sinir bozucu.

Kızımı aldın, bu yeterli değil mi?

Liz, Eli'nin yanındaki bir taburenin üzerinde duruyordu; üzerinde şort, Bruins basketbol tişörtü ve üzerinde küçük gülen yüzler olan bir çift mavi yüksek topuklu Converse vardı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, gözleri Ray-Ban'lerle kapatılmıştı ve yere bakarak elindeki uzun lensli kamerada bir şeylerle uğraşıyordu.

Mükemmel kesilmiş mavi ve sarı tırnaklı eller.

Tanrım, çok güzel.

Geçen hafta scooter'la kazara (bir nevi ama gerçekten değil) uğradığımdan beri onu görmemiştim. AJ onun orada olduğunu, kan basıncı ve saha içi antrenmanlarını çektiğini söylemişti ama ben bir şekilde onu şimdiye kadar gözden kaçırmayı başarmıştım.

Ross, "İyi atıştı Bennett," diye bağırdı ve "Dikkatini topla," diye mırıldanırken dikkatimi tekrar atışa verdim.

Lanet olsun.

Her şeyi kapatmakta iyiydim, bu yüzden güçlü bir şekilde bitirdim, ama hissettirdiklerinden hoşlanmadım. Liz'in lise maçlarına gelmesini çok severdim çünkü spordan hoşlanmayan birine göre o maçlara katılırdı. Her maçta benim alternatif formamı giyer (tabii ki çiçekli küçük bir etekle) ve beyzbol hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen *bunu sen aldın Bennett* gibi şeyler bağırdı.

Ve inanılmaz bir geri dönüş yaptı. *Topu bıraktığında vurucuyu öldürmek ister gibi bakmana bayılıyorum. Her atıştan önce topu döndürdüğünü biliyor muydun? Üniversitede kullanman gereken şarkıların bir listesini yaptım.*

Listeyi hala hatırlayabiliyorum, çünkü hepsi kişisel olarak hoşlanmadığı ama duruma "uygun" olduğunu düşündüğü şarkılardı. Sorumluluğumu çok ciddiye aldım ve beş numarayı seçtim, bu da onu mutlu etti çünkü bu onun da favorisiydi (Kanye'yi yaptığı şey için asla affetmeyeceğini söylemesine rağmen).

DNA.-Kendrick Lamar

Trophies-Young Money

Bir Dünyaya Adım Atın-KRS-One

Welcome to the Jungle-Guns N' Roses Power-

Kanye West

Ama şimdi onun varlığı beni huzursuz ediyordu. Çünkü şimdi beni izlerken ne görüyordu ki?

Nefret ettiği pislik mi?

Tutarlılıkla mücadele eden rastgele bir birinci sınıf atıcısı mı?

Çocukluğundaki sinir bozucu kapı komşusu mu?

Eşyalarımı aldığımda artık yedek kulübesinde değildi; o ve devi üçüncü kale çizgisinden kısa topçuları çekmeye gitmişlerdi. *Bu iyi bir şey,* diye hatırlattım kendime, gözlerim o parıltılı kırmızıyı ararken.

At kuyruğu. *Dikkatimin dağılmasına gerek yok.*

Çünkü onları birlikte çalışırken izlemek, artık çıktıklarını ve birlikte yaşadıklarını bildiğim için, çok fazlaydı. Görüş alanımda bunlar olurken hiçbir zihinsel dayanıklılık beni odaklanmış halde tutamazdı.

Ona yakınlaşmak istiyordum ama *onlara* yakınlaşmakla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Birkaç saat sonra kendimi yine bununla uğraşırken buldum. "Tanrı aşkına, neden buradalar?" Mickey'nin yanına oturup sırt çantamın fermuarını açarak, Liz'in Wade ve AJ'nin çalıştığı masanın önüne çömelip kamerasını yüzüne tutmasını izleyerek sordum.

Erkek arkadaşı odanın diğer tarafındaydı ve Eli ile Luke'u ders çalışırken kaydediyor, varlıklarıyla benim alanımı işgal ediyorlardı.

"Dostum." Mick bana bir pislikmişim gibi baktı. "Buxxie ve Clark'ı sevmiyor musun?"

Mick geçen gece o kadar sarhoş olmuştu ki Liz'le eskiden çıktığımızı unutmuş gibiydi ve ben de onu aydınlatacak değildim.

Wade'in koca ağzıyla bu sadece bir zaman meselesiydi, bu yüzden organik olarak gelişmesine izin verdim.

Sonra görüşürüz.

"Hayır, yani, iyiler," dedim, "iyi" kelimesini sanki çalışma odasındaki ışıktandırmadan ya da kesinlikle hiçbir fikrim olmayan bir şeyden bahsediyormuşum gibi müstakil bir şekilde söylediğime gülmek istedim. "Ama bir takımın çalışma odası hakkında TikTok yapmaları garip görünüyor. Böyle bir şeyi kim yayınlarında görmek ister ki?"

"Oh, bundan *çok* daha büyük," diye fısıldadı, yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış yerleşmişti. "Bizimle ilgili büyük bir içerik hazırlıyorlar. Liz ve Clark artık beyzbola adanmış durumdalar."

"Ne?"

"Spor departmanı," dedi sessizce, ama heyecanlı olduğu belliydi, "beyzbol takımı hakkında bir sezon öncesi dizisi yapmak istiyor. Yani bu ikisi güz beyzbolu bitene kadar sürekli peşimizde olacaklar."

"Dikkat dağıtıcı bir şeyden bahsediyoruz," dedim, dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve beynim deli gibi çalışmasına rağmen sanki önemli bir şey değilmiş gibi sakince konuştum.

Yüzlerce farklı yöne zıplayarak ve bağırarak.

Çünkü Liz'in sürekli etrafta olması çok büyük bir şeydi, onunla bir ilerleme kaydetmek için altın bir fırsat gibiydi.

Ama yanında erkek arkadaşı varken değil, Tanrı aşkına.

Yani, onu bırakıp gitmem yeterli değil miydi? Şimdi her gün onunla vakit geçirmem ve Clark'la birlikte çalışmasını yakından izlemem mi gerekiyordu?

"Yalan söylemeyeceğim, Liz'in her zaman etrafımda olmasına aldırmayacağım."

Evet, bu da yardımcı olmuyor. Yutkundum ve bilgisayarımı açıp Mick'e kayıtsız bir "Evet?" cevabı verirken başımı kaldırmadım.

"Onu tanıdığınızda küçük bir çocukken nasıldı bilmiyorum ama şimdi çok havalı." dediğinde sesinde bir gülümseme vardı.

Nasıl biriydi? Nedense aklım hemen iki yaz önce sahilde geçirdiğimiz o geceye gitti; o gece artık nefes almak ve konuşmak gibi beynimde kalıcı olarak yer etmişti.

Yemin ederim, o geceyi hâlâ iliklerimde hissediyorum.

Los Angeles'a vardıktan iki gün sonraydı ve Kaliforniya'da yaşamaktan o kadar heyecanlanmıştık ki bir battaniye kaptık, ateş yakabileceğimiz bir plaj bulduk ve o gece kumların üzerinde birlikte olmaktan başka bir şey yapmadan saatler geçirdik.

Gözlerine yansıyan ateşin parıltısını hâlâ görebiliyordum ve neredeyse dalgaları ve Bluetooth hoparlöründen gelen yumuşak müziği duyabiliyordum.

Sana sahip olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum-

"Havalıydı," dedim. *Ve onu tanıdığımda kesinlikle her zaman küçük bir çocuk değildi.*

"Öyle değil mi, Kamyon Delisi?" Mickey bir kahkaha atarak bağırdı. "O da ne?" Wade odanın diğer tarafından bağırdı.

"Bennett'e Liz'in benim kahramanım olduğunu söylüyordum."

Harikaydı. Liz'in bize baktığından emindim - ve *Clark* da kesinlikle bakıyordu - ama başımı eğiyor ve dizüstü bilgisayarımın dışında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyordum.

Wade, "Kızımızın bana kötü bir lakap takmış olması onun bir kahraman olduğu anlamına gelmez" dedi.

"Sen öyle diyorsun," diye mırıldandığını duydum Liz'in çekmeye devam ederken.

"Evet, öyle diyorsun," dedi Mickey sırtarak. Bana doğru eğildi ve şöyle dedi

"Geçen yıl ona asılmaya çalışmış ve kız da onun plastik kamyon delilerinin vücut bulmuş hali olduğunu söylemiş. Ona iğrenç ve zorba diyordu."

"Kızmadı mı?" Liz'in bu kadar cesurca bir şey söylediğini hayal etmeye çalışarak, sesim neredeyse fısıltıya dönüşerek sordum. Bu onun için fazla cesurca görünüyordu.

"Bunu söyleyen *o* iken nasıl söyleyebilir?"

"Ne demek istiyorsun? Genelde çok tatlı olduğu için mi?" Dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak sordum çünkü ondan bahsettiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Hayır," dedi gözlerini kısarak, sanki bu çok saçmaymış gibi. "Dürüst olmak gerekirse, bu onun için oldukça markalıydı, bu yüzden kızamazdı. O da erkeklerden biri gibi - bunu ona *senin* söylemen gibi bir şey olurdu."

Erkeklerden biri gibi mi? Bunu cinsiyetçi bir şekilde "diğer kızlar gibi değil" anlamında söylemediğini, onu gerçekten tanıdığı bir erkek olarak gördüğünü söyleyebilirim.

Ama Liz "erkeklerden biri" olma yeteneğine sahip değildi. Öyle miydi?

"Bana *böyle* görünen bir kızın," dedim, öncekinden daha da sessiz bir şekilde, "erkeklerden biri olarak düşünüldüğünü mü söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Biriyle çıkmaz, saçmalıkları kabul etmez, çok komiktir ve yaptığı işte harikadır."

"Clark'la çıkıyor, unuttun mu?"

"Buna hâlâ inanamıyorum." Anlamamış gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım *şimdiye* kadar kimseyle çıkmamış."

O sırada göz ucuyla baktım, Clark onun yanında duruyor ve uzun zamandır görmediğim bir gülümsemeye neden olan bir şeyler söylüyordu.

Onun su katılmamış mutlu gülümsemesi.

Tanrım, o gülümseme.

Öylece bakakaldım, donup kalmıştım, sadece ağzının kıvrımını ezberliyordum. Ona o sırtışı hediye ederken kıskançlıktan daha fazlasını hissettim, açlık hissettim. Çaresiz. Sanki benim açlıktan ölmek üzere olduğum bir şeyin açık büfesini alıyormuş gibi. Sanki ben üç kuruş için yalvarırken o para yığınları içinde yuvarlanıyordu.

Sanki piyangoyu kazanmıştı ve ödülü almasını bana izlettiriyordu. Gözleri kaydı. Benimkini buldu.

Kahretsin.

Göz kırptım -ne *hâlâ ediyorsun, seni alet-* ve ders çalışmaya geri dönmeye çalıştım.

"Waters," dedi Mickey, sesi korkutucu derecede *yüksekti*. "Buxxie'yi seninle çıkmaya nasıl ikna ettin?"

Çalışma salonundaki tüm kafalar onlara doğru döndü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Eli'nın odanın diğer tarafından söylediğini duydum. "Bux ve dev mi?"

Liz hızla gözlerini kırptırdı, yanakları anında pembeleşirken o yeşil gözler s u ç l u l u k l a bakıyordu.

Clark ise gururla gülümsedi ve kolunu Liz'e doladı. "Evet, konuşuyoruz ama lütfen kendi işinize bakın, tamam mı?"

Ondan nefret ediyorum. İyi biri olması umurumda değil. *Ondan nefret ediyorum.*

Ayrıca, neden dev maymun kollarıyla kızın her tarafını sarmak zorundaydı? Kıza biraz nefes aldırın.

Bundan hoşlanamazdı.

Yani, kim bu saçma kolun ağırlığını omuzlarında taşımak ister ki?

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Eli hiç istifini bozmadan sordu.

"Buxxie?" Liz omuz silkerek, "Daha yeni," dedi. "Şimdi kapa çeneni de fotoğraflarını çekeyim.

dahiler çalışıyor, tamam mı?"

Mac'imin kilidini açmak için parmak izimi kullandım ve e-postalarımı tıkladım, o Neandertal her şey çok komikmiş gibi gülmeye başladığında içimden geçenleri kontrol etmeye çalıştım. Ders çalışıyor olmam gerekiyordu, Liz'in birine gülümsemesini ürkütücü bir şekilde izlemem değil.

Odaklan, seni ahmak.

Konuşma profesörümünden grup projemizle ilgili gelen e-postayı arıyordum, ancak gördüğüm ilk mesaj Lilith Grossman adında birinden geliyordu ve konu "röportaj" idi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mesajı açtığımda hemen öğrendim.

Mesajı okuduğumda öfke göğsümü doldurdu.

Kimden: Lilith Grossman <lgrossman@heftent.com>

Tarih: 29 Eylül saat 16:53

Konu Röportaj

Kime:

<wbennett@athletics.ucla.net>

Merhaba Wes,

Bildiğiniz gibi prodüksiyon departmanı beyzbol programı için bir içerik serisi oluşturacak.

Sanırım koçluk ekibi, ekibimin tüm içeriklere erişim iznini

Beyzbolla ilgili her şey ve bu, önümüzdeki hafta planlamaya başlayacağımız "takımla tanışın" bölümü için oyuncu röportajlarını da içerecek.

Size şahsen ulaşmak istedim çünkü eminim farkındasınızdır, taraftarlar sizi UCLA'de görmekten büyük heyecan duyuyor. Sadece gelecek vaat eden bir kariyere sahip harika bir sporcu değilsin, aynı zamanda hikayen insanların seni desteklemesini sağlayan bir hikaye.

Lütfen koçlarınıza müsait olduğunuzu bildirin. Sizinle sohbet etmek için heyecanlıyız ve bu konuya dalmak ve yaşam, kayıp ve devam etmek hakkında gerçekten güzel bir hikaye yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Best,

Lil

Lilith Grossman

Yaratıcı İçerik Üreticisi

Tekrar okuduğumda göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim.

Hayat, kayıplar ve devam etmek mi?

Bu Lilith denen kişi ciddi miydi?

Gerçekten güzel hikâyeme dalmamı mı istiyordu? Bilgisayar ekranıma bakarken öfkelenmek istedim. Tüm ekibin maruz kaldığı bir şey için mahremiyet ihlalini kabul edebilirdim ama reytinglerini yükseltmek için babamın ölümünü röportajıma dahil edeceğimi düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu.

Bu yabancıнын cesareti.

"Boş ver onu," dedim nefesimin altında.

"Ha?" Mickey, üzerinde çalıştığı şeyden başını kaldırmadan konuştu.

Dişlerimi sıktım ve sakinleşmeye, sinirlenmemeye çalıştım ama çok yorgundum. Herkes hikayemi romantikleştirmek, sanki şöyle bir hikayeymiş gibi davranmak istiyordu: çocuk her şeye sahipti ve kaybetti, çocuk çok çalıştı, çocuk hepsini geri aldı. Son.

Ama gerçek daha çok şöyleydi: oğlan ailesinin her şeyini kaybetmesine neden olacak bir şey yapar, oğlan bu süreçte kızı mahveder, oğlan başka seçeneği olmadığı için eve gider, oğlan dibe vurur, oğlan kışını yırtar, oğlan geri döner, ama şimdi geri kalabilir mi?

Bu soru kâbuslarımın malzemesiydi. *Ya sakatlanırsam? Ya kolum çıkarsa ve okulu bitirmeden bursumu kaybedersem?* D1 sporları acımasızdı; bunu ilk elden öğrenmişim. Eğer başarısız olursam ve daha iyi bir atıcı çıkarsa, bana gelecek yıl geri dönmememi söylemek için iki kere düşünmezlerdi. Koçlar hepimiz büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi davranıyordu,

ama performansımı göstermezsem kırım transfer portalına çok hızlı bir şekilde girecekti. "Hiçbir şey." Arama penceresine tıkladım ve Profesörün adı. Spor departmanı takımın Liz ve erkek arkadaşının her şeyi çekmesine izin vermesini isteyebilirdi ama beni babamla olan her şey hakkında konuşmaya zorlamalarına imkân yoktu.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Çekici olmadığından değil. Sadece belki de benim için o kadar çekici değilsin."

-Holidate

Liz

Müzik telif hakkı ihlali için federal zamanaşımı süresi üç yıldır, ancak "keşfin" dikkate alınıp alınmayacağı (davacının ihlalden haberdar olduğu veya makul olarak haberdar olması gerektiği zaman) konusunda bir devre bölünmesi vardır.

Kütüphanedeki masalardan birinde *Arnstein v. Porter* davasıyla ilgili notlarımı okumaya çalışıyordum ama gözlerim açık kalmak istemiyordu. Dışarısı karanlıktı, yağmur yağıyordu ve bina oldukça boştu, bu da tam olarak konsantrasyon için ihtiyacım olan şeydi ama yorgunluğuma pek yardımcı olmadı. Tam bir haftadır "iç içeydik" (Clark benim partnerim olmaya kararlıydı) ve bu gece beyzbol etüt salonunu tek başına idare edecekti, böylece ben de gerçek anlamda ders çalışabilecektim.

İronik bir şekilde, oyuncularını derslerini takip etmeye zorlayan çalışma salonları, çalışma zamanımın her dakikasını alıyor ve beni şimdiden geride bırakıyordu. Sabah henüz okumadığım bir metinden sınavım vardı ki bu hiç iyi bir şey değildi.

Red Bull'umu aldım, çünkü saat 8:30'du ama sabahın ikisi gibiydi ve onu gördüğümde bir içki alıyordum.

Wes.

Hemen Niall Horan'ın "Everywhere" şarkısı beynimde çınladı, çünkü bu ana atayabileceğim tek şarkı buydu.

*Sanki her köşeyi döndüğümde
orada duruyorsun*

Çünkü *beni* öldürün, Wes pencerelerin yanındaki bir masada ders çalışıyordu.

Onun burada ne işi var? Powell'ın aksine müzik kütüphanesinde çalışmayı seviyordum, çünkü burası küçük, sessiz ve dikkatimi dağıtacak insanların olmadığı bir yerdi.

Ama neden orada olsun ki? Müzik öğrencisi değildi ve güney kampüslü olduğundan oldukça emindim (eğer hala mühendisliğe gidiyorsa). Buna ek olarak, birinci sınıf öğrencisi olduğunu biliyordum, peki bu noktaya nasıl gelmişti?

Gözlük takmıştı -sadece gözleri yorulduğunda takardı- ve mavi beyzbol şapkası ters takılmıştı, bu da onu ... *gaaaaah* çok sinir bozucu gösteriyordu.

Çünkü olasılıklar neydi? Ve ne zamandır oradaydı?! Çılgılık atmak istedim çünkü bu çok saçmaydı. Nasıl oluyordu da neredeyse iki yıldır hayatımda hiç yoktu ve şimdi birdenbire ne zaman bir yere gitsem karşıma çıkıyordu?

Ve şu anda beyzbol çalışma salonunda olması gerekmiyor mu?

Genel alanıma bakıyordu ama umarım beni fark etmemiştir.

Çünkü hâlâ onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Clark bir şampiyondu ve Wes merkezli çekimlerin çoğunu yapıyordu, bu yüzden beni scooter'ıyla ezmeye çalıştığı günden beri onunla bire bir etkileşimim olmamıştı.

Tanrı'ya şükür.

Ama Lilith gelecek haftaki görüşmelerde ona yardım etmemi istiyordu, bu yüzden toplantılarımızı planlamak için oyunculara ulaşma sürecine başlamam gerekiyordu. Oyuncular arasında şu gözlüklü adam da vardı.

Onun yanında olmadığım zamanlarda, her şey hakkında çok yetiştikince düşünebiliyordum. Dün gece yatağıma uzandığımda *iki yıl geçtiğini, bunun çok uzun zaman önce olduğunu ve artık benim için önemli olmadığını* düşündüm. Biz geçmişte kalmıştık ve o sadece eskiden tanıdığım biriydi.

Ama nedense, o odaya girer girmez tüm bu düşünceler kafamdan uçup gitti. Kayboldular ve bana kalan tek şey ondan hâlâ nefret ediyordum gibi hissettiren kafa karıştırıcı bir duyguydu.

Artık umurumda değildi, o halde neden yüzü bende ona zarar verme isteği uyandırıyor?

Her zaman takındığı ukala ifadeyle bir ilgisi olabilir. Yani evet, yıllar geçmişti ve ikimiz de bu karmaşayı atlatmıştık ama en azından birbirimize rastladığımızda biraz olsun suçlu hissetmiş gibi görünmesi gerekmez miydi?

Kitabıma bakmaya geri döndüm, ben metni okurken onun ortadan kaybolmasını umuyordum.

Ama "Beni gördüğünü biliyorum" cümlesini duymadan önce bir paragraf okudum.

Şöyle bir baktım ve evet, benimle konuşuyordu. Başka bir yerde olsa, birkaç masa ötedeki biriyle konuşsa bağırdı ama neredeyse boş olan kütüphanede sesini bile yükseltmiyordu.

"Neden çalışma salonunda değilsin?" Gözlerim tekrar kitaba dönerek sordum.

Yüzüne bakma. Gözlükleri Medusa'nın yılanları gibiydi, zaten taş olan kalbimi yumuşacık bir şeye dönüştürebilirdi.

Ya da öyle bir şey.

Kahretsin.

"Tüm bu birlikteliğe bir ara vermem gerekiyordu." "Sen neden değilsin?" diye sormadan önce boğazını temizlediğini duydum.

Seni ilgilendirmez diye bağırarak istedim ama kibarca "Çalışmam gerekiyordu. Clark orada."

"Ah, evet, elbette," dedi, kitabını kapattığını duyduğumda sesi alaycıydı. "Erkek arkadaşın *Clark*."

Gözlerimi devirdim ve bunu yapmak istemediğim için okumaya devam ettim. Ya da herhangi bir şey. Sadece ortadan kaybolmasını istedim.

"Yeni olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Sen ve Clark *yeni* misiniz?" İçimi çektim ve gözlerimi sayfadan ayırmadım. "Evet."

"Ne kadar yeni? Birkaç günden mi, birkaç haftadan mı bahsediyoruz? ?" Sanki araya girip cevap vermemi bekliyormuş gibi sesi kesildi.

Ve ben bunu yapmaya hazır değildim.

Kısmen hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyi hak etmediği için, kısmen *de* sahte erkek arkadaşımın ne kadar zamandır sahte bir ilişki yaşadığımıza dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Gah.

"Bunu yapmayacağım," dedim gözlerimi kaldırıp ona doğru bakarak. "Ders çalışmam gerekiyor."

Tanrım, şu gözlükler.

"Evet," dedi, kitabını sırt çantasına koyup fermuarını çekerken yavaşça başını salladı. "O yüzden belki de hemen cevap vermelisin. Ne kadar yeni?"

"Hayır," diye tersledim. Hayatımla ilgili herhangi bir soru sormaya hakkı olduğunu nasıl düşünürdü? "Aşk hayatım seni ilgilendirmez."

"Ah, *aşk hayatı* mı?" diye sordu, ağzı o eski tanıdık alaycı sırıtışını alırken gözlerini kısarak. Sırt çantasını omzuna attı ve "Onu *aşk hayatının* malzemesi olarak mı görüyorsun?" dedi.

Kitabımı kapattım ve çantama tıktırdım. Ayağa kalktım, çünkü oradan çıkmam gerekiyordu. "Ben ders çalışmaya gidiyorum. İyi geceler."

Sırt çantamı kaptım ve bir adım attım ki o koşup kolumu yakaladı. "Bekle, Liz. Özür dilerim."

Bana bakarken derin bir nefes alamıyordum, o kadar yakındı ki parmakları dokunduğu tende izlerini yakıyordu. Aynı kokuyordu -nasıl *aynı kokuyorsa*- ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Koyu renk gözleri yüzümde gezinerek kendimi *güçsüz* hissetmeme neden oldu, *Tanrım*, derin ve sessiz bir sesle, "Bu beni ilgilendirmez ve bir pislik olmak istememiştim," demeden önce.

Burnumdan nefes aldım, nefesindeki Altoids kokusunu aldığım da kalbimin hızlanmasından nefret ediyordum. "Tamam."

"Hazır mısın, Kertenkele?"

Nefesim kesildi, bir anda ortaya çıkan Clark tarafından sarsıldım.

"Evet," dedim, Wes elini bırakırken sesimin dalgalanmasından nefret ederek ve ondan uzaklaşıp Clark'a yaklaştım.

Clark, uzun saçlarından su damlarken Wes'e en iyi arkadaşmışlar gibi sırtarak, "Ross çalışma salonuna gelmediğin için çok kızdı, kardeşim," dedi. "Bennett hangi cehennemde?" diye sordu.

"Ona mesaj attım, aramız iyi," dedi Wes, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu.

"Bu harika bir haber, çünkü artık yedi gün yirmi dört saat seninle birlikteyiz, uzaklaştırma alıp eğlenceyi mahvetmeni istemiyorum." Ona Wes'ten hoşlanmasının sorun olmadığını, eski sevgilime hayranlık duymasının beni hiç rahatsız etmeyeceğini (aramızdaki maskaralığı sürdürdüğü sürece), çünkü onu tamamen unuttuğumu söylediğimden beri Clark tam bir aptaldı. Beyzbol takıntısı onu ergen bir süper hayran gibi davranmaya itiyordu. "In-N-Out'a mı gidiyorsun?"

"Ne?" Wes'in kaşları çatıldı, Clark'tan bana bakarken kafası karışmış gibiydi. Sanırım "erkek arkadaşımın" bir Wes hayranı olması ve geçmişimizi hiç kıskanmaması biraz çılgınca görünüyordu.

Ama sonra gözlerimiz buluştu ve bir an için birbirimizi tuttuk.

Bir zamanlar kampüse en yakın In-N-Out'a nasıl In-N- Out *dediğimizi* hatırlıyorum.

Şüpheli, diye düşündüm, bakışlarımı Clark'a çevirerek.

"Bazı çocuklar yemek almaya gidiyor," diye açıkladı, "Ben de Liz'i alıp o tarafa gidecektim, çünkü arabayla geldim. Sen de bizimle gelebilirsin."

Hayır. Hayır! Hayır! "Artık eve gitmek istiyorum, o yüzden ... belki ..." dedim.

"Seni bırakmamı ister misin?" Clark sordu, Wes'i ekme girişimimi tamamen kaçırmıştı.

"Evet, eğer çok yorgunsan kesinlikle eve gitmelisin," dedi Wes başını sallayarak ve kesinlikle gitmemi istemiyormuş gibi bakarak. "Sadece hamburger ve patates kızartması, Buxbaum. *Hiçbir* heyecanlı anı kaçırmayacaksın."

Bu hoşuna giderdi, değil mi?

"Aslında biraz açım," dedim, gitmekle hiç ilgilenmiyordum ama Wes Bennett'in ne yaptığımı dikte etmesine izin vermemekle kesinlikle ilgileniyordum. Çenemi kaldırdım ve "Sanırım biraz gidebiliriz" dedim.

"Harika," dedi Clark, Wes'in ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana sırtıtmasına ve benim de ona, nefretimden sıcaklığıyla kendiliğinden yanmasını sağlamaya çalışıyormuşum gibi ters ters bakmama aldırmadan gülümseyerek. "Hadi gidelim çocuklar."

Beni beklemeden dönüp kapıya yöneldiğinde, belli ki onun sahte kız arkadaşı olduğumu unutmuştu, Wes'e bakma hatasını yaptım.

Yüzünde ona dirsek atma isteği uyandıran bir *vay canına, güzel erkek arkadaş* yarı gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Yağmurda yürümek zorunda kalmayayım diye kamyoneti aldığına inanamıyorum, tatlım," dedim tatlı bir sesle, erkek arkadaşımın benim için her zaman böyle düşünceli şeyler yaptığı sonucunu çıkarmaya çalışarak. "Teşekkür ederim."

Clark durup arkasını dönmeden hemen önce Wes'in alaycı bir şekilde "tatlım" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Çok kötü bir oyuncuydu, çünkü beyninde bir zil çalmadan ve başını sallamadan önce *yüzündeki* şaşkınlığı izledim. "Elbette, *bebeğim*."

Kız bebek. Ewwwww. Çok iğrenç bir evcil hayvan ismi, eğer ona bakacak olsaydım Wes'in güleceğinden emindim.

Ona bakma.

Burnumdan nefes aldım ve sakince, "Bu kadar düşünceli olmana bayılıyorum. Sen kamyonu getirirken ben kapıda bekleyeceğim."

"Evet, ben de," dedi Wes.

Bu, başımın şok içinde ona doğru dönmesine neden oldu. "Ne?"

Omuz silkti ve halinden memnun görünüyordu. "Şemsiyemi unutmuşum."

"Sen iyisin, Bennett. Birden fazla kişinin sırlıslıkla olmasına gerek yok," dedi Clark kapıyı iterek açarken. "Hemen döneceğim, çocuklar."

Sırt çantamın omuz askısını sıkıca kavradım ve dümdüz önüme baktım, sağımdaki adamın kaybolmasını dilerken yağmuru seyrediyordum. *Bu inanılmaz bir şey.* Konuşmama ihtimali neydi? Orada öylece durup, varlığı hoş karşılanmayan normal bir insan gibi telefonuna bakma ihtimali var mıydı?

"Peki bizden haberi var mı?"

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. İçimi çektim ve çok gergin olan boynumu kırmaya çalışarak başımı öne eğdim. Ona bakmak istemiyordum, bu yüzden "Ne?" derken gözlerimi kapıdan ayırmadım.

"Dışarıdaki 'aşk hayatınızdan' büyük adam," dedi sesinde alaycı bir tonla. "Geçmişimizi biliyor mu?"

O zaman ona baktım ve ne beklediğimi bilmiyorum ama bu samimiyet değildi.

Yine de orada durmuş, o lanet gözlükleri ve mavi Bruins beyzbol şapkasıyla, Clark'ın ilişkimizden haberi olup olmadığını gerçekten merak ediyormuş gibi bana bakıyordu.

"*Tabii ki biliyor,*" dedim rahatça, ne demek istediğimi tam olarak bilmeden, "Ona her şeyi anlatıyorum. Lisede birkaç ay çıktığımızı kesinlikle biliyor."

Yüzü yumuşaklığını kaybetti, çenesi bükülürken ağzı ciddi bir çizgi halinde düzleşti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bir an için her şey geri geldi. Yüzüne baktım ve aramızda olan her şey üzerime hücum edince bayılacak gibi oldum. Ketçaplı kalpler ve yağmur damlası öpücükleri, Gracie Abrams ve gözyaşlarıyla ıslanmış vedalar.

Noah Kahan'ı aylardır tekrar ediyorum.

Geçmiş bana bir dalga gibi çarptığında nefesim göğsümde sıkışıp kaldı.

"Düşünmüyorum," dedim omuz silkerek ve kesinlikle etkilenmemiş gibi görünmek için inanılmaz bir iş yaparak.

Çünkü ben etkilenmedim. *Lanet olsun*. Dedim ki, "Bu eski bir tarih."

Çenesi tekrar büküldü ama tavrı değişti. Sanki bir fikri varmış gibi, Tanrı yardımcım olsun. Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi ve "Yani artık köprüünün altından çok sular aktı, öyle mi?" dedi.

Kamyonun geldiğini gördüm ve "Neden olmasın ki? Yıllar oldu." Kapıyı iterek açtığımda "Bu harika bir haber," dediğini duydum.

Yağmurdan sıırıslıklam olmaya hazır bir şekilde dışarıya bir adım attım, ancak binadan çıktığım anda Wes'in sırt çantası başımın üzerindeydi. Sağıma baktım, çantayı bir eliyle saçlarımin üzerinde tutuyordu, gözleri önündeydi, sanki hiç düşünmüyor gibiydi.

Beni otomatik pilota kuru tutuyordu.

"Fazla düşünme Buxbaum," dedi, aklımı okurken hâlâ bana bakmıyordu. "Bunu herkes için yaparım."

Clark'ın eski Dodge kamyonetinin yolcu kapısını açarken bunu -ve aptalca çırpınan midemi- görmezden geldim.

Ama içeri bakar bakmaz bir kez daha iç çektim.

Çünkü kamyonetinde bank koltuk vardı, bu da Wes ve Clark'ın ön koltuk sandviçinin ortasında ezileceğim anlamına geliyordu. Onun aracına birçok kez binmişim ama onlarca yıllık Dodge'un lojistiğine hiç dikkat etmemişim.

Şimdiye kadar.

"Desteğe ihtiyacın var mı?" Arkamdan bir ses duydum.

Kamyona tırmanırken dişlerimi sıkarak, "Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Clark ile yerdeki vitesli arabanın arasına girmeden ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ama bu yeterli olmadı. Wes'in iri bedeni yanıma kayarak kapıyı kapattığında, kalçası benimkine değiyordu.

Sol dış tarafı sağ dış tarafıma, yumuşak Nike eşofman altı siyah taytıma değiyordu.

Bacağının sıcaklığını kumaşın üzerinden hissedebiliyordum, yemin ederim.

Aşağı baktım ve parmaklarımin onun beline ne kadar yakın olduğunu farkında olarak emniyet kemerine uzandım. Sadece bu da değil, emniyet kemerini bağlarken başını eğdiğinde yüzlerimiz birbirine çok yakındı - *Altoidler*- ve tokasını yerine takarken elleri neredeyse belime değiyordu.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse ona kafa atıyordum.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve ürkek bir hayvan gibi göründüğümü biliyordum, lanet olası bir salatalığın varlığına aşırı tepki veren kedilerden biri gibi.

O karanlık gözlerinde içimdeki kaosun tamamen farkında olduğunu görebiliyordum.

"Güzel kamyon," dedi, derin sesi sessiz kamyon kabininde beni ürküttü (lanet olası bir kediye, sevgili Tanrım).

Clark kamyoneti vitesine takıp el frenini indirerek, "Sağ ol, dostum," dedi. "Bu-"

"*Havalı* demişken," diye araya girdi Wes ve ben ondan uzaklaşıp sileceklerin ileri geri hareketine baktım. Artık ona bakamıyordum. "Bence Liz ve benim hakkımda *soğukkanlı* olman gerçekten *harika*. Geçmişimiz hakkında."

Ağzım bir an için açık kaldı, çünkü yeni erkek arkadaşım olduğunu düşündüğü adama bu konuyu açtığına inanamıyordum, ama yaptığı pisliğin beni etkilediğini anlamadan hemen kapattım. "Az önce bir cümlede üç kez havalı dedin" diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"*Harika*," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki söylediğinden bile emin değildim. "Neden olmayayım ki?" Clark omuz silerek ve öne doğru eğilerek sordu

buz çözücüyü açtım. Ön cam tamamen buğulanmıştı. "Yani, Liz bunun eski bir tarih olduğunu söylüyorsa, benim için sorun yok. Tanrım, bir dakika sürecek - bu kaltağın içini görmek imkânsız."

Wes vücudunu biraz çevirdi, böylece bize birazcık bakıyordu ve "*Sorun yok*" dedi.

Havalı demeyi kes!

"Acelem yok" diyen Wes, sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu yüzden beklemekte bir sakınca görmüyorum."

Yağmur damlaları kamyonun tavanında gürültüyle uçuşuyordu ve ben kendimi Nike eşofmanlarım, yalanlarım ve geçmişim arasında t a m a m e n sıkışmış hissediyordum.

Elimi uzatıp radyonun sesini açtım, o kadar yüksekti ki konuşmak imkansızdı ve yemin ederim Wes'in güldüğünü duydum.

Ama emin olamadım.

Restorana gittiğimizde de işler daha iyiye gitmedi.

Çünkü Clark büyük masanın yanında durmuş, oradaki çocukları (çoğunlukla yaşlıları) çekerken ve onların maskaralıklarına gülerken, ben de küçük masadaki sohbetin bana doğru dönmesine rağmen kaliteli fotoğraflar çekmeye ve bunu bir arada tutmaya çalışıyordum.

Wade, AJ, Mickey, Eli ve Wes'ten oluşan küçük masa.

"Partiden sonra akşamdan kalmalığın ne kadar kötüydü, Bux?" Mick ağzı yemekle doluyken sordu. "Ayrıldığımızda oldukça sarhoştun."

"Kapa çeneni, çalışıyorum," dedim, fotoğraf çekmeye devam ederken yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

İhtiyacım olan son şey Wes'in sarhoşluğumun onun evime gelmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmesiydi.

"Bekle, Buxbaum sarhoş muydu?" diye sordu, sesinde bir gülümseme vardı. "Benim tanıdığım Küçük Liz içki içmezdi."

"Belli ki artık 'Küçük' Liz değilim," diye tersledim, patates kızartmalarını ağzına tıktırıp bir çocuk gibi sırtırken fotoğraflarını çekerken gözlerimi objektiften AJ'den ayırmadım.

"*Belli ki,*" diye onayladı Wade, bu da onu terslememe neden oldu.

"Ve burada kimse 'hammied' demiyor, Bennett," diye ekledim huysuzca, suratı asık bir çocuk gibi.

Ama lisede herkesin parti için kullandığı bu aptalca kelime beni rahatsız ediyordu. Yıllardır gitmişim -tatiller için bile dönmemiştim- bu yüzden istediğim son şey bu aptalca küçük Omaha detaylarının hatırlatılmasıydı.

Neden beni hep Küçük Liz'e döndürüyor?

"Yine de ben başlayacağım," dedi AJ. "Hoşuma gitti. Ben lanet olsun alacağım önümüzdeki hafta sonu *hammied*."

Wade gururla sırtarak, "Geçen Cuma çok fena *sarhoştum*," dedi.

Mick koca ağzını açtığında gülüyordu ve şunları paylaştı: "*Çılgına* döndüğünü söyleyebilir miyim bilmiyorum ama 'Sabotaj'ın her kelimesine çılgık atarak eşlik ediyordu. Çok etkileyiciydi."

"Bunu yapmayacağım," dedim, masanın altından bir çekim yapmak için dizlerimin üzerine çöktüm, kamera sıcak yüzümün önünde olduğu için şükrettim.

Çünkü "Sabotaj." Wes'in bu göndermeyi kaçırmasına imkan yoktu, lanet olsun.

Son senemde bu şarkıyı çok severdim ve Wes'in arabasında sürekli çalardım. Bütün camlar açıkken her kelimesine eşlik ederdik.

Evet, geçen gece eski şeytanları kovmak için şarkı sözlerini çılgık çılgıla söylerken kesinlikle *sarsılmıştım*.

"Küçük Liz hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi Eli, bardağının kapağını kaldırıp ağzına götürmeden önce. "Buxxie lisedeyken nasıl biriydi?"

Nefesimi tuttum ve bekledim, yok olmak istiyordum. Zeminin

Wes Bennett'in burada sahip olduklarımla oynamasını, Kaliforniya'da kendim için inşa ettiğim ilişkilere ve itibara parmağını sokmasını beklerken açılıp beni bütünüyle yutacaktı.

"Liz hep öyleydi," dedi, doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraklayarak. Mick'in yanında oturduğu için, o benim izlediğimi görmeden kameramdan yüzünü görebiliyordum.

Ve aniden kalbim boğazıma düğümlendi çünkü artık seninle uğraşmak için yaşıyorum ifadesi takınmıyordu. Bir patates kızartması alıp, "Kendi halinde biriydi. Zaten gitmeyi planladığı yere gitmedikleri sürece kalabalığı takip etmeyen bir kızdı. Kendi bildiğini okurdu."

Wade kameranın arkasından doğrudan bana bakarak, "Ama diş telleri ve gözlükleri vardı, değil mi? Bahse girerim Bux yıllık fotoğrafında diş teli takıyordu."

Küçük bir kakhaha attım. "Diş telimi sadece geceleri takıyordum, göt herif."

Bu herkesi güldürdü ama birden Wes'in gözleri benimkilere kaydı. İkimiz de gülümsüyorduk, yolculuğumuz sırasında diş teliyle uyuduğumu fark ettiği geceyi hatırlıyorduk ve boğazım inanılmaz derecede sıkılmıştı.

"Madem o kadar havalıydı," dedi Eli, "O zaman neden *seninle* çıktı Bennett?"

Omuz silkip "Hiçbir fikrim yok" dediğinde doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissettim.

AJ, "Görünüşe göre işleri bitti," diyerek anı bozdu ve diğer masadaki adamlar ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladıklarında onları çekmek için kameramı çevirirken biraz titriyordum.

Görünüşe göre yemek bitmişti.

Tanrı'ya şükür.

Ancak saatler sonra, nihayet Wes'ten kilometrelerce uzakta ve rahat pijama pantolonumun içindeyken, hala yıpranmış durumdaydım. In-N-Out'tan eve döndüğümünden beri dizüstü bilgisayarımı kanepeye park etmiş, bir Reel üzerinde çalışıyordum ve sonunda bitirdiğimden emindim.

Oynat tuşuna basıp son bir kez izledim.

Frank Ocean, BRUINS BASEBALL WEEK TWO parçası için mükemmel bir fon oluşturdu ("Pink + White" beni asla etkilemez) ve dosyayı kaydettiğimde iyi olduğunu biliyordum.

Lilith buna bayılacaktı.

Ama az önce saatlerimi harcadığım bir filmin

Wes Bennett'in iyi bir içeriği var mı? İşkencenden bahset. Birinin yüzlerce dakikasını eski erkek arkadaşının seksi görünen fotoğraflarına ve videolarına bakarak geçirmek zorunda kalması müstehcendi, değil mi?

Sanki evren benden nefret ediyordu ve şöyle diyordu: "*Ne komik olurdu biliyor musunuz? Ona beyzbol forması giyip spor yaparken izletelim. Oh -ve onun gözlüklerini takıp ders çalışırken çekilmiş fotoğraflarına da bakması gerektiğinden emin olalım; bu bok onu öldürecek.*

Dosyayı Lilith'e gönderdim ve Clark'a cc yaptım, sonra da kapatıp yattım.

Ama uyumak zordu.

Çünkü ne oluyor, Evren? Bu hiç adil değildi.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Doğru kişi olduğunu nasıl anlıyorsun?"

-Güzelleştiğim Yaz

Wes

"Kıçını sakınleştir, Bennett."

Woody topu geri attı ve yüz maskesini indirdi. Çömeldi ve kafamı kışımından çıkarmamı bekledi.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Ben iyiyim," dedim, onu ikna etmek için çırpınıyordum, koçluk ekibinin atışla ilgili her konuda onun görüşlerine değer verdiğini biliyordum. Bok atıyordum ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

Şapkamı çıkardım ve alnımı sildim çünkü hava cehennemden daha sıcaktı.

Sonra dişlerimi sıktım çünkü Clark çevresel görüş alanımdaydı, Benim destansı erişimi çekerken.

Sanki emmek yeterince berbat değilmiş gibi, Liz'in erkek arkadaşı da bu berbatlığı yakalamak için buradaydı.

Muazzam.

Çünkü atışlarım her yerdeydi. Hangi talimi yaparsak yapalım.

Tek diz talimlerinde berbattılar, şimdi de ikinci denge talimlerinde berbatlar.

Maç gelecek haftaydı ve tüm *bunları* bir araya getirmem gerekiyordu.

Kendime bunun sadece bir gösteri maçı olduğunu hatırlatmaya çalıştım ama hatırlatmanın faydası olmadı.

Bu sadece bir gösteri maçıydı, herkesin oynadığı sıradan bir sonbahar balosu durumuydu ama benim için hazırlandığım en stresli maçı. Aklımdan çıkmayan bir maçı.

kafamdaki saçmalıkları gerçekten aşip aşamayacağımı belirleyecekti.

Ve hiç önemi olmamasına rağmen başlamayı çok istiyordum.

Topu çevirdim ve parmağımı dikiş boyunca gezdirdim.

Kafamın içinde babamın sesini yüksek ve net bir şekilde duydum. "Kahretsin," diye mırıldandım, sonra da lanet topu fırlattım.

Woody'nin kovalamak zorunda kaldığı bir başka vahşi atış.

"Çantamı aldın mı?" Liz'in yedek kulübesi yönünden, muhtemelen Clark'a doğru söylediğini duydum. "Yoksa kamyonunda mı?"

Ross'un mesajımı okuyup okumadığını merak ederek dişlerimi birbirine geçirdim. İkisinin her yerde olması çok fazlaydı. Dün üstümü değiştirmek için soyunma odasına giderken sarıldıklarına şahit olduktan sonra, takımın dikkatinin sürekli kameralar tarafından dağıtılmasının iyi bir fikir olup olmadığını sorgulayan bir e-posta gönderebilirdim.

Başka biri olsaydı muhtemelen bu kadar umursamayacağım gerçeğinin tamamen farkında mıydım?

Kesinlikle.

Ama durum böyleydi ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

Bir sonraki atışı atarken -nihayet kontrollü bir şekilde- bu beni rahatsız etti ve sonraki atışları yaparken de deli gibi sinirliydim.

Bitirdiğimde, sürekli dikkat dağıtıcı varlıkları yüzünden öfkelenmeye hazırdım.

Ama aynı zamanda tanklamayı bıraktığım için de rahatlamıştım. Oyunum şimdilik geri gelmişti.

İlk hıçkırıklardan sonra *öldürdüğüm* için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ross yanımdan geçerken, son e-postamdan bahsetmem için yeterince yavaşlamadan, "Üstesinden gelmenin yolu," dedi. "Son set çok daha iyiydi."

"Teşekkürler," dedim, eşyalarımı çantama yerleştirirken, güçlü bir şekilde bitirdiğim için çok rahatlamıştım.

Ama yedek kulübesinden çıktığımda yine oradaydılar. Liz ve Clark yan yana durmuş, *tam yanımdaki* çitin yanında sessizce konuşuyorlardı, bu yüzden onlardan kaçmanın bir yolu yoktu.

"Hey. Wes." Liz parlak güneş altında gözlerini kısarak boğazını temizledi ve ben yavaşlamayınca yanımda yürümeye başladı, erkek arkadaşı da telefonuna bakarak uzaktan takip ediyordu. "Takımla tanışma görüşmelerini planlamaya başlıyorum ve senin ne zaman müsait olduğunu merak ediyordum."

Buna gülmek istedim, çünkü söylediklerine bakılırsa, neredeyse bir haftadır onları planlıyordu. Ekte düzenli olarak konuştuğum herkes görüşmeleri için çoktan hazırdı.

Beni tamamen atlamayı planlayıp planlamadığını merak etmeye başlamıştım. Umuyordum.

Çünkü Lilith e-posta yoluyla bana babam hakkında soru sormayacaklarına dair güvence vermiş olsa da gergindim.

"'Müsait' derken ... demek istiyorsunuz. ?" Kendimi durduramayarak söyledim. Onunla uğraşmayı bu kadar özlemiş olmam çok saçmaydı.

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorsun," diye tersledi, gözleri sinirli bir şekilde kısılmıştı ve bana bir bakış bile atmaya tenezzül etmeyecekmiş gibi dosdoğru önüne bakıyordu. "Otuz dakikadan fazla sürmez."

"şu anda msaitim," dedim, parfümünün kokusu beni onunla otuz dakika baş başa kalma fikriyle sarhoş ediyordu.

"Ah." şaşkınlıkla hızlı hızlı gözlerini kırpıştırırken kaşlarının arasında bir kırışıklık oldu ve durdu. "Clark'ın gelebileceğini sanmıyorum çünkü dersi var."

Mkemmell.

Clark'ın bunun bir parçası olacağını bilmiyordum ve şimdi olmak zorunda kalmayacaktı.

"Muhtemelen bu hafta seni araya sıkıştırabileceğim tek zaman bu," diye yalan söyledim, "nk ödevlere gömüldüm."

Bu kısmı yalan değildi. UCLA'dan mı, genel olarak üniversiteden mi, yoksa sadece benim seçtiğim çalışma alanından mı emin değildim, ancak derslerimin her biri, üç aylık dönemde sadece birkaç gün içinde ev ödevlerinde sıfırdan yüze ıkılmıştı.

Bataklığa saplanmıştım.

Clark cebinden anahtarlarını çıkararak, "Hayır, bu işe yarar Liz," dedi. "Bu sıradan tanıtımlar için sadece tek ekimlik filme ihtiyacımız var, o yüzden telefonunu kullanabilirsin."

"İki tane yapacağımızı sanıyordum," dedi, ona bakarak.

Yüzünde beni eğlendirmesi gereken bir ifade vardı ama öyle olmadı. Kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

Benden kurtarılmak isteyeceğini hiç düşünmezdim.

"Bu röportajlar içindi, takımla tanışma tanıtımları için değil." Bir güneş gözlüğü taktı ve "Bir tanesi mkemmell olacak. Git bunu hallet, evde görüşürüz."

Evde görüşürüz.

Bir hafta sonra bile hâlâ kafamı kurcalıyordu. Bunu, içinde bulundukları durumun lojistiğini takıntı haline getirmiştım ve onun uzaklaşmasını izlerken çenem sıkışmaktan ağrıyordu.

Birlikte yaşıyorlardı.

Aynı dairede.

Her gece beraberdiler.

LA-LA-LA-LA-LA HAYIR.

"Tamam," dedi Liz, sıcak güneş etrafımızı sararken gözlerini kısarak bana baktı. Ona baktığımda boyutunu, gözleriyle benimkiler arasındaki mükemmel açısız mesafeyi kaçırmıştım. "Sanırım bunu şimdi yapıyoruz. Hadi tümseğe gidelim."

"Tümsek mi?" Bir konferans odasına falan gittiğimizi hayal etmiştim.

"Arkanızdaki kale arkasındaki 'UCLA Beyzbol' yazısını ortalamak istiyorum."

dedi ve gözlerini uzaktaki bir noktaya diktiğinde aklının tamamen çalıştığını anlayabiliyordum. "Ve ışıktandırma harika. Görüşme için yerde oturmak sana uyar mı?"

"Elbette," dedim, yüzünün benimkinin altındaki yakınlığına takılıp kaldım. Uzun kirpikleri ve parlak dudakları yakın mesafedeydi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi bakışları tekrar bana döndü.

Bir an, belki de iki an aramızda geçti.

Tanrım, çok güzel.

Antrenmanın başında onu saha içi antrenmanlarını çekerken gördüm ve daha önce hiç kimsenin tozluk ve Bruins kapüşonuyla bu kadar iyi görünmediğini düşündüm. Saçındaki mavi kurdelenin kapüşonlu futbol tişörtündeki UCLA ile mükemmel bir şekilde eşleşmesi gülünçtü. Ciddiyim. Bir antrenmanda bu kadar muhteşem görünerek ne halt ediyordu ki?

Elbiselere ve çiçeklere ne oldu?

Şikayet etmiyordum, *Tanrım hayır*, ama Liz'in artık kesinlikle farklı bir havası vardı. Onu daha önce pastel renkte gördüğümü bile sanmıyordum.

Yutkundu - *gergin* miydi? - ve "Hadi gidelim" demeden önce saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Döndü ve benden uzaklaşarak sahaya doğru yürümeye başladı, ben de sevinçle kramponlarımla onun arkasına takıldım. Liz belli ki Jackie'yi çok iyi tanıyordu ve sahaya girip atıcı tümseğinin arkasında durana kadar hiç yavaşlamadı.

"Seni tümsekte oturtmak istiyorum, dış sahaya bakacaksın, sadece

rahatladım," dedi ve gözlerini kısarak kaleye doğru baktı. "Sanki ..."

Yere çöktüm, ayak bileklerimi önümde çaprazlayarak avuçlarımın üzerine yaslandım ve onun talimatlarını yerine getirmekten mutluluk duydum.

Bana bakarken kaşları birbirine çarptı ve -hay Allah *kahretsin evet*- ağzı yamuldu. Bacaklarım önümde uzanmış, ayaklarının dibinde dinlenirken gülmek istermiş gibi birkaç saniyeliğine kıvrıldı.

"Bu." Başını eğdi ve tribünlere doğru baktı. "Bu mükemmel olabilir."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona sevimsiz bir sırıtış attım.

Başını salladı ve gözlerini devirdi ama yine de biraz eğlenmiş görünüyordu. *Bir şey kazanmış gibi hissettim.*

"O yüzden herkese aynı soruları soruyorum," dedi dizlerinin üzerine çöküp çantasının fermuarını açarken. Önce bir defter çıkardı, mükemmel el yazısının her yere dolandığı bir sayfaya açtı ve ardından uzatılabilir bir tripod çıkardı ve yüksekliği ile oynamaya başladı. "Nereli olduğunuz, hangi pozisyonda oynadığınız gibi çok temel şeyler. Her şeyi kaydediyorum ve daha sonra kesintiler yapıyorum, bu yüzden silinmesini istediğiniz bir şey varsa bana bildirin. Ve eğer sakıncası yoksa, lütfen birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi cevap verin."

"Yani sizi *Bayan Buxbaum* diye arayıp numaranızı mı istemeliyim?" "Çok komik," dedi, gözleri tripoddaydı. "Demek istediğim senden sanki hikayeni bilmiyormuşum gibi cevap vermeme istiyorsun."

"Benim hikâyemi bilmiyorsun," dedim ve sonra bunu neden söylediğimi merak ettim. "En azından hepsini değil."

Aletlerinden başını kaldırmadı ama bunu söylediğimde elleri bir an için durdu. Hemen işlerine geri döndüler ve tek söylediği "Doğru" oldu.

Güneşin saçlarıyla oynamasına her zaman takıntılıydım ve bu değişmemişti. Yemin ederim, doğrudan gelen güneş ışığı saçlarını parlatıyordu ve sahanın çimlerine diz çöktüğünde her bir teli bakır gibi görünüyordu.

Telefonunu tripodun üzerine koydu, hafifçe kaldırdı, sonra ellerini iki yanına bıraktı. "Tamam, sanırım hazırız."

Kayıt tuşuna bastı, sonra defteri aldı.

"Bana adınızı, pozisyonunuzu ve nereli olduğunuzu söyleyin."

Bunu halledebilirim. "Adım Wes Bennett ve Omaha, Nebraska'dan solak bir atıcıyım."

"Mükemmel," dedi sessizce, gözleri not defterindeydi. "Bruin olmak istemene ne sebep oldu?"

"Şimdi mi yoksa ilk seferde mi?" Ben sordum.

Sayfadan başını kaldırdı, şaşırmişti. "Bu sefer cevap farklı mı?"

Gerçek şu ki, ben lisedeyken UCLA benim iki numaralı tercihimdi, ta ki Liz bana oraya gideceğini söyleyene kadar. Bu her şeyi değiştirdi ve ondan sonra başka hiçbir okulun şansı kalmadı.

"Evet," dedim, bunu nasıl açıklayacağımı tam olarak bilemiyordum. "Hayatım boyunca bir Bruins taraftarıydım ama kampüse ilk adımımı attığımda Westwood'a fena halde aşık oldum. Öyle ki okulu bıraktıktan sonra okula geri dönmeye karar verdiğimde UCLA'nın tek seçenek olduğuna hiç şüphe yoktu. Başka bir yerde oynamaktansa oynamamayı tercih ederim."

"Güzel," dedi ama kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı, sanki bu cevapla ilgili bir şey onu rahatsız etmiş gibiydi. Yine de yanlış okumuş olmalıyım, çünkü çok sıradan bir soruyla devam etti. "Bölümün ne ve neden?"

"İnşaat Mühendisliği okuyorum ve Çevre Mühendisliği'nde yan dal yapıyorum," dedim kulağa gülünç derecede sıkıcı geldiğimi fark ederek. "Dürüst olmak gerekirse nedenini hatırlayamıyorum, çünkü her zaman yapmak istediğim şey buydu."

"Matematik ineği," dedi nefesinin altından, gözleri sayfada kalırken ağzında küçük bir gülümseme vardı ve ben o gülümsemeyi göğsümün ortasında hissettim çünkü *kutsal Tanrım, Liz benimle dalga geçiyordu.*

Geçmişimizden bir şey hakkında.

Matematiği sevmemin hep komik olduğunu düşünürdü. *Bu kadar ciddiyetsiz biri nasıl matematikte iyi olabilirdi?* Matematiği berbattı ve benim berbat olmamam onu bir şekilde kızdırıyordu.

"Bu kadar kıskanç olmayı bırak Libby," diye karşılık verdim ama anında pişman oldum çünkü eski lakabını kullandığım anda gülümsemesi kayboldu.

Lanet olsun.

"Tamam, sıradaki soru," dedi boğazını temizleyerek. "Sabahın üçünde bir araca ihtiyacınız olsa hangi takım arkadaşınızı arardınız?"

"Güçler," dedim duraksamadan.

"Bir banka soygunu planlamak için yardıma ihtiyacınız olsa hangi takım arkadaşınızı arardınız?"

"Kesinlikle Mick," dedim gülerek.

"Hangi takım arkadaşını küçük kız kardeşinle ayarlardın?"

"Hiç biriyle," dedim tiksintiyle. "Sarah üniversiteyle çıkmak için çok genç çocuklar."

Liz homurdanarak, "O üniversitede," dedi, gülümsemesi geri gelmişti.

"Birinci sınıf öğrencisi," dedim savunmacı bir tavırla. "Henüz on sekiz yaşında bile değil."

"AJ Powers on sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi, salak herif," dedi ve röportajı tamamen unuttuğunu anladım. "Temelde aynı yaşta." "

"Neden küçük kız kardeşimi bir beyzbol oyuncusuyla evlendirmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Neden kız kardeşin bir bebekmiş gibi davranmaya çalışıyorsun?" diye sordu biraz gülerek.

"Bence daha iyi bir soru, kayıtlara geçmesi için, 'Hangi takım arkadaşınızı kız kardeşinizle çıktığı için öldürdünüz?' olurdu.

"Ve bu sorunun cevabı ... olurdu. ?" diye sordu. "Brooks."

"Seçtiğin silah?" diye sordu. "Beyzbol sopası."

"Üniversite atıcılarının teneffüs yapmadığını sanıyordum," dedi ve esinti birkaç tutam saçını yanağına savurdu. "Gerçekten hâlâ bağlantı kurabileceğini düşünüyor musun?"

"Biliyorum yapardım."

"Öldürme yeteneklerin konusunda çok ukalasın," diye mırıldandı, defterine dönüp bakarken. "Pekâlâ, bana UCLA hakkında şu ana kadar en sevdiğin üç şeyi söyle."

Liz Buxbaum, Liz Buxbaum, ve Liz Buxbaum.

"Yemekler, scooterlar ve kütüphaneler."

"Kütüphaneler mi?" Bununla onu şok ettiğimi görebiliyordum.

"Bu kütüphanelerde çalışmanın doğuştan gelen bir üniversite hissi var, değil mi?" Onlara gerçekten aşık olmuştum. "Powell'a girdiğinizde, üniversite hakkında izlediğiniz tüm filmlerdeki gibi hissediyorsunuz. Koyu renkli ahşap, masa lambaları, kemerli tavanlardaki karmaşık oymalar - böyle bir yerde okumak ve öğrenmek için nasıl ilham almazsınız?"

Bu mu?"

Liz bana bakıyordu, sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyordu. Muhtemelen ukalalık ettiğimi düşünüyordu ama her kelimemde ciddiydim. Üniversitenin benim için artık bir seçenek olmadığını düşündükten sonra, Powell'a girebilmek ve sadece derslerim için endişelenerek bir masada saatler geçirebilmek hala akıl almaz bir şeydi.

"UCLA ile ilgili seni en çok şaşırtan şey ne oldu?" diye sordu.

"Sadece burada olmam gerçeği."

Kaşlarının arasında yine o kırıksıklık vardı, cevabımdan hoşlanmadığını söyleyen bir kırıksıklık, ama bu Tanrı'ya karşı dürüst bir gerçektir.

Her gün uyandığımda bunun bir rüya olmadığına çok şaşıırıyordum, uzakta geçirdiğim neredeyse iki yıl boyunca pek çok gece gördüğüm rüya.

Gerçekten geri dönmüştüm, kahretsın.

"Sanırım bu kadar," dedi Liz düşüncelerimi bölerek. Kaydı durdurdu ve telefonunu tripoddan çekti. "Beni araya sıkıştırdığın için çok teşekkürler, Wes."

Gece ya da gündüz, Lib. "Sorun değil."

Ondan sonra koşa koşa sınıfa gittim, çok geç kalmıştım. Terli ve nefes nefese kapıdan girip dersini böldüğümde profesörüm bana ters ters baktı çünkü boş olan tek koltuk amfinin ortasındaydı.

Herkesin arasından sıyrılıp - "affedersiniz, affedersiniz, özür dilerim"- yere çöküp sırt çantamın fermuarını açarken utanç içindeydim.

Utandım ama aslında üzülmедim.

Çünkü her nasılsa o gün Liz'le aramızda bir ilerleme kaydettiğimi hissettim. Hâlâ orada olduğum için mutlu değildi ama aramızdaki buzlar biraz olsun erimiş gibiydi. Aramızda *bir şeyler* olması fikrini mümkün kılmıştı.

Kendimi umutlu hissettim.

Ama sonra haftanın geri kalanında onu hiç görmedim.

Röportajlar yaptığını duymuştum ama bunlar hep benim olmadığım zamanlarda oluyordu. Ve Clark, benim atışlarımın ve antrenmanlarımın çekildiği her seferinde tek başınaydı ve Liz'den hiçbir iz yoktu.

Yine ortadan kaybolmuştu ve bununla birlikte, tümsekteki iyi eşyalarım da kaybolmuştu.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama acı verici bir şekilde tutarsızdım. Bir an Woody'nin sırtımasına neden olan kötü atışlar yapıyordum, bir an sonra o çılgınca şeyler kovalıyordu ve benim kırma toplarım hiç kırılmıyordu.

Ve gösteri maçı hemen köşeyi dönünceydi.

Hiçbir şey ifade etmeyen bir maça başlamak için yakalanmak anlamsız bir hedefti ama benim için o maç her şey ifade ediyordu.

Ve takıma yeniden katıldığımdan beri öncelikli odak noktam bu oldu. Bazı hayaletleri kovmak için buna ihtiyacım vardı.

Birinci sınıf öğrencisi olduğum için bu sezon muhtemelen pek fazla maça çıkamayacağımın *farkındaydım*.

Ama Ross bunun bir olasılık olduğunu düşündü.

Başlamak için yeterince pislik atıyorsun, ama pislikten kurtulmalısın, evlat.

Sonunda umutsuzluğa kapıldım ve Cumartesi sabahı onu aradım.

"Ross burada," diye cevap verdi.

"Selam, ben Bennett," dedim, her zaman yedi gün yirmi dört saat müsait olduğunu söylemesine rağmen onu aradığım için biraz tuhaf hissediyordum.

"Bu hafta sonu ekstra antrenman için vaktin var mı?"

"Lanet olsun," dedi, sesi hâlâ yataktaymış gibi çıkıyordu. "Kafanı kışından çıkarıp bu aramayı yapmanı bekliyordum ama bunu ben akşamdan kalmayken yapmak zorunda mıydın?"

"Uh," dedim, sesi çok kızgın çıkmasına rağmen gülümseyerek. "Evet . . . ?" "Siktir git," dedi, "bir saat sonra buluşalım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bence üçümüz harika bir çift olduk."

-Eski Zamanlar Gibi

Liz

"Günaydın, güneşliğin."

Mutfığa girdim ve Leo Sünger Bob pijaması ve kapüşonlu tişörtüyle tezgâhta oturup bir kâse mısır gevreği yerken bana sırtınca gözlerimi devirdim. Hafta sonu çok hızlı geçmişti ve pazartesi gününün gelmesine henüz hazır değildim.

Hafta sonunu oyuncu tanıtımlarını düzenlemek ve bazı Makaralar yapmakla geçirmiştım, bu yüzden çalışmalarına yetişmek için umutsuzca bir güne daha ihtiyacım vardı.

"Ne zamandır ayaktasın?" diye sordum.

Ben her gün dersten önce koşmak için erken kalkmayı seviyordum ama Leo sebepsiz yere her gün sabah dörtte kalkmayı seviyordu. Sadece *sabahına fazladan zaman eklemeyi* sevdiğini söyledi, bu kağıt üzerinde mantıklıydı ama rahat battaniyelerin altından çıkma zamanı geldiğinde değil.

"Saat dört on beş gibi," dedi omuz silkerek. "Bugün uyudum."

"Uh-huh." Keurig'in güç düğmesine bastım ve buzdolabına doğru yürüdüm, yoğurdumu almak için kapağını açtım. "Kıramı aldın mı?"

Genelde kira ödememi ona Venmo ile gönderirdim ama büyükannem geçen ay onu ziyaret ettiğimde bana bir tomar üniversitede eğlenme parası verdiğinden, bu sefer parayı kapısının altına sıkıştırdım.

"Evet," dedi kayıtsızca ve bunun onun için önemli olmaması hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

Hem de hiç.

En tatlı, en düşünceli insan olan Leo, parayı gerçekten düşünmüyordu çünkü hiç düşünmek zorunda kalmamıştı. Tuhaf bir şeydi.

Bu şekilde büyüdüm. Hiç fakir olmadım ama çocukluğum boyunca karşılayamayacağımız milyonlarca şey olduğunun da farkındaydım.

Dürüst olmak gerekirse, her sabah uyandığımda bir şekilde yurt için ödediğim parayla gerçekten güzel bir dairede yaşadığım için biraz ciyaklıyordum.

Ama Leo için bu normaldi.

"Bir kedi almamız gerektiğini düşünüyordum," dedi çok ciddi bir ifadeyle.

Küçük Oui kavanozunu aldım ve buzdolabını kapattım. "Burası evcil hayvan kabul etmeyen bir bina değil mi?"

"Hadi ama, hepimiz asansörlerde köpek gezdirenleri görüyoruz ve bunun sadece göstermelik olduğunu biliyoruz," dedi. "Ben şişman bir tekir istiyorum."

"Rakunların yetmiyor mu?" Elime bir kaşık aldım ve taburelerden birine tırmandım.

"Onları pencereden izlemek, kucaklamaktan çok daha farklı" dedi.

"Doğru," dedim omuz silkerek. "Ben de varım. Kedimi özledim."

"Onu çağırmalısın," dedi Leo, yüzü heyecanlı bir sırıtışa dönüşerek. "Fitzpervert, Bridget ile kanka olabilir."

"Kedinin adını Bridget mi koyacaksın?"

"Eğer Bay Fitzpervert bizimle yaşamaya gelirse gelirim."

"Kedi yok," dedi Campbell, tökezleyerek mutfığa girerken. Uzun bukleleri her yere yapışmıştı ve üzerinde FUCKET yazan kırılmış bir tişört ve bir çift boxer vardı. "Eşyalarınızın üzerine işerler ve daire çöp gibi kokar."

"Seni cimri," diye homurdandı Leo. "Defol git."

"Kedilerden nefret ederim," dedi Keurig'e doğru yürürken. "Sanırım alerjim olabilir."

"Yalancı." Yoğurdumun kapağını çektim.

"Yalancılardan bahsetmişken," dedi parmağıyla beni işaret ederek. "Wes Bennett ile lisede sadece birkaç ay 'tesadüfen çıktığınızı' söylediğini sanıyordum."

"Evet, yani . . . ?" Kaşığımı yoğurdumun içine soktum. "Ne olmuş ona?"

"AJ Powers benim laboratuvar ortağım ve UCLA'daki ilk yılınızda oda arkadaşıyla birbirinize 'deli gibi aşık' olduğunuzu bildiğimi varsaydı."

"Ne?" Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Sinsi bir yalancıymışım gibi. Bunu nereden biliyordu, Wes bir şey mi söylemişti? "Ne söyledi?"

Kahve makinesini açıp içine bir kapsül koyarken, "Partiden ve sonrasında Fat Sal's'ta ne kadar eğlendiğimizden bahsediyorduk ki Wade'in karşısına bir Amerika Birleşik Devletleri haritasıyla çıktım," dedi. "Senden bahsettiğimde, 'Birinci sınıfta birbirlerine deli gibi aşıkken şimdi yabancı gibi olmaları çok acayip' dedi."

Nefesim göğsümde tılandı. "Neden bizim 'deli gibi aşık' olduğumuzu düşünüyor?"

"Vay anasını," dedi Leo, tezgâhtan atlayıp yaklaşarak. "Bayan Anti-Romans delicesine aşık mıydı?"

"Shhhhhh, başka ne dedi?" Mantıklı beynim *önemli değil* diye bağırsa bile sordum!

Wes oda arkadaşına birbirimize deli gibi aşık olduğumuzu söylemiş miydi? Yakın zamanda mı söyledi?

Çünkü hâlâ röportajından, ne kadar çabuk tekrar biz gibi hissetmeye başladığımızdan dolayı biraz tedirgindim. Gardımı indirip ondan ne kadar nefret ettiğime odaklanmayı bıraktığım anda, işte oradaydı, çimlere uzanmış ve beni güldürüyordu.

Kesinlikle kabul edilemez. Olanlardan *hiçbir* şey öğrenmemiş miydim?

Campbell arkasını dönüp omuz silkerek, "Benden daha çok şey bildiğini bilmesini istemedim," dedi. "Ben de 'evet, vahşi' dedim ve yolumuza devam ettik. Ama ben tüm hikâyeyi öğrenmek istiyorum."

Leo başını sallayarak, "Evet, ben de," diye onayladı. "Bize hikâyeyi anlat."

"Hepimiz bilmeyi hak ediyoruz," diye bağırdığını duydum arkamdan. Anlaşılan Clark da ayaktaydı, çünkü "Özellikle de ben, erkek arkadaşın," dedi.

"Gaaaah, bu konuda konuşmak istemiyorum," diye bağırdım, artık yoğurda aç değildim. Ya da herhangi bir şeye. "Kısaca lisede çıktık, birlikte üniversiteye gittik, ama sonra babası öldüğü için hemen eve geri taşındı ve sonra ayrıldık. Son."

"Bu kısa bir hikâye değil," dedi Clark, günlük sabah Red Bull'unu almak için buzdolabına giderken yanımdan hızla geçerken. "Bu saçma sapan bir devrik cümle. Üçer soru sormamıza izin vereceksin, yoksa Leo seni evden atacak."

"Tanrı aşkına ne giyiyorsun sen?" Gayri ihtiyari sordum, çünkü Clark yaşlı bir kadının mor ev ceketini giymiş gibi görünüyordu.

"Yaşlı bir kadının mor ev ceket," diye cevap verdi. "Kmart'tan aldığım ve aşık olduğum bir vintage ceket, bu yüzden lütfen giysimi kötülemekten kaçının."

"Neden ona aşıksın?" Campbell sordu. "Bunu küçümsemek için söylemiyorum, sadece merak ediyorum."

"Açıklamayı takdir ediyorum ve bunu seviyorum çünkü sadece iç çamaşırlarımla dolaşıyormuşum gibi hissettiriyor, ancak balkonda kahve içebilecek kadar örtülüym." "

"Deneyebilir miyim?" Leo sordu, bu açıklama ilgisini çekmiş görünüyordu.

"Sana çok yakışacak," diye cevap verdi Campbell. "Sen ondan bir karış daha kısasın."

"Evet, ellerini ev ceketimden çek." Clark buzdolabını açtı, bir Red Bull aldı ve kapıyı kapattı. "Şimdi, benim üç sorum var."

"Leo beni evden atmayacak," dedim gözlerimi devirerek, Wes'i onlarla tartışmak kesinlikle istemeyerek.

"Sadece şu lanet sorulara cevap ver." Campbell kollarını kavuşturdu ve "Bir numara" dedi.

Clark, "Önce ben," diye araya girerek kalçasıyla onu dürttü. "Bir numara. Neden ayrıldınız?"

"Evet, neden?" Campbell geri iterek tekrarladı.

Önümde koca bir gün varken buna odaklanmak istemiyorum, lanet olsun. Omuz silktim ve "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum ama bir gün artık uzun mesafe ilişkisini yürütmek istemediğini söyledi" dedim.

"Yani senden ayrıldı mı?" Leo ikisinin de önünde sıkılarak sordu. İri mavi gözleri inanılması imkânsızmış gibi kocaman açılmıştı.

"Evet." Yutkundum ve bunun genel bir "ayrıldık" hikayesinden başka bir şey olduğunu düşünmeyecektim.

Campbell, Clark'ın "Ne salak ama," dediği anda, "Ne salak ama," dedi.

Ama sonra Leo bir sonraki sorusuyla bağlantıyı kesme yeteneğimi mahvetti.

"Aman Tanrım," dedi, iğrenmiş görünüyordu. "Uzun mesafeli olduğunuza göre, lütfen bana bunu tam bir pislik gibi telefonda yapmadığını söyle."

"Öyle yaptı," dedim burnumdan nefes alarak, şimdiki zamanda kalmaya çalışarak ama bu yorum beni geçmişe geri götürdü.

Çünkü evet, kesinlikle telefonda yaptı.

İki Yıl
Önce Ekim Ayı

Şu an evde misin?

Mesaj attığında yurt odamdaki masamda oturmuş, American Lit için *The Yellow Wallpaper*'ı okuyordum. Telefonumda onun adını gördüğümde, tıpkı eve taşındığından beri her gün yaptığım gibi, o an mutlu bir dopamin patlaması yaşadım -SESSY MCBENNETTFACE- ve kitabı bırakıp ayağa kalktım.

Wes'le konuşmak en iyi rahat olduğum zamanlardı.

Yatağıma koştum, karnımın üzerine çöktüm ve mesaj attım: **E v d e y i m** ve yüzünü görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum! 3-2-1 . . .

O gittikten sonraki haftalarda bir rutine girmiştik. Her gün derse gidiyordum. O gün işe gitti ve eve gelir gelmez, ikimizden biri -ya da her ikimiz- telefonda uyuyakalana kadar bütün gece FaceTime'da birbirimizi izledik.

Onu çok özledim ve o gidince hiçbir şey eskisi gibi olmadı ama onu hâlâ her zaman görebiliyor ve onunla konuşabiliyor olmam her şeyin yolunda gitmesini sağladı.

Ama tanıdık "FaceTime geliyor" sesini duymak yerine, telefonum gerçekten çalmaya başladı. *Beni mi arıyordu?* Hoparlörden "FaceTime yapmayı mı unuttun?" diye cevap verdim.

"Hayır." Boğazını temizlediğini duydum ve sonra "Seni bugün aramanın daha iyi olacağını düşündüm" dedi.

"Ama neden?" diye takıldım, sırt üstü dönüp tavana bakarak. "Atalarımızın yaptığı gibi telefonda konuşursak senin aptal yüzünü görmeyi kaçırıyorum. Neyiz biz şimdi, Boomers mı?"

"Konuşmamız gerek Liz, ve-"

"Günlük konuşmalarda 'konuşmamız gerek' ifadesini kullanamayacağını bilmiyor musun?" Alay ettim.

Sesi stresli geliyordu, babası öldüğünden beri bu alışılmadık bir durum değildi ama onu rahatlatmakta iyiydim. Son zamanlarda aradığımda mesafeli görünüyordu ama bunu kişisel olarak algılamıyordum çünkü şu anda ailesi için hayat berbattı. Şaka yaptım, "Filmler bu kelimeleri yasakladı. Belki onun yerine ... 'tahmin et ne oldu' ya da belki 'hadi harika bir konuşma yapalım, Lizzie' diyebilirsiniz. Her şey 'konuşmamız lazım'dan iyidir."

İç çekti ve zor bir gün geçiriyor olması kalbimi acıttı.

Ama sonra tersledi, "Ama konuşmamız gerek."

Ayağa kalktım, bunun farklı olduğunu hemen anladım. Sesi ne kendisi gibiydi, ne de benimle birlikte olduğu Wes gibiydi. Sesi kopuktu.

Klinik.

Bir yabancı gibi.

Fazla düşünmeyi bırak, dedim kendi kendime, sarı sundress elbisemin üzerindeki çiçeklere bakarak. *Şu anda işler onun için çok zor.*

Ama aklımın bir köşesinde, babasıyla ilgili telefonu aldığı gün bile sesinin böyle çıkmadığını biliyordum. Yıkılmış ve üzgündü ama sesi *soğuk* gelmiyordu.

"Tamam, o zaman konuşalım," dedim sakince. Kalbimin hızla çarpmasına neden olan paniği hissetmem için hiçbir neden yoktu. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldığını duydum ve sonra şöyle dedi: "Bu uzun mesafe işi bana göre değil."

"Ne?" Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ülkenin öbür ucundayken ve ben buradayken bunu daha fazla yapamam," dedi ve sanki binlerce kez pratik yapmış gibi ağzından kaçırıldı. Sanki bunu çok düşünüyormuş gibi. "Sanki kaçınılmaz olanı erteliyormuşuz gibi geliyor."

"Ne diyorsunuz? Kaçınılmaz olan ne? Geri taşınmamı mı istiyorsun?" Anlamsız gelen sözcüklere ayak uydurmaya çalışırken ellerim titriyordu. Dün gece *Friends* maratonu izlerken telefonda birlikte uyuyakalmıştık ve daha geçen gün sabahın üçünde rastgele mesaj atıp beni ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Yani kesinlikle benden ayrılmıyordu. Peki ne yapıyordu?

"Yoksa okula dönmekten mi bahsediyorsun?" diye sordum. "Bilmiyorum eğer _"

"Bence biraz ara vermeliyiz," diye araya girdi, sesi sinirli çıkıyordu.

"Öyle mi?" Yüzümdeki tüm kanın aktığını hissettim ve sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ederken kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. *Sanırım biraz ara vermeliyiz.*

"Ayrı hayatlar yaşamak işe yaramıyor. Bence ikimiz de kendi işimizi yapıp yolumuza devam etsek daha iyi olur."

"Devam etmek mi?" Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Benden ayrılıyor musun, Wes?"

Her şey apaçık ortada olmasına rağmen, "Evet" dediğinde yine de büyük bir şok yaşadım.

Nefesim kesildi.

"Ah," diyebildim, daha fazlasını söyleyemedim. Gözyaşlarımı kırıştıtırırken boğazım düğümlendi ve bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştım.

Wes benden ayrılıyor.

"Lütfen bunun sen olmadığını bil Lib," dedi sesi çatlayarak. "İnanılmazsın ve mükemmelsin, ama artık bizim için olması gereken bu değil."

Bir şey söylemek, *yanlış yapıyorsun! Ne yapıyorsun?!* diye bağırma istedim ama konuşamadım. İçimde binlerce hıçkırık vardı, boğazımı dolduruyor ve kelimeler için çok sıkı hale getiriyordu. Artık elbisemdeki çiçekleri göremiyordum, gözyaşlarım pencereden içeri süzülen ve parlaklığıyla o anla cıfcaflı bir şekilde dalga geçen Kaliforniya güneşi dışında her şeyi bulanıklaştırıyordu.

"Özür dilerim Lib," dedi sessizce. "Çok üzgünüm."

Yaşadığım şok ve kalp kırıklığının yarattığı bulanıklık içinde mantıklı bir neden gördüm.

Daha az acı vermeyen bir sebep, ama onu seviyordum, bu yüzden bunu kabul etmek zorundaydım.

Yanaklarımı sildim ve iyiymişim gibi görünmeye çalıştım. "Şu anda her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm bunlarla uğraşırken bizden biraz uzaklaşmak istersen sorun değil. Ben yine de arkadaşın olarak burada olacağım ve geri kalanını daha sonra tekrar gözden geçirebiliriz."

"Hayır, Liz." Mutsuz bir kahkaha ya da inleme gibi bir ses çıkardı ve sonra, "*Hayır,*" dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır, anlamıyor musun?" Sesi şimdi üzgün geliyordu. "Temiz bir molaya ihtiyacım var. *Bizden.*"

Bunu söylediğinde tokat yemiş gibi hissettim, sanki bir parçam koparılıyordu. "Arkadaş olmak bile istemiyor musun?"

"Bence en iyisi bu işi bitirdik diyelim ve çekip gidelim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Az önce yaşadıklarından sonra onu her konuda affedebilirdim ama bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Bunu nasıl isteyebildiğini.

O benim dünyamın merkeziydi; *biz de* benim merkezimdi.

Artık hayatımda olmamaktan nasıl memnun olabilir?

Tanrım. *Beni artık hayatında istemiyordu.*

"Bu yüzden mi FaceTime yapmadın?" Ağladığımı duyabilmesinden nefret ederek ama bir şekilde kendimi sormaktan alıkoyamayarak söyledim. "Ağlamaya başladığımda bunun çok garip olacağını bildiğin için mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Bekledim ama tek kelime etmedi.

"Wes."

"Artık gitmeliyim," dedi, sesi kalın ve sessizdi. "Ben sadece ... yapamam ..."

Sonra gözlerim yaşararak aramanın kesilmesini ve isminin telefonumun ekranından kaybolmasını izledim.

"Alo?" Campbell parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Nereye gittin Elizabeth?"

Gözlerimi kırptım ve zamanda geri gitmiş gibi hissettim. Gerçek anlamda. Başımı salladım ve "Kötü yere" dedim.

"Peki ondan sonra ne oldu?" Leo sordu. "Senden ayrıldı ve sonra?"

"Sonra birkaç ay boyunca hüngür hüngür ağladım ve hayatıma devam ettim," dedim, sanki o kadar kolaymış gibi. "Hikayenin sonu."

"Peki ya o?" Clark sordu. "UCLA'ya geri döndü, bu nasıl oldu?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, işin bu kısmını gerçekten merak ediyordum. "Çalışmak için her yaz Los Angeles'ta kalıyorum ve babam tatillerde Kaliforniya'ya geliyor, yani Omaha bir bakıma eski hayatım gibi. İrtibatta olduğum tek kişi arkadaşım Joss, ama beni terk ettiğinde onun için 'öldü' dedi, bu yüzden ondan hiç bahsetmedi. Biz ayrıldıktan sonraki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bence soruları şimdilik ertelemeliyiz," dedi Clark, Campbell'ı iterek önümdeki tezgâha kollarını dayamak için öne çıkarken. "Şu anda yüzün hiç hoşuma gitmiyor. İyi misin evlat?"

"Elbette. Ben iyiyim," dedim, Clark gözlerinde babacan bir endişeyle bana gülümserken arkadaşlarım için minnettardım. Ciddi *olduğum* için de minnettardım, iyiydim. Yıllar geçmişti, Wes ve ben farklı insanlardık ve şimdi iyiydim.

Ama koşarken sürekli bunu düşündüm, ayrılıktan sonra uzun süre nasıl iyi olmadığımı. Emerson'a milyonlarca gözyaşı döktüm.

Geri vermediğim beyzbol tişörtü, anlayamadığım bir kaybın yasını tutuyordu.

Bunu kabullenmek imkansızdı, *deliler gibi aşıkken tamamen yalnız* olmak. Bir gecede.

Tanrım, o telefon görüşmesinde pek çok şeyi aptalca fazla düşünmüştüm.

Sesi üzgün geliyordu. Sonunda, telefonu kapatmadan hemen önce sesi çatlamış mıydı? Bir gece önce beni sevdiğini söylemişti, bunu neden yapsın ki?

Ya bunun babasının ölümüyle bir ilgisi varsa ve beni gerçekten seviyorsa? Belki de onu aramalıyım.

Noel tatili için eve gidene kadar bu konuşmayla ilgili pek çok şeye inanarak kendimi kandırmıştım. Sonra yılbaşı günü öğrendim ki

- Beni terk etmesinin gerçek sebebini.

Bunun babasıyla ya da bir şekilde beni hâlâ seviyor olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Ashley adındaki güzel bir kızla ilgiliydi.

O zamanlar aptal, aptal yürekli küçük bir aşk aşığıydım.

Ama şimdi değilim.

Tanrı'ya şükür duş aldığımında beynim sıfırlandı ve günün geri kalanını derslerime odaklanarak geçirdim. Öğle yemeğinden önce iki sınavım vardı - biriyle yarıştım ve diğeriyle mücadele ettim - ve sonra son dersimdeki konuk konuşmacı, bolca not almaktan elime kramp girmesine neden oldu.

Clark, Jackie'ye gidebilmemiz için arabayı durdurduğunda çok yorulmuştum. Telefonum çaldı.

Lilith: Bugün bir Reel daha gönderebilir misin?

Kamyonete bindim ve cevap verdim: Antrenmandan sonra mı?

O da mesaj attı: Bu mükemmel. Birkaç gün oldu ve gösteri maçı da yaklaşıyor, çok daha fazla baskı yapmamız gerekiyor.

İçerik paylaşmam için bana güvendiği için heyecanlanarak hemen bir mesaj gönderdim İlk önce ondan geçirmeden. Sahaya doğru ilerlerken bu konuda heyecanlıydım ve Clark'ın çalma listesinde "Supermassive Black Hole" çıktığında ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Muse'u -özellikle *Resistance* albümünü- çok severdim ama o şarkı çalarken *Twilight* beyzbol sahnesini gözümün önüne getirmemem imkansızdı.

Jackie'ye vardığımızda takım çoktan sahaya çıkmış ve antrenman yapıyordu.

Clark'la ekipman değiştirdim çünkü çok sayıda vuruş ve koşu görüntüsüne ihtiya ım vardı, bu da şarkıyla birlikte ayarlamak ve ikonik (bence) vampir beyzbol sahnesinin bir yan çekimini yapmak için m kemm l olacaktı.

O fotoğraf çekiyordu, ben de videoya alıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar iyi ilerliyordu ve ben kendimi o kadar kaptırmıştım ki Wes'i fark etmemiştim bile.

Oraya varır varmaz yeni kıvılcımlanmış yaratıcılığın verdiği heyecanla işe koyuldum.  nce vuruş alıştırmalarına odaklandım, her vurucudan olabildiğince çok uzun top atışı aldım. Ondan sonra, topun eldivene inişini yakalamak için gerçekten yakınlılaştırarak kale koşusuna geçtim.

Ancak atış atışları yapmaya karar verdiğimde, topun çıkışına eşlik eden uzun uzantıları gerçekten istediğimde Wes'i fark ettim.

Tabii ki, o t msekteydi, bu yüzden orada olduğumu bile bilmiyordu.

Konu beyzbol olduğunda her zaman aşırı odaklanmıştı. Yedek kulübesinden koşarak çıktığında tüm tavrı değişmiş, rahat tavrının yerini kahverengi gözlerinin karanlığında bembeyaz yanan bir yoğunluk almıştı. Sanki tutkusunun yakıtına doğrudan bir kibrit atılmış gibiydi.

Bu sarsıcı çelişki, onun çabuk g l nen dikkatsizliği ile yan yana duran çatırdayan elektrik akımı, görülmesi gereken güçlü bir şeydi.

Başka birkaç şeyde de böyleydi -sıfırdan yüze kadar yoğunlukta- ama aklımın o yönde dolaşmasına izin vermeyeceğimden emindim.

Ahem.

Odaklan,

Liz.

Film, Liz.

Ve film çektim.

 ekim yaptıkça k  k ayrıntıları daha çok fark ettim.

Hâlâ topu çevirmesi ve her atıştan önce iki parmağıyla dikiş izini takip etmesi gibi. Ve hala topu sıkması ve her atıştan önce derin bir nefes alması gibi.

Bu şeylerle ilgili bir şey romantik hissettirdi, ellerinin topun üzerindeki ritüeli ve alışkanlığı. Sanki parmak uçları ve o dikişler, bir ömür boyu ortak dokunuşlardan sonra birbirlerinin her santimini yakından tanıyan rahat ve yaşlı bir çift gibiydi.

Ellerini topun üzerindeyken yakından çekmeliyim.

Çekmeye devam ettim.

Ve Tanrım, o topla bir sanatçıydı.

Öyleydi.

Hızıyla şiddetli, kaba kuvvetle eldivene çarpan, ancak nokta atışı isabetiyle inanılmaz derecede incelikli bir atış yapmadan hemen önce yüzünün aynı anda boş ve yoğun hale gelmesi.

Uzun, zayıf kolu, topu bırakırken tamamen uzamıştı. Topu fırlatırken bacağına vuruşu.

Uçmasına izin verdiğinde nefesini aceleyle veriş.

Dizlerimin üzerinde, karnımın üzerinde, parmak uçlarımda ve merdivenin üzerindeydim; bana istediğim her çekimi yapıyor ve beni daha iyi açılar için ağgözlü hale getiriyordu. Ben daha fazlasına ihtiyaç duydukça yörüngedeki bir gezegen gibi dönüp duruyordu. Atışı bitirdikten sonra bile onu Mick ve Wade ile yakalama oynarken çektim, kameram artık tamamen sol eline ve onun beyzbol topuyla olan ilişkisine takılmıştı.

"Sence yeterince aldık mı?"

"Ha?" Video kamerayı indirdim ve Clark'ı -ya da herhangi birini- yedek kulübesinde yanımda görünce şok oldum. Topun baleye benzeyen mekaniğine ve Wes'in elinden sopanın tatlı noktasına olan yolculuğuna o kadar dalmıştım ki, dünyadaki diğer her şey yok olmuştu.

"Tam havandasın Bux," dedi başını sallayarak. "Bana o aptal bakışlarını genellikle sadece müzik yaparken atıyorsun."

"Ben," dedim, nedense nefes nefese kalmıştım ve hala tam olarak kendimde değildim, "inanılmaz vampir beyzbol görüntüleri alıyordum."

Clark olduğu için bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve ciyak ciyak bağırdı. "Evet! Supermassive Cullen ailesi evet diyor. Bu Reel harika olacak, kardeşim."

Haklıydı, öyle olacaktı. Ve onu dinledikçe daha da heyecanlandım. Çünkü o atış yaparken Wes'le olan geçmişimi -duygusal olarak- unutamamıştım. O günün öncesine ait anılar gitmiş, ben işimi yaparken hiçbir yerde bulunamamıştım.

Ben, Liz Buxbaum, as atıcı Wes Bennett'e odaklanabilir ve dağılmadan işimin yaratıcı kısmına konsantre olabilirdim.

Üniversitedeki sıradan sporculardan biriydi. Bu hiç de büyük bir olay olmayacaktı.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım, yüzüne bak. Onu seviyorsun."

-Prom Pact

Wes

Duş başlığının altına girdim, yüzümü yukarı çevirdim ve sıcak suyun üzerime dökülmesine izin verdim. Antrenmandan sonra Ross'la konuşmak için geç saate kadar kaldığımdan soyunma odası sessizdi.

Kaslarım ağrıyordu, yorgundum ama kendimi en son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Çünkü *Tanrı*'ya *şükürler* olsun ki hafta sonu kışımı yırtarak çalıştıktan sonra geri dönmüştüm. Bütün bir antrenmanı, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar istikrarlı bir şekilde Steady Freaking Eddie olarak geçirdim. Bugün atış yapmak gerçekten *eğlenceli* gelmişti, çünkü ben atış üstüne atış yaparken babamın sesi tek bir hece bile fısıldamamıştı.

Antrenmanın bitmesini istememiştim.

Özellikle de Liz sürekli oradayken ve beni çekerken.

Evet, Clark etraftaydı ama o adam herkesin rastgele fotoğrafını çekiyordu.

Öte yandan Liz, öncelikle bana odaklanmıştı.

Sadece işini yaptığını biliyordum ama ne zaman benim dünyamda olsa daha mutlu oluyordum.

Giyindim ve gördüğümde neredeyse kalkmaya hazırdım.

Başlangıç dizilişi.

Cumartesi günü gösteri maçının ilk kadrosu kapının yanında bantlanmıştı.

Yavaşça oraya doğru yürürken iyi ruh halim stres tarafından hemen silindi. Adamların yarısı muhtemelen ona bakmamıştı bile çünkü bu bir

Gerçek bir oyun; kimin başladığı kimin umurundaydı? Koçlar herkesi rotasyona tabi tutacaktı, bu yüzden yasal olarak bir önemi yoktu.

Benden başka herkese.

Burnumdan nefes aldım ve yaklaştım, gözlerim listeyi takip ederek sürahiyi aradı.

"Hazır mısınız?" Arkamdan duydum.

"Ne?" Arkamı döndüğümde Ross duvara yaslanmış, telefonuna bakıyordu.

Gözleri hâlâ telefondayken, "Seni başlangıç için indirdi," dedi. "Ve ben sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ciddi misin?" Normalde sakın olmaya çalışırdım ama Ross'tu. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye bağırmaktan kendimi alamadığım için lanet olası bir çocuk gibi gülümsüyordum.

"Tanrım, Bennett, kendini utandırıyorsun," dedi ama yüzündeki gülümseme neredeyse benimki kadar büyüktü. "Bu sadece bir gösteri maçı, sakın ol."

"Yapamam," dedim boğazımın neden gıcıklandığını merak ederek.

"Biliyorum." Sanki gösteri maçının benim için kişisel olarak ifade ettiği *her şeyi* kabul ediyormuş gibi başını salladı ve "Sadece Cumartesi *gününden* önce bileğini kırmak ya da kolunu atmak gibi aptalca bir şey yapma" dedi.

"Yapmayacağım," dedim kahkaha atarak, mutluluk gözyaşlarına biraz fazla yaklaşmıştım.

Oradan hemen hemen koşarak çıktım (annemin isteyeceğini bildiğim için duvardaki kağıdı yırtıp çantama koyduktan sonra), kampüse kadar takla atma dürtüsü veren vahşi bir enerjiyle doluydum, yemin ederim.

Dışarı çıkar çıkmaz Sarah'ya FaceTime'dan mesaj attım.

"Ne?" diye cevap verdi ve sanki sınıfa doğru yürüyormuş gibi görünüyordu. Ya da sınıftan. "Derse geç kaldığım halde neden beni rahatsız ediyorsun?" derken kesinlikle kampüste bir yerde yürüyordu.

"Çünkü Cumartesi günü başlayacağımı haber vermem gerektiğini düşündüm, belki buraya kadar gelip bir gösteri maçı izlemek istersiniz diye."

"Aman Tanrım!" Sarah çığlık attı, yüzü o küçük velet gülümsemesiyle yutulmuştu. Yürümeyi bıraktı ve "Başlıyorsun, lanet olsun!" dedi.

"Değil mi?" Hâlâ şokta olduğumu söyledim.

"Anneme söyledin mi?" diye sordu, hâlâ ciyaklıyordu. "Gelebileceğinden şüpheliyim ama bilmek isteyecektir! Aman Tanrım!"

"Hayır, ilk aradığım kişi sensin," dedim, gülümsemeyi bırakıp bırakamayacağımı merak ederek.

"Olması gerektiği gibi Wesley," diye güldü ve gözünün kenarını silmek için bir parmak eklemine kaldırdı. "Gaaaah, senin adına çok mutluyum!"

Sarah, bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu gerçekten anlayan tek kişiydi, bu da onun için de önemli olmasını sağladı.

Her şeyden sonra Bennett'ler için büyük bir şeydi. Yeniden yapmak için bir şanstı.

"Teşekkürler," dedim zorlukla yutkunarak. "Seni derse bırakayım, benim de telefon tutarken düzgünce -ya da güvenli bir şekilde- yapılamayacak bazı mutlu atlamalarım var."

"Evet, sen git. Önce güvenlik. Sonra görüşürüz," dedi ve gülerek telefonu kapattı.

Haftanın geri kalanında bulutların üzerindeydim ve işe başladığım için bir tür sınavı geçmiş gibi hissediyordum. Annem FaceTime'da bir bebek gibi ağladı, bu da beni biraz boğdu. Aynı zamanda Liz'in *beni* ağlarken görmesini istemediğim için FaceTime'dan kaçındığım zamanı da hatırlamama neden oldu ama şu anda geçmişe dönüp bakmamın imkanı yoktu.

İleriye bakacak bu kadar çok şey varken olmaz.

Lilith Grossman, Liz'in daha önce yaptığı röportajın devamı niteliğinde bir röportaj yapıp yapamayacağını sormak için tekrar e-posta gönderdiğinde ona kocaman bir *hayır* cevabı vermemin ana nedeni de bu sadece ileriye dönük vizyondur.

"Zorlukların üstesinden gelme" konusundaki şaşırtıcı yöntemimi gerçekten araştırmak istediğini söyledi.

Hayır, teşekkür ederim.

Bir takım oyuncusu olmuş ve Liz'in sorularını uslu bir çocuk gibi yanıtlamıştım ama daha fazlasını yapmakta zorlanıyordum.

Özellikle de Liz işin içinde değilken.

Maçtan önceki tüm antrenmanlarda ışıklar söndü ve Cuma gecesi geldiğinde çok heyecanlı olduğum için uyumakta zorlandım.

Sonunda gelmişti.

Ancak Cumartesi sabahı uyandığım anda, stresin

geri dönmüştü. Yaşadığım heyecanın her bir zerresi şimdi yerini korkuya bırakmıştı. *Ya başarısız olursam?* B- Plate'te kahvaltı ederken çocuklarla gülüştük, onlar sıradan bir günmüş gibi davranırken ben de yapıyormuş gibi yapmaya çalıştım ama bir Bruin scramble ve biraz yulaf ezmesini zorla mideye indirirken midem binlerce küçük düğüm halindeydi.

Mick'in arabasıyla sahaya giderken, bir yandan onların anlamsız sohbetlerine katkıda bulunurken, bir yandan da içimdeki "*sakin çuvallama, sakın çuvallama, sakın çuvallama*" gibi monologları susturmaya çalışıyordum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu ama sanki beynim bu işin kötüye gidebileceği tüm yollara odaklanmıştı. Başlangıcı yapmak hayaletlerimden birini mezara koymuştu ama ya her şeyi berbat edersem? Ya başlangıçla başardığım tek şey bir oyunda ne kadar zorlanabileceğimi göstermek olduysa?

Ya koçluk ekibine bana bu ikinci şansı vermekle hata ettiklerini kanıtlarsam?

"Neden bu kadar sessizsin Bennett?" Sahada esneme hareketleri yaparken Brooks sordu. Rahatlamıştı ve sırtıyordu, dizini çimlere dayamıştı ve ben onun enerjisini kıskanıyordum. "Bugün bir sik dediğini duyduğumu sanmıyorum."

"Sik," diye mırıldandım zoraki bir sırtışla, derin nefes almaya çalışırken omuzlarımı döndürmeye çalışıyordum.

Tribünlere baktım ve burnumdan yavaşça nefes aldım. Sıcak bir Kaliforniya öğleden sonrasıydı, neredeyse hiç esinti yoktu ve gösteri maçı için rekor sayıda taraftar gelmişti. Jackie'deki tıklım tıklım hava elektrikliydi, hoparlörlerden müzik sesi yükselirken eldivenlere çarpan topun şakırtısı parti havasına bonus perküsyon gibiydi.

Mükemmel bir sonbahar balosuydu.

Nefesimi ağzımdan verdim ve kız kardeşimin ayaklarını önündeki koltuğa dayamış, yanağına mavi bir "B" harfi çizilmiş bir şekilde oturduğu yere doğru baktım.

Tanrım, tam bir dangalak, diye düşündüm ve onun iğrençliğini görmek *bir* şekilde yardımcı oldu.

Uğruna çalıştığım şey bu ve bundan keyif almam gerekiyor.

Esneme hareketlerini bitirirken kendime bunu söyledim ama eldivenimi kapıp ısınmaya başladığım anda duyabildiğim tek şey babamın sesiydi.

"O da neydi Wesley? Sincap boku," diye bağırdığını duydum, sanki tüm lise maçlarımda olduğu gibi tribünde ayaktaymış gibi net bir şekilde.

Kes şunu.

Mickey topu geri atarken alnımı sildim. Bu sadece ısınma. *Sakin ol.*

Ama Mick'in kovalaması gereken bir atış yaptığımda biraz korkmaya başladım.

Çünkü işi batıracaktım.

"Geçen sefer maça gelmemi istememene şaşmamalı," diye bağırıldığını duydum babamın tribünden. "Oyalanmayı bırak ve onlara gaz ver."

Yüce Tanrım. Bu sözleri bana hayatım boyunca en az üç milyon kez söylemişti -oyalanmayı bırak ve onlara gaz ver-. Hayattayken çok sinir bozucuydu ama şimdi kan dondurucu bir çılgılla karışık, kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi.

Babamın sesini duymadan duramadığımda aklımı kaçıırıyordum, değil mi?

Derin bir nefes aldım, zihnimi boşaltmaya konsantre olmak için elimden geleni yaptım. Gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım.

Ama sadece yüzünü hayal edebiliyordum. Bu da nefes almamı zorlaştırıyordu. Bir atış daha yaptım.

"Mickey, onu o pisliğin peşinden koşturduğun için suratını yumruklamalı." Tribünlere, evin arkasında her zaman durduğu yere baktım ama orada kimse yoktu.

Tabii ki hayır.

Çünkü o öldü, seni psikopat.

Her şeyi mahvedecektim, lanet olsun.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Seni seviyorum. Seninle tanıştığım anda anlamıştım. Seni yakalamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

-Silver Linings Playbook

Liz

"Neden öyle görünüyor?"

"Ne gibi?" Clark sol tarafımdaydı ve çekim yapıyordu, ben de kameramla misafir kulübesinin yanına çömelmiştim.

"Sanki atış yapmıyormuş gibi," dedim, zoom'um tamamen Wes'in yüzüne odaklanmıştı. "Atış yaparken her zaman birini öldürecekmiş gibi görünür ama bugün biraz kestirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Clark bunu komik bulmuş gibi bir ses çıkardı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Wes'in Mickey'nin kovalaması gereken bir top daha atmasını izledim ve karşımdaki yedek kulübesinde hiçbir şey yapmadan duruyor gibi görünen koçların aslında yakından izlediklerini hissedebiliyordum.

Kameraya baktım ve yeni birinci sınıf solcu hakkındaki şüpheyi neredeyse *görebiliyordum*. Sanki bir şeylerin parçalanmasını izliyorlarmış ve ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlarmış gibi bir hava vardı.

Kahretsin.

Ona karşı hislerim ne olursa olsun, başarısız olmasını istemiyordum.

"Bu, onu sahada her zaman kızdıran şeyi bulması gerektiği anlamına geliyor," dedim, Wes her maçına gittiğimde görüldüğü gibi görünmediği için paniğe kapılmıştım. "Ya da başka bir şey."

Neden olduğundan emin değildim ama endişeli hissediyordum. Onunla konuşmak, ona sakinleşmesini ve sadece nasıl yapılacağını bildiği şeyi yapmasını hatırlatacak bir şeyler söylemek isteyecek kadar endişeliydim.

Sadece atış, Wes.

Artık onu tanıımıyordum ve kafasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sorunun orada olduğu açıktı. Hala yeteneği ve mekaniği vardı ama açıkça kendini sabote ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı değildi.

Babası öldükten hemen sonra, koçları okula ne zaman döneceğini öğrenmek istediklerinde Wes kendini kaybetti. Bana (bir FaceTime görüşmesinde) babası öldükten sonra bırakın beyzbol topu atmayı, beyzbol topuna bakabileceğini bile düşünmediğini söylerken gözlerindeki paniği çok net hatırlıyorum.

Bu fikir onu fiziksel olarak hasta etti.

Demek ki gerçek atış değil, bu olmalıydı. Bunu biliyor olmalıydı, değil mi?

Yani, tabii ki yaptı.

Ama ya şu anda yapmadıysa? Kamerayı bıraktım, çantama uzandım ve defterimden bir sayfa kopardım.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" Clark'a bir kalem çıkararak sordum. Sözlerimin muhtemelen işe yaramayacağını biliyordum, çünkü onunla paylaşacak dünyadaki tüm beyzbol bilgeliğine sahip koca bir koçluk ekibi vardı.

Ama ona yardım etmek için bir *şeyler* yapmak zorundaydım. Her ihtimale karşı.

Bir cümle karaladım, sonra kâğıdı ikiye katladım.

"Ne istiyorsun?" Clark kamerasını indirdi ve bana baktı.

"Bunu yedek kulübesine götürmeni ve sahadan çıktığında Wes Bennett'e vermeni istiyorum."

Hem beyzbol hakkındaki sözlerimin yardımcı olabileceğini düşünmem hem de kalbimi kıran ahmağa yardım etmeye çalışmam delilikti ama kendimi durduramadım.

Sonuçta bu bizimle ilgili değildi, UCLA sporlarıyla ilgiliydi.

"İlk atış için oraya gitmek üzereydim, tabii ki," dedi, gözleri kısılmıştı. "Ama erkek arkadaşının eski sevgiline notları ileten kişi olmasını istediğinden emin misin?"

"Bu bir aşk notu değil," dedim, yapmak üzere olduğum şey hakkında aniden çok gergindim. Wes Bennett'a ulaşmak berbat bir fikirdi ama bir şekilde buna ihtiyacım olduğunu hissediyordum. "O yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum."

"O zaman ben ilgilenirim," dedi ve uzaklaşmadan önce kâğıdı parmaklarımın arasından aldı.

Takım sahadan çıkmaya başladığında, atış yapıyormuş gibi davrandım.

Ben de kamera lensinden Wes'i izliyordum. Eldivenini bankın üzerine bıraktı ve bir şişe su aldı, yüzü gerginlikle doluydu.

Clark hangi cehennemde?

Wes ağzına su fişkırtırken, gırtlığı çılgınca dikkat dağıtan bir yutkunmanın etrafında hareket ederken, kameralı röntgenci olarak izlemeye devam ettim. *Bu neden dikkat dağıtıcı olsun ki?* Clark yanında belirlediğinde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dudaklarını okuyamadım ama Clark Wes'le konuşurken pişmanlık duydum.

Belki de onu yedek kulübesine göndermemeliydim.

Wes şişeyi indirdi ve Clark'a anlamamış gibi kısık gözlerle baktı ama Clark konuşmaya devam etti.

Ve sonra kağıdı uzattı, *oh Gawwwwwwwd*, gönderdiğim kağıdı.

Aman Tanrım.

Wes'in iri parmaklarının gönderdiğim notu açmasını izlerken titrediğimi hissettim.

Ne düşünüyordum ki?

Koyu renk gözleri birkaç dakika kâğıdın üzerinde kaldı ve kendimi aptal gibi hissettim.

Beyzbolla ilgili saçma sapan sözlerinin D1 üniversitesinden bir atıcıya bir şekilde yardımcı olabileceğini düşünen gülünç, çocuksu bir moron gibi.

Yüzüm yanıyordu çünkü düşüncesizliğim yüzünden utanç içindeydim.

Wes gazeteden başını kaldırdı ve Clark dönüp uzaklaşmadan önce başını sallayarak, "Teşekkürler dostum," dedi.

Ama Clark gider gitmez Wes'in ağzının yavaş ve geniş bir sırtışıya dönüştüğünü gördüm.

O sırtış, Tanrım.

Ve sonra bana bakıyordu.

Kamera aramızda ve sahanın kale arkası bölümünde olmasına rağmen, *teşekkür* ederken göz teması yoğun bir şekilde devam ediyordu.

Benim için.

Az önce olanları kabul etmek istemediğim için hızla ona sırtımı döndüm. Dış sahanın, tribünlerdeki taraftarların, Wes Bennett olmayan her şeyin fotoğrafını çekmeye başladığımda yüzüm kavurucu derecede sıcaktı.

Dünyanın en büyük kaybedeniydim çünkü yedek kulübesindeki atıcıya kuryeyle bir mesaj göndermek tam bir Küçük Liz hareketiydi. Küçük tuhaf

Bu tür şeyleri severdi ve ben de onun onaylayacağı bir şeyi yanlışlıkla yaptığım için kendime kızıyordum.

Ama oyun başlar başlamaz umursamayı bıraktım.

Stadyumda sezonun ilk maçı havası vardı, sanki her seyirci birazdan olacakları nefeslerini tutarak izliyordu. Hava güneşli ve ılıktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve tüm paket bir yaratıcının rüyasıydı: mükemmel aksiyon ile mükemmel ortam.

Önümdeki görüntü zenginliği karşısında neredeyse bunalmıştım, ellerim olabildiğince çok şey yakalamak için çılgına dönmüştü. Kameram ve ben her yerdeydik ama hoparlörlerden "Power" çalmaya başladığında donup kaldım.

Wes'in tümseğe çıktığını görmek için tam zamanında döndüm.

Dışarı çıkarken güçlü bacakları ve geniş göğsüyle, ince çizgili üniformasının içinde iri ve heybetliydi. Kolay bir üçlük atacak ya da temas etmeye cüret eden herhangi bir vurucunun canına okuyacakmış gibi hareket ediyordu ve kutsal, kutsal bok, görülmeğe değer bir manzaraydı.

Bruin mavisini beyzbol şapkasının altında, yüzü katı bir konsantrasyon maskesiydi.

Elimde fotoğraf makinem vardı ama onun çekip gitmesi karşısında sersemlemiş bir halde bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Wes Bennett, bayanlar ve baylar.

Ona karşı hiç ilgim yoktu, ama objektif olarak konuşursak, beyzbol mükemmelliğine benziyordu.

Daha iyi bir noktaya geçtim, böylece rahat ve isabetli olan ısınma atışlarını çekebildim. Buraya *kadar iyi* diye düşündüm ama diğer takımdan ilk vurucu çıktığında gerildim.

Tekrar ediyorum, Wes'in oyununda hiçbir payım yoktu ama Bruins'e dair her şeyin hayranı olarak takımın ilk resmi maçında başarılı olmasını istedim.

Wes'in nefes alışını ve topun dikişini takip edişini izledim, sonra ön ayağını kaldırdı ve başladı. Ortaya bir hızlı top attı, sonra bir tane daha attı, sonra ilk vurucuyu gülünç bir falsolu topla bitirdi.

Taraftarlar tezahürat yaptı ve bir sonraki vurucu çıkarken Wes şapkasını yeniden ayarlarken rahat bir nefes alabildim.

Sonraki iki vurucunun fotoğraflarını çektiğimde, onun için duyduğum endişenin aslında büyük bir işaret olduğunu fark ettim. Bu

Bir zamanlar yok ettiği kız olmaktan ışık yılı kadar uzak olduğumun kanıtı, tartışılmaz kanıtı.

Geçmişimiz o kadar eskiye dayanıyordu ki, onun başarısı için içtenlikle tezahürat yapabiliyordum.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bana aşkınsın. Neden?" "Beni deli ediyor."

-Çirkin Gerçek

Wes

"Bu çok iyi hissettirdi."

Yedek kulübesine doğru koşarken Mickey'ye "Anlaştık," dedim ve kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim. Rahatlamış kalabalık bizim için tezahürat yaparken soğukkanlı olmak ve gülümsememek isterdim ama bu imkânsızdı.

Çünkü daha yeni sıfır vuruş yapmıştım.

Kabul ediyorum, bir gösteri maçında tek vuruşluk bir vuruştı, bu da bir bok ifade etmiyordu, ama bana dünya serisinde on iki vuruş gibi geldi. Yemin ederim, Los Angeles'a taşındığımdan beri hissettiğimden daha hafif hissediyordum, artık bu saçmalığı atlatmıştım.

"Lanet olası ateş, Bennett," dedi Ross bana bakmadan yedek kulübesine indiğinde ve bu üç kelime çok şey ifade ediyordu.

Artık bir baba figürüne ihtiyaç duyan küçük bir çocuk değildim ama Ross'un fikirleri ve saygısı benim için çok önemliydi.

"Teşekkürler," dedim ve eldivenimi yere atıp bir suya uzandım. Her şeyi yapabilecekmişim gibi hissediyordum.

Çünkü sadece sesleri susturmak ve kendi oyunumu oynamakla kalmamış, Liz de bana yardım etmeye çalışmıştı.

Liz. Denedim. Denedim. Yardım etmeye. Bana.

Ben.

Bununla ne yapacağımı bilemedim, özellikle de notu bana getiren erkek arkadaşırken, ama kabul ettim.

Çünkü mücadele ettiğimi önemseddiğini bilmek önemli bir şeydi. Geçmişimiz ya da geleceğimizle ilgili olarak onun ve benim için değil, ama benim için. Babam öldüğünden beri tek başıma çok mücadele ettim ve onun hala yanımda olduğunu bilmek iyi hissettirdi.

Daha uzakta olabilirdi ve beni artık sevmiyor olabilirdi, ama hala oradaydı.

Ve bu beni yıllardır hissetmediğim kadar *bütüne* yakın hissettirdi. O atıştan sonra, maçın geri kalanı bir parti gibiydi.

Yedek kulübesinde durdum, iki yanımdaki adamlarla birlikte parmaklıklara yaslandım ve oyuna girdiğimden beri (ikinci kez) ilk kez oraya ait olduğumu hissettim. Sanki orada olmam gerekiyordu. Dokuzuncu devrenin sonunda, kapanış geldiğinde çitlere vururken, sonunda içeri girmenin bir yolunu bulan ama yine de tutup tutmayacağından emin olamayan adam gibi hissetmediğimi fark ettim.

Hayır, bu *benim* takımımdı ve ben hiçbir yere gitmiyordum.

Maçtan sonra Palo Alto'ya dönmeden önce Sarah ile hızlı bir akşam yemeği yedik. Sakindi, gün için mükemmel bir sondu ve burnunu sokup "Bu arada Liz'i yedek kulübesinin yanında gördüm" demezse kız kardeşim olmazdı.

"Öyle mi?" Son pilavımı bitirirken gözlerimi devirerek "Evet" dedim. Haşlama Yengeç'i çok severdim - üniversiteye ilk gelişimde ailemle buraya gelmiştik - ve aslında her seferinde tabağımı yalayıp temizlemek isterdim. "Gözlerin için tebrikler."

"Teşekkürler," dedi, son yengeç bacağına kaldırırken sırtarak. "Ama onunla ne bekliyorsun Wes? Neden sen-"

"Şşşt," diye araya girdim, yengeç bacağına tabağına düşecek şekilde fiskeledim. "Patronluk taslamayı yarına sakla. Anımı mahvetme."

"Kahretsin Wes," dedi gülerek bacağı geri alırken.

Gerçek şu ki, iyi beyzbol ve Liz Buxbaum'un bir-iki yumruğunun bende yarattığı coşkuyu hiçbir şeyin engelleyebileceğinden şüpheliydim. Dünyanın zirvesindeydim ve onun bu konuda heyecanlanacağını bilsem de Sarah'ya nottan bahsetmeyi kendime yediremiyordum.

Çünkü ya bunu açıklamanın bir yolunu bulursa?

Bu not Liz'in defterinden (defterleri çok *severdi* ve genellikle aynı anda en az altı defteri olurdu) çıkan, Liz'in parmaklarıyla (piyano tuşlarının üzerinde sihirli danslar yapan parmaklar) katlanmış bir kağıt parçasıydı.

Ben daha fazlası için yalvarırken), Liz'in (hala omuzlarımda hissedebildiğim) tutuşuyla bana gönderilmek üzere teslim edildi.

Benim için.

Dürüst olmak gerekirse bir anlam ifade etmesini istemedim, çünkü bir başlangıç gibi hissettirdi.

"İyi. Ama bence o tam oradayken bir şey söylemediğin için aptalsın," dedi ve bir ısırık aldıktan sonra, "O çöreği alma şansın varken burnunu cama dayadığın için aptalsın," dedi.

"Az önce ona çörek demedin."

"Fırının içinde çöreğinizi arabasına koymuş başka bir müşteri olması onu alamayacağınız anlamına gelmez. Hamur işleri taşıma bandına ulaşana kadar serbesttir."

"I . . ." Durdum ve çatalımı bırakarak başımı salladım. Sarah'yla uğraşırken sürekli gülmemek çok zordu çünkü o çok Sarah'ydı. "Unlu mamullere olan yoğunluğundan mı endişelenmeliyim, bu kadar korkunç benzetmeler yapmandan mı dehşete düşmeliyim, yoksa seni düzeltmeye mi odaklanmalıyım, emin değilim."

"Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi," dedi omuz silkerek. "Ayrıca, pişmanlık duyuyorum çünkü çöreğin kötü bir şey için örtmece olabileceğini düşünüyorum, ama emin değilim."

"Sen bir aptalsın," diye güldüm ve patates kızartmalarından birine uzandım.

Beni bıraktıktan sonra erkeklerle dışarı çıkmamaya karar verdim. Unutulmaz günün azalan saatlerinin tadını çıkarmak istiyordum, bu yüzden bir partiye gitmek yerine dışarıdaki merdivenlere vurdum. Dirseklerimin üzerine yaslandım ve karanlık gökyüzüne baktım, Westwood gecesinin sıcaklığını içime çekerken etrafımda Cumartesi gecesinin sessiz sesleri çalıyordu.

Telefonumu çıkardım ve ona ulaşana kadar rehberimde gezindim.

Libby.

Ayrılıktan sonra önceki tüm mesajları silmiştim, çünkü onları en sevdiğim kitap gibi yeniden okumaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Kendimi 85 yaşında bir adam olarak görebiliyordum, eğer onu ortadan kaldırmazsam artık geri dönüştürülmüş Buxbaum'dan başka bir dilde iletişim kuramayacaktım.

Adına baktım ve duraksadım, bunu yapmalı mıyım diye düşündüm. "Neyse ne," diye mırıldandım kendi kendime, sonra bir mesaja göz attım.

Bu hala senin numaran mı, Buxbaum?

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu anlık bir konuşma baloncuğu değildi.
"Vay anasını." Dik oturdum, karanlıkta parlak telefona baktım ama baloncuklar neredeyse anında kayboldu.

Bu o mu? O olmalı, değil mi?

İnsanlar aslında yeni telefon numaraları almadılar, değil mi?

Elimde telefonumla uzun süre oturup bekledim ama hiç cevap vermedi.

Beklediğimden değil ama nottan sonra birden her şeyin mümkün olduğunu hissettim.

Bu da Pazartesi günü kimyadan çıkarken neden parfümünün kokusuyla koridorda onu aradığımı açıklıyordu. Muhtemelen dünyada binlerce insan bu kokuyu kullanıyordu ama koku burnuma geldiği anda gözlerim kızıl saçların peşine düşmüştü.

Ve o eski şarkı aklıma geldi.

Chanel No. 5'inin içinde anestezi var.

Telefonuna bakarken CS50'den yavaşça çıkan önümdeki kızın etrafından dolandım ve onu geçer geçmez-

Vay anasını.

İşte oradaydı.

Liz.

Neredeyse inanmıyordum.

Gerçekten oradaydı.

Kapıların diğer tarafındaki duvarın dibinde durmuş, parmak uçlarında insanların konferans salonundan çıkışını izliyordu.

Sanki birini arıyormuş gibi.

Doğruca ona doğru giderken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Birini bulmanıza yardım edebilir miyim, Buxbaum?"

Geldiğimi görmemişti, o yüzden şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Selam Wes."

"Şimdiden beni takip ettiğine inanamıyorum," dedim, saçını karıştırmak için elimi uzattım. "Ve biz *daha yeni* tanıştık."

"Haha," dedi ama gözlerini devirmedi. Elimi de tokatlamadı. Hayır, Liz saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve şöyle dedi, "Ben aslında

seni bekliyor."

Oh, bu da ne?

Liz Buxbaum'un beni beklemek için binama geldiği günkü halini hafızama kazıyınca, vücudumda bir şey -mutluluk *belki de-* fırladı.

Uzun bukleler, pembe dudaklar, beyaz hırka, beyaz kot.

"Beş dakikan var mı?" diye sordu, sanki kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi biraz eğilerek. "Sana hızlıca bir şey danışmam gerekiyor."

Beş dakikam var mıydı? Liz için mi? Hayatım boyunca bu soruya verdiğim cevap, *lanet* olasıca bir *evet* olmuştu. Benimle konuştuğunda hâlâ vücudumdaki her hücreden elektrik fişkırıyordu ve bunun asla değişmeyeceğinden emindim.

İyi ya da kötü.

"İşle ilgili," diye ekledi nefes nefese, sanki kişisel bir şey olduğunu düşünmediğimden emin olmak istercesine.

Karnıma hayal kırıklığına benzer bir şeyin yerleşmesi aptalcaydı.

Ne bekliyordun ki, seni özlediğini mi söyleyecekti?

Yani, tabii ki işle ilgiliydi.

"Bir sonraki dersime gitmem gerekiyor," dedim, ses tonuma can sıkıntısı katarak, ne kadar zavallı olduğumu, buraya gelişinin ne anlama gelebileceğinden ne kadar habersiz olduğumu görmesin diye. "Büyük adamın sana yardım edebileceği bir şey mi?"

"Hayır," dedi, gözleri kızgınlıkla parladı, sonra yine uydurma bir gülümseme takındı ve garip bir şekilde neşeli bir sesle, "Ama sadece beş dakika, Wes. Eminim beş küçük dakikanı ayırabilirsin."

"Bir sonraki dersim Kaplan'da," dedim, neyin peşinde olduğunu merak ederek, "Benimle yürümek istersen."

"Tamam," dedi, başını salladı ve sırt çantasını düzeltti, ama zihninin saatte milyonlarca mil gittiğini söyleyebilirdim. Kalabalık koridorda yürürken konuşmadık ama dışarı çıktığımızda boğazını temizledi ve "Tamam" dedi.

Avlunun kırmızı tuğlaları üzerinde yürürken ona baktım (daha doğrusu aşağı ve yukarı çünkü birden daha kısa göründü) ve o anla ilgili bir şey beni öyle güçlü bir sıra hasretiyle tokatladı ki neredeyse tökezliyordum.

İsteklerimin gücü nasıl hâlâ bu kadar baskın olabiliyordu?

Yani, ortam kesinlikle benimle dalga geçiyordu. Kaldırımı kaplayan uzun ağaçlar, taş binalar, öğrenciler ılık öğleden sonra güneşi altında derse doğru yürürken oluşan tertemiz sonbahar havası; ilk seferinde deneyimlediğimiz her şey buradaydı.

UCLA'daki ilk haftamızın Polaroid günleri.

Ayakkabıları su topladığında onu bu yolda sırtıma almıştım ve Jess Yale'e gitmek isteseydi ve Yale sıcak olsaydı ve yaprakları çok az sararmış olsaydı, Yale'deki Jess ve Rory gibi olacağımızı söyleyerek şaka yapmıştı.

"WesLiz montajı" dediği şeye "In Between "i atamıştı.

Kesin şunu.

"Sizinle konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi kibarca, hazırlıklı bir sunuma başlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Beş dakikanın altında kalacağıma söz veriyorum."

"Öyle olduğunu görüyorum," dedim, yürürken ondan uzaklaşıp önümüzdeki boşluğa baktım, lanet olası şarkı sözleri kampüs ağaçlarının etrafında şerit çiziyordu.

*Onun ağlamasından nefret ediyor, onun uzakta
olmasından nefret ediyor En kötü zamanlarında bile,
yine de iyi olacaklarını biliyorlar ...*

"Elbette," dedi, görgü kurallarını daha da sertleştirerek. "Şimdi şöyle bir şey var. Lilith'in başka bir röportaj yapmak için size ulaştığını biliyorum ve neden reddettiğinizi tamamen anlıyorum."

"Biliyorsun," dedim sakince, az önce söylediklerini sindirmeye çalışırken bir sorudan çok bir ifade olarak. Gerçekten de Lilith'in röportajını yapmam için benimle konuşmaya mı gelmişti? Onu kampüsün benim tarafına getiren şey *bu* muydu? Atletizm departmanının daha fazla tık alabilmesi için "zorlukların üstesinden gelme" hikayemi anlatmam gerektiğine beni ikna etmek için mi?

"Yani, özel hayatınızı gizli tutmak istemenizi tamamen anlıyorum," dedi. "Ama o sadece senin UCLA'ya -ve beyzbol takımına- nasıl geldiğin hakkında konuşmak istiyor. Bu o kadar da özel değil, değil mi?"

Yürümeye devam ettim, muhtemelen haklı olduğunu biliyordum ama yine de kendimi çok endişeli hissediyordum.

Çünkü sadece hayatımın o dönemine geri dönmek istemedim, aynı zamanda ailemde gerçekten halkla paylaşmak istemediğim pek çok şey oldu.

Geçmişte, garip bir sessizlikle karşılaştığında Liz saçmalamaya meyilliydi.

Görünüşe göre yanıt vermemem onda bu tepkiyi tetikledi, çünkü olanları dünyayla paylaşabilmem benim için ne kadar güzel olacağından bahsederek geveze bir satış konuşmasına başladı.

Kaplan'a varıp yürümeyi bıraktığımızda sözlerini şöyle bitirdi: "Her şeyin nasıl geliştiği inanılmaz bir hikâye ve bence bunu paylaşmanız gerçekten harika olur."

"Bunun tam olarak nesi inanılmaz?" diye sordum.

"Ne?" Bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu, kaşları çatılmıştı.

"Sadece 'ilham verici hikayem' hakkında ne bildiğini merak ediyorum," dedim.

Döndüğümde ne bildiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Ve neden bunun ilham verici olduğunu düşünüyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana baktı, esinti bakır saçlarının uçlarını kaldırıırken kaşları birbirine çarptı. *Tanrım, o çillere bayılıyorum.* İçini çekti, saçlarını itti ve itiraf etti, "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey bilmiyorum. Ama Lilith bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünüyorsa, o zaman iyi bir hikâyedir."

Yani beni hiç bakacak kadar merak etmemişti. *Not aldım.*

"Lilith de kim oluyor?" Kızgınlığımı gizleyemeyerek sordum. "Onunla tanıştığımı bile sanmıyorum ama her zaman gelen kutumda görünüyor."

"O benim patronum. Ben onun stajyeriyim."

"Oh, bu her şeyi açıklıyor." Liz'in çenesini kaldırışından daha fazla detay vermek istemediğini anlayabiliyordum, ben de "Onun pis işlerini yapmak için kampüsü geçmeni takdir ediyorum ama lütfen ona 'hayır, teşekkürler' de." dedim.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yavaşça tekrarladı, belli ki pes etmediğime şaşırılmıştı. Gözlerini hızlı hızlı kırıştıtarak, "Yani hayır mı? Bunu hiç düşünmeyecek misin?"

"Hayır," dedim, kibar göz teması kisvesi altında bir saniyeliğine gözlerinin içine bakmama izin vererek.

Benim mutlu yerim.

"Neden olmasın?" diye sordu, kaşları aşağı iniyordu. "Görüşmeler sırasında kontrolü tamamen size vereceğimize söz veriyorum ve bu size hikayenizi istediğiniz hale getirme şansı verecek."

Omuz silktim, hikâyemin her zaman babamın ölümüne odaklandığı için olmasını istemediğim bir hikâye olacağını biliyordum. "İstemiyorum işte."

"Sizi ikna etmek için ne söyleyebilirim?" diye sordu, sesi biraz çaresiz geliyordu ve öyle görünüyordu. "Çekimleri gözden geçirmenize izin vereceğiz, kesmemizi istediğiniz her şeyi keseceğiz, yeniden çekeceğiz."

"Bunu yapmayacağım," diye araya girdim, bunu kabul edip yoluna devam etmesini umuyordum.

"Neden en azından bunu *düşünmüyorsun*?" diye sordu, sesi hayal kırıklığı içinde yükseliyordu. "Bu sadece küçük bir görüşme, Wes."

"Bunu iletme isterim," diye tekrarladım. "Ama teşekkür ederim."

"Gaaah," dedi, sonra sıkılmış dişlerinin arasından, "Neden bu konuda bu kadar inatçısın?" dedi.

"Bunun olmasını sağlamak için neden bu kadar kararlısın?" Sordum ve bunu söyler söylemez fark ettim. Kaçırdığım şey buydu. "Benim Los Angeles'a geri dönüş hikâyemi dinlemek istediğinden ciddi olarak şüpheliyim, o zaman olay nedir?"

Hızlı hızlı göz kırptı. "Bence senin deneyimin-"

"Saçmalık," diye araya girdim.

Gözlerini daha hızlı kırptırdı. "Söylemek istemiyor musun?"

"Hayır," diye ısırdım, bir elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Bunda senin çıkarın ne Liz? Neden beni ikna etmek için bu kadar uğraşıyorsun?"

"Çünkü Lilith'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, tamam mı?" dedi, gözlerini kısarak güneşe bakarken sesi yükseliyordu. "Umursamanı beklemiyorum ama Lilith sektörde çok önemli biri. Bir gün kariyerim için her şeyi ifade edebilecek milyonlarca bağlantısı var. Yani ona bir iyilik yapma şansım olursa, bunu gerçekleştirmek için can atacağım."

Yanakları kıpkırmızı, gözleri sıcaktı ve onun çatırdamasını izlerken göğsüm yanıyordu.

"Lütfen görüşmeye başlamayı bir düşünün," dedi ve elini uzatıp koluma koydu. Beni ikna etme ihtiyacının fiziksel tezahürü olan elini çok az sıkıyordu. Bana dokunduğunun farkında mıydı acaba? "Eğer çok rahatsız ediciyse, durabilirsin ama en azından dene."

Hâlâ bunu yapmak istemiyordum ama Liz'in isteğini reddedemezdim. Ben zayıf, güçsüz bir adamdım.

Her gece kendi gözlerimi kapattığımda gördüğüm gözlere baktım ve "Tamam, yapacağım" dedim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Nasıl istersiniz."

-*Prenses Gelin*

Liz

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Cidden yapacak mısınız?" Buna inanamadım.

Lilith o sabah bana Wes'le kendisi için konuşup konuşamayacağımı sorduğunda, *eski dostumu* (görünüşe göre birçok kez) reddettiği görüşmeyi yapmaya ikna etmek için iyi bir söz söyleyip söylemeyeceğimi sorduğunda, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Wes ya eğlence olsun diye benimle uğraşır ya da direkt reddederdi.

Her iki durumda da Lilith için kazanamazdım.

Ama burada durmuş, kara gözleri ciddiyetle beni izliyordu, sanki orada başka kimse yokmuş gibi. Sanki etrafımızda ve Kaplan'ın içinde dolaşan insanları göremiyordu ve tek düşüncesi ben ve konuşmamızdı.

"Evet. Ama bir şartla." dedi.

Burnumdan nefes aldım, biraz sabır çekmeye çalıştım çünkü işte buradaydı. Wes'i tanıyorsam, bu durum hayatımı cehenneme çevirecekti. Ona baktım ve "Durum nedir?" diye sordum.

"Röportajı yapacağım ama sadece soruları *sen* sorarsan" dedi.

"Ama bu Lillian'ın işi," dedim, Wes benimle Liz'in daha zayıf bir versiyonunu düşürecek türden yoğun bir göz temasıyla konuşurken midemde olup biten vahşiliği görmezden gelerek. Kolunu bıraktım -ne zaman tutmuştum ki- ve "Bunu yapamam," dedim.

"O zaman röportajı yapamam," dedi ve umursamıyormuş gibi omuz silkerek dönüp yanımdan uzaklaştı.

"Ödüllü bir film yapımcısı olan p a t r o n u m a cidden

belgeseli için röportaj yapıyor - hadi ama," diye arkasından bağırdım, onu ikna etmeye çalışıyordum. "Bunu neden isteyesin ki? O benim olabileceğimden çok daha iyi."

"Ama sana güveniyorum," dedi ve arkasını dönüp geriye doğru yürüdü. "Bunu kimseyle tartışmak istemiyorum, asla, ama mecbur kalırsam, seni herkese tercih ederim."

Sana güveniyorum.

Bu cümle beni çok incitti, çünkü bunu yapmamalıydı. Bana güvenmeyi hak etmiyordu.

Seni herkese tercih ederim.

Ve o beni seçmemişti, geçmişte değil.

Önemli olduğunda değil.

Her nedense, duymak için belki de iyi hissettirmesi gereken sakın sözleri, sanırım, beni biraz temelimden vurdu, beni titretti.

Her şey geçmişte kaldı, diye kendime hatırlattım.

Şimdi sadece eskiden birbirini tanıyan iki kişiyiz. Derin bir nefes aldım ve "Ona sorabilirim, sanırım" dedim.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bunu yapmalısın."

"Tamam. Um." "Bunu yapmak için ne zaman müsait olursun?" dediğimde sarsılmıştım. Merdivenlerin dibinde durdu ve kollarını kavuşturarak yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izledi. "Kontrol edip geri dönmem gerekecek.

sana. Hâlâ aynı numarayı mı taşıyorsun?" Oh

Tanrım.

İkimiz de ne sorduğunu biliyorduk. Wes geçen gece gönderdiği mesajı alıp almadığımı soruyordu.

"Evet," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

Çünkü telefonumda onun adını gördüğümde içimden geçen duygular neredeyse çok fazlaydı. *Wessy McBennettface*. Sanki ölü birinden mesaj almış gibiydim ve hafta sonunun geri kalanı boyunca dengesizdim.

Çünkü ne istemiş olabilir ki?

Muhtemelen oyun sırasında ona yardım etmeye çalıştığım için bana teşekkür etmek için.

Kendime böyle söyledim, ama *ya başka bir şeyse* gibi şeyler düşünen yanım günler sonra bile hala yıpranmıştı. Derin bir nefes aldım ve gözleriyle buluştum.

Tanrım, beni izleyişi içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Mide, çünkü bana sanki beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyormuş gibi bakıyordu, sanki her düşüncemi görüyor ve her anımızı hatırlıyordu.

Bakışları sadece içimi görmekle kalmadı, aynı zamanda bir çift güçlü kol gibi beni sardı.

Bakışları tanıdık olmaktan öteydi. Bakışları evimiz gibiydi.

Bakışları arka bahçede yakılan şenlik ateşleri, gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri ve yumuşak çarşafli ve serin, ağır yorganlı otel odalarına götüren ülkeler arası yolculuklardı.

Yumruklarımı sıkarken kafamın içinde "Sad Songs in a Hotel Room" başladı. Artık bana o şekilde bakmaya hakkı yoktu.

"Yani," diye devam ettim, kendimi devam etmeye zorlarken heceye biraz yüksek sesle vurdum, uzun zaman önce yok ettiği bir şeyden başka bir yere bakmaya zorladım. Tırnaklarıma bakmayı tercih ettim ve "Sanırım bana müsait olup olmadığını mesaj atarsan sana ne zaman ve nerede olacağını bildiririm" dedim.

"Erkek arkadaşın da orada olacak mı?"

"Kim, Clark mı?" Kafamı kaldırıp sordum, sonra kendimi tekmelemek istedim çünkü *Başka kimden bahsediyor olabilir, salak?*

"Şu anda başka erkek arkadaşın var mı Buxbaum?" Gözleri biraz kısıktı, sanki benim bariz rahatsızlığım ile eğleniyor gibiydi. "Dev sarışın kameramanlardan oluşan bir harem mi?"

"Komik," diye mırıldandım nefesimin altında, gözlerimi devirerek.

"Cumartesi günü ayak işlerini onun yapmasına şaşırdım." "Bu arada, onun eski sevgiline notlar iletmesi gerçekten ilginç bir ilişki dinamiği." dediğinde beni yine o şekilde izliyordu.

"Öyle değil. Hiç de değil," dedim ve sesimdeki savunmacı tondan anında pişmanlık duydum çünkü çocukluğumun Wes Bennett'i bu tepki için yaşıyordu. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve "Yani, seni eski sevgilim olarak gördüğünü bile sanmıyorum çünkü gençken sadece birkaç unutulmaz ay geçirdiğimi biliyor" dedim.

"Yalan söyledikten sonra her zaman yutkunduğunu biliyor muydun, Libby?" Başını eğdi ve ağzı yavaşça, geniş bir sırıtışa dönüştü, bu o kadar eskiydi ki ayak parmaklarımda hissettim. "Gerçeği söylemiyorsun, sonra hemen yutkunup saçlarını kulaklarının arkasına itiyorsun. Sekiz yaşındayken de aynı şeyi söylüyordun."

Saçlarımla oynamamak için kendimi zorlayarak tekrar gözlerimi devirdim. Isırıcı, onu incitecek bir şey söylemek istiyordum ama yine de yardımına ihtiyacım vardı. Bu yüzden sadece "Tamam." dedim.

Bu hiç adil değildi; bundan nefret ederdim.

Yanaklarımla kızardığını görmesinden de nefret ediyordum.

"Tamam." Gülümsemesi kayboldu ama "Ve evet, programımı sana mesaj atarım" dediğinde gözlerindeki ışık hâlâ yerindeydi.

"Teşekkür ederim," dedim, bana istediğimi verirken aynı zamanda bir tür pislik gibi davranırken nasıl davranacağımı bilemiyordum. "Bunun için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," dedi, gözleri benimkilerle buluştu. "Lilith değil de sen olduğun sürece."

"Yani anlaştık mı?" Doğrulama ihtiyacı duyarak sordum.

"Evet, hanımefendi," dedi, kirli yarım gülümsemesi geri dönmüştü. "El sıkışmak ister miydiniz? Ya da ... başka bir şey?"

Yanaklarım alev aldı ve ağzım bir saniyeliğine açık kaldı, bir an için aciz kaldım ve tek bir kelime bile cevap veremedim.

Bu da onun sessizce "İşte orada" demesine neden oldu. "Ne? Kim?"

"Küçük Liz."

Ben cevap veremeden döndü ve merdivenleri koşarak çıkmaya başladı, ama sırtışını görmeden önce değil.

Hâlâ son sözü söylemeyi başarması hiç adil değildi. Bu çok sinir bozucuydu ve Morgan'a döndüğüm yol boyunca beni rahatsız etti. Kampüste yürürken yeşil ağaçları ya da sarı çiçekleri görmedim, çünkü beynimde sürekli onun sık gibi sırtışını görüyor ve derin sesiyle *işte orada Küçük Liz* dediğini duyuyordum.

Ama Lilith'in ofisine girip ona haberi verdiğim anda kızgınlığım geçti.

"Bu harika!" dedi, beyaz düğmeli bluzu, erkek kravatı, siyah sigara pantolonu ve mükemmel bir şekilde dikilmiş pembe yün ceketiyse mükemmel görünüyordu. Beyin fırtınası yaptığı cam kuru silme tahtasının önünde durmuş, sadece kendisinin okuyabildiği okunaksız notlar karalıyordu ki ekledi: "Soruları yazıp filmi kurguladığım sürece kimin sorduğu umurumda değil. Teşekkürler Liz."

"Rica ederim," dedim, Wes'in durumunun anlaşmayı bozacak bir şey olmaması beni rahatlatmıştı.

Lilith için.

"Röportajın taslağını çoktan hazırladım, bu yüzden size sadece soruları göndereceğim. Aklımda bir yön var," dedi siyah gözlüklerini kaldırarak, "bu yüzden bazı sorular alakasız görünse de, bir yere varacaklarına dair bana güvenmeniz gerekecek."

"Tamam," dedim başımı sallayarak, ne yaptığını bildiğinden tamamen emindim. "Ayrıca, genç Bay Bennett'in senden Sadece" dedi sırtarak. "Ama tek kelime etmeyeceğim." "Oh, hayır, öyle değil," diye mırıldandım. "O sadece-"

"Liz, biliyorum. Sorun değil," dedi, tüm dikkatini bana vermek için dönerken gülümsemesi neredeyse kahkahaya dönüşüyordu. "Önemli değil. Ben onun hikâyesini istiyorum ve sen de ona hikâyesini anlattıracaksın. Rahatla."

"Ama şunu bildiğinden emin olmak istiyorum-"

"İstiyorum, söz veriyorum." Bir elini kaldırdı ve "Peki bu ne zaman olacak?" dedi.

"Bugün ilerleyen saatlerde bana ne zaman müsait olduğunu bildirecek."

"Tamam." Tahtasına geri döndü ve okunması imkânsız bir şeyler karaladı. Lilith tekrar taslağına ve kendi kafasına dönmüştü ki, "Görüşme için ofisimi kullanabilirsin, ne zaman ayarlanırsa o zaman çıkarım," dedi.

"Mükemmel," dedim ve Wes'le konuşmamdan bu yana ilk kez bir röportaj daha yapacağım gerçeği kafama dank etti. Önce onu ikna etmek, sonra da Lilith'in şartlarını kabul etmesi için uğraşmakla o kadar meşguldüm ki, bunu kafamda oturtmaya fırsatım olmamıştı.

Wes'le oturmam gerekecekti.

Günün geri kalanında bu düşünce aklımdan çıkmadı, sınıfa ve kütüphaneye giderken içimi korku kapladı. Çünkü ona rastgele beyzbol soruları sormak önemli bir şey değildi, ama *onun* soruları beni endişelendiriyordu.

Bana notu mu soracaktı? Clark hakkında mı? Wes Bennett'la konuşmanın beraberinde getireceği *her şeyle* uğraşmak istemiyordum.

O gece saat 10:30'da, yorgun argın kütüphaneden çıkarken telefonum çaldı.

Çıkardım ve o aptal kişi adını görünce kalbim yine durdu.

WESSY MCBENNETTFACE.

Bunu hemen değiştirmem gerekiyordu.

"Profili düzenle "ye tıkladım ve kişi adını WES olarak değiştirdim.

Yarın sabah spordan sonra zamanım var. Senin için uygun mu?

İşe yaramasını sağladım. Ben de cevap verdim: Evet. Morgan Center'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? Görüşmeyi MC491'de yapabiliriz.

Kulağa hoş geliyor.

Mesaj attım: Harika. Görüşürüz o zaman.

Telefonum tekrar çaldı.

Bekle, bekle, bekle.

Mesaja baktım; Tanrım, ne yapıyordu? Gözlerimi devirdim ve cevap verdim: Ne?

Wes: Şu anda ne yapıyorsun?

Ben de cevap verdim: Numaramı aldığına pişman

olmanın dışında mı? Wes: Evet. Bunun dışında.

Neden cevap verdiğimi bilmiyorum ama mesaj attım: Kütüphaneden çıkıyorum.

Kampüste gece yarısı. Hangi kütüphane?

Telefona baktım, nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Onu görmezden gelebilirdim, ama sabah bir görüşme için onunla buluşmam gerektiğinden, bu aptalca görünüyordu.

Ama onunla mesajlaşmak da istemiyordum.

Arkadaş değildik.

Ben de cevap verdim: Powell.

Oraya özellikle gitmişim çünkü müzik kütüphanesine gidersen Wes'le karşılaşmaktan korkuyordum.

H a d i ya? AJ şu anda Powell'da. Royce'un dışında bir bankta oturmuş onu bekliyorum.

Powell ve Royce birbirlerinin tam karşısındaydı. Bu iki bina Kelimenin tam anlamıyla karşı karşıya geldiler, yani Wes yakınlardaydı.

Merdivenlere doğru hızlı adımlarla yürüdüm, onunla karşılaşmadan önce bir an önce çıkmak istiyordum.

Mesaj attım: Bu gece çalışacak bir şeyin yok muydu?

Wes: Vardı ama müzik kütüphanesinde çalıştım. Yeni bitirdim.

Biliyordum! Müzik kütüphanesinde olacağını biliyordum. Başladım mesajlaşırken zihin okuma yeteneklerimle gurur duyuyordum: Harika. Yarın görüşürüz, Wes.

İyi geceler Buxbaum. Ayrıca-Liz?

Mesaj attım: Öyle mi?

O basamakları inme hızınız dehşet verici. Yavaşla önce

Yolculuk.

Sözlerini okurken bir öksürük sesi çıkardım -gaaah, karanlıkta bir yerden beni izliyordu- ve cevap verirken omzumun üzerinden bakmamak için kendimi zor tuttum: İyi geceler, sürüngen.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu odadan çıkıp gitmekten ve hayatımın geri kalanında asla seninle olduğumda hissettiğim gibi hissedememekten korkuyorum."

-Dirty Dancing

Wes

"Neden bu kadar gerginsin anlamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum." Yokuş aşağı koşarken muhtemelen kendi kendime konuşuyor gibi görünüyordum, Stanford'dan benimle birlikte koşan Sarah ile telefonda konuşuyordum. Birlikte koşmak son birkaç yıldır aramızda bir şey haline gelmişti, bu yüzden farklı okullarda olsak da haftada birkaç kez birlikte koşuyorduk.

"Sanırım bunun nedeni Dr. Allison dışında o dönemin ayrıntıları hakkında benden başka kimseyle konuşmamış olman." dedi.

"*Bu* doğru," dedim. Noah bile olayların gerçekte nasıl olduğunu bilmiyordu ve ben o zamanlar onunla sürekli konuşuyordum. Michael da sonunda öğrenmişti ama o bile her şeyi bilmiyordu. Gözlerimi kısarak parlak gün doğumuna baktım ve "Sanırım bu konuda konuşmak için kendimi *hazırlıksız* hissediyorum" dedim.

"Ama bir de şu açıdan bakın," dedi. "Terapide tartışmak iyi hissettirdi, değil mi?"

Tepenin dibine doğru gittim. "Öyle, ama bu özel bir şey değil ve *evet*, soruları soran Liz olacak."

"Çünkü bunu sen istedin, salak," dedi ve burada olsaydı bana o patentli salak bakışını atacağını biliyordum. "Ama gerçekten, korkacak bir şey yok. Beyzbola nasıl geri döndüğünü bilmek istiyorlar, sen de onlara nasıl olduğunu anlat."

"Ama anne-"

"Annem iyi," diye araya girdi. "Annem bu konuda kendi tarafını

Dinleyen herkese. Annem bakkaldaki yabancılara her şeyin nasıl geliştiğini anlatıyor. Onun sorunlarından bahsetmezsen annem hayal kırıklığına uğrar ve haklı olduğumu biliyorsun."

O haklıydı.

Annemiz terapiye kırık bir kadın olarak girdi ve ... *daha az* kırık ve tanıştığı herkese deneyimlerini anlatmak için durdurulamaz bir dürtü ile dolu olarak çıktı.

Onu en iyi şekilde resmetmeyen deneyimler bile.

"Bunu ücretsiz bir terapi olarak gör, fazla düşünmeyi bırak ve Liz'le *ona* hikayeyi anlatıyormuşsun gibi konuş. Yap ve bitsin."

Yapın ve bitirin.

Bunu düşünmek için iyi bir yoldu - bunu yapacak ve işimi bitirecektim.

"Sevgili annemden bahsetmişken, bizi alacağını onayladı mı? havaalanından?"

"Evet, nihayet dün bana geri döndü," dedim.

Ev nihayet satılmıştı, bu yüzden Sarah ve ben birkaç hafta içinde annemin son eşyaları taşımasına yardım etmek için eve gidiyorduk. İkimiz de bunu dört gözle beklemiyorduk ama her şeyi kendi başına yapmasını da bekleyemezdik.

Ayrıca eve de veda etmek istedim.

Eve kesinlikle veda etmek istemesem bile.

Yurduma dönüp duş aldım ve takım asansörüne binmek üzere Acosta'ya doğru yürürken mülakatla ilgili tereddütlerim ortadan kalkmıştı. Ya da en azından en aza inmişti. Bunu yapacak ve işimi bitirecektim, o kutuyu işaretleyecektim ve sonra umarım bir daha asla sorulmayacaktı.

Kuvvet plakasına atladıktan ve çim üzerinde dinamik ısınma hareketleri yaptıktan sonra halter raflarına geri döndüm.

"Erkek arkadaşın nerede, Lizzie?" Köşeyi döndüğümde Eli'nın dediğini duydum.

Ve onu gördüğümde olduğum yerde donakaldım, her ne kadar Liz'in çekim yapması sürpriz olmamalıydı.

İşte Eli, Liz onu filme alırken duvara karşı sağlık topu ile iki yönlü top sürme hareketleri yapıyordu.

"Onun bir adı var," dedi, dikkati işindeydi. "Ve bugün güçlü adamların filmini çekmek istedi. Bu yüzden senin peşindeyim."

"Hey, neden bu kadar acımasızsın?" diye sordu gülümseyerek.

"Bana Lizzie dedin, yani bunu sen istedin, değil mi?" İkisi de beni fark etmedi, ben de bir anlığına onu içime çektim.

Kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti ama ayağındaki Docs ayakkabılar ve buklelerinin arkasındaki siyah fiyonk onu bir tişört ve kot pantolondan daha fazlası yapıyordu.

Çiçekler ve pasteller olmadan bile Liz'i yaptılar.

Onu kaydederken izledim ve çalışmasını görmekte beni büyüleyen bir şey vardı. Belli ki ne yaptığını biliyordu ama aynı zamanda keyif aldığı da belliydi. Çekim yaparken vücudu -ve kamerası- sürekli hareket halindeydi ve odaklanması bana bir çalma listesi üzerinde çalışırken müziğe odaklanmasını hatırlattı.

Dünyanın geri kalanı vardı ama o üzerinde çalıştığı şeyden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Tanrım, onun bu yönünü seviyorum.

"Dün gece eve sağ salım vardığını görmek güzel Buxbaum," dedim, o yeşil gözleri üzerimde görme ihtiyacıyla.

Beklediğim gibi, onu ürkütmüşüm gibi etrafına bakındı.

Ama şok olmuş gibi görüldüğü anda hemen üstünü örttü. Liz yutkundu ve, "Elbette yaptım. Yurduna dönerken bir sorun yaşamamışsındır umarım?"

"Benim için endişelenmene bayılıyorum Libby," dedim, hayal kırıklığına uğramış bir *şekilde* hızlıca göz kırparak.

Gözlerini devirdi, çenesini kaldırdı ve ben dizlerimin üzerine çökmek istedim.

"Bu sabahki görüşme için sana canlı ihtiyacım var." Başını eğdi ve "Ondan sonra, bir uçurumdan düşmekte özgürsün" dedi.

Liz'in ağzı yumuşadı, sanki bizimle birlikte gülümsemek istiyordu ama kendine bu lüksü tanımıyordu ve ben de bunu bir kazanç olarak görüyordum.

"*Şimdi* eski sevgililer gibi görünüyorsunuz," dedi Eli. "Ayrıca. Liz. Sana Libby dememe izin var mı?"

"Cevap vermemi istiyorsan hayır," dedi *Pretty Woman*'dan bir replik ödünç alarak. Dudakları gülümseme fikrini yitirdi ve "Bu lakaptan nefret ediyorum" dedi.

"Ah, yok," dedim sessizce, alaycı bir tavırla, bir adım daha yaklaşıp yüzümü boynunun yan tarafında her zaman gülünç derecede güzel kokan noktaya indirebilmeyi dileyerek. "*Lib.*"

Üzerinde adımın yazılı olduğu birkaç deadlift olduğu için oradan uzaklaştım ama Liz'le karşılaşmamız beni buluşmamızı beklemeye itti. O değil.

Röportajın kendisi değil ama Liz ve ben bir odada birlikte olduğumuz için, bir kamera ve bir erkek arkadaş olsa bile, yine de onunla birlikte olmaktan daha iyiydi.

Clark'ı o kadar da sevmediğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Yani, onları birlikte gördüğümde yeterince mutlu görünüyorlardı, ama bir ömür boyu onun erkeklere aşık olduğunu izlemiştim. Geniş gözler, pembe yanaklar, bilmiş gülümsemeler - bunlar onun belirtileriydi. Onlara defalarca şahit olmuş, beni büyülerken aynı zamanda onlardan nefret etmiştim.

Kimse benim Libby'm gibi aşk acısı çekemez.

Belki de hüsnükuruntuydu, ama onun Clark'a hiç böyle baktığını görmemiştim.

Sporadan sonra duş aldım ve her zamanki şort/tişört kombinasyonum yerine düzgün bir gömlek ve kot pantolon giydim. Giyim konusunda benden ne beklendiğini bilmiyordum ama Liz'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, bu yüzden tedbiri elden bırakmıyordum.

Binadan çıkıp Morgan'a doğru yürürken güneş parlaktı ve ilk kez babamın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Sahada gerilemek istemediğim için son zamanlarda onu düşünmekten kaçınıyordum ama şimdi, onun ölümü hakkında kamera karşısında konuşmaya hazırlanırken elimde değildi.

Bir yanımda kimsenin hayatımız hakkında bir şey bilmesinden hoşlanmayacağını düşünüyordu, ama aynı zamanda oyunumun ilgi odağı olması için her fırsattan zevk alacağını da biliyordum.

Eğer burada olsaydı, muhtemelen Lilith'i arayıp neden atışlarım ile ilgili daha büyük bir haber yapmadıklarını sorardı. *Geleceğin yıldızını vitrine çıkarmak varken neden her vasat oyuncuyla -bazıları sahayı hiç göremeyecek- konuşarak zaman kaybedesin ki gibi bir şeyler söylerdi.* Bunun farkına varınca gülmek ve Sarah'yı aramak istedim, çünkü onun yapacağı şey yüzde bin buydu.

Bu farkındalık aslında her şey hakkında daha iyi hissetmemi sağladı.

Morgan'a vardığımda, biraz erken gelmiş olmama rağmen doğrudan MC491'e gittim. Çatlak olan ofis kapısını çalmak için elimi kaldırdım ama Liz'in masanın arkasında oturduğunu görünce kendimi durdurdum.

Dürüst olmak gerekirse nefesim bir an için ciğerlerimde sıkıştı.

Çünkü onun bu versiyonuyla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Kalkıştan bu yana değişmiş, gündelik tişörtünü siyah bir blazer ceket, bembeyaz bir gömlek ve inci gibi kolyelerle değiştirmişti.

boynuna dolamıştı. Gözleri çizgiliydi, dudakları kırmızıydı ve saçları kaplumbağa kabuğundan bir tokayla geriye toplanmıştı.

Bir güç gibi görünüyordu, sanki tek bir sinir olmadan bir yönetim kurulu odasını yönetebilirdi ve ben bu kişiyi tanımaya açtım.

"Hey," dedim, sesim ilk kez aşık olduğu kızla konuşan bir ortaokul öğrencisi gibi çatallaşıyordu.

Yukarı baktı ve o gözlerin gücü beni neredeyse düşürüyordu.

Tanrım, onu seviyorum.

"Selam." Geriye dönük kırmızı dudaklarını kibar bir gülümsemeye dönüştürdü. "Erkencisin."

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

Kaşları yukarı kalktı. "Wes Bennett az önce izin mi istedi? Alnında ateş falan var mı diye kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu senin de yapman gerektiğini hissediyorum." Kapıyı iterek açtım ve ona daha yakın olmak için ofise girdim. Aramızda daha az boşluğa ihtiyaç duyuyordum. "Beni nerede istiyorsun?"

"Görüşmeyi şurada yapacağız," diyerek masanın sağındaki küçük konferans masasını işaret etti. "Ama Clark henüz burada bile değil."

Parfümünü koklarken kendimi kokuyu almış bir tazı gibi hissederek, "Demek doğru adımla başladık," diye takıldım. Kokuyu almıştım ve şimdi odaklanabileceğim tek şey oydu. "Hangi sandalye?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı ve *tatlı kutsal tilki avı Tanrı beni korusun*, uzun siyah ayakkabılar giyyordu. Liz, "Arkasında resim olan" deyince gözüm korktu.

"Tamam," dedim ve sandalyeyi çekip oturdum.

Şimdiye kadar, eğitim açısından aramızdaki iki yılı hiç düşünmemiştim. Ama onun stilettolarla pahalı film ekipmanlarının etrafında zahmetsizce hareket etmesini izlerken, bu gergin birinci sınıf öğrencisinden çok daha fazlasını bilen bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi görünüyordu.

Ve o topuklar. Onlara bakmadan duramıyordum. Sanki onları giymek için doğmuş gibi hareket ediyor, oyuncak prenses ayakkabılarıyla sallanan Küçük Liz'den milyonlarca ışık yılı uzakta görünüyordu.

"Lütfen bunu söylediğim için bana kızma Liz," dedim sessizce, bunun onun dünyası olduğunun farkındaydım. "Ama şu anda bu kadar havalı olman biraz gözümü korkutuyor."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Seni çok seviyorum. Muhtemelen bir insanın bir başkasını sevebileceğinden çok daha fazla."

-50 İlk Randevu

Liz

"Öyle mi?"

İki kelimelik bir yanıt verirken sesimin etkilenmemiş gibi çıkması beni çok etkiledi. Sanırım *hafifçe eğlenmiş* gibi görünüyordum, ama gerçek şu ki içimde bir tür çıldırma yaşıyordum.

Çünkü son birkaç yıldır ne zaman Wes'le karşılaştığımı hayal etsem, sadece benim havalı olduğumu düşünmesini istiyordum.

Kendine güvenen, başarılı ve *bizden* çok üstün. Onun için fazla havalı.

Dürüst olmak gerekirse, Küçük Liz *hayatı* boyunca kışını yırtarak çalışmıştı. Komşu ahmağın onu havalı bulması umuduyla. Bu yüzden gerçek kelimeleri söylediğini duymak gerçekten sarsıcıydı.

"Öyleyim," dedi, gözleri üzerimde geziniyordu. Ağzı çocuksu bir sırıtışa dönüşürken onları her yerde hissettim. "Bugün için iki farklı gömlek denedim, Tanrı aşkına."

Aman Tanrım. Gözlerimi karşısındaki boş sandalyeye diktim ve sandalyeyi çekip oturdum. Ona lakayt bir şekilde "Çok komik" derken yüzüm ateş gibiydi.

"Şu yanaklar," diye mırıldandı, sesi derin ve sessizdi.

"Hey, çocuklar!" Clark ofise girdi ve eşyalarını Lilith'in masasının yanına bıraktı. "Geç mi kaldım?"

"Hayır," dedim, sesim biraz cızırtılıydı. "Wes erkenciydi."

"Aferin," dedi Clark, başını sallayıp sırtarak yanıma geldi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Gah.

Alaycı bir gülümseme bekleyerek Wes'e bakma riskini göze aldım, ama kendini küçümseyen sırtışının yerini sıkılmış bir çene ve sert gözler almıştı.

Neden öyle görünüyor?

"Lil sonunda soruları gönderdi mi?" Clark, röportajın tamamını kaydedecek olan sehpanın üzerine kurduğum sabit kamerayı kontrol ederken sordu.

"Öyle dedi ve ona öyle deme," dedim, midem e-postasını açtığımdan beri beni parçalayan kelebeklerle doluydu. Soruları iyiydi ama bunları Wes'e sorma düşüncesi beni strese sokuyordu.

Her nasılsa ona hayatının en kötü zamanını sormanın ne kadar garip olacağını düşünmemiştim. Sorularını okudum ve kusmak istedim, bu yüzden bu gerginliği dolabımdaki en profesyonel kıyafeti bulmak için kullandım.

İşime, Lilith'in filmine koymaktan gurur duyacağı görüntüleri elde etmeye odaklanacak ve bu hikâyeyi daha önce hiç duymamış gibi davranmaya çalışacaktım. O ortaya çıkmadan önce yazıcıdan yeni çıkardığım soruları alırken ellerim gerçekten titriyordu. "Ve sadece bir hatırlatma, Wes-bunlar Lilith'in soruları. Ben sadece onun için soruyorum."

"Anladım," dedi, karşımda otururken yüzü gergindi.

Siyah bir kazak ve kot pantolon giymişti ve nedense bu ona çok yakışmıştı. Kişisel olarak bana değil ama röportaj yapan biri olarak, deneğimin kamera karşısında iyi görüldüğünü fark ettim.

Ahem.

Clark kamerasına bakarak, "Ve beni görmezden gel, dostum," dedi. "Ben sadece değişik kareler yakalamak için odanın içinde dolaşacağım. Ben yokmuşum gibi davran."

"Deniyorum," dedi Wes sessizce, "ama bu hiç kolay değil."

Bunu söylerken bana bakıyordu ve neden aramızda bir şey varmış gibi hissettiğimden emin değildim.

"Tamam," dedim aniden, burnumdan nefes alarak ve Lilith'in notlarına bakarak. "Hazır mıyız?"

Clark iki kameranın da kayıt tuşuna bastı. "Hazır."

Boğazımı temizledim ve "Çocukken beyzbola aşık olmana neden olan şeylerden bazılarını anlatarak başla" dedim.

Kaşları çatıldı, sanki soruyu anlamamış gibiydi ve bir an için yanlış sorup sormadığımı merak ettim.

Tanrım, bunu mahvetmek istemiyorum. Lilith'in röportajı izleyip beni gönderdiğine pişman olacağından çok korkuyordum. Gözlerim Wes'te donup kalmıştı, beynim ona iki kelimelik bir cevaptan fazlasını vermesi için yalvarıyordu.

"Benim için kolaydı sanırım" dedi, ilk soru daha zor olmadığı için rahatlamış görünüyordu. Bana değil sabit kameraya bakarak, "Topa vurmak eğlenceliydi, topu yakalamak eğlenceliydi ve sanki bunu hep yapıyordum gibi hissettim. Küçükler ligi maçlarımda dışarı çıkıp sopayı sallardım, aslında o kadar da zorlamazdım ve tribünlerdeki insanlar çılgına dönerdi çünkü her kalktığımda topu ezerdim. Ama benim için öyle oldu, anlıyor musunuz? Aşık oldum çünkü herkesin yaptığı şeyi yapıyordum - topa vurmaya çalışırken eğleniyordum - ama benim için nefes almak kadar doğaldı."

İyi bir cevap verdiğin için teşekkür ederim, diye düşündüm, başımı sallarken içime bir rahatlama yayıldı. Mahallenin sahibiymiş gibi etrafta nasıl koşturduğunu, sürekli güldüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum. O zamanlar hayat onun için çok kolaymış gibi görünüyordu.

Lilith'in sorusunu okurken kâğıda bakarak, "Peki bu belirli şeyler seni bulunduğun yere nasıl itti?" diye devam ettim. "Ülkedeki neredeyse her okulun sana şans verdiği bir dönemde liseden çıkmak?"

Onun bu kadar iyi olduğunu ilk öğrendiğim zamanı hâlâ hatırlıyorum. Henüz çıkmadan önce Gizli Bölge'deydik ve o hangi okulun teklifini kabul edeceğinden emin olmadığından bahsetmişti.

O gece birlikte Swishers mı içmiştik?

Boğazının arkasından alaycı bir kahkaha gibi bir ses çıkardı ve "Her şey babam sayesinde oldu. Beni sadece kolay olanla yetinmemeye, zor olanın peşinden gitmeye itti."

"Peki zor olan neydi?" Sordum, çünkü Lilith birçok kez onun yanıtlarını takip etmem ve sadece sorularına bağlı kalmamam gerektiğini söylemişti.

"Atıcılık," dedi bir an bile düşünmeden. "Beni atış yapmaya itti, daha fazla atış öğrenmeye itti, daha fazla atış yapmaya itti, ülkenin bizim tarafımızdaki her atış kliniğine katılmaya itti - hepsine yol açan itici güç oydu."

Babasını tanımıyor olsaydım, bu tatlı bir baba/oğul spor hikayesi gibi görünebilirdi. Ama babasının onu ne kadar zorladığını hatırladım ve UCLA'ya başladığında bu baskının Wes'in üzerinde ne kadar ağır olduğunu biliyordum.

"Buraya gelmek için teklif aldığımda çok sevinmiş olmalısın" dedim. "Ülkenin en iyi beyzbol okullarından birinde oynamak."

"Oldukça heyecanlıydık, özellikle de omzum yırtıldıktan sonra." Başını salladı ve son sezonundan bahsetmeye başladı ama geçici olarak ağzı dikkatimi dağıttı. Aslında tüm yüzüne. Eski sevgilinin karşısında oturmak ve onun detaylarına bakma iznine sahip olmak ilginç bir durumdu.

Wes değişmişti, ancak belirli bir şeye parmak basmak imkansızdı.

Eskiden olduğu çocuğun erkek versiyonuna dönüşmüştü. Sanki her şey biraz daha büyük, biraz daha sert olması için fotoşoplanmış gibiydi.

"Bu yüzden teklif bizi kesinlikle heyecanlandırdı," diye sözlerini tamamladı, gözleri hala sabit kameradaydı.

"Eminim." Lilith'in sorularına tekrar baktım ve bir sonraki soruyu sormaktan başka her şeyi yapmak istedim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yabancıymış gibi hikâyesini dinlemek için elimden geleni yapıyordum ama bir sonraki soru -ve cevabı- bunu mahvedecekti.

Olmamasına imkan yoktu.

Gözlerimi kâğıttan ayırmadan, nabzım kulaklarımda atarken, "UCLA'ya ilk gittiğinizde hissettiklerinizden bazılarını anlatır mısınız, özellikle de ilk birkaç günü?" diye sordum.

Kelimeler ağzımdan çıkarken, beynim Kaliforniya'ya yaptığımız yolculuğun istenmeyen bir montajını oynattı. Dağlarda gülerken ve çölde öpüşürken dünya bizim olmuştü ve ikimiz de sona ne kadar yakın olduğumuzu tahmin edemezdik.

Wes yine o sesi çıkardı, sanki ona saçma bir şey soruyormuşum gibi bir ses. Elleri baktı ve şöyle dedi: "Yani, 18 yaşındaki bir beyzbol oyuncusunun hayal ettiği her şey vardı. Büyük bir kampüsteydim ve herkes bana adammışım gibi davranıyordu. Heyecan vericiydi ve pırıl pırıl yeni bir hayatla dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyordum. Her bir parçası gerçek anlamda mükemmeldi."

Wes'i yurda taşıdığımız günü hatırlayarak düşündüm.

Her yerde beyzbol oyuncularını vardı, gülüşüyorlar ve laf atıyorlardı ve ikimizin de tüm öğleden sonra boyunca gülümsemeyi bıraktığını sanmıyorum. Öğle yemeği için In-N-Out'a yürüdük ve Los Angeles'ın ne kadar havalı olduğunu, ikimizin de orada, birlikte olmamızın gerçeküstü muhteşemliğini düşünerek aklımızı kaçırdık.

Tam anlamıyla
mükemmellikti. İki
hafta boyunca.

"Yani, beyzbol cehennemi haftası vardı ve kampüste sürekli kayboluyordum," dedi küçük bir sırıtışla ve korkunç yön duygusu hakkında onunla dalga geçtiğimi hatırladığımda nefes alamadığımı hissettim.

Sanki dün gibi.

"Ama hayatımdaki her şeye sıırıslıkam aşkıttım."

Sabit kameraya bakıyordu, ama ben o sıırıslıkam aşık olduğum kahverengi gözlere bakmaktan kendimi alamıyordum.

Clark boğazını temizledi, *Tanrı'ya şükür*, beni kendi kafamdan çekip çıkardı. Sorulara geri döndüm ama bir sonrakini okuduğumda midem bulandı.

"Sonra babanın ölüm haberini aldın," dedim, sesim güçlölkle çıkıyordu çünkü ağzım kelimeleri oluşturmak istemiyordu. "İlk olarak nasıl öğrendin?"

Acı yüzünü bir fırtına gibi geçti. Çenesi sıkıştı, burun delikleri açıldı, adem elması kalın bir yutkunmanın etrafında hareket etti. Ona cevap vermemesini, cevap vermek zorunda olmadığını söylemek istedim ama bu sadece üçüncü ya da dördüncü soruydu; yapamazdım.

Lilith için bunu yapmam gerekiyordu.

"Annem aradı," dedi, sesi biraz kısık. "Gösteri maçımızdan bir gün önce Jackie'de top kapma oyunları üzerinde çalışıyorduk, Koç Ross acil bir telefon geldiğini söylemek için dışarı çıktı."

Hikâyeyi bilmeme rağmen yüzüne bakamadım.

"Ve bana onun gittiğini söyledi." Omuz silkti ve sanki Bruin Walk'ta bir sahne oynuyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Sesi boş ve gerçekçiydi; Clark'ı, kamerayı ve beni unutmuş gibi hissediyordum.

"Aynen böyle. 'Wes, baban gitti.' Aslında ona aptal gibi nereye gittiğini sordum, çünkü ne demek istediğini anlayamamıştım. Yani, onunla daha o sabah konuşmuştum."

Bu kısmı bilmiyordum. Benim hatırladığım kadarıyla, o

Antrenmanda olması gerekirken yurt odamdaydı. *Burada ne işin var* dediğimde *babamın öldüğünü* söylemesi ve sonra biraz yıkılması.

Açıkçası, tam olarak nasıl öğrendiğini bildiğimden bile emin değildim.

"Sıradaki soru."

"Ne?" dedim. Gözlerimi hızla kırptırarak, dalıp gittiğimin farkında olmadan söyledim.

"Sıradaki soru nedir?" Wes tekrarladı, yüzü sıkı bir maskeye dönüşmüştü, gözleri hala bende *değildi*.

"Ah. Evet. Özür dilerim." Burnumdan nefes alıp çarşafa baktım ve ondan bunu yapmasını istediğim için kendimden nefret ettim. "O sırada bu haberi almak nasıl bir şeydi?"

"*Hadi* ama," diye mırıldandı, nefes verdi ve sandalyeye geri oturdu. Ne diyeceğimi bilemedim ve bana bir cevap vereceğini de sanmıyordum (vermediği için de onu suçlayamazdım), ama sonra şöyle dedi: "Korkunçtu, ama öldüğü haberini işlerken - ben hala Los Angeles'tayken

-yanlış olduğunu söyleyebilirim. Babasını kaybetmiş bir çocuk gibi davrandım, öldüğü için yıkılmıştım ama durumumun ciddiyeti henüz beni etkilememişti. Cenazesi için eve gideceğim ve bir daha asla yurt odamda uyuyamayacağım hiç aklıma gelmedi, anlıyor musunuz?"

Artık bunu yapmak istemiyordum. Hikâyeyi biliyordum - hikâyenin bu kısmında onun yanıdaydım - ama ikimizin de hikâyeyi tekrar gözden geçirmesi gerektiğini düşünmüyordum. Yorum yapmak için ağzımı açtım, çünkü bu film paketlerinin orta derecede konuşkan olması gerekiyordu, ama kendimi konuşmaya zorlayamadım.

Ya da bir sonraki soruya geçebilirsiniz.

Yalan gibi geliyordu, sanki dünyanın en iç karartıcı oyununu oynuyorduk, çünkü cevapları daha sormadan biliyordum.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dediğimi duydum ve Clark'a ya da Lilith'e mantıklı gelecek bir açıklama yapmak için çırpındım. Wes bana şaşkınlıkla bakıyordu ve ben ayağa kalkıp, "Bence aileni ve babanı tanımayan biri muhtemelen daha iyidir," diyebildiğimde Clark'ın gözlerini üzerimde hissettim.

"Ben hallederim," diye araya girdi Clark, kamerasını indirip yanıma geldi. "Neden sen Liz'i çıkarmıyorsun, ben de bitireyim? Daha sonra bağlantı kurabiliriz."

Wes'e baktım ve onun ne düşündüğü ya da Clark'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yapıyorum. Sadece bunu yapamayacağımı biliyordum. "Um, tamam . . . ?"
Clark sanki bu normal bir şeymiş gibi gülümseyerek, "Evet, sadece git," dedi. "Gerisini üçümüz daha sonra koordine edebiliriz."

"Um, tamam. Teşekkürler." Dönüp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda Clark sanki dünyanın en büyük hıçkırığı yaşanmamış gibi bir sonraki soruyu sordu.

"Oynamak için doğru zaman olmadığını anlamanızı sağlayan neydi? Toplanıp gitmeye nasıl karar verdiniz?"

İlk başta Wes'in ona cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum ama omzumun üzerinden geri baktığımda yutkundu ve Clark'a baktı. Görüşme başladığından beri ilk kez biriyle konuşuyordu ve "Annem gittiğinde ve eve gelmediğinde" dedi.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Başımıza ne gelirse gelsin, seninle geçirdiğim her gün hayatımın en güzel günü."

-*The Notebook*

Wes

Clark kendini boş sandalyeye bıraktı ve fotoğraf makinesini yere koydu. "Nereye gitti?"

Yarım saniyeliğine Liz'den bahsettiğini sandım ama sonra annemi kastettiğini anladım.

Yüzüne baktım ve Tanrı yardımcım olsun, devam etmek istedim. Mantıklı gelmiyordu ama belki de Sarah haklıydı. Belki de bu konu hakkında konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu ya da belki de yeterince zaman geçmişti ve bu beni kesip kanatan bir şey yerine bir hikâyeye dönüşmüştü.

Bundan daha da tuhafı Liz'in gitmiş olmasına sevinmiş olmamdı. *Ona* hikâyeyi anlatmakla ilgili bir şeyler yanlış geliyordu, muhtemelen orada olduğu için. Cevap verirken, hatırlamaya başladığı anda bunu yüzünde görmüştüm ve karşımda oturup ona acı veren bir zamanı hatırlatmak zorunda kalmasını istemiyordum.

Clark, "Bekle, aceleci davranıyorsun," dedi ve her ne kadar ondan nefret etmek istesem de o kadar iyi biriydi ki bunu yapamadım. Ve *bundan* nefret ediyordum. "Neden eve döndüğünde olanlar hakkında konuşmuyorsun?"

Nefesimi bıraktım ve bir an için gözlerimi kapattım, hatırladım.

Eve geldiğimde olanları.

"Açıkçası herkes yas tutuyordu ama annemin bu kayıpla iyi başa çıkamadığını fark etmem çok uzun sürmedi. Yardıma ihtiyacı vardı."

Yüzyılın abartısı. Ağlamasını durduramıyordu, yemek yiyemiyordu, araba kullanamıyordu, çalışamıyordu - annem berbat bir haldeydi.

"Ama sen on sekiz yaşındaydın," dedi Clark. "Ne yapabilirdin ki?"

"Yapılması gereken her şey sanırım." Omuz silktim ve "Denedi ama onu bulan oydu ve sanırım bunu asla atlatamadı" dedim.

"Okulu bırakma nedenlerinden biri de bu mu?" Clark sordu, belli ki artık hazır soruları okumuyordu. "Annen bir şeylerle ilgilenemediği için mi?"

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu?

Annem başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama onun için bu, babamın öldüğü evde bulunmamak anlamına geliyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi ama Sarah hâlâ lisedeydi ve yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı. Bir vasiye. Annemin eve gelmesini istiyordu ama annem kız kardeşinin evini terk etmeyi kendine yediremiyordu.

Sadece "Elinden geleni yaptım, ben de yardım etmek için etrafta kaldım" dedim.

Gerçekler biraz daha kabus gibiydi. Hayat sigortamın olmaması ve annemin işe geri dönecek kadar sağlıklı olmaması, evi hacizden kurtarmak için iki işte çalışmaktan başka çarem kalmamasına neden oldu.

Sonunda onu bize geri getiren terapi için Tanrı'ya şükürler olsun.

Clark, "Peki hangi noktada okulla işinin bittiğini anladın?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

Bu bir yalandı. *Tam olarak* o anı hatırlıyorum.

Liz cenaze için eve gelmişti -tüm arkadaşlarım gelmişti- ve okula dönmeden önceki gece herkes Liz'lerde buluşup takılacaktı. Annem arayıp ne zaman döneceğimi sorduğunda oraya uğramaya hazırlanıyordum.

Yakında geri dönmek *zorunda* kalacağı için gelmek yerine beni aramasına biraz şaşırmıştım ama ben gittikten sonra Sarah'yı okula kimin götüreceğini ve akşam yemeğini kimin hazırlayacağını sorduğunda bu şaşkınlık tamamen güvensizliğe dönüştü.

Çünkü annemin eve dönmek gibi bir planı yoktu.

Ağlamaya başlamıştı, bana babamı bulduğu evde olmayı kaldıramadığını ve o günü hatırlamadan kız kardeşime *bakmayı* kaldıramadığını söylüyordu. Ona ulaşmak ve dinlemesini sağlamak için aklıma gelen her şeyi denedim - Sarah'ın *sana ihtiyacı* var!

Telefon hıçkırıklarının sesiydi.

O gece Liz'lere gitmedim. Mutfakta oturdum, babamın biralarını içtim ve masayı karıştırdım, faturalara ve banka hesap özetlerine baktım ve annem dışarıdayken onun yerine nasıl bakacağımı bulmaya çalıştım.

Çünkü yardımımıza koşup bizi kurtaracak büyük bir ailemiz yoktu. Claire Teyzem annemin tek kardeşiydi ve zaten geçim sıkıntısı çeken bekâr bir anneydi.

Annem kendi ailesiyle pek anlaşılamazdı, bu yüzden cenazeye gelmemeleri ne kadar yardımcı olabileceklerini gösterdi. Babamın ailesi de ben doğmadan önce ölmüş.

Hayatıma geri dönmeyi ve Los Angeles'a gitmeyi ne kadar çok istesem de bunu nasıl yapabilirdim?

Ertesi sabah havaalanında Liz'e el sallayarak veda ettiğimde, her şeyin ezici ağırlığı üzerime çökerken sahte bir gülümsemeyi zar zor başarabildim.

"Tamam." Clark gazeteye baktı ve "Okulu bırakacağını söylediğinde koçluk ekibi nasıl tepki verdi?" sorusunu okudu.

"Ah, iyilerdi," dedim, o sırada beyzbolla zihinsel olarak o kadar meşguldüm ki tepkilerini zar zor hatırladığımı fark ettim. "Ailem için en iyi olanı yapmam gerektiğini anladıklarını söylediler."

"Fikrinizi değiştirmeye çalıştılar mı ya da geri dönebileceğinizi söylediler mi?" "Hayır," dedim, kasıtlı olarak yaptığım birçok aramayı hatırlayarak görmezden gelindi. "Ama beyzbolla işimin bittiğini açıkça belirttim."

Clark buna şaşırılmış görünüyordu. "Sorumlulukların yüzünden geri dönüş yolunu göremedin mi?"

Çenemi kaşıyarak, "Geri dönüş yolu *istemedim*," diye düzeltiltim. "Babam öldükten sonra bir daha asla beyzbol topuna dokunmak istemedim."

"Bana bundan bahset," dedi ve bu sorunun onun kâğıdında olmadığını biliyordum.

Yutkundum ve sadece "O her zaman beyzbol dünyamın merkeziydi, bu yüzden onsuz oynamayı hayal bile edemezdim" dedim.

"Tamam." Clark boğazını temizledi ve bir sonraki soruyu okudu. "Geri döndükten sonra UCLA'daki arkadaşlarınla iletişim kurmaya devam ettin mi?"

"Muhtemelen bir ay boyunca öyle hissettim," dedim, kendimi çok yalnız hissettiğimi hatırlayarak, sanki kimsenin varlığından haberdar olmadığı ıssız bir adadaymışım gibi. "Ama hayatlarımız o kadar farklıydı ki bir süre sonra yapamadım. Onlar

Onlar partiler ve yurt hayatı gibi yeni şeyler deneyimlerken, ben de sağlık sigortası planlarına kaydolmak ve bir emanet beyanını anlamaya çalışmak gibi yeni şeyler deneyimliyordum. Onlar sınavlarında başarısız olmamak için ders çalışıyorlardı, ben ise bir HVAC tamircisine paramız yetmediği için fırınımızın termostatını nasıl yeniden bağlayacağımızı öğreniyordum."

Liz aradığında, evde benim için hayat normalmiş gibi davranmak için çok uğraştığımı hatırlıyorum çünkü orada olamadığım için suçlu hissetmesini istemiyordum.

"Peki geçen yıl ne değişti?" Clark sordu. "Tekrar fırlatmaya başlamana ne sebep oldu?"

Sonunda hikâyenin sevdiğim kısmına gelmiştik.

"Cehennem kadar kötü bir arkadaş. Arkadaşlarımdan biri merhaba demek için eve uğradı ve beni evde yalnız ve kafam güzel buldu."

"Çok mu içiyordun?" diye sordu ve bunu kendime saklamam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Gerçi, lanet olsun, gerçek buydu. Michael devreye girene kadar, Noah Kahan'ı tekrar tekrar dinlerken bira içmek benim tercihimdi.

"Sarah yatakta olduğu sürece fırsat buldukça kafayı buldum, çünkü reşit olmayanların içki içmesi yasadışı, biliyorsun ve kötü bir rol model olmak istemem." dedim.

Clark gülümsedi. "Tabii ki."

"Dürüst olmak gerekirse berbat bir haldeydim," diye itiraf ettim. "Bu yüzden Michael bana bağırdı ve beni bir duvara itti. Bana hayatımda ne halt ettiğimi sordu."

"Ona vurdun mu?" Clark sırtarak sordu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Yıkıldım ve bir bebek gibi ağladım." Clark empatiyle, "Hayır," dedi.

"Ah evet," dedim anıya gülümseyerek. "Michael'a sorabilirsin, çok zavallıydım. Ama benim için üzölmek yerine, sarhoş kışımı arabasına tıktı ve beni beyzbol sahasına götürdü. Işıkları yaktı ve beni kendisiyle yakalamaca oynamaya zorladı."

"Seni zorladılar mı?"

"Önce sordu, ama eldiveni giymeyi bile reddedince, sık kafalı bana beyzbol topu fırlatmaya başladı."

"Ciddi misin?" Clark gülmeye başladı.

"Gerçekten. Çok sertti. Eldivenimi takıp kendimi korumak zorunda kalana kadar beni beyzbol toplarıyla dövdü çünkü o beyzbol topları çok acıyıyordu. Ve

Eldiveni takar takmaz beni fiziksel olarak tümseğe doğru çekti - kelimenin tam anlamıyla sürükledi - ve bir atış yapmaya zorladı."

"Peki iyi hissettirdi mi?" Clark sordu.

"Hayır," dedim derin bir nefes vererek. "Tümseğin üzerine kustum ve ölmek istedim. Ama beni eve götürmeden önce on atış yaptırdı ve işim bittiğinde, atış yapmanın bana uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettirdiğini fark ettim."

"O da ne?" Clark sordu.

"Kontrol. Babam öldüğünden beri hayatımdaki hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ama elimdeki top benim gücüm altındaydı ve bu iyi hissettiriyordu."

"Denemeye o zaman mı başladın?" diye sordu. "Ne zaman değişti *Resmi olarak* takla mı?"

"Annem iyileştiğinde ve dahi kız kardeşim harika okullardan tam burslu teklifler almaya başladığında, Michael beni UCLA koçlarıma ulaşmaya ikna etti."

"Ve . . . ?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve e-posta gönderdim. İyi davrandılar ve birkaç yanıt gönderdiler, ancak onlar için atma veya bir deneme yapma olasılığından bahsettiğimde beni hayal kırıklığına uğrattılar. Artık kimseye ulaşamıyordum ve bunu kesinlikle anlıyordum. İki yıl ara veren bir atıcı mı? Bu saçma bir kumar. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Peki sen ne yaptın? Sonunda sana cevap vermelerini nasıl sağladın?" Clark sordu.

"Tüm personele -hepsine- her gün mesaj atmaya başladım, onlara atış antrenmanlarımdan zaman damgalı videolarını gönderiyordum," diye itiraf ettim, hatırladıkça sırtıyordum. "Hatta her lanet gün yönetim kuruluna e-posta gönderdim. Lise koçum tabancayı kullanmama izin vermişti, ben de hepsine saatte yüz mil hızla tam bölgeden attığım topların videolarını spam olarak gönderdim."

Clark gülerek, "O kadar spam'den sonra seni denemek için mi getirdiler?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Eğer Los Angeles'a gidersem bana ulaşmamı ve onlar için atmama izin vereceklerini söylediler."

Bunu asla kamera karşısında söylemem ama Ross bana karşı dürüst olan tek kişiydi. Bir öğleden sonra beni aradı ve o minimalist kovboy tarzıyla şöyle dedi: "Senden hoşlanıyorum evlat, bu yüzden sana duyman gereken şeyi söyleyeceğim. Çok uzun zaman oldu ve hayatına devam etmelisin. Bu saçmalığa bir son ver."

hayatınızı mahvetmek istemem."

Clark, "Yani oraya uçtun, değil mi?" diye sordu.

"Uçmaya param yetmez, şaka mı yapıyorsun?" Buna güldüm, ne kadar düşüncesiz davrandığıma şimdi gülebiliyordum. "Hayır, o gece oradan ayrıldım ve boktan arabamı doğruca kampüse sürdüm, Sarah sırayla sürmediği zamanlarda arka koltukta uyuyordu."

"Ne kadar uzun bir yol bu?"

"Yirmi iki saat."

"Woow," diye cevap verdi Clark, sesi yüksek çıkıyordu. "Seni gördüklerine sevindiler mi?" "Aramızda kalsın," dedim, "sanırım altlarına işiyorlardı."

"Olamaz, gerçekten geldi."

Clark başını geriye attı ve kıkırdamaya başladı. "Deneme nasıldı?" diye yarı bağırdı.

"Umduğumdan çok daha iyi."

İki koç, beni düşünmedikleri çok açık olmasına rağmen istemeye istemeye atmama izin verdiler. Bir sürü sessiz konuşma ve garip gerginlik.

Ross beni görünce başını salladı.

Boş tribünlerden yüksek sesle bana tezahürat yapan iğrenç bir kız kardeş.

Sahaya çıkıp ilk atışı yapmaya hazırlanırken hafif bir endişe nöbeti geçirdim.

Ve *sonra* mükemmellik.

Grev üstüne grev.

Başka koçlar da izliyor, biri silahlı. Ross sırtıyor.

Daha fazla vuruş, daha hızlı atışlar. Saçma değişimler. Belalı kırma toplar.

Filmlerden daha iyiydi, yemin ederim.

Röportajı bitirdiğimizde Clark *bana* sarıldı -içine çek dostum- ve bu beni çok kızdırdı.

Çünkü kendimi bir pislik gibi hissettirdi.

Yani, başkasının kız arkadaşına aşık olmak götçe bir hareketti, değil mi? Özellikle de o kişi arkadaş gibi hissetmeye başlamışken. Bunu nasıl yapmıştı, arkadaşına benzer bir şey haline nasıl gelmişti?

Adamı sevmek istemiyordum, lanet olsun, çünkü onu istediğim için kendimi suçlu hissetmem haksızlıktı.

O ilk benimdi.

Ofisten çıkar çıkmaz telefonumu kontrol ettim ve kız kardeşimden gelen bir mesaj gördüm.

Ee? Nasıl geçti?

Çabucak ateş ettim: Şaşırtıcı derecede iyi. Her şeyi döktüm ve henüz pişman değilim. Seninle gurur duyuyorum, evlat.

Ben de cevap verdim: Sağ ol anne.

Sarah: Peki Liz nasıl tepki verdi?

Nasıl açıklayacağımı bilemedim, o yüzden mesaj attım: Derse geç kaldım, sonra ararım.

Aslında bu yalan *değildi*, bu yüzden bir e-scooter buldum ve Kaplan'a doğru yola çıktım, çünkü o gün kaçıramayacağım bir sınavımız vardı.

Ama kampüsün diğer ucuna uçarken, içimde boktan duygular vardı. Ve beklediğim gibi değildi.

Ağlayabileceğimi hissettim - kelimenin tam anlamıyla - çünkü tüm kabus boyunca konuşmuştum ve öfkelenmek istememiştim. Ayrıca rahatlayarak ağlamak istedim çünkü ağlayacak gibi hissetmemiştim. Bu konuda konuşmak beni üzmemişti, bu da bir kazanç gibi hissettirdi.

Sonunda kapanışı yapmıştım, öyle görünüyordu.

Ama bu fikir, yani bir kapanışa sahip olmak beni çok duygulandırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Sen benim yeni rüyamdın."

-Tangled

Liz

Kapının açıldığını duyduğumda üretim ofisinde volta atıyordum. Clark masasına doğru yürürken, "Bu tam bir hikâye," dedi.

Teçhizatını düşürüyor.

"Sonunda," dedim, onu gördüğüme çok sevinmiştim. Onu beklemek için dersimi ekmiştim ve bu beni öldürüyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor, Lilith'in sorularını doğru dürüst sorup sormadığını, Wes'in ona cevap verip vermediğini ve Lilith'in profesyonellik dışı davranışlarım yüzünden beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum. "Aman Tanrım, bana olan her şeyi anlat. Ve dağıldığım için çok özür dilerim."

"Özür dileme, şimdi anlıyorum," dedi bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını toplayarak. "Buraya geldiğimden beri zavallı küçük birinci sınıf öğrencisi Kertenkele'nin ne kadar üzgün olduğunu düşünüyordum."

"Bekle, benden bahsetti mi?" Cevaptan korkarak sordum.

"Hayır, bu konuda çok dikkatliydi." Clark kollarını kavuşturdu ve "Babası öldüğünde bir kız arkadaşı olduğundan hiç bahsetmedi bile" dedi.

"Güzel," dedim rahatlamış bir şekilde. "Şimdi bana söylediği her şeyi anlat."

"Zamanım yok," dedi saatine bakarak. "Zaten geç kaldım, ama hikayeyi duyduğunda öleceksin. Sadece kartı çek ve kendin izle."

"Tamam. Bu arada çok teşekkür ederim," dedim ve ona sarılmak için ayağa kalktım. "Kıçımı kurtardığın için gerçekten minnettarım."

"Erkek arkadaşlar ne içindir?" diye dalga geçerek bana tekrar sarıldı. "Bence Lilith senin oğlanın bize verdiklerine bayılacak."

"O *benim* oğlum değil," dedim savunmacı bir şekilde, bunu söylemesine sinirlenmişim.

"Lilith hakkında söylediklerime değil de buna odaklanman çok şey anlatıyor." Clark benden uzaklaştı ve odasının altından sırt çantasını aldı. "Ne düşündüğünü bana mesaj at."

"Muhtemelen Lilith'e gösteririm ve *sonra* da sana mesaj atarım," dedim, ona ne kadar amatör olduğumu göstermek zorunda kalacağım gerçeğinden korkarak. Wes'e karşı profesyonel olabileceğimi söylediğimde yalan söylediğime dair elinde video kanıtı olacaktı.

"Harika, harika," dedi ve sonra gitti.

Derin bir nefes aldım, nedense röportajı izleyeceğim için gülünç derecede gergindim. Wes'le röportaj yapacağımı öğrendiğimde internet araştırması yaparak boşlukları doldurmaktan bilerek kaçınmışım, bu yüzden nasıl geri döndüğünün lojistiğini hala bilmiyordum. Öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama nedense hikayesini anlatırken onu izleme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve gördüğüm şeyden nefret edeceğimi kesin olarak bilerek sürücüyü yükledim.

Ama sadece kötü değildi, *berbattı*.

Gördüğüm en kötü şeydi.

Çünkü Lilith'in listesinde görmediğim sadece birkaç soruyla otuz dakikadan fazla bir içerik olamazdı, ama cevaplarının çoğu yanlış görünüyordu. *Öyle değil miydi?* Doğru olamazlardı, çünkü o sırada oradaydım ve söylediği şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Hatırladığım kadarıyla babasının öldüğünü öğrenmiş ve cenazeden sonra sömestr tatiline çıkmaya karar vermişti çünkü babasını beyzbol oynayamayacak kadar çok özlüyordu. Fiziksel olarak hasta hissetmeden bir topa dokunamayacağını fark etmek onu çok üzmüştü ama ben ona sorun olmadığını söyledim.

Çünkü öyleydi.

Bir daha beyzbol oynayıp oynamaması umurumda değildi.

İkinci sömestr (Omaha'da) okul masraflarını karşılayabilmek için Hy-Vee'de işe girdi ve her gece işten çıktığında onunla konuşurdum.

Peki Clark'a söylediği bu şeyler bunun neresindeydi?

Annesi sinir krizi geçirmiş ve Wes onlara bakmak zorunda *mı* kalmıştı? Ve eğer cevabı evet ise, neden bana söylememişti? UCLA'daki arkadaşlarıyla ilgili soruyu yanıtladığında kalbim boğazıma düğümlendi, çünkü merak etmekten kendimi alamadım.

Benim hakkımda mı
konuşuyordu? Öyle
hissettirdi.

Onun için gerçekten böyle miydi?

Her gün mesajlaşmayı ve FaceTim atmayı seviyordum ve onun da sevdiğini düşünüyordum. Berbat olsa da eğlenceli bir yanı olduğu konusunda şakalaşırdık ve bir sonraki sonbaharda okula döndüğünde muhtemelen bu konudaki küçük şeyleri özleyeceğimize gülerdik.

Kapatmadan önce FaceTime görüşmelerimizin ekran görüntüsünü alması gibi.

Okula gitmediği ve çalışmak zorunda olduğu için onun adına üzölmüşüm ama en çılgın hayallerimde bile ailesine bakan kişinin o olduğunu düşünmemiştim.

Emanet beyannameleri ve termostatin yeniden kablolanması?

Bana güvenememişti, öyle miydi? Bana dünyasının yıkıldığını söyleyemeyeceğini mi hissetmişti? FaceTime üzerinden küçük okul zaferlerimi kutladığını, müzik derslerimden küçük anekdotlar paylaştığımda heyecanlanmış göründüğünü hatırladım; bu bir faktör müydü? Onu utandırmış mıydım? Çok mu kalın kafalıydım?

Bilmem gerekir miydi?

Video durduğunda, onu çıkardım ve Lilith'in ofisine gittim. Clark haklıydı, Wes'in röportajına bayılacaktı. Deneme için yalvarması ve sonra kız kardeşiyle bütün gece ülkeyi dolaşması hakkındaki hikâyesi mi? O kısmı *ben* bile sevmiştim çünkü ne büyük bir kumardı.

Ne mükemmel bir son.

Ayrıca uzun zamandır aklıma gelmeyen Sarah'yı da özlememe neden oldu.

Ofisine gittiğimde Lilith'in kapısı kapalıydı ve kapıyı çalarken gergindim. Röportajı seveceğine şüphe yoktu ama bu, boğulduğum için saygısını tamamen yitirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım, içeri gel dediğinde kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissettim ve gergin bir şekilde kapıyı açtım. "Bir saniyen var mı?"

"Elbette, içeri gel. Ne var ne yok?"

Derin bir nefes daha aldım ve içeri girdiğim gibi konuşmaya başladım.

"Wes Bennett'in röportajını bitirdik ve senin de bir göz atmanı istedim.

Şimdi, ben-"

"Ooh, ver bana," dedi, ayağa kalktı ve elimdeki sürücüye uzandı. "Bunu öncelik haline getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Evet, şey, işte burada," dedim, ona uzatırken, nasıl yapacağımı bile bilmiyordum

ne olduğunu açıklar. "Röportaja başladım ama çok ilerleyemeden ben çıktım ve Clark sorularla devreye girdi."

Gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Haddini aştı mı?" "Hayır," diye düzelttim, "Öyle bir şey olmadı. Bana yardım ediyordu."

"Tamam, izleyelim o zaman. Endişelenmeyin."

Lilith'in röportajı yüklemesi ve duvar monitöründe oynatması hiç zaman almadı.

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve tek kelime etmeden izledi, yüzü okunmuyordu. Ayağa kalkıp profesyonel olmayan bir ergen gibi "*ben bunu yapamam*" dediğim kısma gelindiğinde sandalyemde kıpırdandım ama Lilith'in yüz ifadesi değişmedi.

Ve *bu* sefer Wes'in beni izlerken çıldırdığını gördüm, bu da midemi bulandırdı. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve gözlerinde milyonlarca soruyla konferans salonundaki sandalyesinden bana baktı, sanki bunu yaşamış olan kendisiyken *benim* bunu nasıl yapamadığımı soruyordu.

Evet, adil.

Lilith görüşme bitene kadar kıpırdamadan oturdu.

Koltuk altlarım terlemişti ve yanaklarımın pancar gibi kızardığını biliyordum.

"Vay canına," dedi sonunda, masanın karşısından bana bakarak. "Genel hikâyeyi zaten biliyordum ama yine de çok şaşırdım. Harika bir röportajdı."

"Teşekkürler," dedim ve devamını bekledim.

"Ve Clark'ın beklenmedik ekran görüntüsü hakkında düşüncelerim var."

Ve işte burada.

"Belli ki mücadele ediyordun, bu yüzden sezgilerin - Clark'la birlikte - yerindeydi. Konuştukları zaman her şey çok daha iyi oluyor." "Wes'in bir erkeğe karşı daha iyi açılıp açılmadığından emin değilim, ya da belki de ikinizin çıkmış olmasıyla ilgisi vardır, ama gece ve gündüz farkı gibi, sence de öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye kabul ettim, kızgın olmadığı için içim rahatlamıştı.

"Tamam, harika," dedi Lilith, bir kalem kaptı ve ajandasına bir şeyler yazdı. "Şu anda beynimde zıplayan milyonlarca fikir var, bu yüzden kaybolmadan önce onları düzenlemem gerekiyor. Ancak gitmeden önce, gönderdiğin Reel'i izlediğimi ve bayıldığımı söylemek istiyorum. Yayınla."

"Şimdiden mi?" Sesim biraz fazla tiz çıkmıştı ama Lilith'in parlayan

Ciro, sesimin normal insan desibel aralığında kalması için çok fantastikti.

"Bu mükemmellik, hiçbir şeyi değiştirmeyin."

"Teşekkür ederim," dedim, sanat projesini annesine yeni vermiş bir çocuk gibi gülümseyerek.

Bir sonraki dersime zamanında yetişmek için çabalarken Lilith'in övgüsü beni heyecanlandırdı. *Bu mükemmellik, hiçbir şeyi değiştirme.* Clark'a mesaj atacağımı söylediğimi hatırladığımda Schoenberg Hall'a doğru neredeyse koşuyordum.

Yavaşlamadan telefonumu çıkardım ama kilidini açtığımda okunmamış bir mesaj vardı.

Wes'ten.

Tökezleyerek durdum, mesaja dokunurken insanların etrafımdan geçmesine neden oldum. Olduğum yerde donup kalmıştım, çünkü neden bana mesaj atıyordu ki?

İyi misin?

Gözümü kırptım ve kesinlikle iyi değildim. *Şimdi* değil.

Çünkü neden bana böyle bir mesaj göndersin ki? Mesajın saatine baktım, belli ki onu Clark'ın röportaj yapan ellerine bıraktığımda göndermişti.

Sinir krizi geçirip ayrıldım, o da bana mesaj attı. İyi olup olmadığını sordu.

Muhtemelen *ben iyiyim ama sen nasılsın* gibi bir şeyle cevap vermem gerektiğini biliyordum. Ya da belki de *iyiyim - kontrol ettiğin için teşekkürler!*

Düşünceli.

Ama o iki kelimeyi tekrar okudukça, onun sesinden duydukça, uyandırdıkları tüm duygulardan nefret ettim.

Artık ona karşı bir şey hissetmiyordum, lanet *olsun*.

Telefonu bir kenara bırakıp sınıfa gittim, Lilith'in Reel'imden memnun olmasından sonra sinirlenmişim. Kampüsün öbür ucuna kaçmam gerekiyordu ama amfide yerime oturup kalem ararken Wes'in düşünceliliğinin ruh halimi gerçekten mahvettiğini fark ettim.

O gece kanepede oturmuş, *Gilmore Girls*'ün karşısında tencereden biftekli Top Ramen yerken Clark yanıma gelip "Eski sevgilinle arkadaş olmama ne dersin?" diye sorduğunda çılgılık atmak istedim.

Ona ters ters bakarken erişteyi höpürdeterek yedim. "Bu da ne demek şimdi? Sana ekibinde bir yer falan mı teklif etti?"

Sabırla iç geçirdi, Kirk televizyonda "İnsanın Yolculuğu "nu seslendirirken ağzımda kaybolan kıvrıkcık eriştelerle bakıyordu. "Bu sadece adamdan gerçekten hoşlandığım ve hoşlandığım için kızmanı istemediğim anlamına geliyor."

"Evet, o gerçekten sempatik bir adam." Wes'i sevmeyen biri var mıydı? Çocuk değildim ve Clark'a kiminle arkadaş olabileceğini söyleyemezdim ama o anda bu beni rahatsız etti. "Pek çok insan da öyle. Yani, ben hâlâ bir numara olduğum sürece ne istersen yap."

"Surat asma, tabii ki asacaksın," dedi ayaklarını sehpaye uzatarak. "Ama bir konuda beni dinle. Belki de kalbini kırdığı için onu affetmelisin. Bu uzun zaman önceydi ve o sırada çok şey yaşıyordu."

"Ne?" Bağırırım sayılır. "Şu anda ciddi misin?" "Sadece arkadaşın olmak istediğini hissediyorum."

"Oh, yani şu anda *kafan* iyi," diye düzelttim, hakkında hiçbir şey bilmediği bir geçmişe burnunu sokmasından dolayı hakarete uğramıştım.

"Tanrı aşkına Liz, bu sabah bunu hissettim, tamam mı? Sana baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Evet, o gözler beni *aldattı*, yani hayır." Dişlerimi sıktım, şimdiye kadar geçmesi gereken öfkeme karşı kendimi çelikleştirdim ve "Wes'le ilgili kötü bir niyetim yok ve onun için en iyisini diliyorum, ama ondan çok uzakta kalmaktan memnunum, teşekkür ederim" dedim.

"*Aldattı* mı?" Şimdi bağırın Clark'tı, gözleri kocaman açılmıştı. "Seni *aldattı* mı? Bunu bilmiyordum."

"Evet, bu benim tartışmayı en sevdiğim şey değil."

"Buna *inanamıyorum*," dedi, sanki ona Wes'in gerçek bir vampir olduğunu söylemişim gibi başını yavaşça sallayarak.

"Değil mi?"

"İnanması çok zor," dedi şok olmuş bir ifadeyle. "Hiç öyle bir tipe benzemiyor."

"Güven bana, biliyorum," diye cevap verdim, gerçekten bu konuda susmasını istiyordum.

"*Emin* misin?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Yani, bu sadece inanmak imkansız-"

"Aman Tanrım, bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Gümüş tencereyi sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. "Arkadaşı ol, umurumda değil ama lütfen onun hakkında konuşmayı kes."

Odama girdim ve kapıyı çarparak kapattım, o kadar sinirlenmişim ki

Bir şey fırlatmak. Wes'le ilgili istenmeyen duyguları bastırmakla geçen uzun bir günün ardından eve gelip kaçmak istemiştim. Rahat bir televizyon seyretmek ve hiçbir şey düşünmemek.

Onun yerine, yeni en iyi arkadaşım Wes'in beni aldattığından *emin* olup olmadığımı sordu.

Emin miydim?

Ne biçim bir soruydu bu?

Wes Bennett, Yeni Yıl Günü gözlerimin içine bakmış ve bana öyle olduğunu söylemişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Bunun matematiğini çözemiyorum, sadece seni sevdiğimi biliyorum."

-The Holiday

Wes

"Tak, tak."

Ross'un ofisinin kapısında durmuş, antrenmandan sonra neden onu görmemi istediğini anlamamıştım. İyi atışlar yapmıştım ve PFP'ler sırasında kendime çok iyi bakıyordum, bu yüzden harika olduğum için kıcımlı öpmek istemiyorsa (ki Ross normalde bunu yapmazdı), muhtemelen bir sorun vardı.

"Bennett." Masasının arkasında oturuyordu ve sinirli görünüyordu.

"İçeri gel." İçeri girdim ve girdiğimde sarışını fark ettim.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı, LA güzeliydi, akıllı kız gözlükleri ve yansımanızı görebileceğiniz parlak siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu. Masasının yanındaki sandalyelerden birinde oturuyor, beni tanıyormuş gibi gülümsüyor, Ross ise onu tanımak istemiyormuş gibi ters ters bakıyordu.

İlginç.

"Ne oldu?"

"Bu Lilith Grossman," dedi, kızgın görünüyordu. "Kendisi bir film
-"

"Yüz yüze olmasa da tanıştık," diye araya girdi, ayağa kalkıp yanıma geldi ve elini uzattı. "Bunu istediğini hissettiğimde bana cehenneme gitmemi söylemeyecek kadar naziktin."

"Memnun oldum," dedim, elini sıktım ve dürüstlüğümden hoşlandığımı için kahkaha attım. "Bir şey değil. ?"

Bu onu güldürdü ve "Seninle biraz konuşmak istiyorum" dedi. Ross, "Size bir şey sunmak istiyor, demek istediği bu," dedi.

Biraz omuz silkti, "Aslında bir kez olsun yanılmadı. Sende var mı

Beş dakika mı?"

Geçen günkü görüşmeden önce, hayır derdim. Ross'un ona davrandığı gibi davranırdım. Ama o kadar da kötü değildi ve sonrasında gönderdiği teşekkür e-postası gerçekten çok tatlıydı. Görünüşe göre lisedeyken babasını kaybetmiş, bu yüzden eve gerçekten yakın olan birçok şey söyledi.

Liz'in ona taptığı ve Ross'un ondan nefret ediyor gibi görüldüğü gerçeği de buna eklendiğinde, kesinlikle binadaki en ilginç kişiydi.

"Elbette," dedim ve onu sandalyelere doğru takip ettim.

"Sana baskı yapmadan önce," dedi Ross, "Hayır demekten çekinme. Bu konuda hayır demeni sonuna kadar destekliyorum."

"Bunun için teşekkür ederim Ross," dedi gülümseyerek.

"Ne zaman istersen *Lil*," dedi ve bu ikisinin arasında ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

"Biliyorsun, eğer gidip biraz top atmak ya da protein tozu içmek istersen, ofisinle işimiz bittiğinde sana haber verebilirim," dedi ve gülümsemesi bu sefer ölümcüldü. "Burada kalmana gerek yok."

"Sorun değil, bunu yaptığım için mutluyum" dedi.

"Tamam. Wes." Sandalyesini benimkine doğru çevirdi ve biraz daha yaklaştı. "Geçen gün harika bir röportaj verdin ve UCLA'ya geri dönüşündeki ilham verici yolculuğuna bir göz attık. Evindeki hayatınla buradaki üniversite beyzbol hayatını yan yana koyarak çizdiğin resim beni çok şaşırttı. Sanki gözümde canlandırabiliyorum. Annenin evini toplamak için eve döneceğini duyduğumda aklıma bir fikir geldi."

Ross, "Kemerini bağla Bennett," diye homurdandı.

Gözlerini devirdi. "Şimdi, sana söz veriyorum, trajedinden faydalanmaya ya da üzerine bir kamera *yerleştirmeye* çalışmıyorum, ama bir film yapımcısı olarak, büyüdüğün evi ve *lisede hiç vuruş yapmadığın sahayı* çekmenin hikayenin insani yönüne gerçekten katkıda *bulunacağını* biliyorum. Boş evinizde yürürken bize daha önce anlattıklarınızı tekrarlamanız hikayeye çok hoş bir ayrıntı katacaktır."

Dinledikçe midem bulanıyordu, satmaya çalıştığı şey yüzünden değil, bana evi son kez gezme zamanımın geldiğini hatırlattığı için.

"Şimdi," diye devam etti, sanki hemen reddetmemi bekliyormuş gibi bir elini kaldırarak. "Bizi orada istemezsen kesinlikle anlarım."

Açıkçası, hayır demeni bekliyorum. Ama sen şehirdeyken Liz'in küçük bir film çekmesinin senin için sorun olmaması ihtimaline karşı bu teklifi yapmazsam ihmalkâr davranmış olurum."

Liz.

"Liz'i göndermek mi istiyorsun?" Ben sordum. "Omaha'ya mı?"

Başını salladı ve ben de bunun neye benzeyeceğini merak ettim.

Çünkü ona sahip olmayı hayal edemesem bile - ve muhtemelen Clark -Annemin son eşyalarını taşıırken beni takip ediyordu, Liz'in ben veda ederken yanımda olması fikri bir şekilde doğru geliyordu ya da en azından *düşüncesi* öyle geliyordu.

Buxbaum'lar yan komşumuz olmadan son bir kez daha evde olmak -zaten olduğundan daha fazla- üzücü görünüyordu.

"Bunu düşünüp sana geri dönebilir miyim?" Sarah ile konuşmak ve bu fikre neden tamamen karşı olmadığımı anlamak istediğim için sordum.

Çünkü öyle olmalıyım, değil mi?

"Elbette," dedi Lilith ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye doğrudan Ross'a bakması gözümünden kaçmadı. "Sadece mümkün olan en kısa sürede bana haber ver ki eğer bir anlaşma olursa uçuşları ayarlayabileyim."

"Kulağa hoş geliyor."

Kendimi sakın hissettiğim için binadan biraz tuhaf bir şekilde ayrıldım. Bunun gerçekleşiyor olması, Liz ve arkadaşlarının Omaha'da bana katılacak olması gerçeküstüydü ama bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyordum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben bir Liz bağımlısıydım, her zaman bir sonraki düzeltmemi arıyordum ve bu senaryo bana bir tanesinin yakında geleceğini garanti etti.

Kendimi doğrudan kütüphaneye gitmeye zorladım çünkü yazmam gereken bir ödevim vardı ve artık evde kendime güvenmiyordum. Son zamanlarda, yurt odama her döndüğümde, ders çalışmak yerine kendimi çocuklarla hoop yaparken buluyordum. Basketbol sahalarının hemen yanında yaşamak harikaydı ama ders çalışmak için o kadar da iyi değildi.

Bir masada yerimi aldım ve bilgisayarımı çıkarmadan önce masa lambasını yaktım. Kulaklığımı taktım ve çalışmaya başladım ama iki şey konsantrasyonumu bozuyordu.

İlki, karşımdaki masada oturan ve tırnaklarını tamamen kemirmeye çalışıyor gibi görünen adamdı. Neden dikkatimi çektiğini bilmiyordum ama birkaç dakikada bir hâlâ yapıyor mu diye kontrol etmeden duramıyordum.

Bir paragraf oku, sonra bak-evet, *hala çiğniyorsun*.

Birkaç cümle yaz, sonra kontrol et, evet, *hala çiğniyorsun*.

Odaklan, Bennett.

Ama diğer şey Liz'di. *Tabii ki Liz'di*. Beynimin her yerindeydi, birçok senaryoda ve yerde sıkışıp kalmıştı ve ondan kurtulamıyordum. Ya mülakatımız sırasında ağlamaya hazır görünmesini, ya geçen gece benden kaçmak için kütüphanenin dışındaki merdivenlerden (karanlıkta) koşarak inmesini ya da babamın evinde benimle birlikte olması fikrini düşünüyordum.

Yurda döndüğümde Lilith'e yeşil ışık yakmaya karar vermiştim. Sarah'yla bu konuyu konuştuğumda o da kabul etti. Hâlâ Liz'le beni bir araya getirmeye çalıştığından şüpheleniyordum ama aynı zamanda çok da mantıklıydı. *Onlara röportajı zaten verdiği göre, evde birkaç fotoğraf çektirmelerine izin vermenin nesi önemli?*

Şifreyi girdim ve ön kapıyı açtım.

"Hey, pizza alıyoruz." Wade ve AJ, oturma odasının karşı tarafındaki oyun kurulumlarının önünde *The Show* oynuyorlardı. Wade, "Sipariş ver, sürük." dedi.

"Ya pizza istemiyorsam?" İstiyordum, yani kim pizza istemezdi ki, ama takım arkadaşlarımin hepsinin benden çok daha fazla isteğe bağlı geliri vardı. Aileleri banka kartlarına her türlü eğlence parasını yüklerken, ben kışımı yırtarak biriktirdiğim paraya sıkı sıkıya tutunuyordum.

O gittiğinde, ben de yoktum.

"Bedava," dedi AJ. "Brooks geçen sefer peynirinin içinde uzun bir saç teli bulduğu için şikâyet etmişti, o yüzden ona bir kupon verdiler. Mini buzdolabının üzerinde yazıyor."

"Kıllı pizza yapan bir yerden sipariş vermek ister misin?" Wade sordum. "Sanırım benimki olabilir ama emin değildim."

"Sen bir aptalsın," dedi AJ gülerek.

"Biliyorum," diye kabul etti Wade. "İşte bu yüzden onlara bir şans daha vermeye hazırım."

"Büyüksün," dedim, sırt çantamı kanepeye bırakıp mini buzdolabının önünden kuponu aldım. *Bedava XL tek kişilik*. "Pepperoni?"

"Hayır, sadece peynir," dedi Wade. "Pepperoni'lerinin tadı mantar gibi." "Çünkü mantarın tadının nasıl olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı AJ.

"Saç ve mantar sorunu olan bir yerden sipariş vermemiz gerektiğine emin misin?" Güldüm ve bedava olduğu için telefonumu çıkardım. *Tabii ki sipariş verecektik*.

Pizza gelene kadar dikkatleri oyundaydı, ancak kutu açılır açılmaz masaya geçtiler ve çevrelerinin farkında olmaya geri döndüler.

"Antrenmandan sonra neden kaldın?" Wade üç parça alıp kâğıt havlunun üzerine bırakarak sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim ve sadece gerçeği söyledim. "Evimin ve lise sahamın fotoğraflarını çekmek için bu hafta sonu Omaha'ya kameralı birini göndermek istiyorlar."

"Ne oluyor lan?" Wade kırılgan bir ifadeyle sordu. "Nasıl oluyor da kimse benim memleketime kamerayla gitmek istemiyor? Ben senden daha iyi bir oyuncuyum ve Nebraskahoma'dan değilim."

"Değilsin," dedi AJ, pizzasını ağzına tıktırırken.

"Saçmalık." Wade yüzünü buruşturdu ve "Ben de en az *onun kadar* iyiyim," dedi.

Wade komikti çünkü iğrenç ve ukala biriydi ama öyle değildi. Tamamen dangalak bir tavrı vardı ve gerçekten böyle biri olsaydı ondan nefret ederdim. Ama aslında, bir ahmak gibi davranmanın komik olduğunu düşünen gerçekten iyi bir adamdı.

"Sizden daha iyi olduğum gerçeğinden bağımsız olarak, bunun tek nedeni röportajım sırasında babam öldüğünde eve gitmek zorunda kaldığımdan ve sonra geri döndüğümünden bahsetmiş olmam. Yani sadece hikayeyi sevdikleri için, benim oyunumla hiçbir ilgisi yok."

Tüm takım hikâyemi biliyordu ama kimse bu konuda konuşmamıştı; benimle değil. Herkes ben de diğer birinci sınıf öğrencileri gibi birinci sınıf öğrencisiymişim gibi davranıyordu ve ben de öyle olmasını tercih ediyordum. Antrenörlerden birinin, ben kabul edildiğimde bir tür duyuru yaptığından şüpheleniyordum, çünkü kimsenin bundan bahsetmemesi garipti, ama ben de hiç sormamıştım.

"Kimi gönderiyorlar?" AJ buzdolabından bir bira almak için ayağa kalkarak sordu. Hafta boyunca içmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu ama ben ödevlerim varken akşamdan kalmalardan kaçınmayı seviyordum. "Liz mi olacak?"

"Sanırım öyle; emin değilim."

"*Tabii ki* Liz olacak." Wade kabuğunu yırttı, sonra bir top haline getirdi. "Oralı olduğu için her yeri bilir. Acaba Waters'ı da getirecek mi?"

AJ bana bakıp başını sallayarak, "Hala bir şey olduklarına inanamıyorum," dedi. "Havalı bir adam ve ondan hoşlanıyorum ama bir çiftten çok kardeş gibi görünüyorlar."

"Evet, bu çok garip." Wade kabuklu topundan elma ısırır gibi bir ısırık aldı. "Sanki hep birliktelermiş gibi, ama hep birlikteydiler."

"Sesin akıllıca geliyor," diye mırıldandım.

"Siktir git, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Şimdiye kadar birlikte davrandıklarından farklı davranmıyorlar. Geçen yıl bana onun 'platonik ruh eşi' olduğunu söylemişti, şimdi daha fazlası mı oldu? Mesela kolunu ona doladığında, bu babamın kolunu kız kardeşime dolamasından farklı görünmüyor."

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı? İlişkileri umurumda bile değil," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Bana öyle geliyor ki gerçekten istiyorsun." Wade uzanıp diğer kabuğunu çıkardı ve yuvarlamaya başladı. "Ve anlıyorum."

"Aynen." AJ başını salladı. "Hoş biri ama asıl mesele bu değil. Mesele onun çok soğukkanlı olması, değil mi? Her konuda bu kadar soğukkanlı biriyle çıkmak diğer herkesi ... çok fazla gibi gösterir."

Pizzadan bir ısırık aldım, onu böyle gördükleri için çok şaşırmıştım. Süper soğukkanlı, havalı bir kız olarak.

Haksız da sayılmazlardı. Şu anda tam olarak böyle biriydi, ama bu çılıncaydı çünkü o zamanlar *hiçbir şey* hakkında soğukkanlı değildi.

Bu kadar çabuk öfkelenmesine bayılmıştım.

Onu sevmiştim ama yeni takıntım, sessiz tek satırlık cümleleri olan kendine güvenen içerik üreticisiydi.

Onu daha yakından tanımak için can atıyordum.

"Liz'le çıktıktan sonra onun ilişkilerini sonsuza dek önemseyeceğini düşünmek zorundayım." Wade kabuklu köftesinden bir ısırık aldı ve "Onun gibi birini nasıl unutabilirsin ki?" dedi.

Evet, bu yüklü bir soruydu. Buzdolabından bir Gatorade aldım ve cevabı kesinlikle biliyordum.

Cevap *sen* değildin. Onu

unutamazsın.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bana bir kalem verdi. Ben ona kalbimi verdim, o da bana bir kalem verdi."

-Say Anything

Liz

"Hey, çocuklar."

Ekranımdan başımı kaldırdığımda Lilith'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kabinlerimizin yanında durduğunu gördüm.

"Selam," dedim onu gördüğüme şaşırarak.

"Hey, Lil," dedi Clark ve bunun için onu öldürüp öldürmeyeceğini anlamak için hızla ona bir bakış attım.

Fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bir iyilik istemek için buradayım ve biraz gerginim." Siyah deri ceket, kot pantolonu ve üç inç topuklu Mary Janes'leriyle gergin görünmüyordu.

"Biz sizin mütevazı hizmetkârlarınız," dedi Clark. "İstediginizi sorun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve "Yarın Omaha'ya gitmek ister misin?" dedi.

"Ne?" Lilith'ten Clark'a baktım, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyordum. "Omaha mı?"

Clark, "Beni çoktan toplanmış say," dedi.

Clark'ın coşkusuna ayak uydurmaya çalışarak, "Yani, *tabii ki* varım," dedim, "Ama neden? Yani, Omaha genellikle insanların gittiği bir yer değildir."

Eve bedava gitmeyi çok isterdim, özellikle de Wes'in yan komşumuz olmayacağını bildiğim halde, ama Lilith neden bizi oraya göndermek istesin ki? Onunla bir ilgisi vardı, değil mi? Mantıklı olan tek şey buydu, belki de . . . ?

"Olay şu," dedi. "Wes Bennett eve gidiyor çünkü annesi evlerini sattı ve her şeyin taşınmasına yardım ediyor. Röportajınıza eşlik etmesi için evin ve lise sahasının görüntülerini almamızı istiyorum."

"Ah." Her parçam bu düşünceyle irkilirken yüzümü sakın tutmaya çalıştım.

Hangisinden daha çok korktuğumdan bile emin değildim. Lilith'in eve dönmemi ve Wes'i yıllardır kaçındığım eski yerlere kadar takip etmemi istemesi mi, yoksa Bennett'lerin artık yan komşumuz olmayacağı gerçeğı mi?

"Bundan emin miyiz?" Clark, Lilith'e mutsuzmuş gibi bakarken elini çenesinde gezdirerek sordu. "Bunun onun için kolay olmayacağını tahmin ediyorum, bu yüzden kameralarla ortaya çıkmamız biraz hortlakça geliyor. Alınmayın tabii ki."

İyi noktaya değindin Clark.

Onu dinle, Lilith.

"Alınmadı," dedi başını sallayarak, "Sorun olmadığını söyledi." "Öyle mi dedi?" Clark sordu.

"Öyle mi?" Aynı anda ben de söyledim.

"Evet," diye tekrarladı, eşleşen tepkilerimiz karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Hayır cevabını bekliyordum ama o tamam dedi."

şok olmuş bir şekilde ona baktım.

"Kız kardeşi ya da annesinin bir röportaj yapmayı düşünüp düşünmeyeceğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Bunun zor bir konu olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda neredeyse iki yıl oldu, dolayısıyla konuşmaya hazır olabilirler."

Clark başını sallayarak, "Eminim Sarah da öyle yapacaktır," dedi. "Bennett'in bana anlattığına göre yakınlarmış ve o biraz ukala biriymiş. Annesi hakkında ise o kadar emin değilim."

Anne. Yan komşumuz Bayan Bennett'i konuşuyor olmamız tuhafın da ötesindeydi.

"Evet, ben de," dedi Lilith. "Ama deneyebiliriz de. Dinle, kapanış Cuma öğleden sonra, bu yüzden yarın derslerden sonra uçarsak, hepimiz iyi bir uyku çekebiliriz ve ertesi sabah ilk iş Wes ile evi gezebiliriz diye düşünüyordum. Kapanıştan önce. Umarım daha sonra Wes şehirde ve top sahalarında biraz çekim yapmamıza izin verir."

Clark, "Cuma günleri hiç dersim yok, o yüzden bu mükemmel," dedi.

Sorun bende miydi, yoksa yalakalık mı yapıyordu? Geçen gece onu terslediğim için özür dilemişim, o da Wes'i affetmemi sağlamaya çalıştığı için özür dilemişti ama *Wes sevgisi* yine de beni rahatsız ediyordu.

"Peki ya sen Liz? Bu işi başarabileceğini düşünüyor musun?" Lilith ellerini ceplerine soktu ve "Sadece sen gidersen gideriz" dedi.

"Yani, ailem buna bayılır," dedim hafta sonunun neler getireceğini zihnimde tasarlamaya çalışırken. "Ve derslerimi kaçırmamam konusunda öğretmenlerimle konuşabileceğime eminim."

"Peki ya sen?" diye sordu endişeli bir ifadeyle. "Bu konuda rahat olduğundan emin olmak istiyorum. Eğer değilsen, iptal ederiz."

Yüz ifadesinden bunu gerçekten sorduğunu anlayabiliyordum ve eğer ben kabul etmezsem bu fikirden vazgeçmeye hazır olduğu için minnettarlık duydum. Muhtemelen bu küçük anlayış, kendi duygularımdan bir adım uzaklaşıp Wes'in istekli olması halinde görüntülerin kesinlikle hikayesine katkıda bulunacağını fark etmemi sağlayan şeydi.

"Bence bu harika bir fikir."

Bundan sonra beyin fırtınası moduna geçtik ve umduğu içerik üzerine konuştuk. Büyüdüğü evin içini görmek ve bunu kapıyı son kez kilitlemesiyle yan yana getirmek güzel bir ek olurdu.

Tanrım.

Ayrıca, süperstar bir atıcı olacağı Emerson Sahası'nın sabahın erken saatlerinde gün ışığıyla çekilmiş fotoğraflarını çekmek de muhteşem olacaktı.

Bu gerçekten oluyor mu?

Üzerinde konuştuğumuz projenin ve yaptığımız planların bizi Teal Street'e ve eski liseme gönderecek olması gerçeküstü bir şeydi. Orayı çok seviyordum ama bilerek yaz kurslarına gitmiş ve ailemle tatil kaçamakları yapmayı önermişim çünkü orada, *onun* yanı başında olmayı nasıl kaldıracağımdan emin değildim.

Neredeyse iki yıl boyunca uzak kalmayı hiç düşünmemiştim ama her ara verdiğimde yapacak *başka* bir şey buluyordum.

Ama şimdi eve gidiyordum.

Onun evine.

Onunla *birlikte*.

Bu gerçekten oluyor mu?

Görünüşe göre öyleydi, çünkü yirmi dört saat sonra Omaha havaalanında bir uçaktan iniyordum.

"Burası havaalanı mı?" Clark gözlerine inanamıyormuş gibi küçük terminalin etrafına bakınarak, "Burası havaalanı mı?" dedi. "Mağazalar nerede? Starbucks nerede?"

"Şuradan mini bir Godfather's Pizza alabilirsin," dedim ve sağ tarafı işaret ederek bagaj teslim alanına doğru ilerledim. Orada olmak, hayatım boyunca bildiğim ve nereye gittiğimi tam olarak bildiğim bir yere girmek iyi hissettiriyordu. "Ve şu tabelanın hemen altında bir Scooter var."

"Scooter da neyin nesi?" Clark çantasını arkasından sürükleyerek yanımda yürürken iğrenmiş görünüyordu.

"Kahve," dedim, bilmemesine şaşırarak. Bu sadece Orta Batı'ya özgü bir şey miydi? Scooter'ları severdim.

Lilith gülümseyerek, "Sadece 'tamam' de, Clark," dedi. "Otelde iyi bir kahve bulabileceğimize eminim. Bekle, burada iyi kahve var, değil mi Liz?"

"*Tabii ki iyi kahvemiz var,*" dedim savunmacı bir tavırla, bagaj teslim alanına giden koridora doğru yürürken. "Sanırım Omaha'da bir milyona yakın insan yaşıyor - Tanrı aşkına, burası kırlık bir yer değil."

Clark, "Buna ben karar vereceğim," dedi.

Onları terminalden geçirirken daha hızlı yürüyordum, ailemi göreceğim için çok heyecanlıydım. "İndiğimizde babama mesaj attım, bekliyor olmalı."

Dün gece aradığımda babam ve Helena (üvey annem) çılgına döndü. Tatillerde beni ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gelmekten ne kadar mutlu olsalar da, görünüşe göre benim eve gelmem çok daha iyiydi. Haberi paylaştığımda Helena telefonda çığlık attı ve babamın sesi şüpheli bir şekilde ağlamaklı birine benziyordu.

Onları görmek için *sabırsızlanıyordum*.

Ancak yürüyen merdivenden indiğimizde ve onlar bagaj teslim karuselinin yanında durduklarında, tüm duygularıma yenik düştüm. Gözlerimi ne kadar hızlı kırparsam kırpayım, gözyaşlarımı tutamadım. Burada olmak ve onları görmek farklı hissettiriyordu.

Çok uzun bir süre uzak kaldıktan sonra eve dönüyordum.

Kendimi tutmaya çalıştım ama yürüyen merdivenden indiğimde babam koşarak yanıma gelip beni kucakladığında bitmiştim. Onun kokusu, gömleğindeki çamaşır deterjanı, kuru cildi için kullandığı losyon ve deli gibi güçlü olmasına rağmen hala güzel koktuğunu düşündüğü seksenli yıllardan kalma kolonyası, beni çocukluğumdaki her sevgi dolu kucaklaşmaya geri götürdü.

Helena gözlerinde yaşlarla bize gülümseyerek, "Zamanı gelmişti," dedi. "Seni küçük pislik."

Bu beni ağlarken bile güldürdü ve duygularımı kontrol altına almak için babamdan uzaklaştım. Herkesi tanıştırdım ve Lilith ile Clark (haklı olarak) annemle babama anında aşık olmuş görünüyorlardı.

Havaalanından ayrılırken Helena, "Eğer çok yorgunsanız ve sadece otelinize gitmek istiyorsanız sizi anlıyoruz," dedi. "Ama sizi akşam yemeği için evimizde ağırlamak isteriz. Ekim ayı için hava sıcak, bu yüzden ızgaraya atmak için biraz T-bone aldık."

"Bu sıcak mı?" Clark başını sallayarak güldü. Baştan aşağı bir Kaliforniya çocuğuydu ve sert bir kuzey rüzgârıyla birlikte kırk sekiz dereceye verdiği tepki, Antarktika'da çırılçıplak serbest bırakılan birine benziyordu.

"Sonbahar ızgara yapmak için en sevdiğim zamandır," dedi babam dikiz aynasından bize gülümseyerek. "Sana bir süveter ödünç verirdim Clark, ama sanırım bir bluz olacak."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Lilith, inek babamdan etkilenmiş görünüyordu. "Biftekli akşam yemeği, yani üstümdeki bluz değil."

Dördü eve dönerken durmadan sohbet ettiler ama ben kendimi pencereden dışarı bakmaktan alıkoyamadım. Her şeyi görmeye, neredeyse iki yıldır görmediğim her bir yere gözlerimi dikmeye aç hissediyordum. Otoyol bizi Charles Schwab Field'ın, şehir merkezinin silüetinin, Dinker's Hamburgers'ın, Joss'la Cuma geceleri krep yediğimiz Seksen Dördüncü Cadde'deki Denny's'in ve on yaşıma kadar roket sandığım Sapp Brothers cezve tabelasının yanından geçirirken sanki ilk kez arabaya biniyormuşum gibi gülümsüyordum.

Ve yaprakları... Renkleri ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Pamuk ağaçları parlak sarı, şeker akçaağaçları pembemsi-turuncunun o mükemmel tonundaydı ve meşeler şu anda tüm tonları, son yaprak dökülene kadar sürekli değişen bir şekilde yapıyorlardı.

Lanet olsun, geri dönmek güzel.

Eve geldiğimizde, yarın içeri girmek zorunda kalacağımı bildiğim halde yandaki eve bakmaktan kaçındım, çünkü her şey olup bitmeden önce rahatlamak ve babam ve Helena ile evde olmanın tadını çıkarmak istiyordum.

"Çantayı bana ver, tatlım," dedi babam ve ben solumda o, sağımda Helena ile merdivenleri çıkarken, her şeyi içime çekmek istedim.

Bu eve dönüşün ikincisi.

Bunu daha önce yapmadığım için pişmanım.

Clark babama güvertede ızgara yaparken eşlik etti, ben de Lilith ve Helena ile içeride kaldım ve zavallı Bay Fitzpervert'i kesinlikle istemediği bir ilgiye boğdum.

Helena ziyaretimiz için ona mavi ve sarı bir papyon aldı, bu da bana onun aslında ne kadar mükemmel bir üvey anne olduğunu hatırlattı ve yemekte babamla Lilith'in arasına oturduğumda, yüzümün tüm mutlu gülümsemelerden yorulduğunu fark ettim.

"Bu makarna salatası harika," dedi Clark, sanki biriyle yarışmış gibi lokmaları ardı ardına mideye indirirken. Çiğnerken, "Sanırım artık sana aşığım Helena," dedi.

"Aslında aşık olduğun kişi Bert Langenfarker," diye düzeltti, şarap kadehini kaldırarak. "Şarküteride mezeleri yapan adam o."

"Bekâr mı?" diye sordu, yemek solumasına ara bile vermeden.

Helena sırtarak, "Değil," diye cevap verdi. "Ama karısının Facebook profilinde 'işler karışık' yazdığını duydum, yani bir şans var."

Lilith gül bardağını bitirmeden önce, "Olay örgüsü değişti," dedi.

Clark başını sallayarak, "Kesinlikle evet," dedi, bir yandan da ağzındaki kocaman lokmayı çiğniyordu. "Her gece bu kıvrımlı güzelliği yutmak anlamına gelecekse karmaşıklığı kabul ederim."

Helena ve Clark bir elmanın iki yarısı gibiydiler, tıpkı bizi sürekli güldüren bir komedi ekibi gibiydiler. Lilith çoraplı ayaklarıyla evimde takılmaktan son derece memnun görünüyordu ve mükemmel bir gece geçirdiğimizi hissettirdi.

Bu yüzden Clark ve Lilith'in otele dönme vakti geldiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım. Görünüşe göre adam yüzmek istiyordu ve kadının da koşu bandında biraz zaman geçirmesi gerekiyordu, bu yüzden vedalaştılar ve ertesi sabah dokuzda buluşmaya karar verdik.

"Onları seviyorum," dedi Helena, Lilith ve Clark'ın arkasından kapıyı kapatırken. "Dışarıda etrafınızda iyi insanların olması beni çok mutlu ediyor."

"Değil mi?" Fitz'i kucaklamak için eğilerek söyledim. Mutsuzmuş gibi bir *miyav* sesi çıkardı ama beni beklediğini biliyordum. "Onlar en iyisi."

Mutfağa girdik ve televizyon açıkken temizlik yaptık, bu yüzden yarı hızda ilerliyorduk, gerçekten de izlediğimiz *Monk*'un eski bölümüne dalmıştık

defalarca. Helena'nın dışarıdan yemek getirdiği ve üçümüzün orta adada yemeğimizin başında oturup akılsızca tekrarları izlediğimiz eski günlerdeki gibi hissettim ve tüm akşam bir şekilde evdeyken evimi özlememe neden oldu (çok mu saçma?).

Bu da *tabii ki* annemi görmek istememe neden oldu.

"Sanırım hızlı bir koşuya çıkacağım," dedim babam bulaşık makinesini çalıştırırken tezgahı silerken. "Hava kararıyor biliyorum ama biber spreyim yanımda ve rotayı ezbere biliyorum."

"Müziğin sesini kısın o zaman," dedi kaşlarını kaldırarak, "Böylece çevrenizin farkında olursunuz."

"Biliyorum," dedim, "yapacağım."

Ve ilk defa müziksiz koştum.

Genelde bundan nefret ederdim ama mahallemün seslerini kaçırmak istemedim. Onları ne kadar özlediğimi, hatta bir şey olduklarını bile fark etmemiştim ama kulaklarım banliyö enstrümanlarının kakofonisini içerken içim ısındı.

Rastgele bir yaprak üfleyici, sokağın aşağısındaki yaşlı adamın garajında oynanan *Perşembe Gecesi Futbol* maçı, görünmeyen bir arka bahçedeki büyük bir köpeğin havlaması; bu benim mucize yıllarımın müziğiydi, sayısız sıcak gecede beni uyutan rahatlatıcı beyaz gürültü.

Ve annemin mezar taşına vardığımda, parlak sarı anneler sonbaharın tüm ihtişamıyla karşımdaydı (evet, karanlıkta onları kontrol etmek için telefonumun ışığını kullandım), nasıl bu kadar uzun süre uzak kaldığımı merak ettim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Çünkü bu elleri ilk gördüğümde onları tutamayacağımı hayal bile edemezdim."

-Kesinlikle, *Belki*

Wes

Keşke hayaletlere inansaydım.

Orada, Gizli Alan'da kalan tek sandalyeye oturdum ve babamın varlığını hissetmeyi diledim. Bu, karanlıkta ateşin başında son kez bulunacağım, o evin içini göreceğim son geceydi ve eğer bir filmde olsaydım, onun eski çelik burunlu botlarını bulacağımı ve bir şekilde benimle gurur duyduğunu bileceğimi biliyordum.

Yaptığım şey için beni affettiğini.

Ama hayır, vedalaşırken sadece ben ve sessizlik vardı.

Çalıların yanındaki kazılmış toprağa bakarken Gizli Alan'ın devedikenleri ve süt otları tarafından ele geçirildiğini düşündüm ve görünüşe göre köstebekler de vardı. Ayakkabımla toprağı tekrar bastırırken eski hayatım için bir tür iç karartıcı benzetme gibi hissettim.

Ama ateşe birkaç çubuk daha atarken bunu fazla düşünmemeyi tercih ettim. Geceyi evde geçirme planım çocukçaydı ama karşı koyamadım.

Başka biri yaşamadan önce çocukluk odamda son bir kez uyumak isteyen duygusal bir aptaldım. Noah o tür bir arkadaş olduğu için gelmeyi teklif etti ama ben yalnız kalmayı tercih ettim. Sarah olsaydı evet derdim çünkü o da

Teal Sokağı hayatının bir parçasıydı, ama başkası olsa davetsiz misafir gibi hissedirdi.

Ve annemin hiç ilgisi yoktu.

Babamı oturma odasında bulmak her ikisi için de evi mahvetmişti.

Spotify'ı açtım ve babamın seveceği bir şeyler aradım,

Ama beni ağlatacak kadar duygusal bir şey değildi. Zaten sınırdaydım.

Bingo. Foo Fighters, adamın suçlu zevki. "The Deepest Blues Are Black"e tıkladım ve havanın ne zaman bu kadar soğuduğunu merak ettim. Sadece birkaç hafta önce ayrılmıştım ama bu esinti sonbaharın soğuğuyla doluydu.

Ki bu uygun görünüyordu.

Bir ömürlük anılara veda etmek, kemik dondurucu soğukla sarmalanması gereken bir etkinlikti, değil mi? Bir saat önce evimin anahtarını babama bıraktığımda parmaklarım donuyordu. Yeni ev sahipleri evin anahtarını değiştiriyorlardı, bu yüzden yarın içeri girebilmeleri için sadece bir kopyaya ihtiyaçları vardı ve yedi ya da sekiz yaşımdan beri sahip olduğum anahtarı öylece fırlatıp atmak bana yanlış geldi, ben de Stu'ya verdim.

Anahtarlık onu mutlu ederdi diye düşündüm.

Bilirsin, ölü bir adamın olabileceği kadar mutlu.

Mezarını ziyaret ettiğimde hissettiklerim çok anlamsızdı. Liz'in bir zamanlar annesinin mezarına yaptığı günlük ziyaretleri anlatışının tam tersi gibi olsa da, bir şekilde rahatlatıcı bir alışkanlık haline gelmişti.

Liz annesini ziyarete gittiğinde mezar taşının yanına oturur ve annesiyle en yakın arkadaşıyla konuşur gibi konuşurdu. Ona hayatında neler olup bittiğini anlatırdı ve Liz'in bunun, annesi ölmüş olsa da hala onun dünyasına dahil olduğunu hissettirdiğini söylediğini hatırlıyorum.

Mezarlığa yaptığım ziyaretler biraz farklıydı.

STUART HAROLD BENNETT'in mezar taşının yanındaki çimenlere oturup boşluğa baktım, bir şeyler düşündüm ve bir şekilde Stu'nun hayaletinin düşüncelerimi delebileceğini varsaydım. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama oradan ayrıldığımda kendimi her zaman biraz daha iyi hissettiğimi de biliyordum.

Başlangıçta, büyük kalp krizi dünyamızı sarstıktan hemen sonra orada panik içinde saatler geçirmiştım, umutsuzca mezardan rehberlik arıyordum çünkü mezar taşı dönebileceğim tek yerdi. İpoteği ödeyecek kadar parayı nasıl kazanacağımı, annem eve gelmediğinde ne yapmam gerektiğini ya da arabamı paramızın yetmediği bir tamirciye götürmek zorunda kalmamak için yeni bir marş motorunu nasıl takacağımı söyleyecek başka kimse yoktu, ben de her şeyi Stu'nun ayaklarına bıraktım.

Bazen, bu akşam olduğu gibi, telefonumda bir Cubs maçı buldum ve hoparlörü açtım. Ölmüş akrabalarımızın bizimle takılması gibi romantik bir fikre inanmak zorunda değildim ama bir şeyler olduğunu da biliyordum.

babama daha yakın hissetmemi sağlayan bir oyun dinlemekle ilgili.

Ama ne zaman kendimi daha yakın hissetmeme, tüm anıların içeri akmasına izin versem, kafamın içindeki ses her zaman kaçıp saklanmak istememe neden olan hatırlatmayı fısıldadı.

Sen sorumlusun.

Çünkü öyleydim. Bu sadece bir gerçektir.

Başımı arkaya yasladım ve o telefon konuşmasını dün gibi hatırladım. *İlk* yılımdaki gösteri maçından iki gün önceydi ve ona "Bence gelmemelisin" demiştim.

"Kendine sakla Wesley," dedi umursamaz bir tavırla. "Annen ve ben birkaç saat içinde yola çıkıyoruz. Arabanın benzini ve her şeyi hazır."

Derin bir nefes aldığımı ve kendimi zorlayarak kelimelerin arasından geçtiğimi hatırlıyorum. Kendini kaybettiğini duymak istemiyordum ama ruh sağlığım için buna ihtiyacım vardı. "Lütfen gelme" demiştim. Bu sadece bir gösteri maçı baba, sayılmayacak bir maç için para harcamanı istemiyorum."

"Sayılmayan bir oyun mu?" diye geri döndü, sesi tedirgin geliyordu. "Şu anda sesin kime benziyor biliyor musun? Gösteri maçında işi batıracak bir atıcı gibi. Bu maç *çok* önemli çünkü üniversitede ilk kez sahaya çıkıyorsun."

O sırada o kadar stresliydim ki, herkesi hayal kırıklığına uğratacağım için o kadar gergindim ki, kendimi kaybettim.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Daha oraya bile varmamıştı ve zaten aklımın almadığı bir oyun için beni daha da strese sokuyordu. "Sadece bunun için yirmi saat araba kullanmanıza gerek olmadığını söylüyorum."

"Yolculuğa çıkmazsam, evlat," diye ısrar etti. "Senin hazır olduğundan kim emin olacak? Koçların değil. Sana beyzbol topu atmak yerine yoga yaptırıyor ve lanet olası günlüklere yazdırıyorlar."

"Baba-"

"Ve sen değil. Hayır, sen odaklanmak yerine kızıl saçlıyla oynaşacaksın-"

"Gelmeni istemiyorum," diye ağzımdan kaçırđım, ona *hiç* bağırmanın olmama rağmen telefonda bağıırıyordum. "Tamam mı? Bu maç yüzünden zaten stresliyim, bu yüzden ihtiyacım olan son şey senin kafamın içinde olman. Sadece bu sefer evde kal. *Lütfen.*"

"Dinle evlat, şu psikolojik saçmalığı bir kenara bırakıp

korkak olmak. Sence-"

"Sadece uzak dur, tamam mı baba?"

Ensemi ovuşturdum ve ateşe baktım, tartışmayı sanki yeni olmuş gibi duyabiliyordum. "Sen benim için beyzbolun en kötü yanısın ve tribünlerde yüzünü görmekten korkuyorum, bunu mu söylememi istiyorsun?" diye bağırdığımda tıpkı onun gibi konuşmuştum. Çünkü gerçek bu. Seni orada istemiyorum."

Bunu söyledikten sonra ortalık sessizleşti ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Onunla bu şekilde konuştuğum için bana kızacaktı.

Ama yapmadı.

Hiçbir şey söylemedi. Arka planda televizyonun sesini duyabiliyordum, yani hâlâ orada olduğunu biliyordum ama tek kelime etmedi.

Ve sonra arama kesildi.

"Siktir et bunu." Ayağa kalktım ve ateşe su döktüm, soğuk esintide alnımda boncuk boncuk ter birikirken içim kıpır kıpırdı.

Artık içmiyordum, gerçekten, ama bu gece acil bir durumdu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Ben bir istisnayım....."

"Sen *benim* istisnamsın."

-O Sadece Senden Hoşlanmıyor

Liz

"Söz veriyorum, bu sefer daha erken döneceğim."

Annelerin yanına oturup gözyaşlarımı sildim. Durmak bilmeyen gözyaşlarımı.

Bu kadar uzun süre uzak kalmayı hiç istememiştim.

İlk yılımda Noel için eve geldikten ve Wes'le ilgili korkunç şeyler olduktan sonra, birkaç ay sonra oda arkadaşım ile bahar tatiline gitme şansına atlamıştım. Wes'i görme düşüncesi dayanılmazdı ve neyse ki ailem bu geziyi sorun etmemişti.

Sonra yaz kurslarına gitmeye karar verdim.

Sonra geçen yıl Colorado'da bir VRBO buldum ve ailemle birlikte Noel tatilini orada geçirdik.

Sonra Leo ve Campbell ile bahar tatiline gitmeme izin vermeleri için onlara yalvardım.

Durulayın ve yaz kurslarıyla tekrarlayın.

Amacım hiçbir zaman sonsuza kadar uzak kalmak olmamıştı, ancak eve dönme düşüncesinden duyduğum endişe, her seferinde umutsuzca herhangi bir kaçınma yöntemine sarılmama neden oldu.

Annemin mezarını ziyaret edememeyi şaşırtıcı bir şekilde kabullenmiştim. Görünüşe göre büyümüştüm, çünkü artık annemle (hemen hemen her gün) mezar taşına yakın olmadan konuşabiliyordum.

Bu yüzden, bugün soğuk mermere kazınmış isminin harflerine dokunduğum anda kendimi kaybetmiş olmamın bir anlamı yoktu.

Berbat durumdaydım.

Yerde, bir yaprak yığınının üstünde oturmuş, iki yıl önce üniversiteye gittiğimden beri başıma gelen her küçük şeyi anneme anlatırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Çoğunlukla iyi şeylerdi, hayatımdaki güzel şeylerin mutlu muhasebesiydi, ama bunları ona anlatmak onu o kadar çok özlememe neden oluyordu ki acı veriyordu.

Neyim var benim?

Bunun da ötesinde, onu tekrar terk etme düşüncesi ilk seferinde olduğu kadar berbat hissettiriyordu.

Belki de bunu asla atlatamayacaktım. Asla geçemeyecektim.

Ayağa kalktım ve tozluklarımı sildim. Hava iyice kararmıştı ve eve gitmem gerekiyordu. Yıllar boyunca pek çok kez koştuğum ve sanki bir ömür önceymiş gibi gelen yola doğru yürüdüm. Her gün mezarlığa koşarak giden o kız kimdi? Hatırlayamıyordum.

İronik bir şekilde, buraya en son geldiğimde annemin mezarını bile ziyaret etmemiştim.

Bay Bennett'in cenazesi içindi. Ne korkunç bir gün.

Nebraska'ya göre hava soğuk değildi ama bütün gün şiddetli yağmur yağmıştı.

Büyük cenaze arabasında Wes'in yanındaydım, elini tutuyordum, annesi kontrolsüz bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve kız kardeşi bütün gün boşluğa bakan kayıp küçük bir kuş gibi bakarken. Ailenin reisi gibi davranırken, annesini derme çatma tentenin altındaki yerine götürürken, papazın sorularını yanıtlarken, babasının tabutunun toprağa indirilişini izlerken, *hiç de Wes'e benzemeyen* bir metanet içindeydi.

"Hayır," diye mırıldandım nefesimin altında, sonbahar esintisi hızlanıp saçlarımı yüzümün önüne savururken daha hızlı yürüyordum. Yapmam gereken son şey Wes'i ya da o günün ne kadar berbat geçtiğini düşünmekti, bu yüzden Bay Bennett'in mezarına doğru yürümem hiç mantıklı değildi.

Ama görmem gerekiyordu.

Mantıksızdı ama oradayken onu ziyaret etme, en azından bir merhaba deme ihtiyacı hissettim. Mezarlıklar söz konusu olduğunda deli olduğumu biliyordum, ama zamanın yüzde yetmiş beşinde biraz pislik olsa bile kimsenin onu ziyaret etmemesi düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Doğruca altında bulunduğu pamuk ağacına gittim, bahçedeki en büyük ağacı.

mezarlık ve benim en sevdiğim. Yaprakları muhtemelen parlak sarıya dönmüştü ama karanlıkta bunu söylemek imkânsızdı. En alt dalının altına eğildim ve zar zor görebildiğim mezar taşının önünde diz çöktüm.

STUART HAROLD BENNETT

Wesley Harold Bennett ismi kulağıma fısıldandığında çenemi ceketin yakasına gömdüm ve daha ne olduğunu anlayamadan beyzbol topalarını gördüm.

Telefonumu tekrar çıkardım ve el fenerini açtım, çünkü belki de bir şeyler görüyordum.

Sadece . . . *hayır*; onlar beyzbol topuydu.

Mezar taşının dibinde en az on beş beyzbol topu vardı, her biri çamura ve toprağa yeterince gömülmüştü, böylece yerlerinde durabiliyorlardı. İçlerinden birinin üzerine parmağımı koydum, Wes'in bırakıp bırakmadığını merak ederken, onun bırakmış olması gerektiğini de biliyordum.

Mermerin üstündeki birkaç yaprağın tozunu almak için eğildiğimde yerde bir anahtarlık gördüm, metal el fenerinin ışığında parlıyordu. Elime aldım, üzerinde birkaç anahtar olan bir Bruins beyzbol anahtarlığıydı.

Wes'in anahtarları olmalı, değil mi?

Onları aldım ve cebime koydum; muhtemelen onları bulmaya çalışırken çıldırmıştır, özellikle de kapanış yarırken. Eve döner dönmez bunları ona nasıl ulaştıracağımı bulacaktım. Ona mesaj atabilirdim ama belki de onun yerine Clark'a verirdim.

Babasının mezarı başında diz çökmüş olsam bile şu anda Wes'i düşünmek istemiyordum.

Beyzbol toplarına baktım, daha fazla gözyaşı dökerek *-bugün benim neyim var böyle-* "Merhaba Bay Bennett. Sizi görmeye hiç gelmediğim için üzgünüm."

Wes'inki gibi yakışıklı ama onun kadar nazık olmayan yüzünü hayal ettim ve saçmalamaya başladım.

Wes'in gösteri maçında ne kadar iyi atış yaptığı hakkında.

Yaşasaydı duymak isteyeceği şeylerdi, bu yüzden tercihlerinin değişmediğini varsaydım. Ona oğlunun ne kadar sert attığını ve kimsenin ona vurmadığını anlattım.

Hatta Bay Bennett'in en sevdiği deyim olan "gaz verdiğini" bile söyledim.

Mezarlıkta hayaletlerle konuşmayı bitirdiğimde donup kalmıştım.

Eve koştum, uzun, sıcak bir duş aldım ve babam ve Helena ile bir saat takıldıktan sonra nihayet yatağa gittim.

Ama uyumadan önce Wes'e anahtarlarından bahsetmem gerekiyordu.

Sanırım anahtarlarını buldum.

Hayır. Babasının mezarını ziyaret ettiğimi bilmesini istemediğim için geri adım attım. Yazdım: *Anahtarların mezarlıkta yerdeydi.*

Gaaah-yine geri adım attım. Neden bunu fazla düşünüyordum ki? Sadece ona anahtarlarını bulduğumu söylemem gerekiyordu, önemli bir şey değildi.

Mesaj attım: **Bazı anahtarlar buldum.**

senin olabilir. Posta kutuna bırakırım.

Gönder

.

Sonund

a.

Koşudan döndüğümünden beri rastgele pencereden dışarı bakıyordum.

-Evet, *arabası hâlâ orada ama* evinin içinde hiç ışık yanmıyordu. Boş ve uykuda görünüyordu, belki de arabasını orada bırakmıştı.

Telefonum elimde çalmaya başladı ve beni korkuttu.

Tanrım.

Aşağı baktım ve Wes beni çağırıyordu.

Neden?

Derin bir nefes aldım, sonra telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Anahtarlar?" Wes'in sesi garip geliyordu, sanki telefona çok yakınmış gibiydi. "Ne anahtarı?"

"Bruins beyzbol anahtarlığının üzerinde birkaç anahtar var," dedim, ses tonundan biraz kafam karışmıştı. "Sadece senin olduğunu düşünmüştüm."

"Onları sana babam mı verdi?" diye sordu, sesi çılgınca şaşkıındı. "Onları nasıl aldın?"

Babası mı? "Ne? Hayır, onları yerde buldum."

"Yer," dedi kelimeleri uzatarak. "Toprak nerede? Mezarlığa mı? Geri mi döndün?"

Sadece kulağa biraz 'shemetery' gibi geliyordu. "Evet. Sarhoş musun?"

"Birazcık," diye cevap verdi, kelimeleri her zamanki yüksek tempolu iğneleme hızından daha yavaştı. "Ama bu şu gerçeği değiştirmiyor, mesela babamın mezarını ziyaret ettin mi? Yoksa o sik kafalı sincaplardan biri anahtarları alıp kaçtı mı? Her zaman bıraktığım eşyaları alırlardı, küçük sik kafalılar."

Kesinlikle sarhoş.

"Mezarının yanından geçiyordum," diye yalan söyledim, onun sarhoşluğu karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ve onları orada yatarken gördüm."

"Anahtarları ona bıraktım çünkü burası onun eviydi, anlıyor musun?" dedi mırıldanarak. "Anahtarlar onda olmalı."

Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü tüm bu olanları sindirmekte zorlanıyordum. "Michael orada seninle mi?"

"Yanımda kimse yok," dedi dikkati dağılmış bir sesle. "Bennett'lerin evindeki son gece için kimseyi çağıramazdım, şaka mı yapıyorsun? Bundan nefret ederdi."

Babası mı?

"Belki de yalnız kalmamalısın Wes," dedim pencereden dışarı bakarken ama evinden sadece karanlığı görürken. Neden yalnızdı? Neden yalnız ve *sarhoşt*? Karanlıkta yerde tek başına, elinde bir şişe içkiyle mi oturuyordu? Nedeninden emin değildim ama birilerini aramam gerektiğini hissettim. Boş bir evde sarhoş ve tek başına olması tehlikeli görünüyordu.

"Birini arayabilir misin?" diye sorduğumda boğazım düğümlendi.

"Hayır, çünkü şimdi uyuyacağım, Lib," dedi ve bilinçaltında eski lakabımı kullanması boğaz gerginliğini daha da kötüleştirdi. "Çok yorgunum."

Çok yorgunum. Bu ifadede endişe verici bir şey vardı ve acaba Sarah'nın numarasını bulmaya çalışmalı mıyım diye düşündüm.

"Tamam," dedim ne diyeceğimi bilemeden. Acı çekiyor olması gerektiğini biliyordum ama artık ona yardım edecek kişi ben değildim, değil mi? Yutkundum ve "İyi geceler Wes" dedim.

"İyi gecelerimizi özledim," diye mırıldandı kendi kendine, öyle görünüyordu ve sonra telefon kapandı.

Elimde telefonla oturduğum yerde donup kalmıştım, ne yapacağımı bilemiyordum. Onu sarhoş ve boş bir evde tek başına hayal ederken midem ağrıyordu ama artık endişelenmem gereken biri değildi. O sadece eski komşumdu, birkaç ay çıktığım bir adamdı ve hayatlarımız devam ediyordu, değil mi?

Üzgün olması beni ilgilendirmezdi.

Ama ışığı söndürüp yatağa girdiğimde onu düşünmeden edemiyordum. Cenazede gözyaşlarıyla dolu kara gözlerini hayal edip duruyordum.

Ve "*Onları sana babam mı verdi?*" derkenki bulanık sesi.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, Wes uyanıkken *de* uyurken de aklımdaydı. Sonra endişelerim alkole ve onun yalnızlığına kaydı. Ne kadar içmişti? Ya doğrudan bir şişeden içiyorsa?

Bütün gece mi?

Saat 2:15'te telefonuma uzandım. Mesaj attım: **iyi misin?** Yirmi dakika sonra hâlâ cevap vermemişti. "Lanet olsun."

Başka seçeneğim olmadığını fark ederek doğruldum ve lambamı yaktım.

Sadece kapıyı çal, hayatta olduğundan emin ol ve veda et.

Evinin ön kapısını çaldım, gergindim çünkü gecenin bir yarısıydı ve dışarıda sinsice dolaşıyordum. *Bu çok aptalca.* İçeride hâlâ ışıklar yanmıyordu. Sıfır. Her pencerede siyah boşluk vardı. Tek bir ışık bile görünmüyordu ama Wes'in arabası hala garaj yolundaydı. Bir yanıma eve koşmak istiyordum ama onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

Arkama, sokağa doğru baktım ama soğuk sonbahar esintisi ve rüzgârda savrulan kuru yaprakların çıkardığı sesler dışında ortalık sessizdi. Çok ürkütücüydü.

Kapıyı tekrar
çaldım.

Ve sonra duydum.

Foo Fighters. Evinin içinden geliyor.

*Maviler
derinleştikçe siyahı
daha çok
görüyorum*

Yüksek sesle.

"Wes?" Biraz sinirli bir şekilde kapıyı daha sert çaldım. İçeride olup olmadığından bile emin değildim ama gecenin dışarıda karanlıkta tek başıma durma kısmını bitirmek istiyordum. Özellikle de babam ve Helena mışıl mışıl uyurken. Ortadan kaybolursam, sabaha kadar kimse evden çıktığımı bile anlamayacaktı.

Bir on saniye daha geçtikten sonra, siktir et dedim. Ev anahtarı olduğu belli olan anahtarı kilide soktum, kapı kolunu çevirdim ve kapıyı ittim. "Wes? Ben Liz."

İçeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Ön kapıyı sessizce kapattım ve ne halt ettiğimi merak ettim.

Müzik sesi oturma odasından geliyor gibiydi, bu yüzden giriş yolundan ana kata çıkan beş basamağı çıktım. Yavaşça yürüdüm, çünkü içerisi inanılmaz derecede karanlıktı. Birden bu aklıma gelen en kötü fikir gibi göründü. "Wes?"

Soluma baktım ve görmek biraz daha kolaydı. Ön perdeler ardına kadar açıktı, bu yüzden parlak ay ve sokak lambaları bomboş oturma odasını aydınlatıyordu. Bennett'lerin eski evinden geriye ne bir resim, ne bir mobilya parçası, ne de tanıdık tek bir eşya kalmıştı.

Foo Fighters çalan Bluetooth hoparlörün üzerindeki küçük kırmızı ışığın parıltısını görebiliyordum ama odada kimse yoktu.

Lanet olsun. Duvardaki düğmeye bastım ve şöminenin üzerindeki gömme ışık yanarak odanın boşluğunu doğruladı.

Koridorda yatak odalarına doğru yürümeye başladım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama çok aptalca görünüyordu.

"Wes?" Onu korkutmak istemediğim için sessizce söyledim.

Onun odasının ve Sarah'nın odasının önünden geçtim, ikisi de karanlık ve sessizdi. Sonra koridorun sonundaki ebeveynlerinin odasından gelen bir ses duydum,

Sanki biri konuşuyormuş gibi.

Tanrı'ya şükür. Onu kendi kusmuğundan oluşan bir su birikintisinde baygın halde hayal etmişim. "Hayır," diye mırıldandığını duydum ama sonra garip bir ses çıkardı.

Bir inilti gibi. Bir inilti gibi.

Aman Tanrım, yanında biri mi var?

Koridorun ışığını açtım, yatak odasına yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Wes?" Fısıldadım ve yatak odasının kapısına ulaştığımda onu boş odanın zemininde gömleksiz yatarken görebildim. Başının altında bir kazak vardı ve yüzü diğer tarafa dönüktü ama uykusunda tedirgindi.

Çırpınıyordu, kafası hareket ederken kulağa *çok* hoş gelen bir ses çıkarıyordu. Hıçkırık gibi.

Aman Tanrım, ağlıyor mu? Uykusunda mı?

"Wes," dedim biraz daha yüksek sesle, onu uyandırmak ama korkutmamak istiyordum. "Bana yardım et," diye mırıldandı, uykudaki sesine panik karışmıştı. "Yardım et. bir şey!"

"Uyan Wes," dedim, yanına diz çöküp koluna dokunduğumda paniğe kapıldığımı hissettim. Onu korkutmak istemiyordum ama uyanması gerekiyordu. *"Wes."*

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm," diye mırıldandı ve onun için kalbim kırıldı.

Sesim çatladı.

"Wes!" Yanaklarına hafifçe vurdum, onu kâbustan uyandırma çaresizliği beni pençelerken kalbim boğazıma düğümlendi. Bilinçaltında neler olup bittiğini bilmiyordum ama bundan kaçması gerektiğini biliyordum. "Uyan!"

Birdenbire, suyun altında tutulduktan sonra yeni çıkmış biri gibi büyük bir nefes çekti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Yardım edin," diye soludu, doğrulup başını çevirerek koridora baktı. "Kalp masajı yapmalıyız."

"Wes," dedim, ellerimi omuzlarına koydum, o uyanırken onu sakinleştirmeye çalıştım, yüzünde görebildiğim ham ıstırap için göğsümde yanan empati. "Sorun yok. Rüya görüyordun."

"Hayır, yine de," dedi, sesi panik içindeydi, gözleri karanlıkta yaşlarla parlıyordu. "Sandalyesinin yanında ve bize ihtiyacı var-"

"Bu bir rüyaydı," diye araya girdim, onu hangi korkunç yerdeyse *oradan* kurtarmayı çok istiyordum. "Wes. Shhhh, sorun yok."

"Sorun değil; benim hatam." Göğsü inip kalkıyordu, sanki çok fazla nefes alıyordu ve nefesini tutamıyordu. Ellerimi silkti ve ayağa kalktı. "Gidip babama yardım etmeliyim."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, diye düşündüm, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. *Gerçeği, babasının öldüğünü haykırmalı mıydım?* Bu pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu ama bu durumdan kurtulması gerekiyordu, değil mi?

Burada ne yapmam gerekiyor?

"Baban öldü," dedim neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar kısık bir sesle. Ona baktım, biraz korkmuştum ama ne olduğundan bile emin değildim ve "Wes. O öldü."

"Hayır," dedi, koridordan gelen ışık yanaklarındaki gözyaşlarını gösterirken başını sallayarak. Dönüp oturma odasına doğru sendeleyerek ilerledi ve "Onu iyileştirmeliyim" dedi.

"Wes!" *Tanrım, ne kadar sarhoştun?*

Ve umutsuzca bunun sarhoşluk olmasını istedim, çünkü eğer öyle değilse, bu acı neydi? Annem için her gün yas tutuyordum ama bu çok farklıydı. Ayağa kalktım ve peşinden gittim, oturma odasına vardığımda köşede babasının koltuğunun olduğu yere bakıyordu.

Foo Fighters duvarlara karşı çığlık atarken boşluğa bakıyordum.

En derin maviler siyahtır

Dizlerinin üzerine çöktüğünde gözyaşlarımı tutamadım, sanki o anın gerçekliği ayakta dururken kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

"Wes." Yanına diz çöktüm ve elimi sırtına koydum, umutsuzca yardım etmenin bir yolunu bulmaya, bu acı her neyse bir şekilde azaltmaya ihtiyaç duyuyordum. Bu sarhoşluktan kaynaklanan bir sersemlik olsa bile, onu ya da hiç kimseyi bu kadar acı çekerken görmemiştim.

Kaybolmuş, gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana baktı ve başını salladı. "Bunu düzeltemem."

"Biliyorum." Terli alnındaki saçları geriye doğru ittim ve gözyaşlarımın arasından onu görmekte zorlandım. "Ama sorun değil."

"Bu iyi değil," dedi ve kararsız sesindeki ıstırabı *hissettim*. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum ama bunun gerçekte çok az ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. "Bu benim hatam."

"Sakin ol," dedim sessizce, çünkü göğsü çok hızlı inip kalkıyordu, sanki nefesini tutamıyordu.

"Hayır, a n l a m ı y o r s u n ," dedi başını sallayarak ve evet, anlamıyordu. *Kesinlikle* çok zor nefes alıyorum.

Kendi panik ataklarıyla uğraşmış biri olarak, tanıdık bir şey olduğunu fark ettim.

"Wes Bennett, bana bak. *Şimdi*."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Plan yapmamayı öneriyorum. Bu işe bir şans verelim ve nasıl olacaksa olsun. Ne diyorsun, benimle plan yapmamak mı istiyorsun?"

-Artık Yıl

Wes

Tekrar nefes alamadım. Kalbim hızla çarpıyor ve her şey bana çılgılık çılgılığa geri dönerken nefesim çok hızlı geliyordu. Bu kabuslardan sonra bazen oluyordu ama ilk kez başka birinin önünde oluyordu.

Harika.

"Wes." Liz yaklaşırken birdenbire görebildiğim tek şey onun yüzüydü. "Gözlerini benden ayırma."

Başımı salladım ve nefesimi toplamaya çalıştım.

Ellerini göğsüme koyarak, "Burnundan derin nefes al," dedi. "Haydi."

Gözleri tüm dünyam oldu. Nefes aldım, parmak uçlarını tenimde hissettim ve başını salladı. "Güzel. Şimdi beni dinle."

Ellerini çeneme götürdü, yanaklarımı kavradı ve yüzümü kendine yaklaştırdı. Hava karanlıktı ama yüksek sesle ve yavaşça konuşurken gözyaşlarının parıltısını gördüm. "Bu senin hatan değildi."

Ona inanmak için çaresizce gözlerinin içine baktım. Sözlerinin gerçekliği manipüle etmesine ve her şeyi unutturmasına izin vermeyi çok istiyordum.

Parmakları tenimde esnedi, dikkatimi çekmek istercesine sıktı. "Bunu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum ama bu doğru değil."

"Ama ben-" dedim.

"Wes." Alnını benimkinin üzerine koydu, nazik parmakları tenimi ısıtırken sesi yatıştırıcıydı. Sesi tatlı ve nefesliydi, bir melatonin

Bulut, "Bu her neyse kendini affetmelisin, tamam mı?" diye ısrar etti.

Gözlerimi kapattığımda biraz sersemlemiş hissettim. Kendimi asla affetmeyecektim.

Gözlerimi açtım ve Liz'in yüzündeki ellerinin, alının benimkine değmesinin keyfini çıkararak oyalandım. Tam orada, benimle birlikteydi, benim Libby'm.

Ellerimi kaldırdım ve saçlarını geriye doğru ittim, on parmağımı her zaman frezya gibi kokan yumuşak, kalın buklelerin içine kaydırardım. Nemli gözlerle beni izliyordu, dudakları tatlı ve yumuşaktı ve özlemimin büyüklüğü solar pleksusa bir yumruk gibiydi.

"Lib," diye fısıldadım, başımı eğdim ve bir gözyaşını öperek uzaklaştırdım. Ellerimle başını eğip diğer yanağındaki gözyaşına uzanırken, uzun ve tırtıklı nefes alışını hissedebiliyordum.

Ellerimi aşağıya doğru kaydırırken titriyordum, böylece avuçlarım onun sıcak boğazındaydı, parmaklarım saçlarının arkasına gömülmüştü. Kımıldamadı, konuşmadı; ağır çekim bir bataklığın içindeydik ve bildiğim tek şey öpüşmek üzere olduğumuzdu. Liz'in gözleri ağzıma doğru kaydı ve ben artık onunla savaşmayı bıraktım.

İhtiyaç, dans eden bir alevın üzerindeki cızırdayan yağ gibi alevlendi.

Ağzımı onunkine doğru indirdiğimde parmak uçları çenemde sıkılaştı. Ama tam dudaklarımız birbirine değdiğinde hatırladım.

Bir erkek arkadaşı vardı.

Neden bir erkek arkadaşı olmak zorunda?

Bunu görmezden gelmeyi, aklımdan çıkarmayı ve ihtiyacım olan tek şeye doğru kaymayı o kadar çok istiyordum ki. Ağzım ve Liz Buxbaum dışında herkesin ve her şeyin var olduğunu unutmak istiyordum.

Özellikle de o yeşil gözler kapandığında.

İç çekişinin yumuşaklığını ve ağzının ikramını hissettiğimde vücudumdaki her molekül vızıldadı, her hücre canlandı.

Tüm varlığım kükreyerek dikkat kesildi ve çok kötü bir şekilde istedim. Yüce *Tanrım*, bu kadar çok istemek acı *veriyordu*.

Kendimi bir pislik gibi davranmamaya zorlarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Teşekkür ederim Lib," diye fısıldadım dudaklarına, bencilce dişlerimi alt dudağının üzerinde bir anlığına gezdirdikten sonra geri çektim. Onu öpemezdim, şimdi değil, ama bir ısırık için çok açtım, bir örnek çalamazdım.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bakışlarındaki beklenti işkence gibiydi, o kadar ki bir pislik olmamak için yeterince güçlü olacaksam bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

1-2-3

Dudaklarına zar zor bir öpücük kondurdum, öpücükten çok bir nefes gibi yumuşak bir fırça ve boğazımdaki gerginliği geri getirmesi ve göğsümdeki bir şeyi yakacak kadar sert bir şekilde sıkıştırması hiç mantıklı değildi.

Öpücük bile değildi.

"Elbette," diye fısıldadı, bana bakarken alnında küçük bir kırısklık vardı ve *lanet olsun* ki alt dudağının dolgunluğunu hâlâ dişlerimin arasında hissedebiliyordum. Onu özlemek normal bir şeydi, artık her zamanki alışkanlığımdı ama saçlarını yüzünden uzaklaştırıp gözlerine bakarken hissettiklerim onu özlemek gibiydi, ama n'inci dereceden.

"Seni hak etmiyorum, benim için yaptıklarını," dedim parmaklarım ipeksi buklelerinin arasından kayarak. "Her şeyden sonra."

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Evet, öyle yaptın," dedim ellerimin saçlarının arasından geçişini izleyerek.

"Seni kötü bir rüyadan uyandırdım," dedi neredeyse fısıltıyla, gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğilerek saçlarını ellerime uzattı. "Hepsi bu kadar."

"Lib," dedim. "Bundan çok daha fazlasıydı."

"Öyle miydi?" Gözlerini açtı ve midemde binlerce kelebek uçuşmaya başladı, çünkü bana bakış şekli Tanrım.

Tanrım, dünyada isteyebileceğim tek şeydi.

Ama bir anda kayboldu çünkü onun hatırladığını gördüm.

Günahlarımı hatırlamasını *izledim*.

Benden uzaklaştı ve dik oturdu, boğazını temizledi ve saçlarını kulaklarının arkasına topladı. "Um."

Yüzündeki tüm yumuşak kırılگانlık yerini çenesini kaldırmaya ve sert bir yutkunmaya bıraktı. Parmaklarımı büktüm, hâlâ saçlarının yumuşaklığının parmaklarıma dolandığını hissediyordum ve ben de daha dik oturdum. "Bu arada tüm bu kabus korkusu için özür dilerim."

"Özür dileme," dedi başını sallayarak ama bana bakmadan. "Kendimi içeri alan bendim."

Kafam o kadar karışmıştı ki, onun ne yaptığını bile fark edememiştim.

Varlığını. Gözlerim onu taradı ve sanki yatağından kalkmış gibi pembe pazen pijama pantolon giydiğini yeni fark ettim. "Evet, bunu neden yaptın? Yani, iyi ki yaptın çünkü beni korkunç bir kâbustan kurtardın ama bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "Şey," dedi, utanmış gibi omuz silkerek. "Sanırım alkol zehirlenmesine yenik düşmediğinden emin olmak istedim, çünkü yalnız içiyordun."

Yani benim zavallı olduğumu düşünüyor.

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Beni kendi kusmuğumda boğulurken **r e s m e t t i n**, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı, o da başını salladı.

Siktir, siktir, siktir. Ben zavallı, sarhoş bir eziğim. Mükemmel.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler." Dişlerimi sıktım, rezilliğime tanık olduğu için utandım. "Çok düşüncelisin."

"Elbette," dedi ayağa kalkarken. "Şimdi iyi olacak mısınız?"

"Bu kadar ayık olmam beni biraz hayal kırıklığına uğrattı," dedim, rahat görünmek için kendimi zorlayarak. "Ama evet."

"Tamam, o zaman ben gidiyorum," dedi başını sallayarak ve gözlerini benimkilerden uzak tutarak.

Ayağa kalkıp onu yolcu etmek için hamle yaptım ama elini kaldırıp "Gerek yok. Yarın görüşürüz." dedi.

Merdivenleri olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarak gidişini yerdeki yerimden izledim ve ön kapı arkasından kapandığında bunu içimde hissettim.

"Ne *oluyor* be?" Dedim, kelimeler boş oturma odasının duvarlarında yankılandı. Parfümünün hafif kokusu ve alt dudağını hâlâ dişlerimin arasında hissediyor olmam olmasaydı, bunun bir rüya olduğunu düşünebilirdim.

Ama *hayır*, bu bir rüya değildi.

Ayağa kalktım ve Buxbaum'ların evini mükemmel bir şekilde gören pencereye gittim. Orası karanlıktı, sanki herkes mışıl mışıl uyuyordu ama *onun* uyumadığını biliyordum.

Muhtemelen karanlık girişte ayakkabılarını çıkarıyor ve Fitz'i okşuyor, beni kontrol etmek için yaptığı düşüncesizce hareketi sorguluyordu.

Neredeyse öpüştüğümüzü mü düşünüyor acaba?

Öyle olmalı diye düşündüm, çünkü aramızdaki o *neredeyse* öpüşme, diğer insanlar arasındaki pek çok *tam* öpüşmeden çok daha fazlası gibi geldi.

Neredeyse hiç uyanık değildim ama komada da olabilirdim ve bunun bir önemi olmazdı. Liz'in ağzının benimkinin altında, bir nefes ötemde olduğunu ve sanki onu öpmemi *istermiş* gibi gözlerinin dudaklarımda olduğunu bilmek için bilincimin yerinde olmasına gerek yoktu.

İstemek. Ne saçma bir kelime.

Çünkü dudaklarını bir adak gibi bana doğru kaldırdığında hissettiğim istek, dört zavallı harften çok daha büyüktü. Yani, insanlar kahve ve yeni araba gibi şeyler isterler, değil mi? Ağzıma baktığında hissettiklerim için aynı kelime nasıl kullanılabilirdi?

Olamaz.

İngiliz dili henüz benim çılgın, çaresiz ihtiyaç seviyemi yakalayabilecek bir kelime yaratmamıştı.

Alt dudağını dişlerimin arasında hissetmek, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın ağzına yeni ızgara edilmiş bir biftek tutmak gibiydi. *Tamam, boktan* bir *benzetme*, ama yemin ederim ki parmaklarımdan her biri sıkıştı, vücudumdaki her kas titredi ve varlığımdaki her içgüdü şaha kalktı ve ziyafet çekmek istedi.

Tanrım, onunla her şeyi nasıl da istiyorum.

Ben pencereden dışarı bakarken Liz'in yatak odasının ışığı yandı ve onun yatağa girip yorganı çektiğini hayal ettim.

İyi geceler, Lib.

İçimi çektim, iyi bir insan olma kararımdan pişmanlık duydum, çünkü söz konusu o olduğunda açlıktan ölen bir adamdım.

Bu da beni fırsatım varken doldurmadığım için aptal yapıyordu, değil mi? Odasının karardığını görene kadar orada oturdum, istek ve pişmanlık içinde kayboldum. Sonra kendimi çeşitli şekillerde delirttim.

Evin ana katında volta atıyor, neredeyse öpüştüğümüz anı ve o anda bana nasıl baktığını tekrarlayarak kendime işkence etmeye devam ediyordum.

Tanrım, bana nasıl baktığını.

Çıldırma anımı yarı ayık bir şekilde (tekrar tekrar) hatırlarken sınav çektim ve sonra babamla ilgili suçluluk duygum hakkında ona *tam* olarak ne söylediğimi anlamaya çalışırken mutfakta yere uzandım.

Çünkü alkol ve yorgunluk hatırlamamı gerçekten bozuyordu.

Sadece suçumu *ima* ettiğimden, detayları itiraf etmediğimden emindim. *Tanrı*'ya şükür, çünkü sarhoşken çıldırdığım için bana zavallı bir ezikmişim gibi baktıysa, her şeyin ötesinde babama karşı bir canavar olduğumu öğrendiğinde bana nasıl bakacağını ancak hayal edebilirdim.

Yaşadığım karmaşayı ona nasıl unutturacağımdan emin değildim ama Los Angeles'a döner dönmez bir yolunu bulacaktım.

Yapmak *zorundaydım*, çünkü onu bir an önce geri alamazsam bu *istek* yüzünden ölecektim.

Birkaç saat sonra güneşin doğduğunu görmekten mutluydum ve duş aldıktan ve tüm eşyalarımı topladıktan sonra, böylece ev yeni sahipleri için hazırды, Sarah'ya mesaj attım.

Ne zaman geliyorsunuz? Sarah:

Annem ve ben yoldayız.

Beklediğim bu değildi. Pencereden yan taraftaki yere baktım. ve mesaj attı: Eve gelmek mi istiyor?

Çünkü terapi annemin kız kardeşimin iyiliği için eve dönebilecek kadar iyileşmesine yardımcı olmuş olsa da, babam öldükten sonra evden hep *nefret* etmişti.

Evin fotoğraflarını çekmek istiyor.

Her şeye rağmen bu beni gülümsetti, çünkü garip yeni annemi gerçekten takdir etmeye başlamıştım.

Bu kadar değişmiş olması çok tuhaftı.

İlk on sekiz yılımda o sadece *annemdi*; akşam yemeğini hazırlayan, yaralarımaya yara bandı yapıştıran ve güneş battıktan sonra bana iyi geceler öpücüğü veren kadın.

Ama babam öldüğünde ortadan kayboldu.

Ulaşılamaz biri haline gelmişti, birlikte büyüdüğüm annemin bir kabuğu. Eğer ağlamıyorsa, hemen hemen hiçbir şey yapmıyordu. O zamanlar bir yanımdan nefret ediyordu -bunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissetsem de- çünkü TSSB'si *beni* hiç istemediğim bir rolü üstlenmeye zorlamıştı.

Ama şimdi kendisinin tamamen farklı bir versiyonu gibiydi.

Komikti, sorunları hakkında kendini küçümseyen biriydi ve

Bir zamanlar nispeten mahrem olan bu kadın şimdi herkesin tanıdığı en açık kitaptı. Dürüst olmak gerekirse, herkese *her şeyi* anlatması çoğu zaman can sıkıcıydı, ama bunu kabul ediyordum, çünkü yeniden hayattaydı.

Onun gülüşünü tekrar duymak asla bıkmayacağım bir şeydi.

Gerçi bir saat sonra bu düşüncemi tekrar sorgulamaya başladım, çünkü Lilith, Clark ve Liz evin içinde ekipman taşırken bir yandan da bana rastgele beyzbol soruları soruyorlardı (*Tanrı*'ya şükür babamın ölümüyle ilgili olmayan), annem de onlara kimsenin bilmesine gerek olmayan bilgiler vermeye devam ediyordu.

"Demek her şey burada başladı, ha?" Lilith filme alırken Clark beyzbol topunu bana fırlatarak sordu.

"Vay canına Clark, ne zor sorular bunlar," diye takıldı Sarah güvertenin korkuluklarına oturmuş, olanları izlerken.

Evet, kesinlikle Wes Takımı'nda ve küçük bir velet gibi davranıyor, diye düşündüm topu eldivenime sıkıştırırken.

"Dinle Tiny Bennett, görüşünü istediğimde sorarım," dedi, sanki bütün sabah onunla uğraşmasını beklemiş gibi sırtarak.

Arka bahçede top yakalamaca oynuyorduk ve bu tamamen sevimsizdi ama top elimdeyken her zaman daha rahattım, bu yüzden sorun etmedim. Ona topu attım ve topu yakalarken "Baban sana beyzbol topunu atmayı burada mı öğretti?" diye sordu.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Sarah.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim, Liz'in bizi daha küçük bir kamerayla kaydettiğinin farkındaydım. "Ben küçükler ligindeyken burada saatler geçirirdik."

Clark, "Kız kardeşin yardım etmek için toplarla sevişti mi?" diye sordu. "Yoksa Disney dizilerindeki yan karakterler gibi ukalaca yorumlar mı yapıyordu?"

"Vay canına," diye bağırdı Sarah gülerek. "Az önce bana Disney karakteri mi dedin?"

"Hepsi Zuri, Jessie yok," dedi, ki bu anlamadığım bir göndermeydi.

Ama belli ki kız kardeşim anlamış çünkü onu işaret ederek "Zuri biraz belalı biriydi, o yüzden teşekkür ederim" dedi.

Başını sallayarak ona baktı. "Birkaç soru sorabilmem için fermuarını kapatabilir misin?"

"Fermuarını çekeceğim," dedi. "Ama gerçekten düzgün bir soru sorabileceğinden emin değilim."

sorular."

"Sarah sessizlik konusunda iyi değil," dedi annem. "Dördüncü sınıf öğretmeni susmadığı için masasını koridora taşıdı."

Clark sırtarak, "Zuri'miz için çok uygun," dedi ve sonra bana sordu, "Yani sen burada babanla yakalamaca oynarken Liz yan odadaydı, öyle mi? Bu bana çok komik geldi."

"Bu ikisi eskiden birbirlerinden nefret ederlerdi," dedi annem, çitlere yaslanmış mutlu bir sesle, "Liz kolayca sinirlenen, sessiz, küçük bir şeydi ve Wessy'nin dünyada en sevdiği şey herkesi sinirlendirmektir."

Liz'e baktım, bir an için bakışlarımı karşıladıktan sonra hızla kamerasına baktı. Kapıma geldiklerinden beri ben yokmuşum gibi davranıyor, gözlerini benden *başka* her şeyden ayırmıyordu. Aramızda gerginlik vardı, yanaklarının rengi bana sadece birkaç saat önce olan her küçük şeyi hatırladığını söylüyordu ve ben dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Çok yaklaştın.

Liz'in her hareketinden aşırı derecede haberdar olduğum halde konuşmaya odaklanmakta zorlanmıyormuşum gibi sakın bir sesle, "Yanlışlıkla fırlatılan topolar oyun zamanını böldüğünde *çok* sinirlenirdi," dedim.

"Hayır, iğrenç komşum çitlerden atlayıp beni taciz edince sinirlendim." Dikkatini kameraya vermiş çekim yapıyordu ama "Şimdi iyi biri gibi görünebilir ama Bennett tam bir baş belasıydı" diye eklediğinde minik gülümsemesi *bana* aitti.

Evet, beni kızdır, Buxbaum.

"Tamam, sanırım evden istediğim her şeyi aldım," dedi Lilith Liz'e, kamerasını indirerek. "Oturma odası, Wes'in yatak odası ve yakalamaca oynamayı öğrendiği arka bahçe. Aklına buraya getirmemiz gereken başka bir şey geliyor mu?"

Lilith'in Liz'in fikirlerine değer verdiği belliydi ve gözlerindeki parlaklıktan bunun Liz'i mutlu ettiğini anlayabiliyordum.

"Sanırım iyiyiz," dedi ve kamerayı indirdi.

"Mükemmel." Lilith bundan memnun görünüyordu ve içeri girdi, Sarah ve annem de onu takip ediyordu, ben de kaybolmadan önce anı yakaladım.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim Liz?" Dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim ama havayı yumuşatmaya ihtiyacım vardı. "Bu

liseye birlikte gittiğimiz biri hakkında." Kaşları birbirine çatıldı. "Kim?"

Kim? "Uh." Beni dinlemiyor gibi görünen Clark'a baktım ve "Dean Forester" dedim.

Evet, bu sadece kaşlarını daha da sertleştirdi. "Dean Forester?"

Clark duydu mu duymadı mı bilmiyorum ama verandaya doğru yürüdü ve sırtı bize dönük bir şekilde ekipmanlarını toplamaya başladı.

"Tamam, Dean'le ilgili olmayabilir," dedim ona biraz daha yaklaşıp sesimi alçaltarak.

"Söylemiyorsun," diye mırıldandı ve bana *aptal* bir bakış attı.

"Dün gece için özür dilemek istiyorum. Çok fazla içtim ve berbat haldeydim," dedim sessizce, sağ gözümün üzerinde baş ağrısının şiddetlendiği noktayı ovuşturarak. "Olmak zorunda olmadığın zamanlarda gerçekten soğukkanlıydın."

"Sorun yok." Gözleri yüzümde gezindi. Yutkundu. Söylemeden önce alt dudağını ısırdı. "Yalnız olmadığına sevindim."

Beynim anında tekrar oynatarak o dolgun dudağın dişlerimin arasındaki sıcak kayışını gözden geçirmek için geri getirirken gözlerim onun ağzına takıldı.

Çok yaklaştın.

Görünüşe göre bu benim kovulmamdı ve dikkatini kamerasına çevirdi.

Tanrım, çok güzel.

Gecenin bir yarısı benimle ilgilendikten sonra bitkin düşmüş olması gerektiğini biliyordum ama o yeşil gözleri berraktı, ekipmanlarını parçalamaya başlarken at kuyruğundan kaçan birkaç dalın altında yanakları pembeydi. Kahverengi bir etekle balıkçı kazağı giymişti ve Docs'larıyla giydiği kalın çoraplar bacaklarına inanılmaz şeyler yapıyordu.

Vay anasını, şu

bacaklara bak.

"Dostum."

"Ha?" Clark'a baktım, o da benim Liz'i seyretmemi izliyordu. *Kahretsin.*

Yüzündeki ifadeden gördüğünü anlayabiliyordum. Kız arkadaşına sarkıntılık ettiğimi biliyordu. Yine de kızgın görünmüyordu. Sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi gözleri biraz kısılmıştı ama "Burada olmamız konusunda sakın davrandığınız için tekrar teşekkürler" derken rahatlamış görünüyordu.

Ben tam bir pisliğim.

"Evet," dedim, Liz'i gözlerimle takip etmemeye odaklanarak. "Elbette."

"Yani kapanışa gitmene izin vereceğiz ve sen hala birkaç saat içinde Emerson Field'da buluşmaya razı mısın?"

"Elbette," dedim, günün 24,95 saati kız arkadaşını düşündüğüm için kendimi suçlu hissederek.

"Harika," dedi, yüzü kocaman sırtışıyla yutulmuştu. "Sağ ol dostum."

O sırada herkes gitti - annem ve Sarah benimle bankada buluşacaklardı - ve arkalarından kapıyı kapattığım anda, her şeyin sonluluğu çirkin kafasını kaldırdı. Evin odalarında dolaştım, çocukluğumdan kalan milyonlarca anı beynime hücum ederken ayak seslerim içi boş laminant parke üzerinde gürültülü bir şekilde duyuluyordu.

Çocukluk nostaljisi ve travmatik kederin bir araya geldiği tuhaf bir karışımıdı.

Gözlerimi kapatıp annemin spagetti sosunun kokusunu alabiliyordum, hani şu pazar günleri ocakta altı saat pişen sosun kokusunu, ama aynı ocağa bakıp cenaze için eve geldikten birkaç gün sonra Sarah için domuz pizolası yapmaya çalışırken duman alarmlarını çalıştırdığım geceyi de hatırlayabiliyordum.

Doğrudum ve tezgahıtan sırt çantamı aldım. Daha fazla kalmam için bir neden yoktu. Sarah haklıydı. Kötü anılar çok kötüydü ve sadece iyi anılardan geriye kalanları lekelemeyi başarmıştı. Teal Sokağı'ndan uzaklaşmalı ve asla arkama bakmamalıyım.

Ama arabamın kilidini açtıgımda, açtım.

Eve son bir kez daha baktım, ama bu sefer Liz'in balodan sonra benim için verandaya bıraktığı notu hatırladım. Bunca günden sonra hâlâ gözümün önüne geliyordu ve Gizli Bölge'de *beni* beklediğini fark ettiğimde bedenime yerleşen umudu hâlâ hissedebiliyordum.

O CD'yi *benim* için yaptığını.

Tanrıya şükür bu anı lekelenmedi, diye düşündüm ve sonra arabama binip çocukluğumdan uzaklaştım.

Ama Spot'a son bir kez daha yanaşmadan önce değil.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"İki bine kalabilirdim." "Ben dört bin
öderdim."

-*Pretty Woman*

Liz

"Tamam, işte plan." Emerson Field'dan çıkarken Sarah ellerini kalçalarına koydu ve "Clark annem ve benimle gelecek, Wes Michael'la gelecek, Liz de Lilith'i ve ekipmanları otele götürecektir, sonra da bizimle Nicola'da buluşacak" dedi.

Biz çekim yaparken Michael Emerson'a gelmişti, bu da Lilith'i heyecanlandırdı çünkü Wes'le anılarını anlatırken daha fazla röportaj içeriğiyle oynamasını sağladı ve işimiz bittiğinde Michael, Wes'in bazı arkadaşlarıyla (üniversite için yerelde kalanlar) doğaçlama bir akşam yemeği buluşması organize etti.

Herkesi gördüğüm için çok heyecanlıydım, çünkü çok uzun zaman olmuştu.

Clark, Wes'in kız kardeşine sanki onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamış gibi bakarak, "Çok otoriter," dedi.

Bu kesinlikle adil bir şeydi.

"Yani *patron* mu demek istiyorsun?" dedi ve adam bunun ne kadar saçma olduğunu söyleyince güldü. "Biz sensiz gitmeden önce git eşyalarını minibüse bırak."

"Oh, gitmeyeceğiz," dedi Wes'in annesi. "O sadece bir sümük gibi davranıyor." "Bu konuda çok iyi, değil mi?"

"O böyle doğdu."

"Tam olarak neden araba paylaşımı yapıyorsun?" Wes söyledi ama ben ona bakmadım çünkü bakamazdım.

Dün geceden sonra onunla göz göze *gelmek* çok zordu.

Gözyaşlarımı öptüğünü hâlâ hissedebiliyorum.

Eski bir arkadaşıma yardım etmeye çalışırken kendimi kaybetmişim ve neredeyse onu öpecektim.

Sorun değildi, çünkü bu sadece yorgunluğun ve duyguların ürünüydü, ama gözlerine bakıp daha fazlası olduğunu düşündüğünü görmek istemedim.

O savunmasız anda beni öpmesini ne kadar çok istediğimi görmüştü.

Lilith telefonuna bakarken gülümseyerek, "Çünkü o açıkça bir lider," dedi.

Clark, "Belli ki onda *bir şeyler* var," diye cevap verdi. "Ama tartışamayacak kadar açım. Hadi gidelim."

Clark, Lilith ve ben otoparkta yürüyorduk ve Lilith bir çağrıya cevap verir vermez Clark bana "Seni unutmadı" dedi.

"Ne?" Başımı çevirip ona baktım ve sonra Lilith'in beni dinleyip dinlemediğine baktım.

Tanrı'ya şükür değildi.

"Kim?" Ne dediğini çok iyi bilmeme rağmen sordum.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi sessizce, minibüse yaklaşırken bakışları beni tamamen suçluyordu. "Bana ne söylediğini biliyorum ama ikinizin arasında çözülmemiş bir şeyler olduğu çok açık. Adam sana bir saat içinde kör olacağını biliyormuş gibi bakıyor ve yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyor."

Midem bulandı ve oturma odasının zemininde bana nasıl baktığını hatırladım.

Hayır. Tekrar gözden geçirmeyecektim. Bu tamamen kederle ilgiliydi ve diğer duygularla hiçbir ilgisi yoktu. *Hiçbir şey yoktu.* Sakince, "Yok" dedim.

"*Yapıyor* ve bu da beni çöp gibi hissettiriyor."

Lilith'e bir bakış attım, o da başını sallayarak başka bir yöne bakıyor ve arayan kişiyi dinliyordu.

"Siz ikiniz birlikteyken kalın tonlar var," diye ısrar etti, bana biraz kızgın görünüyordu. "Ve flört yalanımızın bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum" dediğinde zar zor görünen sarı kaşları çatılmıştı.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" Minibüsün arka kapısını açan uzaktan kumandanın düğmesine basarak sordum.

Başka kimsenin olmadığından emin olmak ister gibi omzunun üzerinden baktı.

duyabilecek kadar yakın.

"Sanki Bennett'i incitiyormuşum gibi," dedi, sonra beni işaret ederek, "Ve ne kadar duygusal olduğum konusunda küstahlaşma. Bence senden hoşlanıyor, bu da yalanımızın muhtemelen ona acı verdiği anlamına geliyor."

"Ama çok fazla sahte randevulaşmadık bile, gerçekten değil," dedim savunmacı bir şekilde, çünkü bu tamamen doğrudu. "Bunu söylediğimi hatırladığından bile şüpheliyim."

"Oh, hatırlıyor," diye ısrar etti ve Lilith'in konuşmasını bitirdiği anlaşıldı. Clark suçluluk duygusuyla, "Benimle konuşurken bunu gözlerinden anlayabiliyorum," diye mırıldandı.

"Hey. Gigantor." Sarah annesiyle birlikte kornaya basarak yanaştı. "Gevezeliği kes ve arabaya bin."

"Bakın, işte benim aracım," dedi bize, ekipmanlarını minibüsün arkasına bırakırken ağzı kocaman bir gülümsemeye kıvrıldı. "Odanızda iyi vakit geçirin Lil ve Liz, köftelerde görüşürüz."

Arabanın arkasına tırmandığında ve Sarah havalandığında gözlerimi devirmek ve yüksek sesle gülmek arasında kaldım. Sarah gaza basmadan önce kapısı ancak kapanmıştı ve adam bir uluma sesi çıkardı.

"Belli ki eğlenceli araba bu," dedi Lilith, ekipmanlarını arkaya yükleyip kapıyı kapatırken.

"Değil mi?"

Lilith ve ben otele giderken yol boyunca çektiğimiz görüntüler hakkında konuştuk ve içerikten heyecan duyduğu belliydi. Ben de heyecanlıydım, inanılmaz derecede cömert davranmışlardı. Ama ne kadar heyecanlı olsam da, onu bırakıp bu konuyu bir daha düşünmemek beni rahatlatmıştı.

Çünkü eski arkadaşlarımı görmeye ve geri dönmeden önce evdeki son gecemin tadını çıkarmaya odaklanmak istedim.

Wes de orada olacaktı ama gecenin onunla ilgili olmasına izin vermeyecektim.

Onu bıraktıktan sonra Eski Pazar'da bir park yerine park ettim ve İtalyan restoranına doğru yürüdüm.

Daha köşeye varmadan Noah'nın yüksek sesini duydum.

Louisville futbolu hakkında bir şeyler bağıırıyordu *tabii ki*.

Jackson Caddesi'nde yürürken gülümsemek imkânsızdı; berrak sonbahar akşamı, gecikmiş bir buluşma için mükemmel bir zemin oluşturunuyordu. Nicola's, köşedeki verandayı aydınlatan ışık dizileriyle harika bir açık hava yemek alanına sahipti ve Thirteenth Street'e yaklaştığımda,

İşte oradaydılar.

Dışarıdaki en büyük masanın etrafında eski arkadaşlarım toplanmıştı ve sanki eskinin bir fotoğrafı gibiydi. Beynim "Old Days "in nakaratını yakaladı ve o anın etrafına sardı.

Wes sandalyesinde arkasına yaslanmış, Noah ile Gigi'nin (restoran sahibinin kızı) onlara söylediği bir şeye gülüyordu ve hala yakın olduklarını görmek beni mutlu etmişti. Noah tanıdığım en ukala, kazanan ilan edilene kadar neredeyse *her şeyi* tartışabilecek türden biriydi ve onun alaycı sırıltısını özlemiştim.

Wes hakkında ne hissedersen hissedeyim, Noah'nın hâlâ onun yanında olmasından memnundum. Michael (eski aşkım) telefonunu uzatırken Joss (lisedeki en iyi arkadaşım) arkasında durmuş omzunun üzerinden onu izliyordu ve Wes'in kuzeni Charlie peçeteye bir şeyler çiziyordu. kız arkadaşı Bailey göbekten gülüyor.

Eski günlerdeki bizi özlüyorum.

"Kertenkele!" Clark, Sarah'yla birlikte daha küçük bir masada oturuyordu ve onu görebilmem için elini kaldırdı.

Gürleyen sesi herkesin bana doğru bakmasına neden oldu.

"Vay anasını, sonunda eve geldin!" Joss beni görünce bağırdı, sonra koşup kollarını bana doladı. Arkadaşımı ne kadar özlediğimi fark ettiğimde çok şaşırmıştım ve sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de biraz ağlamaklıydık. Gözlerini sildi ve "Seni bizden çaldığı için LA'den nefret ediyorum. Gel yanıma otur."

Onu masaya kadar takip ettim. "Ama şimdi Noah'a ayıracak daha fazla zamanın var."

"Evet, bunun için teşekkürler Buxbaum," diye mırıldandı ama gözleri Joss'un üzerindeydi. Yemin ederim, aşk dilleri alaycı kızartma olan çiftlerden biriydiler.

"Neden *oradasınız*?" Sarah ve Clark'a, çok yakın olmalarına rağmen neredeyse dokunma mesafesinde olduklarını söyledim.

"Çünkü kardeşimin aptal arkadaşlarıyla oturmak istemedim, bu yüzden arkadaş olarak senin oyuncağını ödünç aldım."

Clark konuşurken onun yüzüne bakıyordu ve ... biraz ilgili görünüyordu.

İlginç.

"Harika." Joss ve Michael'ın arasına oturdum ve Wes'in

izliyordum. Ona doğru bakmadım ama biliyordum.

"Burası şehirdeki en iyi İtalyan restoranı," dedim Clark'a. Saçma sapan bir şekilde uzun uzun kırıştırmış kahverengi gözlerin üzerimde olduğunu bildiğim halde etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. "O yüzden akşam yemeğini dikkatli seç."

"Akşam yemeğimi her zaman dikkatle seçerim," diye yanıtladı menüye bakarak.

İlk beş dakika boyunca eski arkadaşlarıma ne yapıyorsun sorularını yönelttiğimde kendimi garip hissettim ama sonra sanki hiç ayrılmamışız gibi oldu. Yani, Wes'le *birlikte* değilken onlarla birlikte olmak farklıydı (çoğuyla onun sayesinde bağlantı kurmuştum), ama zaman ve iyi yemek her şeyi yumuşatıyordu.

Akşam yemeği harikaydı. Clark kamerasını açıp bu sıradan buluşmayı kaydetmiş olsa da, bana eski ve rahat bir hırka gibi geldi; sıcak, rahatlatıcı ve uzun zamandır ihtiyacım olan bir şeydi.

Clark mantarlı ravioli yerken birkaç röportaj sorusu sordu, ancak bunlar dostane yemeğin içine o kadar yedirilmişti ki onları neredeyse hiç fark etmedik. Bay Bennett'in vefatından bahsettiğinde bile, resmi bir röportajdan ziyade eski dostların anılarını hatırlaması gibi hissettik.

"Adımı hiç doğru söylemediğini hatırlıyor musun?" Noah, ağzına bir köfte tıkıştırırken Wes'e sırtarak konuştu. "Adam bana hayatımın yarısı boyunca Isaac dedi."

"İkisi de İncil'den isimler," dedi Wes gülerek. "Neredeyse aynı. Adamı suçlayabilir misin?"

"Evet," diye ısrar etti Noah yüksek sesle. "Çünkü biz *üçüncü* sınıfta arkadaş olduk. Not. Stu'nun benimle dalga geçtiğinden oldukça eminim."

"Kesinlikle öyleydi," diye onayladı Wes ve ekledi, "Senin çok bilmiş küçük bir pislik olduğunu düşünüyordu."

Bu da Joss'a "Bu konuda yanılmadı, Isaac." dedirtti.

Limonlu pastaya kadar her şey mükemmeldi.

Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, her zaman mükemmeldi.

Ama Clark, Joss ve Noah'ya, "Okulunuz çok yakın olduğu için Wes okulu bıraktıktan sonra onu sık sık kontrol ettiniz mi?" diye sorduğunda ağzıma lezzetli bir pastadan kocaman bir ısırık atmıştım.

Bir saat uzaklıktaki UNL'ye gittiler.

"Söyledim," dedi Noah. "Ama Joss yeni yıl yüzünden ona o kadar kızgındı ki adını söylememe bile izin vermedi."

Aman Tanrım. Onların konuşmalarını duyduğumda kek ağzımda çimentoya dönüştü.

sanki ağır çekimdeymiş gibi.

"Doğru," dedi Joss bana göz kırparak. "Benim için *ölmüştü*."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, diye düşündüm, ortadan kaybolmak istiyordum. Herkesin konuşmayı kesmesini istiyordum.

Söylenecek olası her kelimedenden korktuğum için midem bulanıyor, paniğe kapılıyordum. Harika vakit geçiriyorduk, neden buna geri dönmek zorundaydık ki?

Neden hep böyle oluyor?

Wes masanın diğer tarafındaydı ve ona bakma düşüncesi yanaklarımı yaktı. Suyuma uzandım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yeni Yıl'da ne oldu?" Clark komik bir hikâye bekliyormuş gibi eğlenerek sordu.

"Herkes geç yattı, sonunda," dedi Sarah ve ben *de* ona baktım. İkimiz de o sabahı hatırlayarak birbirimize bilmiş bilmiş baktık ve ben biraz sersemlemiş hissettim.

Ve queasier.

"*Hadi* ama," dedi Clark, içgüdüleri her zamanki gibi kötüydü. "Bu hikâyeyi dinlemem gerek."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Wes, sesinde bir uyarı vardı. "Sarhoş oldum ve bir ahmak gibi davrandım."

"Artık buna aldatma mı diyoruz?" Joss'un da onu hâlâ affetmediği açıktı. "Öyle görünüyor-"

"*Joss!*" Sözünü kestim, *kapa çeneni, kapa çeneni*, konuyu değiştirmek için çırpınıyordum. "Yapmayalım. Sadece-"

"Yıllardır uzak kalmanın sebebi o değilmiş gibi mi davranacaksın?"

"Aman *Tanrım*," diye ısırdım, Clark'a bakmayı reddederken kalbim hızla çarpıyordu. Ya da Wes'e. Aynı anda hem utanmış hem de kızmış hissediyordum. Ama sahte bir gülümseme takınarak, "Bence asıl Michael'ın Wes'i nasıl kontrol ettiğini ve onu nasıl forma soktuğunu konuşmalıyız," dedim.

"Ne?" Michael Wes'e baktı ve "Bunu nereden biliyor?" dedi.

O sırada Wes'e baktım ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle izliyordu. Michael'a "Herkes bana beyzbol topu fırlattığını ve beni sahada kusturduğunu söyledim" derken gözleri yüzümdeydi.

Yere baktım, çünkü bu doğrudan bakıştaki yoğunluk çok fazlaydı.

"Gerçekten mi?" Michael gülmekten kırıldı. "Bunun bizim sırrımız olduğunu sanıyordum."

Michael hikayenin kendi tarafını anlatırken o an *biraz* geçti ama Wes ondan sonra sessizleşti.

Düşünüyormuş gibi bana bakmaya devam eden Clark da öyle.

Ve biz hesabımızı kapatıp restorandan ayrılırken, sessizce iç gözlem yaparak o şekilde kaldı.

Yürümeye başladığımızda düpedüz dalgın görünüyordu.

"Nereye park ettin?" Jackson Caddesi'ne doğru ilerlerken Joss'a sordum.

"Upstream'in yanındaki ücretli otoparka," dedi. "Bizimle yürü, buz alabiliriz.

krema yolda."

"Ooh." Diğer tarafımdaki Clark'a döndüm ve "Ted ve Wally'ninki yolda," dedim.

"Dondurmaya her zaman varım," dedi ama hâlâ bana çok tuhaf bir şekilde bakıyordu, sanki düşünüyor ... işliyor ... komplo kuruyor gibiydi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, çünkü Clark genellikle gezegendeki en kolay anlaşılan insandı, ama belki de yorgun olduğum için fazla düşünüyordum.

Grup olarak dondurmacıya doğru yürümeye başladık ve herkes konuşup gülüşürken, bu kadar erken ayrılmamayı diledim.

O garip andan sonra bile kalmak istedim.

"Geliyor musun?" Charlie arkasında yürüyen Bailey'e "Geliyor musun?" dedi. "Bu ayakkabılar çok rahatsız," diye mızızlanarak sevimli ayakkabısını işaret etti.

arkadan bağcıklı kalın botlar. "Henüz alışmadılar."

"Yine de çok şirinler," dedi Sarah. "Boyutları ne kadar?"

"Onları ödünç alamazsın, çünkü Kaliforniya'dasın," dedi Bailey, Sarah'nın geçmişte Bailey'den fazla ödünç aldığını açıkça ortaya koyan bir şekilde. "Ayrıca ayaklarını mahvederler."

Charlie durup omzunun üzerinden Bailey'e bakarak, "Haydi Gözlüklü," dedi. "Sırtına binmek için her zaman gönüllü olduğumu biliyorsun. Bin bakalım."

Gülümsedi ve bir saniye içinde koşarak adamın sırtına atladı.

"Seni *yalancı*," dedi kadın ona sarılırken. "Eğer bana böyle koşabiliyorsan, seni küçük pislik, muhtemelen yürüyebilirsin."

"Ama soğuk burnumu senin sıcak burnuna gömmek varken neden yürüyeyim ki?"

Yaka?"

Onlardan uzağa baktım, çünkü bir araya gelişlerindeki bir şey bana tanıdık geliyordu.

Dondurmacıya yaklaşırken Clark, "Konuşmamız gerek Liz," dedi. "Ne?"

Dirseğimden tutarak beni durdurdu ve Joss ile grubun geri kalanından uzaklaştırdı. Yüksek sesle "Bunu daha fazla yapamayacağım" demeden önce bana göz kırptı.

"Ne yapmak?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"*Bunu,*" dedi, sesi sinirli geliyordu. "Bizi. Yürümüyor işte." "Biz mi?" Dedim ve sonra merak ettim.

Benden sahte bir şekilde mi ayrılıyor?

"Clark," diye ısırdım, kapının yanında durmuş bizi izleyen arkadaşlarıma doğru bakarak. "Bunu arabada konuşabilir miyiz?"

"Hayır," dedi, ellerini saçlarına götürdü ve dramatik bir şekilde haykırdı, "Çünkü buna bir dakika daha katlanamam. Yapamam, Kertenkele."

Tanrım, *öyleydi.*

Ama neden? Neden önce benimle konuşmadan ve arkadaşlarımdan önünde bunu yapıyordu?

"Neyin?" Oyun mu oynamam gerekiyordu yoksa ne yapmalıydım, emin olamadan söyledim. Daha önce hiç sahte bir erkek arkadaşım beni terk etmemişti, bu yüzden bu yeni bir bölgeydi.

"Senden *hiçbir şey* hissetmemekten," dedi ellerini kalbinin üzerine koyarak. "*Pizzana* bana baktığından daha fazla duyguyla baktın."

"Dostum, sakın ol," dediğini duydum Noah'ın, sesi sinirli geliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Sarah ve çevresel görüşümde yüzünü kapattığını görebiliyordum.

Ve bir anda sinirlendim. *Neden* önce benimle konuşmuyordu? Yüzüm alev alev yanıyordu ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Ben köfteli penne ragu yedim."

Charlie homurdandı.

"En son ne zaman bir şeyler hissettin Liz?" Clark melodramatik bir şekilde sordu ve gözleri parlıyordu. Bu Clark Clarking'di, kendini tamamen adamıştı ve ben gülsem mi yoksa boğazını mı yumruklasam bilemedim.

Ağaç gövdesinden kolunu tuttum ve onu hareket ettirmeye çalıştım. "En azından köşeyi dönüp bunu işlek bir caddede olmayan bir yerde tartışabilir miyiz?"

"Hayır," dedi gösterişli bir şekilde, elimi öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kolundan fırlatarak. "Benden bu kadar-"

Wes, Clark'a doğru bir adım atarak, "Oha," dedi. Yüzü normaldi ama sesi gergindi, "Onu hırpalamaya gerek yok, Waters," dedi.

"Değil," dedim, Clark'a bakarken onu izliyor, bu kadar yoğun bakarken ne düşündüğünü merak ediyordum.

Clark, "Evet, bitirmiyorum," diye tekrarladı. "Sadece hâlâ arkadaşken bazı şeyleri sonlandırıyorum."

"Oh, yaptığın şey bu mu," dedim sertçe. "Dostum, hiç mahremiyet diye bir şey duydun mu?" Charlie mırıldandı.

"Joss, bana bir çikolatalı malt söyler misin?" Bu gösteriye bir son vermem gerektiğini söyledim. "Bir saniye içinde içeride olacağız."

"Evet, öyle yapacağım." Anladı ve gruba "Hadi sipariş verelim çocuklar" dedi.

Tanrı'ya şükür herkes onu takip etti ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz ona doğru döndüm. "Ne oluyor Clark? Beni terk ediyormuş gibi yapmadan önce neden bana söylemedin?"

"Özür dilerim," dedi, "ama bir *anda oldu*, Liz. Wes konusunda zaten kendimi suçlu hissediyordum, bunu biliyorsun, sonra kız kardeşi ve annesiyle restorana gittim ve onları dinledikten sonra daha fazla yapamadım."

"Beni biraz uyarabilirdin-"

"Liz." Kollarımın üstünden tutup sıktı, Clark'ın *hiç* olmadığı kadar gergin görünüyordu. Aslında pek yoğun değildi. "Bilmen gereken şeyler var. Farkında olmadığına *emin* olduğum şeyler."

"Wes hakkında mı?" diye sordum. Belli ki bunun önemli olduğunu düşünüyordu, ama dün gecedен sonra zaten aşırı Wes yüklemesi altındaydım. Daha fazla Wes bilgisini *kaldıramazdım*.

"Evet," dedi. "Sarah dedi ki-"

"Umurumda değil," diye araya girdim. "Bilmem gereken hiçbir şey yok-"

Eliyle ağzımı kapatarak ve bana sert baba bakışları atarak sözümü kesti. "Evet. Orada. Evet. Konuşabilmem için lütfen on saniye susar mısınız?"

İçimi çektim ve başımı salladım.

"Bana güveniyor musun?"

Tekrar başımı salladım, o da elini bıraktı ve şöyle dedi: "Olay şu. Sarah ve annesiyle arabada röportaj yapmaya başladım ama sonra vazgeçtim.

Çünkü annenin sözlü ishali var ve Bennett'in doktorda isteyeceğini sanmadığım çok Şey paylaştı."

"Tamam. ?" Ne paylaŐtıđını merak ediyordum ama bilmememin daha iyi olacağını da biliyordum.

"Ama ılgınca Şeylerdi. Grmen gereken Şeyler." Telefonunun kilidini açtı ve bana uzattı. "İzle. Sadece dört dakika falan sürüyor."

Bunu yapmak için lyorum ama yapamıyorum. "Clark, istemiyorum-"

"Arkadaşlarının beni öldürmemesi için içeri girip işleri yoluna koyacağım," dedi ve bir kez daha benim üzerimden konuşurken telefonunu elime tutuŐturdu. "Seninle arkadaş olarak daha iyi olacağımız konusunda anlaştık ve her Şey yolunda. Bir telefon grŐmesindesin ve birkaç dakika içinde burada olacaksın. Anladın mı?"

Telefonuna baktım ve ne göreceğimi merak ettim. "Tamam."

"Olabilecek en kötü Şey hiçbir Şeyin deđiŐmemesidir," dedi sessizce, omzumu tutmak için büyük bir elini uzattı ve beni binanın kenarındaki banka doğru itmeye başladı. Beni nazıkçe oturmaya itti ve saçlarını karıŐtırdı. "Ama bunu görmenin senin için önemli olduğunu hissediyorum."

Onun uzaklaşmasını izledim ve dondurmacıya girdikten sonra dışarısı *hala durgun* gibiydi.

Sanki evrendeki her Şey durmuş gibiydi.

Elimdeki telefona baktım ve ne yapacağımı bilemedim. En iyi hareket izlememek olacaktı. Onların sözleri Clark içindi, benim için değil, bu yüzden kulak misafiri olmamam gerekiyordu. Telefonu p kutusuna atarak ve Clark'ın bana söylediklerini unutarak *doğru* Şeyi yapmış olacaktım.

Yani, Wes'in annesi benim görmem için bu kadar önemli ne söyleyebilirdi ki? Adamı artık neredeyse hiç tanıımıyordum. Oturma odasının zemininde (beynimin bir türlü *unutamadığı*) zayıf bir anı saymazsak, artık sadece tanıdıkık.

Peki neden izlemek üzereyim?

Derin bir nefes alıp videoyu baŐlatırken parmaklarım titriyordu.

Clark n koltuktaydı ve arka koltukta Sarah'nın arkasında oturan Wes'in annesini filme alıyordu.

Clark ona "Ne yapıyorsun?" diye sorarken doğrudan kameraya bakıyordu. Wes'in hikayesini bu kadar özel kılan nedir?"

Sarah kamera dışından, "ok havalı bir kız kardeşi var," dedi.

Clark nefesinin altından, "Onunla henüz tanışmadım," dedi ama kamera Wes'in annesine odaklanmıştı.

Kollarını kavuşturdu ve "Üzerine atılan her şeyden kurtulmuş olması bir zaferdir. Yani, kelimenin tam anlamıyla bir çukurda olmaması bile bir zafer, değil mi?"

Bu beni gülümsetti, dramatik yeteneği.

"Herkes babasının öldüğünü, onun da yardım etmek için eve geldiğini ve beyzbola geri dönmeyi başardığını düşünüyor. Hikayenin bu olduğunu düşünüyorlar. Ama hikaye bu değil evlat."

"Anne," dedi Sarah. "Belki de yapma."

"Sizce hikâye *nedir*?" Clark sordu.

Başını eğdi ve gözlerini kısıtı, sanki her şeyi görebiliyormuş gibiydi. "Öncelikle, Stu'nun ölümünün kendi hatası olduğunu düşünüyordu, bu yüzden en başından beri çok fazla suçluluk duygusuyla başa çıkmak zorunda kaldı."

Nefesimin kesildiğini hissettim ve gözlerim ekrana sabitlendi, daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum çünkü onu rahatsız eden *bir şey* olduğunu ilk elden görmüştüm. Bir tür ağır keder onu yiyip bitiriyordu.

Clark, "Neden böyle düşünsün ki?" diye sorduğunda sesi şok olmuş gibiydi.

Sanki üzücü bir hikâyeymiş gibi başını salladı. "Evi aradı ve tartıştılar. Stu beyzbol konusunda çok inatçı ve ısrarcıydı. Bu yüzden Wes sinirlendi ve Stu'ya onu sergi maçında istemediğini söylemek de dahil olmak üzere istemediği bir sürü kötü şey söyledi, ki biz çoktan toplanmıştık ve ülkenin öbür ucuna gitmeye hazırdık."

Donmuş bir şekilde izledim, gerisinden korkuyordum.

Çünkü babası gösteri maçından *önce* öldü.

"Stu telefonu yüzüne kapattı, oturup maç izlemeye başladı ve bir saat sonra kalp krizi geçirdi."

Aman Tanrım. Elimle ağzımı kapattım ve yutkundum, gözyaşlarımı geri kırarak bunun suçluluğuyla nasıl başa çıkılabileceğini hayal etmeye çalıştım.

"Aman Tanrım," dedi Clark. "Babasını öldürdüğünü mü düşünüyor?"

"Evet efendim," dedi, gözlerinde yaşlarla başını sallayarak. "Cenaze için eve geldiğinde, o zamanlar farkında olmasam da kendi TSSB'mle uğraşıyordum. Tamamen bırakmıştım ama okula geri dönmek yerine Wessy iki tam zamanlı iş buldu çünkü ben çalışmıyordum. Her ay ipoteği ve diğer faturaları ödedi, aynı zamanda Sarah'nın her gün okula gitmesini ve ihtiyaç duyduğu şeyleri almasını sağladı."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Ayağa kalktım ve yanaklarımı silerek karanlıkta telefona baktım. Bayan Bennett'in hiç de melodramatik olmadığını fark ettiğimde Ted and Wally'nin otoparkında volta atmaya başladım.

O darbelerden kurtulmuş olması bir zaferdi.

Sarah kızgın bir sesle, "Yeter anne," dedi.

Sevgili Tanrım, bu nasıl doğru olabilir? Nasıl bilemedim? Neden bana söylemedi?

"Terapiste gitmem konusunda ısrar eden Wes'ti, yani inatçı davranarak hayatımı kurtardı," dedi ve gözlerini silerken öksürerek güldü. "Nasıl bir genç bütün bunları yapar ki? Bizimle ilgilenmek için hayalini kurduğu her şeyden-okuldan, beyzboldan, flört etmekten- vazgeçti."

"Bunu kullanma, tamam mı Clark?"

Clark kamerayı Sarah'ya çevirdi ve Sarah üzgün görünüyordu. Wes'inkine çok benzeyen kahverengi gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu ve başını iki yana salladı. "Sanırım insanların bunu duyması onu öldürür."

"Silmeyeceğim," dediğini duydum Clark'ın. "Hepsini sileceğim. Ama neden insanların onun ne kadar özverili olduğunu bilmesini istemesin ki?"

Omuz silkti. "Eğer her şeye kendisinin sebep olduğunu düşünüyorsa, bu muhtemelen özverili bir davranış gibi gelmiyordur, değil mi?"

"İyi misin?" diye sordu Sarah'ya ve ardından video sona erdi.

Orada durdum, telefona baktım, az önce izlediklerimden sonra sessiz ekranı sarsıcıydı. Etrafıma, şehir merkezindeki karanlık geceye baktım ve her şeyin *değiştiğini* hissettim. İnsanlar hala etrafta dolaşıyor, havada lezzetli yemek kokuları dönüyordu ama burası farklı bir yer haline gelmişti.

Artık burası yürek parçalayıcı bir olay örgüsünün geçtiği yerd.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zihnim anılarımla yarışıyor, yaşadıklarımla şimdi bildiklerimi karşılaştırıyordu. O zamanlar her gece benimle FaceTime'dan mesajlaşan şapşal, kaygısız Wes bunları mı yaşıyordu?

Ve hikayenin en kötü kısmının ne olduğuna karar vermek zordu. Wes'in babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşünmesi mi, sert sözlerinin babasını *kelimenin tam anlamıyla* öldürmüş olması mı, yoksa Wes'in dünyanın yükünü 18 yaşındaki omuzlarına yüklemesi mi?

"Liz."

Nefes nefese kaldım ve tam zamanında arkamı döndüğümde dondurmacının kapısının Wes'in arkasından kapandığını gördüm. Ceketinin fermuarını çekti ve bana doğru yürüdü. Yanaklarımı sildim ama işe yaramadı çünkü beni sanki görebiliyormuş gibi izlediğini gördüm.

maskara izleri.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları birbirine çatılmıştı. "Clark tam bir pislikti-"

"Neden bana söylemedin, Wes?" Sesim çatlayarak sorduğumu duydum. "Ne?" Gözlerini kısmıştı. "Neyi söylemedim?"

"Baban öldükten sonra yaşadığın her şeyi neden bana anlatmadın?" Kendimi tutma umudumu bir kenara bırakarak sordum. Onun nasıl hissetmiş olabileceğini hayal ederken gözyaşlarımı tutamıyordum ve zamanda geriye gidip gerçeği öğrenebilmeyi, böylece ona yardım edebilmeyi *çok* istiyordum. "Neden sana yardım etmeme izin vermedin?"

Ağzı konuşacakmış gibi açıldı ama konuşmadı. Ağzını kapattı ve ne söylemesi gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Her gün konuşurduk Wes," dedim, onun için iki yıl geç yas tutarak. "Ve sen bunların hiçbirini hakkında tek kelime etmedin. Bana okul parası biriktirmek için çok çalıştığını söylemiştin. Ailenin tüm faturalarını ödemek için cidden iki işte mi çalışıyordun?"

"Birinin bunu yapması gerekiyordu; önemli bir şey değildi," dedi, rahatsız görünüyordu.

"Önemli bir şey değil miydi?" Sesim tiz bir ciyaklamaya dönüşerek sordum. "Tanrım, neden bir şey söylemedin? Sana yardım edebilirdim."

"Nasıl?" diye sordu, utanmış gibi omuz silkerek. "Nasıl yardım edebilirdin ki? Üniversiteye giden bir gençtin, ne yapabilirdin ki?"

"Yanında olabilirdim," dedim, beni utandırması gereken bir hıçkırık tutturarak, ama bunu umursamayacak kadar duygusaldım. "Sen tüm bunlarla uğraşırken sana destek olabilirdim. Tanrım, bana söyleyemeyecek kadar bencil miydim?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu ondan çok kendime söyledim.

"Okulda yaptığım şeyle o kadar meşguldüm ki bir şey söyleyemeyeceğini mi hissettin?"

"Hayır," diye ısrar etti, bana biraz daha yaklaşarak başını salladı. "Hiç de öyle değildi. O kadar çok şeyle uğraşıyordum ki, her gün kendimden nefret ediyordum ve seni de kendimle birlikte aşağı çekmek istemedim."

"Ama sen yapmazdın," dedim, keder *beni* sarsarken başımı sallayarak. Eskiden olduğu çocuk ve birlikte olduğumuz insanlar için keder. "Bunu sen söyledin."

Üniversitede olduğumu kendin söyledin. Beni 'dize getirmiş' *olamazsın*."

"Bu zaten oluyordu Liz," diye tersledi.

"Ne? Hayır, değildi," diye karşı çıktım, her ne yapmaya çalışıyorsa sinirlenmişim. Çünkü bana söylememesi için hiçbir neden yoktu. Belki de vicdan azabıydı ama nedense kendimi savunmaya geçmiş hissediyordum.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve "Jack Antonoff'u hatırlıyor musun?" dedi.

"Ne?" Ona deliymiş gibi baktım çünkü bu *da ne* demek oluyordu?

"Antonoff'un evindeki bir endüstri etkinliğine davetliydin," dedi, şimdi kızgın görünüyordu. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Bir çeşit . . . ?" Davet edildiğimi hatırlıyordum ama neden gitmediğimi hatırlayamıyordum.

Neden gitmeyeyim ki?

"Sen ve oda arkadaşın Buşra davetliydiniz. O gitti ama sen evde kaldın çünkü benimle konuşmayı tercih ettiğini söyledin."

"Tamam. ?" Ne demeye çalıştığından emin olamayarak söyledim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmış olmama da şaşırmışım.

Hatırlamadığım için kızgın görünüyordu. "Kariyerine yardımcı olabilecek bir şey yapmak için eline inanılmaz bir fırsat geçmişti ama sen bunun yerine evde oturup Nebraska'daki marketçi erkek arkadaşınla telefonda konuşmayı tercih ettin." dediğinde sesi biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Yani?" Neden şimdi birbirimize bağırduğımızdan emin olamayarak "Ee?" dedim.

Emin değildim ama yine de doğruydı. Başımızdan geçen her şey için öfke, üzüntü ve kızgınlıkla doluydum ve o, birinci sınıf öğrencisi Liz'in aşk acısı çeken bir aptal olduğu gibi konuştukça içim kaynıyordu.

"Yani seni zaten alaşağı ediyordum, görmüyor musun?" "Tanrım, Liz, benim için Jack Antonoff'u ektin!" dediğinde sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu.

"Oh, *hadi* ama, Wes-"

"Ciddiyim," diyerek sözümü kesti. "Bunu kim yapar?" diye eklediğinde kara gözleri parlıyordu. Kim idolüyle tanışma şansına sahipken onun yerine *boş* bir telefon görüşmesi yapmayı seçer?"

"Jack Antonoff'un partisine gitmediğim için bana *kızgın* mısın?" O zamanlardan kalan *bu* hatıranın onu neden kızdırmış gibi göründüğüne şaşıarak sordum.

"Evet!"

Öfkeli Wes'e baktım ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Anlamıyor musun? İşte bu *yüzden*," dedi hayal kırıklığı içinde, gözleri sıcakken başını ileri geri sallayarak. "İşte o zaman yapmam gerektiğini biliyordum.

."

Ağzı kapandı. Konuşmayı kesti ve kaşını kaşdı. "Ne yapmak zorundaydım?" Kendini sansürlemesini izleyerek söyledim.

"Yok bir şey," dedi, adem elması büyük bir yutkunmanın etrafında hareket ediyordu. "Ben sadece-"

"Hayır, Wes, ne söyleyecektin?" Aniden cevabını bildiğim soruyu sorarken kalbim hızla çarpıyordu. "O zaman yapman gerektiğini biliyordun.?"

"İşte o zaman senden ayrılmam gerektiğini anladım" demeden önce çene kemiği esnedi ve gevşedi, gözleri üzerimdeydi.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Dün gece hayatımın en büyük gecesi olmalıydı ama olmadı. Sen orada olmadığın için değildi. Bu yüzden sana söylemek istedim, fikrini değiştirmek ya da seni gitmekten alıkoymak için değil, sadece sana ihtiyacım olduğunu bilmen için."

-Oyun Aşkı İçin

Wes

"Ama." Sanki az önce ona vurmuşum gibi bana bakarken yeşil gözleri kocaman görünüyordu. "Antonoff partisi sen eve taşındıktan *hemen* sonraydı."

"Evet," dedim, bunun nereye gittiğinden emin değildim.

"Yani haftalarca ayrılmadık," dedi kaşlarını çatarak.

Çünkü gitmene izin verecek kadar güçlü değildim, Lib.

Onun için en iyisinin bu olduğunu biliyordum ve bunu yapmaya kararlıyım. Ama her gece çok zayıf düşünüyordum.

Gelen FaceTime sesini duyar duymaz, kendime şöyle derdim *bir kez daha* Liz'in içinde kaybolup bir konuşma daha yapacağım.

"Bu yüzden mi bu kadar mesafeliydin?" diye sordu. "Benden kurtulmaya mı çalışıyordun?"

"Yapmak zorundaydım," dedim, hatırladıkça kendimi güçsüz hissediyordum. "Seni *sevmiştim.*"

Bu bir düğmeyi çevirdi. *Seni sevdiğimi* söyler söylemez yüzü üzgün ve şaşkın bir halden öfkeli bir hale büründü.

"Hayır, sen beni *aldatıyordun,*" dedi dişlerini sıkarak. "Yapma!

"Beni seviyormuşsun gibi davranmaya *cesaret* et Wes."

"Ama ben *yaptım,*" diye bağırdım, çünkü bildiğim tek gerçek buydu. "İ seni *hep* sevdim."

"Kapa çeneneni," diye çıkıştı ama başını sallayıp hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşları saldırganlığını azalttı. "Acı çekmenden ve yaşadıklarından nefret ediyorum ama bu yaptıklarını silmiyor" dediğinde bunu göğsümün ortasında hissettim.

"Ama yapmadım," dedim, sonunda itiraf etmeye hazırdım. "Seni aldatmadım, Lib."

Bir adım geri çekildi, ellerini başının üzerine koydu ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Şimdi bu konuda yalan söyleyemezsin Wes, çünkü bana *söylediğini söyleyen* sendin, hatırladın mı?" dediğinde gözleri kocaman olmuştu.

Evet, nasıl unutabilirim ki?

İki Yıl Önce Yeni Yıl Günü

Kapı çalmaya başladığında akşamdan kalma ve depresif bir halde yatakta uzanıyordum.

İlk seferinde tek bir yüzüktü.

Sarah ve ben birini beklemediğimiz sürece kapıya cevap vermediğimiz için ikimiz de görmezden geldik.

Tekrar çaldığında da aynı şekilde karşılık verdik.

Ama sonra, kapıdaki her kimse aklını kaçırdı ve zile uzanmaya başladı, o şeyi bir psikopat gibi tekrar tekrar çaldı.

"Git başımdan," diye mırıldandım, başımı yastığımla kapatarak. Sadece uyanık olmak bile yeterince kötüydü; başka bir insanla etkileşime girmekle kesinlikle ilgilenmiyordum.

Ama sonra Sarah'nın merdivenlerden koşarak indiğini ve kapıyı açtığını duydum.

Aptal. Muhtemelen kapı kapı haşere kontrolü satan insanlardı.

Ama bir anda içimdeki her şey kükreyerek uyandı ve kalbim göğsümde *sertçe* çarpmaya başladı, çünkü *onun* sesini duydum. Liz'in "Kardeşinle konuşmam gerek." dediğini duydum.

HAYIR diye bağırarak, kapımı kilitlemek ve yatağın altına saklanmak istedim çünkü onunla yalnız kalabilecek ve beni sonsuza dek sevmesi için yalvarmayacak kadar güçlü olmam mümkün değildi.

"Sanırım hâlâ uyuyor," dedi Sarah. Kız kardeşimin Liz'den hoşlandığını biliyordum, bu yüzden kapıyı çarpıp sürgüyü fırlatması ihtimali benim lehime değildi.

"Odasında mı?" Liz sordu.

Lütfen buraya gelme, lütfen buraya gelme. Kaçmak için bir yol bulmaya çalışan bir aptal gibi etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerdeki ayak seslerinden başka bir şey yoktu. Koridordan yatak odama doğru geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve tam bir korkak gibi uyuyor numarası yaptım, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Kapımı çaldı, *lütfen git Lib*, ama sonra odaya girdiğini duydum.

"Wes," dedi ve sesini bu kadar yakından duyunca kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. "Uyan."

Gözlerimi açtım ve anında pişman oldum. Çünkü her nasılsa onu kasten incittiğim dün gecedен *daha* yaralı görünüyordu. Yanakları pembeleşmiş, gözleri kızarmıştı ve onu yatağa çekip beni affedene kadar öpmek istedim.

Onun yerine kafamı kaşıdım ve "Liz?" dedim.

Oturdum, yarı uyanık ve şaşkınmışım gibi davrandım, oysa gerçekte olduğum tek şey bir sikti.

"Bana Ashley ve senden bahset," dedi sesi çatlayarak.

Lanet olsun. Bir gece önceki partide güvertede surat asarken Ash gece yarısı bana bir öpücük kondurmuştu. Ortada hiçbir şey yoktu, sadece Yeni Yıl nedeniyle olmuştu ve Liz'in bunu duymuş olmasına bile şaşırmıştım.

Onu daha iyi hissettirebilmeyi çok isterdim ama omuz silktim ve "Yılbaşı gecesi idi Buxbaum" dedim.

"Dün gecedен bahsetmiyorum," diye tersledi, bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da hüngür hüngür ağlamak. *İkisinden de nefret ederdim.* Nefes aldı ve "İnsanlar senin ve Ashley'nin Ekim ayında, sen ve ben hâlâ birlikteyken 'takıldığınızı' söylüyorlar" dedi.

Tabii ki hayır.

Benim için senden başka kimse yok, Lib.

Ekim ayında seni özlemekle o kadar meşguldüm ki diğer insanları fark edemedim.

Açıkçası doğru değildi, Ashley ile çalışıyordum ve hepsi bu kadardı ama bu kasabadaki insanlar dedikodu çıkarmaya bayılırdı.

Alt dudağını kemirerek beni izlerken ne diyeceğimi bilemedim. Onu rahatlatmayı nefes almaktan daha çok istiyordum ama belki de bu aptalca söylenti tam da ihtiyacım olan şeydi. "Bu doğru mu?" dedim.

Başını salladı ve "Doğru mu?" diye sordu.

Hayır, bu doğru değil! Tanrım, Lib, gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?

Gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldım ve sıkılmış gibi görünmeyi başarak, "Artık gerçekten önemli mi?" dedim.

"Evet, önemli," dedi, öpüp uzaklaştırmak istediğim gözyaşlarını geri kırıştırarak. "Of Tabii ki önemli. Beni aldattın mı Wes?"

Bir elimi yüzümde, tanımadığım birine ait olan sakalımda gezdirdim ve "Bilmiyorum, bulanık, tamam mı? Bir şeyin ne zaman bittiğini ve diğerinin ne zaman başladığını tam olarak hatırlayamıyorum, anlıyor musun?"

Boğazım acıyordu. Bu saçma yalanları söylemek için zorladıkça yanıyordu. "Saçmalık," dedi sesinde bir hıçkırıkla. "Sadece itiraf et."

"Ciddi misin?" Bana baktığında midemin bulandığını hissettim ve kendimi tam bir baş belasıymış gibi inlemeye zorladım. "Tamam, sanırım kabul ediyorum."

Yere baktım, ona ya da başka bir şeye bakamıyordum çünkü düşmeme yarım saniye kalmıştı. Uzandım ve komodinden telefonumu aldım, sanki konuşmamızla o kadar ilgisizdim ki bakacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama en küçük sesiyle "Neden?" dediğinde kalbimi kırdı.

O zaman ona baktım, çünkü o anda muhtemelen bir daha ona bu kadar yakın olamayacağımı fark ettim. Gözlerinin içine bakıp "Çünkü o buradaydı ve sen yoktun" dediğimde hüngür hüngür ağlamak istedim.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye fısıldadı odadan çıkmadan önce ve bir daha asla iyi olamayacağımızı biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım.

"Ama bu doğru," dedim. "Aldattığımı sadece senin hayatına devam etmeni sağlamak için söyledim."

"Bunun ne anlama gelebileceğini açıkla" derken yüzünü okumak imkânsız hale geldi.

Derin bir nefes aldım ve daldım.

"Yılbaşı gecesi ortaya çıktığında, senden ayrıldığım için benden nefret etmeni bekliyordum. Hayatına devam ettiğine emindim. Ama sonra bana gülümsedin."

Gözleri kısılmıştı ve ters ters bakıyor muydu yoksa dikkatle dinliyor muydu emin değildim.

"Bana gülümsedin ve öpücük bahsini bile kabul ettin. Bana baktığında anladım ki, birlikte olmasak da hala hayatına devam etmemişsin."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, neredeyse bir hırıltı, ama ben devam ettim

Gidiyorum.

"Ve buna ihtiyacın vardı çünkü en iyisi buydu. Bu yüzden partide bilerek bir pislik gibi davrandım ve ertesi sabah beni aldatmakla suçladığında kolay yolu seçtim."

"Ama herkes senin ve Ashley'nin-"

"Geri döndükten sonra birlikte çalıştık ve çok dertleştik çünkü ikimizin de berbat bir ev hayatı vardı. Bu yüzden insanlar bizi birlikte gördüler ve varsayımlarda bulundular." Liz'e yaklaştım, bana inanmasını istiyordum. "Ama biz her zaman sadece arkadaştık, çünkü benim için senden başka kimse yoktu."

Tekrar homurdandı, sonra "Yani beni çok sevdiğin için benden ayrıldın ve sonra beni aldattığını söyledin çünkü hayatına devam etmemi istiyordun ama korkunç bir şey yapmazsan etmeyeceğimi biliyordun." dedi.

Bunda doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum ama "Evet . . . ?"

"Ve bu mutlak gerçek mi?" diye sordu, gözleri her yerde yüzümdeydi.

"Hayatım üzerine yemin ederim," dedim, rahatlamış hissediyordum çünkü bana inanmış gibi görünüyordu.

"Yüce Tanrım, bu egoya inanamıyorum." Liz başını salladı, "Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun?" diye bağırırken gözleri irileşmişti.

"Kibirli mi?" Gerçekten kafam karışmıştı. Pek çok şeydim ama kibirli olmak bunlardan biri değildi.

"*Evet!* Sen Tanrı mısın? Babam mısın? Benim katkım olmadan benim için neyin en iyi olduğuna karar vermek nasıl senin haddine olabilir?"

"Öyle değildi, hadi ama," dedim boynumun yan tarafını ovuşturarak, anlamasını sağlayabilmeyi dileyerek. "Ama seni tanıyorum Lib. Ne kadar büyük bir ezik olursam olayım benimle kalacağını biliyordum ve bunu yapmana izin veremezdim."

"Öncelikle, ne olursa olsun sadık bir av köpeği gibi kalacağımı düşünecek kadar çocuksu, aşk hastası ya da sana deli gibi *aşık* olduğumu düşünmenin ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında mısın?" Artık tamamen bağırıyordu, gözleri alev alev yanıyordu. "En iyisini bildiğini varsayarak beni çocuklaştırdın. Tanrı beni bu egodan kurtarsın."

"İşin içinde ego falan yoktu," diye karşı çıktım, biraz kızgındım çünkü her şeyi berbat etmiş olabilirdim ama o sırada tüm hayatım boktan bir yığındı. "Tanrı aşkına Lib, bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece beş saniyeliğine kendini benim yerime koy."

"Tanrı'nın yerinde *nasıl* olacağımı bilmiyorum, Wes."

"Ve seni hiç aldatmadığım gerçeğini kabul etmek için yarım saniyeni ayırabilir misin? En azından bunun için bir erteleme alabilir miyim?"

"Hayır!"

"Siz mi?"

"Ne?" Liz ve ben hep bir ağızdan bağırdık.

Sağıma baktım, Sarah orada durmuş, kaşlarını kaldırmış bizi izliyordu.

"Havaalanına gitmemiz gerekiyor," dedi utangaç bir ifadeyle, annemin arabasının anahtarlarını tutarken ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı.

"Beş dakikaya daha ihtiyacım var," dedim, bitirmeye *yakın* bile değildim.

Liz saçlarını kulaklarının arkasına iterek, "Hayır, işim bitti," dedi. "İyi yolculuklar, Sarah."

Benden uzaklaşıp dondurmacıya doğru yürüdü, öfkesi arkasından bir rüzgâr gibi esiyordu. O içeri girerken baktım ve pencereden Joss'a doğru yürüyüp konuşmaya başladığını görebiliyordum.

Tanrım, sinirlendiğinde elleriyle konuşmasına bayılıyorum.

"Gerçekten çok

üzgünüm." "Ne?"

Sarah bana endişeli bir ebeveyn gibi bakıyordu, sanki yıkılacağımdan korkuyordu. "Sanki bu benim hatammış gibi hissediyorum."

"Bu senin suçun değil." Ellerimi ceplerime soktum ve pencereden Liz'i izlemeye devam ettim. "Beni yalan söylemeye sen zorlamadın."

"Hayır, ama sana uzun zamandır Liz'e karşı dürüst olman gerektiğini söylüyordum. Sonunda dinledin ve geri tepti."

"Nasıl anladın?" Joss'un başını sallamasını ve ellerini kalçalarına koymasını izledim.

"Um, tüm bu bağırışlar .. . ?" Sarah alaycı bir ses tonuyla cevap verdi. "İşlerin bu kadar çığıırından çıkacağını tahmin etmemiştim."

"Aslında iyi olduğunu düşünüyorum." Kız kardeşime dönüp baktım ve birden rahatladığımı hissettim. "Hava sonunda temizlendi."

"Huh," dedi bana şüpheyile bakarak. "Bu kadar sakın yanıt vereceğini tahmin etmezdim."

"Her şeyi bilmiyorsun, değil mi Stanford?" Alay ettim, sonra gökyüzüne baktım. Açık bir geceydi, o kadar açıktı ki şehir merkezindeki ışıklara rağmen birkaç yıldız görebiliyordum ve bu bana *bir şeyler* hissettiriyordu.

Sarah'nın haklı olduğu gerçeğini düşünürken kafamda "Rewrite the Stars" çalmaya başladı - şu anda daha üzgün olmamam mantıklı değildi.

Ama aklıma iki şey geldi, gece gökyüzündeki minik yıldızlar kadar net farkındalıklar ve bunlar beni gerçekten çok mutlu ediyordu.

Birincisi, Liz artık bekârdı. Sonunda boştaydı ve Clark'ı kaybettiği için o kadar da üzgün görünmüyordu.

Tek bağırdığı şey bendim.

Biz.

Bu da ikinci şeydi, öfkesi. Liz öfkeliydi, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi ve bu ... şey, biraz fantastikti.

Çünkü bu, hayatına devam etmediği anlamına geliyordu. Bizi hiç unutmamıştı.

Yıldızlara bakıp, "*Tanrı'nın yerinde olmayı bilmiyorum, Wes!*" diye bağırdığı zamanki yüzünü hayal ettiğimde, içimde umuda çok benzeyen bir şey uğulduyordu.

Çünkü ondan alıştığım, duygularını sıkı sıkıya kilitlediğini hissettiğim ölçülü bakışlar yerine, kızarmış yanakları ve parlayan yeşil gözleriyle bana bakıyordu, sanki alev alev yanan öfkesinin beyaz alevleri içindeymiş gibi.

Bana doğru.

Sevgi ve nefret arasında gerçekten ince bir çizgi *vardı* ve Libby'nin öfkesi beni bu çizgiyi yerle bir etmeye itti.

Ya yıldızları yeniden yazarsak, benim olman için yaratıldığını söylersek Hiçbir şey bizi ayrı tutamaz, bulmam gereken kişi sen olursun

OTUZUNCU BÖLÜM

"Sende hoşlanmadığım bir şey göremiyorum."

-Eternal Sunshine of the Spotless Mind

Liz

Sonrasında maltımı içtim ve arkadaşlarımla takıldım ama aynı şey değildi. Duygusal olarak tükenmiş hissediyordum ve kafamda dönüp duran tüm düşüncelerle ne yapacağımı bilmiyordum. Herkesin az önce ne olduğunu bilmek istediğini söyleyebilirdim ama ben bu konuda konuşmak istemiyordum.

Yani, bir anlam bile veremezken bu konuda nasıl konuşabilirdim ki?

Clark'ı otele geri götürdüğümde videodan bahsetmeye çalıştı ama ben izin vermedim. Ne kadar ironikti ki uyumaya çalıştığımda o video kafamın içinde tekrarlanıyordu. Çocukluk odamda, yıllar boyunca Wes'le ilgili pek çok duyguyu yaşadığım aynı odada yatıyordum ve onun sözlerini tekrar tekrar duyuyordum.

Seni aldatmadım, Lib.

Nedenini bilmiyorum ama gece yarısına doğru, susturulamayacak düşüncelerimle Gizli Alan'a gidip oturmak zorunda kaldım. Orasının artık Bennett'lere ait olmadığını biliyordum ama yeni insanların henüz taşınmadığını da biliyordum, yani oraya geri döndüğüm için tutuklanmayacaktım.

Son sınıftan sonraki yaz Wes'le buluşmak için birçok kez yaptığım gibi sessizce arka kapıdan çıkıp arka bahçeye doğru koştum ve çitin üzerinden tırmandım.

Ama gördüğüm şeye hazır değildim.

Aman Tanrım. "Aşırı büyümüş" kelimesi bile burayı tarif etmeye yetmez. Dürüst olmak gerekirse, aynı yer olduğuna inanmak imkansızdı. Sanki eski haline dönmüştü, destansı saklambaç oyunlarının oynandığı vahşi bir yerdi. O kadar büyümüştü ki, saklandığım yeri *bulmam* bile bir dakika sürdü.

Ateş çukurunun olduğu yerde.

Eskiden bir vaha olan alan, şimdi yanında bir çim sandalyenin oturduğu eğri büğrü bir ateş çukurundan ibaretti. Çeşme, çiçekler çoktan unutulmuştu. Kaldırılmışlar mıydı yoksa doğa tarafından yutulmuşlar mıydı emin değildim. Uzanıp yerden boş bir Corona şişesi aldım ve Wes'in dün gece içtiğı şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, bu gerçekten sadece dün gece miydi? O zamandan beri evren değişmişti.

Ateş çukurunda büyük bir odun parçası vardı ve mutfaktan aşırđığım kibrit ve çakmak gazını cebimden çıkardım. Küçük bir ateş yaktım, nedense karanlık gecede ıslanırken törensel bir ritüel hissine ihtiyaç duyuyordum.

Kendimi melankolik hissettiğim için Spotify'da son sınıftaki OG çalma listesini bulana kadar gezindim. Uzun zamandır Wes'le ilgili hislerime kapılmamıştım ama o gece bundan kaçış yoktu. Adele'i açtım ve başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne baktım.

Gece açıldı, yıldızlar parlaktı ve ben tamamen kaybolmuştum.

"Hey ufaklık."

Kafamı kaldırdığımda babam aptal muzlu pijama pantolonu ve *Luke'un lokantasının* tişörtüyle çitin üzerinden tırmanıyordu. Neden bilmiyorum ama onu görmek ve sesini duymak gözlerimin buğulanmasına neden oldu.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi ve yanıma gelip yere çöktü. "Eve geldiğinde üzgün olduğunu anlayabiliyorduk ama seni yalnız bırakmaya karar verdik."

"Ne değişti?" Babamın hep aynı kalması beni çok eğlendirmişti.

"Arka kapıdan gizlice çıktığını duyduğumda, biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Haraç olarak gönüllü olabileceğimi düşündüm. Wes'e ne oldu?"

"Bunun Wes'le ilgili olduğunu nereden biliyorsun?"

Burnumu çekerek sordum. "Her zaman Wes'le ilgilidir, tatlım" dedi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim başımı sallayarak.

"En baştan başla," dedi kollarına yaslanarak. "Herhangi bir planım yok."

"Tamam," dedim ve çekip gittim. Ona *her şeyi* anlattım, sonra da duygularımı uzlaştırmamanın benim için nasıl imkânsız olduğunu anlattım. O gece iki büyük ifşaat yaşamıştım ve her biri karşıt duygularımı ortaya çıkarmıştı.

Duygular.

Zavallı Wes'i ve yaşadıklarını her düşündüğümde, kalbim onun için kırılıyordu. Kaybettiği her şey için çok üzgündüm ve bana söyleyemediği için de aynı derecede üzgündüm. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum, belli ki bana açılamamasının bir nedeni vardı.

"Ama bunu düşündüğüm anda, kaybettiğimiz şey için çok sinirleniyorum çünkü onu kaybetmemiz gerekmiyordu, değil mi? Özverili olduğunu düşündüğü, *benim* için yaptığını sandığı bir şeyi yaptığı için ona kızmak muhtemelen haksızlık ama bu sadece bir israftı. Bitmesi gerekmiyordu. *Bana* güvenmek yerine, güvenilemeyeceğime karar verdi ve çekip gitti."

Ve Ashley hakkındaki yalan beni kızdırdı. Bu yüzden ona kızdığım için kendimi suçlu hissetmedim. Çünkü aldattığını düşünmediğim sürece onu asla unutamayacağımı düşünmesi bana çok çocukça, çok *küstahça* geliyordu.

"Peki özür diledi mi?" diye sordu babam, ellerini ateşin yanında ısıtmak için kaldırırken.

"Hayır," dedim. "Ya da kavga sırasında söylemiş olabilir ama bu bir özür dileme değildi."

Öyle *miydi*? Hiç sanmıyorum.

"Ona bu konuda geri döneceğini falan mı söyledin?" diye sordu.

"Hayır, ona bağırardım ve ayrıldım."

Bu onu biraz gülümsetti ama "O zaman kimin umurunda? Senin çelişkili duyguların kimin umurunda? Mantıklı olmamaları sorun değil ve aynı anda hem onun için üzülüp hem de ona kızgın olman da sorun değil."

Bir sopa aldı ve ateş çukuruna fırlattı. "Hiçbiri hakkında ne düşündüğün hakkında hiçbir fikre sahip olmaman sorun değil, anlamıyor musun? 'Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum' diyebilir ve sonra da bırakabilirsin. Ona bir cevapla geri dönmek zorunda değilseniz, örneğin size çıkma teklif etmiyorsa veya evlenme teklif etmiyorsa, sadece kafanız karışmış olsun. Bunu çözmek zorunda değilsiniz."

"Aman Tanrım, haklı mısınız?" Sözlerinin bir şekilde çok anlamlı olmasına şaşırarak sordum.

"Benim de bazı anlarım oluyor," diye dalga geçti.

Wes Bennett hakkındaki hislerim konusunda bir sonuca varmadan omuz silkebilir miydim?

Babam bundan sonra birkaç dakika daha benimle takıldı, ama sonra sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissetti ve içeri girdi.

Bu da beni ateşe bakmaya ve Wes'in şu sözleri söylediği zamanki yüzünü hayal etmeye itti

Benim için senden başka kimse yoktu.

Joshua Bassett'in "Anyone Else" şarkısı.

Çok eski kafalı görünüyordu Wes.

Önceki Wes, benim her şeyim olan Wes.

Beni sevmekten vazgeçmediği ve aldatmadığı için hâlâ şoktaydım.

Ben sadece . . . Buna inanamadım.

O sırada neler yaşadığını biliyordum, bu yüzden teknik olarak motivasyonlarını anlıyordum. Ve eğer bu hikayeyi bir Netflix filminde izliyor olsaydım, muhtemelen televizyonuma bağırıyor olurdum: *Seni sevdiği için yaptı!*

Ama bu bir Netflix filmi değildi ve ben onun tamamen içine kapanmış olduğu gerçeğini bir türlü aşamıyordum. Bitmek bilmeyen mesajlaşmalarımız ve günlük çoklu aramalarımız sırasında bir kez bile endişelerinden bahsetmedi.

Bana işinden, kız kardeşinden ve köpeğinden bahsetti ve beni sevdiğini söyledi ama *hiçbir şey* için endişelendiğini söylemedi. Hem de hiç. Beni aniden terk edene kadar her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. *Artık bizim için bir anlamı yok.*

Ama o zaman bile, hüngür hüngür ağlarken, kızgın değildim.

Babasını kaybetmişti ve tüm dünyası değişmişti - *tabii ki* bizim ilişkimiz onun önceliği değildi. Evet, yıkılmıştım ve sesinin bu kadar soğuk çıkmasına şaşırmıştım ama içten içe bunun kalıcı olmadığını biliyordum.

Eninde sonunda birbirimize geri dönmenin yolunu bulacaktık. Bundan emindim.

Aptal küçük aşk aşığı.

Ve sonra beni Ashley ile aldattığını öğrendim. Bu yüzden ondan o kadar uzun süre nefret ettim ki, artık benim bir parçamış gibi hissediyordum. *Adım Liz, kızıl saçlıyım ve Wes Bennett'ten nefret ediyorum.*

Yani şimdi sadece ondan nefret etmekle kalmamalı, beni kendimden kurtarmak için bana böyle davrandığı gerçeğini de kabul mü etmeliydim? Kâğıt üzerinde mümkün gibi görünüyordu ama öyle olduğundan emin değildim.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, benimle konuşamaması duygularımı incitmişti. Cehennemden aşağıya doğru iniyordu. O zaman eve gittikten sonra her görüşmemizde numara mı yapmıştı? Ne zaman

FaceTime'da birlikte gülmek ve Noel'de eve dönmem için nasıl sabırsızlandığımızı konuşmak onun için bir rol müydü? "ocuklar bilmesin diye cesur bir yüz takınmak" gibi bir durum mu?

Ayrıca beni aşk uğruna tüm hedeflerinden ve isteklerinden vazgeçecek biri olarak görmesi de canımı yakıyordu. Beni her zaman güçlü, azimli biri olarak gördüğünü varsaymıştım ama görünüşe göre beni, durdurulmadığım sürece hayatımın geri kalanında kr krne onun peşinden gidecek, gözleri fal taşı gibi açılmış, aşık bir kız olarak görüyordu.

Ve adamım, beni durdurmuştu.

Sonunda uyuduğmda hala bu duygusal döngü yüzünden kendimi deli ediyordum, ama *Tanrı*'ya şükür sabah her şey hakkında daha iyi hissediyordum.

Babamın bu basit açıklaması tüm bakış aımı değiştirdi, çünkü haklıydı.

Wes hakkındaki hislerimi anlamak *zorunda* değildim. Teknik olarak, önemli bile değillerdi.

ıkmıyorduk, arkadaş bile değildik, bu yüzden kafamın karışık olması normaldi. Son kararımı vermemi, Wes Bennett'in günahları hakkında hüküm vermemi bekleyen kimse yoktu. Onun yaşadıkları için acı ekmemde ve bizden vazgeçtiği için onu yumruklamak istememde bir sakınca yoktu.

Gerçekten, babam haklıydı.

Kimsenin umurunda değil.

Ben duş alırken Helena Krispy Kreme'e gitti, böylece havaalanına gitmeden önce birkaç çörek yiyebildim. Yolda Clark ve Lilith'i de aldık ve babamla vedalaşmak için gidiş şeridinde kucaklaştığımızda, babam aynı cümleyi farklı bir yazı tipiyle tekrarlayarak iyi olduğmu pekiştirdi.

"Unutmayın, geçmişi aşırı analiz etmek zorunda değilsiniz. Sadece şu anki hayatınızı yaşayın."

"Seni seviyorum," dedim, bir yandan onu sıkarken bir yandan da daha uzun kalabilmeyi diledim.

"Ben de seni seviyorum ufaklık," dedi.

Helena gülümseyerek, "Noel için eve geliyorsun, seni küçük sümüklü," dedi (o ağlarken). "O yüzden bundan kaçmaya çalışma bile."

"Yapmayacağım," dedim, bir daha asla uzak kalmak istemeyeceğimi bilerek ona sarıldım.

Clark uçakta Wes konusunu açmaya çalıştı ama bu konuda konuşmak istemediğimi söylediğimde sakinleşti. Döndükten sonra tüm oda arkadaşlarım bu konudaki mahremiyet ihtiyacıma saygı duyuyor gibiydiler, ki genelde her işime burnunu sokarlarken bu şaşırtıcıydı. Hafta sonunun geri kalanını derslerime çalışarak geçirebildim ve bu harikaydı.

Ancak Pazar günü Kerckhoff'un verandasında bir masada oturmuş telif hakları hukuku sınavıma çalışmak için elimden geleni yaparken Wes yine aklımdaydı. Muhteşem bir gündü, veranda öğrencilerle dolup taşarken ağaçlar bana mükemmel bir gölge sağlıyordu ve "kampüste en iyi on çalışma" günlerinden birini yaşıyor olmalıyım.

Dışarıda güz dönemi için lanet bir kartpostal gibiydi.

Ama bunların hiçbirini görmüyordum, tam olarak değil, çünkü Wes sürekli aklıma geliyordu.

Benim için senden başka kimse yoktu.

"Ders çalıştığını sanıyordum." Campbell kahvesini alıp oturdu ve "Ağzın bir karış açık boşluğa bakıyormuşsun gibi görünüyor" dedi.

"Ne?" Gözlerimi kırptım, anlamakta yavaş kalmıştım. "Oh, hayır.

Sadece düşünüyordum." "Hey, Wade senden numaramı istedi mi?"

Aslında hafif iğrenç birinci kaleciye ilgi duyuyordu ama benden numarasını alıp gerçekten bir randevu için arayana kadar ilişki kurmayı reddetti. "Beni sadece partilerde kovalayan ve sayı yapabileceklerini düşünen erkeklere" ayıracak vakti olmadığını söyledi ve şu ana kadar doğru kararı vermişti.

Çünkü ayıkken bana onu hiç sormadı.

"Hayır," dedim. "Onu daha önce antrenmanda gördüm ama meşguldü.

Üzgünüm." "Sorun değil," dedi, dizüstü bilgisayarını çıkardı ve umursamıyormuş gibi davrandı,

Hayal kırıklığına uğradığını bildiğim halde. Güzel, zeki ve futbol sahasında gülünç derecede yetenekli olan biri için, konu erkeklere geldiğinde utangaçtı. "Zaten onun bir pislik olduğuna eminim."

Telefonum çaldı ve onu masadan kaldırdığımda gözlerime inanamadım.

Wes'ti.

Merhaba.

Mesaja bakakaldım, beynim tekliyor ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken kulaklarımdan çığlık çığlığa havai fişekler fırlıyordu. O aptal "merhaba" mesajına nasıl cevap vermeme bekliyordu?

Yani, o da neydi öyle? *Merhaba mı?* Sanki arkadaşmışız da canı istediğinde bana "*merhaba*" mı yazıyormuş gibi?

Merhaba????

Başka bir vızıltı.

Wes: Belli ki nasıl cevap vereceğini bilmiyorsun ve bu sorun

değil. Sadece merhaba demek istedim çünkü aklımdasın.

İyi günler. Ayrıca az önce Lizzy ve Niall'dan "You Could Start A Cult" şarkısını dinledim ve eğer duymadıysanız, bir Buxbaum şarkısına benziyor.

Ve bir bağlantı bıraktı.

Lanet olsun ona. Nasıl bilebilir ki?

Dişlerimi sıktım ve mesaj attım: Benim zevkime göre biraz fazla tatlı ama teşekkürler.

Ama Wes olduğu için mesajım hiçbir şeyi durdurmadı.

Wes: Bu muhteşem bir şarkı, benimle dalga mı geçiyorsun?

Ben de cevap verdim: İyi bir şarkı olmadığını söylemedim,

bana göre olmadığını söyledim. Yalancı.

Kesinlikle yalan *söylüyordum*. Ama biliyormuş gibi davranması beni kızdırdı. onun yapamayacağı bir şeydi. Alexa, Bleachers'dan

"Hate That You Know Me "yi çal. Mesaj attım: Şu an biraz meşgulüm. Bir şeye mi ihtiyacın vardı? ?

Bu Telefonvızıldadıneredeysen Hemen, vene zamanı baktı midemde kelekler uçuşmaya başladı.

Tatlım, hiçbir fikrin yok.

Okurken kafam patlamak üzereydi, sonra tekrar okudum, içerisinin neden bu kadar sıcak olduğunu merak ettim ve sonra dışarıda olduğumu fark ettim.

Neyse ki cevap vermek zorunda kalmadım.

Çünkü ekledi: Ama şimdilik sizi yalnız bırakacağım. Sonra, Lib.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Seni öpmek için doğmuşum."

-Sadece Sen

Wes

"Gülmeyi kes."

"Yine de yapamam." Mickey kale arkasındaki çömeldiği yerden kalktı ve yanındaki toprakta duran on topu geri fırlattı, yüzünde aptal bir sırıtışla başını salladı. "Seni mahvedecek."

"Hayır, değil." Evet, muhtemelen öyleydi ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Her topu yakalayıp ayaklarımın dibindeki tümseğe bıraktım ve kolumun tersiyle alnımı sildim. Hava şimdiden sıcak ve nemliydi ve saat daha dokuz bile olmamıştı. Pazar günü olmasına rağmen Mick'i sokağın aşağısındaki lise sahasına benimle birlikte girmeye ikna etmiştim çünkü kendimi test etmek istiyordum.

Ve şu ana kadar çok iyi.

"Beni kapıdan içeri sokması garanti olan geniş çaplı bir saldırı planım var," diye bilgilendirdim onu, bu konuda sertleşmeye çok hazırdım. "Zekice, dikkatle hazırlanmış ve başarısızlığa dayanıklı bir plan."

Tekrar yere düştü ve eldivenini uzattı. "Kulağa aptalca geliyor."

"Aptal gibi *konuşuyorsun*." Derin bir nefes almadan önce işaret parmağımı dikiş boyunca gezdirerek topu çevirdim.

"Cidden, çok zorlayacaksın."

"Liz'i tanıyorum çünkü birlikte büyüdük," dedim ve hızlı bir şekilde topa vurmaya başladım. "Nelerden hoşlandığını ve nasıl düşündüğünü biliyorum, çünkü onu anaokulundan beri tanıyorum. Ve biliyorum ki romantik jestleri abartırsam benimle çıkması an meselesi olur."

"Dostum," dedi, yakaladığı topu bırakıp diğerini yakalamak için eldivenini uzatarak. "Sen onu tanıdığından beri değişmiş olmalı, çünkü Buxxie'nin bu romantik saçmalıktan hoşlanmasına imkân yok."

Sertçe attım, topun Mick'in eldivenine çarpmasından zevk aldım. Her ne kadar haklı olsa da -iki yıl içinde ikimizin de değiştiği aşikârdı- onun romantik tarafının hâlâ canlı ve tekmeleyici olduğundan, sadece yüzeyin altına gömülü olduğundan emindim.

"Alınmayın," dedim bir top daha kaparken. "Ama ben ne yaptığımı biliyorum."

"Özür dilerim," dedi, sesi üzgün olmaktan başka bir şey ifade etmiyordu. "Bana şu parlak planından bahset Einstein."

Bir falsolu top attım ve tabağın üzerine düşmesini izledim. "Öncelikle, yarın gece arabayı ödünç almam gerekecek."

"Asla olmaz," dedi onu yakaladığında. "Seni bir yere bırakırım ama kimse Alice'i ödünç almaz."

"Arabanızın neden yaşlı bir kadın ismi olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Aracımı lekeleme, seni pislik." Maskesini yukarı itti. "Nereye gitmen gerekiyor?"

Ona planımı, Liz'in ayaklarını yerden kesecek mükemmel romantik planımı anlatmaya başladım ve o yine gülmeye başladı. *Sertçe*. O kadar sertti ki, dik duramadı ve sonunda kışının üzerine oturdu, toprakta, çatlıyordu.

"Sen bir pisliksin," dedim, her ne kadar ben de gülüyor olsam da.

"Seni Liz'e götürmek için sabırsızlanan bir pislik," dedi gözlerini silerek. "Bu şimdiye kadar tanık olduğum en eğlenceli gösteri olacak."

Ona ters ters baktım, çünkü kendime güveniyordum.

Çok şey bilmiyordum ama Liz'i tanıyordum.

Onu geri kazanmak için bir şansım olacaksa, özür dilemem ve ona iki yıl önce aşık olduğu adam olabileceğimi göstermem gerektiğini biliyordum.

Elizabeth Buxbaum'dan özür dilemek için bundan daha iyi bir yol olabilir mi? *Yüzlerce* çiçek mi?

Yani, ertesi gün iki yüz papatyanın hayal ettiğimden çok daha fazla olduğunu keşfettim mi? *Evet*. Gayley Caddesi'nde çiçeklerle dolu bir el arabası taşıırken aptal gibi göründüm mü? *O da evet*.

Ama umursamadım çünkü işe yarayacağını biliyordum.

Bu onu kazanmazdı ama yumuşatmaya yarardı. İşe yaramak *zorundaydı*.

"Bunları buraya nasıl sığdıracağımızı sanıyorsun?" Mick arabadan inip Mazda'sının arkasına dolanarak bağırdı.

"Bagajı aç. Onları sıkıştıracağız," dedim. "Bu onları ezmez mi?"

"Sadece yapraklara ihtiyacım var," dedim, bagajı açmasını işaret ederek. "Yani ezilmelerinde bir sorun yok."

"Resmen kaybettin," diye güldü ve arabaya uzanıp bir kucak dolusu papatya aldı.

Çiçekleri bagaja tıktırdıktan sonra, bir ton mum almak için iki farklı dolar mağazasında durmak zorunda kaldık (ilkinde yeterince yoktu). Yurda döndüğümüzde, ellerinde kameralar ve alaycı tavırlarla odamda bekleyen Wade, Eli ve AJ'e haber vermişti.

İçeri girip masanın üzerine birkaç demet çiçek bıraktığımda Wade, "Küçük Wessy'ye bakar mısınız?" diye bağırdı. "Çok tatlı değil mi?"

"Siktir git," dedim ve daha fazla çiçek almak için dışarı çıktım.

Eli başını sallayarak, "Bunun Buxxie için olduğuna inanamıyorum," dedi. "Bütün bu şeyleri nereye koyacaksın?"

"Eğil de sana göstereyim," dedim Clark Griswold'dan alıntı yaparak, papatyaların geri kalanını çekerken.

Wade'in AJ'ye, "Burası sanki bir balo teklifi gibi," dediğini duydum. "Gördüklerime inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse ben de yapamadım, ama şaka onlardaydı. Çünkü umurumda bile değildi.

Sahip olduğum her şeyi yanımda getiriyor ve hepsini sahada bırakıyordum. Ya da bu durumda balkonda.

Tüm papatyaları boşalttıktan sonra kulaklıkları taktım ve yere oturup yaprakları koparmaya başlarken Liz'in balodan sonra benim için hazırladığı çalma listesini açtım. "Feel You Now" birdenbire beni motive eden bir müzik haline geldi ve ben çalışırken fotoğrafımı çekip bana "tatlım" diye seslenen arkadaşlarımı duymamamı sağladı.

Ben onun ayaklarını yerden kesene kadar yayınlamayacaklarına söz verdiler, o yüzden sorun olmadı.

İşim bittiğinde elimde beyaz yapraklarla dolu birkaç galonluk poşet, sarı yapraklarla dolu birkaç galonluk poşet, keçeli kalem lekeli parmaklar ve sinir dolu bir mide vardı.

Yani evet, hazırdım.

Dışarıda hava karardıktan sonra, sıcak pembe Gerber papatyaları buketi hariç her şeyi en büyük sırt çantama yükledim ve Mick beni Liz'in apartmanına götürdü. Onların balkonunun hangisi olduğunu tam olarak biliyordum - çiçeklere giderken Mick'le birlikte orayı işaretlemiştik - ve ikinci kata kolay bir tırmanış olduğunu da biliyordum.

Neyse ki lüks binada bahçe katı daireler vardı çünkü bu, ikinci katın hayatımı riske atacak kadar yüksek olmadığı anlamına geliyordu.

Sadece kırık kemikleri riske atıyordum.

AJ'in Campbell'la dersi varmış, o yüzden mesaj atarak bana yardım etti:

Bir iyiliğe ihtiyacım var, soru sormak yok. Campbell cevap verdi: **Ne yaptığımı söyle.** Ben çalışırken Liz'in perdelerinin kapalı olmasını sağlamayı kabul etmişti ve ben işimi bitirir bitirmez Liz'i balkona gönderecek ve orada sergimi görecek.

Sonra aşağıya bakar ve beni görürdü, elimde *Love, Actually* taklidi posterlerimle aşağıda duruyordum. Sharpie ile yazdığım sözler romantik komedilere yakışır duygular değildi ama sanki bizdik ve onu yumuşatmayı nefes almaktan daha çok istiyordum.

Mick arabayı park etti, ben de sırt çantamı taktım ve buketi aldım.

"Bundan emin misin Bennett?" diye sordu, bunu yaptığımı hâlâ inanamıyormuş gibi yarı gülümseyerek.

"Evet," dedim. "Çıkabilirsin. Bu arada teşekkürler."

"Ve kalmamı istemiyor musun?" Sanki büyük bir hata yapıyormuşum gibi bana baktı. "Bir şeyler ters giderse diye mi?"

"Yok, ben iyiyim," dedim, bunun doğru olmasını umarak. O büyük andan sonra beni içeri alacağını ve böylece konuşup özür dileyebileceğimizi umuyordum.

"Tamam o zaman." Bana küçük bir gülümseme verdi ve "İyi şanslar dostum" dedi.

Onun uzaklaşmasını izledim ve sonra bunu gerçekten yapmanın biraz sinir bozucu olduğunu fark ettim. Binanın arka tarafı karanlık ve sessizdi, sanki herkes çoktan yatmış gibiydi ve içtenlikle ölmemeyi, kıcıma tekme yememeyi ya da kızgın bir rottweiler tarafından hırpalanmamayı umuyordum.

Gözümün ucuyla diğer binanın bahçe katında bir adam gördüm.

bina, onun batık veranda dışında bir şey yapıyor. *Yatağına git, ahbap.* Bitkileri suluyormuş gibi görünüyordu, belki? Varlığımdan habersiz, işine odaklanmış görünüyordu, umarım işine devam etmiş ve yanındaki binaya tırmanan moronu fark etmemiştir.

Liz'in balkonuna baktım.

Oof.

Tırmanmak üzereyken kesinlikle daha yüksek görünüyordu.

Derin bir nefes aldım, küçük bir dua ettim ve işe koyuldum.

Liz'in altındaki bahçe dairesine doğru yürüdüm ve korkuluklara bastım. Ayakkabım bir ses çıkardı, içi boş ferforje demirin tekmelenme sesi ve hızla oluşu tuttum ve binanın cephesinden dışarı fırlayan kireç taşının üzerine çıktım.

Kesinlikle hava karardıktan sonra birinin balkonunun önünde oyalanmak ve röntgenci olmakla suçlanmak istemedim.

Ya da daha kötüsü.

"Bu da ne?"

Bu sözleri duyduğumda aşağıya baktım ama kimseyi göremiyordum, umarım bu sadece penceresi açık dairesinin içinde konuşan birinin sesiydi. Denge için oluşu kullanarak kireçtaşından yukarı tırmanırken kalbim çarpmaya başladı.

Liz'in balkonuna bir bacak atacak kadar yaklaştığımda, aşağıya baktığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Çünkü yanlış hesaplamışım.

Kesinlikle ölümüne düşecek kadar yüksekteydim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ağırlığımı attım ve balkonuna indim, istediğimden biraz daha sertti ama neyse ki sesi emen beton bir altlığı vardı. Nabzım hızla atarken sırt çantamı çıkardım, fermuarını açtım ve çalışmaya başladım.

Mumları teker teker dizerek bir kalp ve etrafında daha büyük bir kalp oluşturdum. Bunu bitirdikten sonra papatya yapraklarını açtım ve beyazı küçük kalbin içine, sarıyı da büyük kalbin içine serptim.

Bakmak için geri çekildim ve *Tanrım*, iyi görünüyordu.

Liz buna bayılacak, diye düşündüm hızlıca bir fotoğraf çekip telefonumu kaldırırken.

Sinirler hâlâ oradaydı ama şimdi onlara heyecan da katılmıştı.

İşe yarayacak.

Sırt çantasından büyük çakmağı çıkardım, eğildim ve adakları yakmaya başladım.

Karanlıkta *harika* görünüyordu.

"Orada ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Aşağı baktım, bahçe katındaki adam kaşlarını çatmış, elinde bir şeyle aşağıdan bana bakıyordu. *Hortum mu o?* Bulunduğum yerden anlamak için çok karanlıktı.

"Şşşt," dedim elimi kaldırarak.

"Ateş yakmaya çalışıyor!" diye bağırdı adam ve çakmağın elimde olduğunu fark ettim, turuncu ucu karanlıkta titriyordu.

"Hayır, değilim!" Çakmağın düğmesini bıraktım, hem adama bağırmaya hem de sessiz olmaya çalışıyordum. Motorlu bir şey uğulduyordu, bu yüzden beni duyamayacağını hissediyordum ama Liz'i varlığımdan haberdar etmek de istemiyordum. "Tanrım, ben-"

Sözlerim onun elektrikli yıkayıcısı tarafından durduruldu. Lanet olası elektrikli yıkayıcısı.

Bu uğultulu motordu.

Adam elektrikli yıkayıcısını gösterdi ve bana, güverteye, *mumlara* püskürttü. Kafama peeling yaparken görmem neredeyse imkansızdı ama o yüksek basınçlı su çiçek yapraklarını silip süpürdü ve mumları söndürdü.

"Şunu keser misin?" Fısıldayarak bağırdım, yüzüme basınçlı hortumla su sıkılırken görmeye çalışıyordum. Tökezledim, mumları tekmeledim, ellerimle gözlerimi korumaya çalıştım ve şöyle dedim
_"

"Neler oluyor?" Yanında bir kadın belirdi, telefonunu uzatırken gözlerini kısarak balkona bakıyordu. "Başka bir keseli sıçan mı var-"

"Bir kundakçı var!" diye bağırdı.

Evet, tüm vücudum uyuşurken kalp krizi geçirdiğimden oldukça emindim.

Kahretsin, kahretsin, bu iş hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Düşüp öleceğimi hayal etmişim ama kundakçılıkla suçlanacağımı hayal etmemiştim.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

"House on Fire" -akıl almaz bir zihinsel çalma listesi- benim

Sırt çantamı bir omzuma atıp oluğa tırmandım ve binanın köşesinde kısmen gizlenebilmek için yan döndüm.

Yine de işe yaramadı, çünkü bana *bakıyorlardı* - Tanrı aşkına, o filme alıyordu - ben o olukta gerçekten bir sıçanmışım gibi gezinirken. Binanın bir güvenlik lambası vardı ve benim spot ışığım olarak görev yapıyordu ve bunun nasıl daha kötü olabileceğinden emin değildim.

Ama sonra ayağım kaydı.

Ayağım kaydı ve düşmeye başladım.

Neyse ki büyümüş bir çalılığa düştüm de ölmedim ama ayağa kalkıp bir suçlu gibi kaçarak caddeden aşağıya doğru koşmaya başladığımda bileğim parçalandı. Mick'i arayıp beni alması için çağırarak kadar güvende hissettiğim işlek bir kavşağa gelene kadar en az üç blok boyunca durmadım, harap olmuş ayak bileğimle hoplaya zıplaya koştum.

Oraya vardığında bileğim çirkin bir şekilde şişmişti. "Geldiğin için teşekkürler dostum," dedim yolcu kapısını açarken.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu, ayak bileğime, çalıların dikenleri yüzünden bacaklarımda oluşan çiziklere, ıslak kıyafetlerime ve sıırılsıklam saçlarıma bakarken gözleri kocaman olmuştu.

"Buna inanamazsın," dedim, içeri girip kapıyı kapattım. "Bunu sana *Liz* mi yaptı?" diye sordu radyoyu kapatarak.

"Hayır," dedim, "ama bu gösteriden hoşlanacağına dair bir his var içimde."

Planım suya düştükten sonra gecenin geri kalanında berbat bir ruh hali içindeydim ama çocuklar aşk acısı çeken bir korkak olduğum için benimle durmadan dalga geçerken fark ettim ki arkadaşlarla başarısız olmak güzeldi. Birkaç yıl yalnız kaldıktan ve aynı zamanda hayat tarafından meşhur bir şekilde güçle yıkandıktan sonra, bunun için sizinle alay edecek arkadaşlarınız olduğunda biraz daha az berbattı.

Ertesi sabah, kaldırmayı bitirdikten (ve etrafta dolaşp bileğimi burktuğum için birden fazla antrenör tarafından azarlandıktan) sonra çıkışa doğru yöneldiğimde onu gördüm.

Onun benim tipim olup olmadığından -her zaman yeşil gözlü kıızllara *düşkün müydüm*- ya da benim tipimi *yaratıp yaratmadığından* asla emin olamayacaktım.

O bir prototipti.

Sadece o vardı.

Kapıya doğru yürüyordu, gözleri telefonundaydı ve neredeyse bana çarpıyordu.

Ve ona kesinlikle izin verirdim. *Beni ez, Lib.*

Başını kaldırıp bakar gibi yaptı, nefesinin altında "affedersiniz" diye mırıldandı ama sonra gözleri bana odaklandı.

"Acelen mi var Lib?" Tökezlememesi için elimi hafifçe koluna sürterek onu sabitlemeye çalıştım.

"Evet," dedi, kafasında bir sürü düşünce dolaşıyormuş gibi görünüyordu. Kaşlarının arasında bir kırıışıklık vardı ve dün geceki epik başarısızlığım hakkında ne bildiğini merak ettim.

Bir şey biliyor muydu, yoksa ben binadan atladığımdan beri panjurlarını bile açmamış mıydı? Bilmiyordum ama bilmek de *istemiordum*.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

Tüm bu alışveriş üç saniye sürmüştü -en fazla dört- öyleyse neden bu kadar canlı hissediyordum, sanki temas kurduğumuz için dünya daha hızlı dönüyordu?

"Wes. Bekle."

Başka zaman olsa, Liz'in beni geri çağırma sesi beni mest ederdi.

Ama bunun iyi olamayacağını biliyordum.

"Öyle mi?" Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi rahatça söyledim.

Nasıl bu kadar mükemmel dudakları var?

Sarılı bileğime baktı. "Bileğine ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bu çok zekice, seni salak.

"Sarıldı," dedi, yeşil gözleri bana bakarken beni çağırıyordu. O mu kısalmıştı yoksa ben mi büyümüştüm? Gülünç bir düşünceydi ama birbirimize uyma şeklimiz hafıza köpüğü gibi benim için ikinci doğaydı ve başı eskisinden biraz daha geriye eğikti. "Kendini mi yaraladın?"

Evet, kendimi yaralamıştım ama ne diyebilirdim ki?

O ne biliyor ki?

"Düştüm," dedim, sanki sürekli düşmek benim için olağan bir durummuş gibi omuz silktim.

"Öyle mi?" dedi gözlerini kısarak. "Görünüşe göre etrafta bu tür şeyler çok oluyor. Dün gece dairemde çok tuhaf bir şey oldu."

İşte geliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi bana bakarken dudaklarını birbirine sürterek. "Çılgın komşumuz kapıya geldi ve balkonumuzda yangın çıkarmaya çalışan biri olduğunu söyledi."

Siktir, siktir, siktir. "Bok yok mu?"

Başını eğdi, gözleri hâlâ beni suçluyordu. "Hadi canım. Dışarıda kimse yoktu ve bu adam zaten deli olarak biliniyor, değil mi?"

Bilmemesine imkân yoktu. "Doğru."

Yani, sadece bana anlatıyor ve ben olduğumu bilmiyor olma ihtimali var mıydı?

O kadar şanslı olmamın *imkanı yok*.

"Ama sonra Bonkers'ın karısı elinde video olduğunu söyledi."

Nononononononooooooooo.

"Gerçekten mi?"

Dudağını ısırdı ve yemin ederim gülümsemek ister gibi bir hali vardı, "*Gerçekten mi?* Oluktan düşen bir adamın videosu."

O da biliyordu, ben de biliyordum ama yine de "Tuhaf" dedim.

Dudakları minik bir sırıtışa dönüştü ve başını salladı. "Daha da tuhafı, genç görünüyor, benim yaşlarımda ve sırtında bir Bruins Beyzbol çantası var."

"Bu *çok* garip." *Hadi ama.* "Belki de inanılmaz bir romantik jest yapmaya çalışıyordu."

"Belki de olgunlaşmamış bir ahmak gibi davranıyordu," dedi ve gülümsemesi kayboldu.

Bu planın düşündüğümde daha zorlu olabileceğini fark ettiğimde parfümünün kokusunu içime çekerek, "Romantik bakış açısını takdir edeceğini düşünmüştüm," dedim. "Küçük Liz bu tür şeylere bayılırdı."

"Küçük Liz gideli uzun zaman oldu," dedi ve boğazını temizleyip omzundaki çantayı yeniden ayarlarken bu sözlerle kalbimi kırdı. "Umarım o adam birinin canı yanmadan önce dersini almıştır." Yaklaştım, böylece başımı eğip ağzımı kulağına yaklaştırdığımda bedenimle duvar arasındaki boşluğu doldurdu. Acosta'nın sesi çok gürültülüydü ve beni duymasına ihtiyacım vardı, "Biliyor musun, umurunda olduğunu sanmıyorum Lib, çünkü herkes çoktan incindi. Kaybedecek hiçbir şeyi yok ve her zaman kazanmak istediği her şey var, bu yüzden muhtemelen

Kendini hazırla."

Başını biraz çevirdi, böylece gözleri benimkilere bakıyordu.

"Kendimi mi hazırlayayım?" diye sordu, sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu ama "Tam olarak ne için?" dediğinde sesinin solukluğu onu ele verdi.

O yeşil gözlere baktım ve "Sert basın" dedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

"İyi ki bekâr, çünkü ona bir ağaç gibi tırmanacağım."

-Nedimeler

Liz

Sert basın.

Neden söylediği şeyi düşünmeden edemiyordum? Söyleme *şeklini*?

Kendini hazırlasan iyi olur.

Bunu söylemesinin üzerinden on iki saat geçmişti ve ben hâlâ o an yeni geçmiş gibi kızarıp bozariyordum.

"Ee Liz," dedi Wade sırtarak. "Dün gece balkonunda ilginç bir şey oldu mu?"

Kamerayı indirdim. "Bunu biliyor muydun?"

Bir grup çocuk Hitch'in arkasındaki sahada çember çeviriyordu, bu yüzden Clark ve ben çekim yapıyorduk, ancak Clark diğer uçtaydı. Mickey basketbol topunu sürüyor ve bana aptalca bir gülümseme atıyordu, Eli ve Wade ise sanki kasanın anahtarları ellerindeymiş gibi kulvardan bilmiş bilmiş gülüyorlardı. Wes'in orada tam olarak ne yaptığını hâlâ bilmiyordum ve öğrenmek için can atıyordum.

"Kapa çeneni, dostum," dedi Mickey, ama "Burada olmaması yapmamız gerektiği anlamına gelmez-" derken hâlâ gülümsüyordu.

Wade araya girerek, "Bu bir sır değil," dedi ve uzanıp topu çaldı. "Bizi fotoğraf çekerken gördü ve sadece işi bitene kadar susmamızı söyledi. Bizden sonsuza kadar sessiz kalmamızı istemedi."

"Doğru," dedi Eli.

"Lütfen bana bilgi verir misiniz?" diye çıkıştım. "Tek bildiğim balkona tırmandığı ve sonra binadan düştüğü."

"Bir gül fidanının içine," diye gönüllü oldu Wade, yolu sürerken bu çayın dökülmesinden iyice zevk alıyor gibi görünüyordu. "Bir aptal gibi."

Mickey, "Dur," dedi, Wade'in şutu içeri girerken elini kaldırdı ama engellemeyi başaramadı. "Aptal olmaya *çalışmıyordu*, Liz. Sana çıkma teklif etmek istiyordu ve balkonuna tırmanıp romantik bir sahne yaratmanın şansını artıracağını düşündü."

"Ne tür bir romantik sahne?" "Nasıl bir romantik sahne?" diye sordum, hâlâ Wes'in sadece binamın kenarına tırmanmakla kalmayıp - öldürülebilirdi- arkadaşlarına da bunu yapacağını söylediği gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. "Gördüğümde orada sadece su ve cam kırıkları vardı."

"Çocuklar, izin verin," dedi Eli, sırtarak sahadan çıkıp bana doğru yürürken ve telefonunu çıkarırken. "Bunlar Wesley'nin sana kur yapmaya hazırlandığı fotoğraflar."

Neden kalbim küt küt atıyordu? Telefonu uzatırken daha da yaklaştım, ekrana bakarken soğukkanlı görünmeyi umuyordum.

"Bu onun çiçekçiden dönüşü," dedi, parmağıyla Wes'in odasına çiçek - Tanrım, *papatyaydı bunlar*- taşırken çekilmiş fotoğraflarını çevirerek. Resimleri kaydırırdı -bir *sürü* papatya vardı- ve ben sertçe yutkundum.

Ne oluyor, Bennett?

"Bunlar benim favorim," dedi, "Küçük cupidy sanat projesi üzerinde sıkı çalışıyor."

Daha da yaklaştım, Wes'in sütlerinde yerde oturmuş, kulaklık takmış ve çiçek yaprakları toplarken çekilmiş fotoğrafına bakarken boğazım biraz sıkıldı. Abe Parker'ın *şarkısının* sözleri: *Aptal suratını özledim*

-Eli parmağını ekranda kaydırarak Wes'in başka bir yatakhane resmini gösterirken içime *fısıldadı*, bu kez bir Sharpie ile poster tahtasına yazıyordu.

O noktada yazdığı tek kelime "TO" idi. Ne yazmıştı?

Ne yazmış ki?

Peki posterle ne yapmayı planlıyordu? Haklıydı, küçük Liz buna bayılırdı. Tanrıya şükür çoktan gitmişti.

Küçük Liz şu anda telefona gelemez. Neden? Çünkü o öldü.

"Tamam, götlük yapma Strauss," dedi Mick, sonra bana doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Bitmiş ürün gerçekten harikaydı, her ne kadar senin

komşu onu yok etti."

Şimdi telefonunu çıkarıp bana uzattı ve artık hiç de soğuk görünmediğinden emindim.

Çünkü Wes balkonumda bir selfie çekti. Fotoğraftaki benim balkonumdu ama çiçekler ve mumlarla tamamen değiştirilmişti.

Wes tarafından.

Eski benim seveceğim bir şeye.

"Vay canına," diyebildim, hızlı hızlı gözlerimi kırıştıtararak, huzursuz hissederek. "Bu, uh ... vay canına." "Yani?" Wade kaşlarını salladı ve sırtıttı. "Dışarı çıkacak mısın?"

onunla?"

"Sanki seninle özel hayatımı tartışacakmışım gibi," dedim, içim çalkalanırken gözlerimi devirerek. Benim için çiçekler ve mumlar hazırlamak için bir binaya tırmanmıştı. *Ne oluyor Bennett?* "Ayıkken bana Campbell hakkında soru sormayı bile hatırlayamıyorsun." dediğimde sesim çok bağımsız ve kargaşadan uzak çıkmıştı.

Bu Eli'yi güldürdü ama Mick'in dikkati dağılmayacaktı. "Bennett yine de iyi bir adam. Ona bir şans vermelisin."

"Evet, Buxxie," diye onayladı Wade. "Senin ayaklarını yerden kesmek için hayatını riske attı."

Wes ortaya çıkmak için o anı seçti, gelişigüzel bir basketbol topu sürüyordu, bu da içime hiçbir şey yapmadı.

Çünkü yine o gözlükleri takıyordu, hıyar herif.

Sonra sanki konuşmamızı hissetmiş gibi başını çevirdi ama arkadaşlarının sırtışını fark etmek yerine bakışları bana kaydı ve gülümsedi. Büyük ve çılgınca samimiydi, vücudumdan nefesimi çalan türden bir gülümsemeydi ve yüzüm anında yandı.

"Gidip ona çıkma teklif etmelisin," dedi Mick, sesi heyecanlıydı. "Ve aklını başından almalısın."

"Yapacak işlerim var," dedim ve fotoğraf makinemi kapıp gözlerime doğru kaldırdım. Kısmen yapacak işlerim olduğu için, kısmen de kimse ne kadar şaşkın ve tamamen kaybolmuş hissettiğimi görmesin diye çaresizce yüzümü kapatmak istediğim için

Birdenbire.

"Hey, Buxxie," diye bağırdı Wade, "Gitmeden önce Campbell'ın numarasını alabilir miyim?"

"Ne?" Kamerayı indirdim ve Wade Brooks'un hayatında ilk kez samimi görünmesine bayıldım. "Cidden istiyor musun?"

"Birdenbire romantik aptallardan ilham almaya başladım," dedi mahcup bir şekilde sırtarak. "Ne diyebilirim ki?"

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bir peri masalını yaşayamazsın."

-Kate & Leopold

Wes

"Bakalım grup sohbeti ne düşünüyor."

"Ne?" Alnımı ovuşturdum ve kız kardeşimi ekmem gerekiyordu. Normalde onunla telefonda konuşmayı dört gözle beklerdim ama yazmam gereken bir ödev vardı. "Ne grup sohbeti?"

Genelde sadece oda arkadaşı hakkında konuşurdu, bu yüzden üniversitede başka arkadaşları olduğunu duymak güzeldi.

"Noah, Adam ve Michael ile olan ilişkim," dedi rahatça.

"Ne?" Buna inanamıyordum ama aynı zamanda çok da mantıklıydı. "Grup sohbetiniz mi var? Beni sohbe ekleyin. Hemen."

"Sanki," dedi, ses tonu rahatsızlığımdan dolayı eğlenmiş gibiydi. Bu da onun için tamamen markaya uygundu. "Orada olmasını isteyeceğim son şey sensin, alınma."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz? Sadece benim hakkımda mı?" Aynı anda hem sinirlenip hem de eğlenerek sordum.

"Tanrım, ne ego ama," dedi arsızca. "Aslında senin hakkında nadiren konuşuyoruz. Ben sadece senin aptal arkadaşlarını seviyorum."

"Biliyor musunuz? Beş yönlü FaceTime grup sohbeti yapacağız. Hemen şimdi. Herkes açtığında beni ara," dedim ve ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladım. Takım arkadaşlarımdan geri kalanı evde değildi, bu yüzden güzel ve sessizdi.

"Tanrım," diye güldü ve ben aramayı sonlandırdığımda hâlâ gülüyordu.

Üç dakika sonra MacBook'umda arkadaşlarımdan yüzlerine bakıyordum.

"Cidden, bir şarkıdaki en aptalca sözler," diyordu Noah, tiksinişmiş görünüyor. "'Dasher ve Dancer ve Prancer ve Vixen, Comet ve Cupid ve Donner ve Blitzen'i biliyorsunuz. Ama en ünlü ren geyiğini hatırlıyor musun? Sanki diğerlerini biliyorsan, tabii ki hepsinin 'en ünlüsünü' de biliyorsundur. Aptalca bir soru, dostum."

"Rudolph'a iftira atmak Amerika'ya yakışmaz, seni pislik," dedi Adam.

"Küfür, gerçekten," diye katıldı Michael.

"Beş saniyeliğine aptal olmayı bırakabilir misiniz?" Sarah onlara sordu.

"Neden yapmak zorundayız?" Noah cevap verdi, belli ki format değişikliği kafasını karıştırmıştı.

"Çünkü Wes Liz'le aşk yaşama planını ilerletip ilerletmemesi gerektiğini düşünüyor," dedi Sarah, saçma sapan sevimliliğimle onu eğlendiren bir çocukmuşum gibi gülümseyerek. "Ya da ilki işe yaramadığı için frene basmalı mı?"

"Pompa," dedi Noah duraksamadan. "Bu işe yaramayacak." Sarah savunmaya geçerek, "O da öyle," dedi. "Bilmiyorsun."

"Joss, Liz'in Wes'in hile yapmadım itirafına çok kızdığını söyledi. "*Ondan* gelen bayağı romantizmi çekici bulmasına imkan yok."

"Şey, ben-" dedim.

"Evet, ama Liz Liz'dir," diye araya girdi Adam, sanki her şeyi çözmüş gibi bilerek. "Bu şeyleri seviyor, değil mi?"

"Artık değil," dedi Noah. "Joss'a göre, o artık romantizm karşıtı gibi."

"Saçmalık," dedim, yarı kendi kendime, çünkü buna inanmayı reddediyordum. "Ne olursa olsun, denemesi gerekiyor," dedi kız kardeşim. "Kaybedecek neyi var ki?" Telefonum çaldı ve görmeyi beklediğim son şey Liz'den gelen bir mesajdı.

Liz: Sana bir sorum var.

Hiç bu kadar hızlı mesaj atmamıştım: **Devam et.**

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Sarah her zamanki gibi meraklı bir şekilde sordu.

"Liz, o yüzden kapa çenen i," diye mırıldandım, telefonumdaki konuşma balonlarına bakarak.

Liz: En son konuştuğumuzda (düenden önce ağırlık odasında) birbirimize bağıryorduk. Peki bundan sonra neden çiçekli bir balkona tırmanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün?

Bu, sormasını beklediğim bir soru değildi.

"Ne diyor o?" Michael dizüstü bilgisayarımın ekranından sordu.

"Evet, Wes," dedi Sara. "Ne dedi?"

"Birkaç gün önce kavga ederken neden ona balkonda çiçek getirdiğimi bilmek istiyor," diye mırıldandım, iyi bir cevap bulmaya çalışıyordum.

"Adil bir soru," dedi Noah.

Mesaj attım: **Bağırıyor olmamız hislerimin değiştiği anlamına gelmiyor.**

"Ne dedin sen?" Sarah dürttü.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim, artık gitmelerini istiyordum. "Şşşt."

Hisler mi? Bu çok saçma. Poster de bununla mı ilgiliydi? "Hisler" mi?

Posterlerde ne yazdığını mı öğrenmeye çalışıyordu? Muhtemelen benim hüsnükuruntumdu ama sanki istediği buymuş gibi mesaj attım.

Evet. Aslında birden fazla poster vardı. İlki bana dedi ki, SEN MÜKEMMEL DEĞİLSİN

Tamam. Alçakgönüllü.

Bunu şaka yaptığına dair iyi bir işaret olarak aldım. Mesaj attım: **İkincisinde "SEN BENİM İÇİN HER ŞEYSİN" yazıyordu.**

Hızlı bir yanıt beklemiyordum, çünkü onun ciyakladığını ya da ayaklarını tekmeliyor ya da bir arkadaşına mesaj atıyordu. Ama o hemen mesaj attı: **BU ÇOK SAÇMA WES. Alınma ama beni tanımıyorsun bile. Nasıl her şey olabilirim?**

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Sarah sordu. "Ne dedi o?"

"Anlat bize," dedi Adam. "Burada ölüyoruz."

Uzanıp FaceTime aramasını kapattım ve Liz'in numarasını çevirdim. Cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden "Alo?" sesini duyduğumda şaşırdım.

Ayağa kalktım ve odanın içinde volta atarak yürümeye başladım, "Seni tanıyorum. Hadi, Liz."

"Hayır, bilmiyorsun," diye cevap verdi, gayet gerçekçi bir şekilde. "Yıllardır gerçek bir konuşma yapmadık. Birbirimizi tanıdığımızı nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü öyle yapıyoruz," dedim, bunun hiç mantıklı olmadığının farkındaydım, ama aynı zamanda bizim için mantıklıydı.

"Oh, gerçekten mi? Tamam o zaman. Hafta sonları izlemek için yeni favori programım hangisi?"

"Ne?" Boğazımı temizledim ve iyice düşündüm. "Bu hileli bir soru çünkü sen hâlâ Gilmore Girls ve Nora Ephron filmlerini izlemeyi seviyorsun."

"Yanlış, o futbol," dedi, yanlış anladığım için mutlu görünüyordu.

"Bekle, ne?"

"Futbol izlemeye bayılıyorum - kolej ve NFL. Gördün mü? *Hiçbir şey* bilmiyorsun Şimdi benim hakkımda."

"Seni tanımak *istiyorum*," dedim, yatağıma oturdum ve sırtımı duvara yaslayabilmek için vücudumu döndürdüm. Bana kanıtlanmasını istemediğim bir noktayı kanıtladığını biliyordum ama buna rağmen onunla tekrar telefonda konuşuyor olmak güzeldi. "Benimle dışarı çıkmalısın, böylece birbirimizi yeniden tanıyabiliriz."

O da hemen "Hayır, teşekkür ederim" dedi.

"Peki ya arkadaş olarak," dedim aynı hızla, onu telefonda tutmaya ihtiyacım vardı. "Bunu yapamaz mıyız? Bir randevu olmasına gerek yok; sadece yemek yiyip sohbet edebiliriz. En azından tekrar arkadaşın olmak isterim. Cuma akşamı ne yapıyorsun?"

"Planlarım var," dedi ve beni yere serdi. "Nick Stark'ın-"

"Ski Mask-erade?" Herkes bir kostüm ve bir kayak maskesi taktığınız Cadılar Bayramı partisinden bahsediyordu (tek kural yüzlerin açıkta olmamasıydı).

"Ben de geliyorum," dedim, fazlasıyla heyecanlı bir şekilde. Liz Buxbaum söz konusu olduğunda, özellikle de aynı yerde olacaksak, soğukkanlı olmam imkânsızdı. "Partide takılabiliriz."

"Ama beni bulamayacaksınız," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Çünkü kostüm giymiş olacağım ve kafamda bir kar maskesi olacak."

"Güven bana Lib," dedim dudaklarını hayal ederek. "Bir milyon kar maskeli kalabalığın içinde seni yine de bulabilirim."

"Benim kim olduğumu bilmene imkan yok. Asla."

Kendimi onun sesinin sıcak nefessizliğine sarmak istedim. "Bahse girmek ister misin?" Kazanacağımı bilerek sordum. "Eğer seni bulursam, Cumartesi günü benimle çıkarsın."

"Sadece arkadaşlığa ne oldu?" diye sordu, sesi biraz eğlenmiş gibiydi (gerçi bu sadece benim hüsnükuruntum *da* olabilir).

"Eğer bahse giriyorsak, ben daha büyük oynarım Buxbaum," dedim, inanılmaz bir fırsatın kendini sunduğunu hissederek. "Var mısın?"

"Hayır," dedi ama gülümsediğini görebiliyordum. Nasıl anladığımı bilmiyorum ama anlamıştım.

"Hadi ama, cidden beni gürültü yapmaya mı zorlayacaksın?" diye sordum.

"Gürültü mü?"

"Bahse girmekten korktuğun için *bokk-bokk* tavuk sesi çıkarıyorsun. Seni çok iyi tanıdığımı ve bulacağımı biliyorsun," diye alay ettim, meydan okumaya karşı koyamayacağından emindim. "Ve sonra kaybetmenin cezası olarak büyüleyici Wesley Harold Bennett ile keyifli bir akşam geçirmek zorunda kalacaksın."

"*Bokking*'ini kendine sakla, bahsi ben alıyorum." Acaba odasında yatmaya mı hazırlanıyordu, yoksa bir yerlerde ders mi çalışıyordu? "Ama kurallar olmalı. Öylece birinin yanına gidip '*Liz?*' diyemezsin çünkü o zaman şansın yaver gider ve kazanırsın."

"Adil." *Onun aklını seviyorum.* "Seni gördüğümde bağırمام gereken bir kod kelimemiz olsa nasıl olur?"

"Şifreli bir kelime," diye tekrarladı yavaşça, sanki bu fikri gerçekten düşünüyormuş gibi. "Bunu sevdim. Ben olduğumu düşündüğün ama aslında ben olmayan kişiyi gördüğünde 'Ben koca bir ahmağım' diye bağırmana ne dersin?"

"Bunu söylemekten mutluluk duyuyorum, seni küçük pislik," diye kabul ettim, başımı duvara yaslayıp onun yüzünü hayal ettim. "Ama bunu söyleyeceğim kişi kesinlikle sen olacaksın."

"Rüyanda görürsün Bennett," diye alay etti.

"Her lanet gece, Buxbaum," diye cevap verdim, hayatının geri kalanını benimle telefonda geçirmesi için ona yalvarmak istiyordum.

Sesi yumuşak ve uykuluydu, "Çalışmaya gitmeliyim. Cuma günü görüşürüz, her ne kadar beni göremeyecek olsan da."

Seni seviyorum.

"Cuma günü görüşürüz, Lib," dedim, damarlarımın her birine pompalanan umuttan dehşete düşmüş bir halde. "İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre elimde telefonla öylece oturdum ve boşluğa baktım. Liz birdenbire yeniden mümkün *olduğunu* hissetti, sanki aramızda gerçekten bir şeyler olabilirmiş gibi ve bu tür bir olasılık dünyadaki en korkutucu şeydi.

Sonunda ödevimi yazacak kadar kafamı bulutlardan kurtardım ve telefonum çalmaya başladığında lanet olası *eser atıf* sayfasını biçimlendirmenin ortasındaydım (neden bunlarla bu kadar uğraştım).

Telefonu açtım ve arayanın kimliğindeki ismi gördüğümde *şok* oldum.

Helena Buxbaum.

Neden beni arasın ki? Onunla sadece bir kez telefonda konuşmuştum.

ve bu birkaç yıl önceydi. Liz'le ayrıldıktan hemen sonraydı. 402 alan kodunu görmüş ve ödenmesi gereken bir fatura olduğunu düşünerek aramaya cevap vermiştim.

Bu sonsuza dek aldığım en havalı telefon görüşmesi olarak kalacaktı.

"Kapa çeneni ve tek kelime etme. Liz'i incittiğin için senden nefret ediyorum ve onun erkek arkadaşı olan Wes Bennett benim için öldü. Bununla birlikte, komşu çocuk Wes Bennett'in kızımızla ilgisi olmayan bir şeye ihtiyacı olursa, ne olursa olsun her zaman yanı başımızda olduğumuzu bilmesini istiyorum. Tamam, görüşürüz."

Dünyada Helena'ya saygı duyduğum kadar saygı duyduğum çok az insan vardı.

"Alo?" Biraz gergin bir şekilde cevap verdim.

"Oh-hey, Wes. Ben Helena Buxbaum. Telefona cevap verdiğine inanamıyorum" dedi, sesi şok olmuş gibiydi. "Sadece yaşlı insanların gelen aramalara cevap verdiğini sanırdım. Sesli mesaj bekliyordum."

"Sen olduğunu gördüm," dedim. "Bu yüzden açmam *gerekiyordu*."

"İki saniyen var mı? Fıçı partisini falan bölmek istemem."

Bu beni gülümsetti ve rahatlattı. "Dünya kadar zamanım var ve bugün şaşırtıcı bir şekilde fıçı bira içmiyorum. Ne var ne yok?"

"Pekâlâ, eski evinize taşınan kadın, Bayan Eggers? Evet, bu arada A tipi bir deliye benziyor, ama görünüşe göre evde Bennett'lerin geride bıraktığı bazı şeyler bulmuş."

"Ne?" Ayrılmadan önce evin her yerini tek tek kontrol etmiştim. "Ne bulmuş?"

"Homies."

Daha fazlasını bekledim ama başka bir şey söylemeyince, "Pardon, 'kankalar' mı dediniz?" diye sordum.

Helena gülerek şöyle dedi: "Evet, aldım. Ve onları bana verdi, *kankalarınıza*. Her dolabın arkasında bantlanmış bir tane bulmuş. Sana bir fotoğraf atabilir miyim?"

"Evet. Elbette," dedim, hâlâ hiçbir şey bilmeden.

"Gönderiyorum," dedi ve mesaj geldiğinde kendimi tamamen kaybettim.

Kankalar hakkında her şeyi unutmuştum.

Tepenin aşağısındaki benzin istasyonunda, bir çeyreklik karşılığında satın alabileceğiniz küçük plastik adamlar olan "homies" ile dolu bir sakız makinesi vardı. Sarah satın aldı

Biz çocukken hep onları kullanırdı, çünkü parasının yettiği tek şey onlardı ve görünüşe göre onları biriktirmişti.

Evden taşındığımızda her dolabın arkasına bir tane bantlayabilmek için onları sakladı.

Fotoğrafa baktım ve başımı salladım, çünkü her bir küçük adamın üzerinde HOMIE SİZİ İZLİYOR, EGGERS yazan minik bir not vardı.

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Resme bakarken gülmekten kendimi alamadım. "Sarah'nın neden evdeki her yatak odasına veda etmek istediğini merak ediyordum."

"Bennett'lerin palyaço olduğunu söyleyene kadar Bayan Eggers biraz korkmuştu," dedi. "Kız kardeşin benim kahramanım, yemin ederim."

"Benimki de."

"Yani ikinizden biri şehre döndüğünde, kankalar için uğramaktan çekinmeyin." Helena boğazını temizledi ve "Sizi görmeyi çok isteriz" dedi.

"Aynen," dedim. "Senin için öldüğümde kankalar hakkında aradığın için teşekkürler."

"Hayır, sen İsa'sın Wes," dedi. "Ölümden döndün çünkü görünüşe göre Liz'i aldatmamışsın."

"Doğru," dedim, Helena'nın tüm bunlar hakkında tam olarak ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Güzel."

"Ne zaman istersen gel," dedi ve bunu içtenlikle söylediği anlaşılıyordu. "Bu arada, babanla en son konuştuğumda onunla ilgili çok güzel bir anım var. Duymak ister misin, yoksa canın yanar mı?"

"Dinlemeyi *çok* isterim," dedim masa sandalyesinde arkama yaslanarak.

"Tamam, Liz'le tartıştığımız için kötü bir gün geçiriyordum, değil mi? Bu, o okula gittikten *hemen* sonraydı. Çöpü dışarı çıkarmıştım, Stu da kendi çöpünü çıkarıyordu. Birbirimizi garaj yollarımızda gördüğümüzde 'hey, Stuart' demek dışında babanla hiç konuşmadım ama bana baktı ve iyi olup olmadığını sordu."

"Öyle mi?" Bunu duyduğumda şok olmuşum, çünkü adam pek sosyal biri değildi.

Hem de hiç.

"Evet-garip, değil mi? O kadar bunalmıştım ki Liz'in aramalarımı görmezden geldiğini düşündüğümü ve benden onu biraz rahat bırakmamı istediğini ona anlattım. Birdenbire boşluğa düşmüş gibi her yerde saçmaladım."

Evet, eminim babam yan komşunun duygusallaşmasına *bayılmıştır*. Muhtemelen ondan sonra ona *deli komşu* demiştir.

"Ama baban bana homurdanmak yerine bana sarıldı."

İmkansız. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır! Ben de inanmadım. Ve bana söylediklerini asla unutmayacağım, Wes. Bana sarıldı ve 'İşte çocuklar hakkında bir şey, Lady' dedi. Ve gerçekten adımı bildiğini sanmıyorum, bu arada ben Leydi'ydim."

Göğsüm biraz sıkışırken öksürerek bir kahkaha attım. "Bütün kadınlar öyleydi." "Ama o, 'Çocuklar hakkında şöyle bir şey var hanımefendi.

Onlar aptal ve

Kelimeler. Her zaman kastetmedikleri şeyler söylerler. Yanılıyorlar ya da duygusal küçük pislikler oluyorlar - temelde söylediklerinin kastettikleri şey olmadığını anlamalısınız."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok sıkıydı. "Bunu o mu söyledi?"

"Öyle yaptı," dedi, sesi birden ciddileşmişti. "Bana çocuklarımızın küçük pislikler gibi davrandıklarında bile bizi sevdiklerini söyledi ve sonra da aptal olmayı bıraktıklarında büyüyeceklerini ve her şeyi geri alacaklarını söyledi."

Bir kahkaha daha attım ama gözlerim yaşarmıştı. "İyi yaşı Stu."

"Baban çoğu zaman gergin olduğu için, onun kibarlığını ve bana muhtemelen aldığım en iyi ebeveyn tavsiyesini verdiğini duymaktan hoşlanabileceğini düşündüm."

"'Küçük pislikler' en iyi tavsiye mi?" Sesim duygusallıktan biraz boğuk çıkarken alay ettim. "Hadi ama Helena."

"Baban biliyordu Wes," dedi, sesi sakinleşmişti. "Çocuklarının ne yaptığını biliyordu. *gerçekten* hissettim, sözleri aksini söylese bile."

Gerçekten haklı olup olmadığını merak ederek derin, tırtıklı bir nefes aldım. "Teşekkür ederim Helena. Sen gerçekten-"

"İnanılmaz, biliyorum," diye araya girdi, sanki o da biraz tıkanmış gibiydi. "Bir şey değil. Şimdi fiçılarımıza geri dönelim, olur mu?"

"Evet, muhtemelen yapmalıyız," diye kabul ettim, boğazımı temizleyerek.

"Kendine iyi bak evlat," dedi. "Noel tatilinde görüşürüz."

"Görüşecek misin?" *Muhtemelen artık komşu olmadığımızı unutmuştur*.

"Bu kankaları istiyorsun, değil mi?" dedi ve onun anneliğiyle ilgili bir şey beni gerçekten etkiliyordu. Özellikle de "Gelip onları almazsan çok kızarım" diye eklediğinde.

"O zaman bunu bir öncelik haline
getireceğim." "Sonra görüşürüz o
zaman Wesley," dedi.

"Görüşürüz o zaman Helena," diye cevap verdim ve telefon kapanıncaya kadar
konuşmaya devam ettim.

Muhtemelen rastgele bir tesadüftü ama o gece, yıllar sonra ilk kez kabus
görmeden uzun bir gece derin bir uyku çektim.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bakın, zor zamanlar olacağını garanti ederim. Bir noktada ikimizden birinin ya da ikimizin de bu işten çıkmak isteyeceğini garanti ederim. Ama aynı zamanda sana benim olmanı teklif etmezsem, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı da garanti ederim, çünkü kalbimde benim için tek kişinin sen olduğunu biliyorum."

-Kaçak Gelin

Liz

"Bunu giyemem."

"Neden olmasın?" Campbell arkamda durmuş, omzumun üzerinden aynadaki yansımama bakıyordu. "Eğer onu kandırmak istiyorsan, bunun yolu bu. Liz kodlu bir kostüm arayacaktır, bu yüzden bunun sen olduğunu asla düşünmeyecektir."

Midem gergin kelebeklerle doluydu. Babamın kafa karıştırıcı Wes duygularım hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söylemesi iyi ve güzeldi, ama yarın onunla bir *randevuya* çıkmamla sonuçlanabilecek bir partiye gitmeye hazırlanırken her şeyi tehlikeli hissettiriyordu.

İstiyor
muydum?
Kesinlikle
istemezdim.

Ama onun aptalca balkon girişimi beni sarsmıştı. Artık küçük Liz değildim ama onun yaptığı şeylerden de etkilenmemiş değildim.

Yansımama baktım ve üzerime bir hırka örtmek istedim. Campbell'ın kostümünü giyiyordum; siyah lateks bir Batgirl elbisesi ve uyluk hizasında siyah botlar. Elbise kısaydı ve biraz göğüs dekoltesi gösteriyordu ama beni müstehcen görünüyormuşum gibi hissettiren kısmı ne kadar dar olduğuydu.

Dar, parlak siyah, sırlara yer yok.

"Evet, ama bu çok ..." Arkamı döndüm ve kıcımlı örttüğünden emin oldum.

Campbell kollarını kavuşturarak, "Ben alınmadan önce kendine dikkat et," dedi.

"Seksi görünüyorsun ve yüzün kapalı olacak. Sen istemedikçe kimse sen olduğunu anlamayacak."

Yansımana tekrar baktım. *Kimse ben olduğumu bilmeyecek.*

"Sadece tadını çıkarın ve eğlenin." Başını öne eğdi. "Kedi kostümü giymek zorunda kaldığım için benim adıma üzül."

"Yine de *Cats Müzikali*'ndeki kostüm çok şirin," diye savundum. "Çok sevimli görüneceksin."

"Evet, tapılası olmak pek seksi değil ama bunu başaracağım." Sırıttı, bu da beni onun için endişelendirdi. Bütün gece Wade'le telefonda konuşmuştu ve düpedüz aşık olmuştu. Mutlu olması hoşuma gitmişti ama sonunda incineceği için endişeliydim.

İyi bir adamla bile işler çabucak değişebilirdi, ama Wade gibi ukala bir adamla? Bu endişe vericiydi.

"Gidip üstümü değiştireceğim, gitmeden önce bir shot atalım, tamam mı?" dedi.

Birkaç çekim yaptık ve Leo rakunları besledikten sonra kapıyı kilitleyip Uber'e bindik. Campbell, Taylor'ın *Cats*'teki karakteri Bombalurina, Clark Thor ve Leo da Cupid olarak giyinmişti (togasının içine bir konfeti cebi dikmişti ve insanlara rastgele aşk konfetileri fırlatmak için çok heyecanlıydı).

"Tamam, unutma, benimle konuşman gerekiyorsa bunu *sessizce* yap," dedim, vızıltım beni fark edilmeme mücadelesi konusunda heyecanlandırıyordu. "Wes'in tek yapması gereken Thor'u takip etmek ve beni bir saniye içinde bulacaktır."

"Sanki *senin* yanında takılacakmışım gibi," dedi. "Bulmaya çalıştığım kendi insanım var."

"Ne?" Campbell, Uber şoförünün dikiz aynasından bize bakmasını sağladı. "Kimi arıyorsunuz?"

Omuz silkti. "Henüz karar vermedim."

"*Bu* ne anlama geliyor?" Leo sordu.

"Demek ki partide bizi bir dünya ilginç insan bekliyor," dedi Clark, o çok Clarky'ce, ironi yapıyor gibi görüldüğü ama aslında yapmadığı tarzda.

Oraya giderken (elbette kostümlerimize uyacak şekilde süslenmiş) kayak maskelerimizi elimizde tuttuk, ancak Nick'in evinin önüne geldiğimizde onları yüzümüze indirdik.

Campbell kapıyı açarak, "Gitme zamanı," dedi.

Yüzlerimizle dışarı çıkarken muhtemelen Uber şoförünü korkuttuk.

ve içeri girdiğimizde parti çoktan başlamıştı. Ki bu sürpriz değildi.

Herkes Kayak Maskesi-erade'sini severdi, bu yüzden tıklım tıklımdı. Bel Air'de bir konuk evi olan ev, hepsi gülünç bir şekilde dekore edilmiş kayak maskeleri takmış insanlarla dolup taşıyordu, ancak yüksek sesten bile Wes'in kahkahasını biz geldikten hemen sonra duydum.

Onu göremiyordum ama kahkahası çok netti.

Gözlerimi kapatabilir ve o kahkahayla pek çok yerde olabilirdim. O kahkaha, hayatımın pek çok sahnesinde karşıma çıkan, tıpkı *La La Land*'de Mia ve Sebastian'ın teması gibi yinelenen küçük bir melodiydi.

Hep orada, arka planda çalışıyor.

Gözlerim kalabalık oturma odasını aradı ve sanki daha uzun sürmesi gerekiyormuş gibi geldi ama onu bir dakika içinde buldum.

Wes Batman'di.

Ne kadar ironik.

Siyah bir beyzbol pantolonu, sarı bir kemer ve uzun kollu siyah bir Under Armour antrenman tişörtü giymişti; tişörtün ön tarafına kâğıttan yapılmış sarı bir sopa bantlanmıştı. Yanındaki atın söylediklerine katıla katıla gülüyordu ve onu izlerken fark ettim ki gülmüyor olsaydı bile muhtemelen onu bulacaktım.

Çünkü başka kimse Wes gibi hareket edemezdi.

Elbette uzun boyu, uzun kolları ve bacakları kimliğini ele veriyordu ama bundan daha fazlası da vardı. Güldüğünde başını geriye atması, boynunda, maskenin bittiği yerin hemen altındaki belirgin adem elması ve vücudunu rahatça hareket ettirmesi, sanki bir arabaya bench press yapabilirmiş gibi aptal bir erkek grubunun koreografisini kolayca ortaya çıkarabilirmiş gibi.

Sanki Wes kendine has bir insandı.

Ayrıca, şu dolgulu ve sahte kaslı kostümlerden birini giymiş gibi görünüyordu, ama bu onun gerçek vücuduydu.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedim ve Campbell'ı benimle birlikte fıçıya doğru çekerken üç şeyi merak ettim.

Wes beni tanıyabilecek miydi?

Tanımasını ister miydim?

Çıkarsa onunla gerçekten çıkacak mıyım?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Beni seviyorsun. Gerçek mi, değil mi?"

-Açlık Oyunları

Wes

Onu bulmak zorundayım.

AJ'yi dinliyordum ama gözlerim her yerdeydi. Liz'i bulmalı ve bahsi kazanmalıydım.

"Sanki bir büyücü ya da kraliyet mensubu gibi uzun bir cübbe giyiyor. Bu hatun vücudunun bir parçasını bile göstermiyor, sanki kız olduğundan bile emin değilim.

-Bir erkek, uzun bir çocuk ya da kısa bir Yeti olabilirdi ama Mick ona baktı ve 'Hemen döneceğim' dedi."

"Öyle mi?" Vücudumu odanın diğer tarafındaki insanlara bakmak için çevirerek söyledim.

"Evet. Gideli bir saat falan oldu." AJ başını salladı ve "Yani harekete mi geçiyor yoksa öldürülüyor mu emin değilim" dedi.

"Yani, kim gerçekten söyleyebilir ki, değil mi?" Mırıldandım.

"Beni dinliyor musun ki?" AJ maskesinin arkasından sinirli bir sesle sordu.

"Hayır." Mutfağa doğru baktım. "Liz'i bulmaya çalışıyorum."

"Buxxie," dedi sırtarak ve başını sallayarak. "Bu bahis olayına bayılıyorum. Onu bulmak zorundasın çünkü maceran sona erdiğinde sıkılacağım."

"Sizi eğlendirebildiğime çok sevindim."

"Peki ya şu?" dedi kedi kostümlü kişiyi göstererek.

Liz'in giyeceği bir kostümdü (*Kedilerin* adını biliyordu
Ama izlerken o olmadığını anladım. Çünkü ben

Vücudunun kıvrımlarını (hadi ama *yapardım*) ya da bunun gibi bir şeyi biliyorum, ama elleri yüzünden.

Birinin ellerini sevmek garip mi?

Kedinin uzun pembe tırnaklı, ortalama elleri vardı ama bunlar *Liz'in* elleri değildi. Onu birçok kez piyano çalarken izlemiştim ve tuşların üzerinde hareket eden uzun, zarif parmaklarının görüntüsü her zaman dikkatimi dağıtmıştı.

Mükemmel kesilmiş ve neredeyse her zaman parlatılmış tırnaklarıyla elleri çok şey yapabilirdi.

Elleri bende bir haiku yazma isteği uyandırdığında kendimi kaybediyorum, değil mi?

Görevdeki bir adam gibi aradım ama kimse yoktu. Bir saat sonra paniklemeye başlamıştım.

Ya orada değilse? Ya da ya oradaysa ama ben başarısız oluyorsam? Kazanamama ihtimalini düşünmemiştim bile.

Mick'i aramak için yukarı çıktığımda stresliydim ve sonra onu buldum.

Koridor insanlarla doluydu ve onun parfümünün kokusunu aldığımda vazgeçmek üzereydim. Donup kaldım, etrafıma bakındım. Pop tart gibi giyinmiş biri vardı -Liz değil- deri Batgirl kostümü giyen *biri -kesinlikle Liz değil-* kıllı göğsü Liz ihtimalini tamamen ortadan kaldıran bir aşk tanrısı ve ayakları Buxbaum'a ait olamayacak kadar büyük olan Scooby Doo.

Çok sabırsızlanmaya başlamıştım.

Batgirl yan dönüp aşk tanrısıyla konuşmaya başladığında aşağı inmek üzereydim. Sesi duyamayacağım kadar yüksekti ama yeşil değil mavi gözler kar maskesinden dışarı bakıyordu.

Ama dudakları.

Daha yakından baktım ve kaygan, ıslak, parlak kırmızı dudakları, kendi yansımamdan daha iyi bildiğim bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

Bunlar Liz'in
dudaklarıydı. Kutsal
taşaklar.

Gözlerim tekrar kostüme kaydı ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

O botlar, o bacaklar, *Tanrım.*

Bakışlarım vücudunda gezindi - dizlerimin bağını çözen siyah lateks üzerinde zaman geçirdi - ve kar maskesine ulaştığında gördüklerime inanamadım.

Renkli lens takıyordu, küçük *pislik*. O mavi gözlü üçkâğıtçıya bu kadar sinsi olduğu için kıcımla gülmek istedim ve çalgınca gülmek ve aya doğru ulumak istedim çünkü *İsa'ya şükürler* olsun ki kazanmıştım.

Ben kazanmıştım ve çok yakın bir gelecekte bir akşam Batgirl tamamen bana ait olacaktı.

Kalabalık koridorda ilerledim ve sonunda onun arkasına geçtiğimde -O kadar insan arasında beni hâlâ görmemişti, parfümünden bir nefes aldım ve kulağına sessizce "Ben koca bir ahmağım" dedim.

Başını çevirip iri mavi gözleriyle bana bakmadan önce soluğunu duydum. O ruj.

Elleri dikkatimi dağıtıyorsa, ağzı da beni delirtiyor.

"Beni bulduğuna inanamıyorum," dedi nefes nefese bir sesle, gözleri şoktan kocaman olmuştu.

Aşk tanrısı Liz'e yaklaştı ve kulağına bir şeyler söyledi, Liz dinlerken gözlerini benden ayırdı.

Bu adam da kimdi? Ufak tefekti ama bence biraz fazla parçalıydı.

Ve Liz'e biraz fazla yakın duruyorsun.

"Bu arada, temaslar konusunda faul yapıyorum," dedim, lanet olası bir aşk tanrısının onun dikkatini çalmasına izin vermek istemeyerek. "Seni küçük dolandırıcı."

"Kostümün bir parçası," diye cevap verdi omuz silkerek.

Bu da centilmen olmayı zorlaştıran şeylerdi. Gözlerim kesinlikle gezinmek istiyordu ama onları kırmızı dudaklara ve kıvrılmış siyah kirpiklere sabitledim çünkü bir pislik değildim. "Bana yarasa kızın mavi gözleri olduğunu mu söylüyorsun Buxbaum? Bunun bir gerçek olduğunu bildiğini mi?"

"Bunu herkes bilir," dedi aşk tanrısı ve aptal pembe kar maskesinin arkasından Liz'e sırtışını izledim.

Bu çok yumruklanabilir bir ağız.

"O halde randevumuzu ayarlamalıyız," dedim, dirseğini hafifçe kavradım, parmak uçlarım yumuşak Lizzie teninin üzerinde kayarken bir sarsıntı hissettim.

"Şimdi mi?" dedi, ses tonunda kızgınlık vardı. Bu da *beni* biraz rahatsız etti.

"Sonra yaparsın," dedi Cupid, sanki bekleyebilecek bir saçmalıklmış gibi elini sallayarak ve *bu* beni çok rahatsız etti.

Sonra yarım elbisesinin içine uzandı ve yüzüme pembe toz attı.

"*Seninle* konuşmuyordum," dedim dişlerimi sıkarak ve bir kaçış yolu aradım. Liz ve benim o lanet olası aşk tanrısıyla birlikte olmadığımız bir yere, herhangi bir yere.

Bu ironikti, değil mi? Aşk tanrısının bize aşk okları fırlatması gerekmiyor muydu? Bu adam işinde berbattı. Yanımızdaki kapının tokmağına uzandım ve döndü.

Evet.

"İşte," dedim, koridorun sonundaki kapıyı iterek açtım. "Bana sadece iki dakika ver."

Ben onu nazıkçe kapıya doğru *götürürken* gözlerini hızlı hızlı kırptırıyordu. "*Wes-*"

"Hemen dönecek," dedim başını eğen ama tek kelime etmeyen aşk tanrısına.

Bu doğru, Cupid-kes sesini.

Kapıdan geçtik ama arkamızdan kapanır kapanmaz duvar düğmesini bulamadım. Ve *karanlıktı*.

"*Wes,*" diye bağırdı, ellerimden kurtulmaya çalışarak. "Ne *oluyor* be?"

"Eros araya girmeden sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Işıklar nerede?" Elimi duvarın yüzeyinde gezdirerek nefesimin altında söyledim.

"Oh, bu mükemmel," diye mırıldandı Liz ve sonra telefonunun el feneri karanlığı aydınlattı. Nefes nefese, "Aman Tanrım!" dedi.

"Aman Tanrım, gerçekten de," diye onayladım, gözlerim önümüzde duran köhne merdivenin, basamakların yanına yığılmış kim bilir ne kutularının tüm ürkütücülüğünü alırken donup kaldım.

"Beni tavan arasına mı ittin?" dedi fısıltıyla, sanki içeride bizimle birlikte biri olduğunu düşünmüş gibi çılgılık atarak.

"Bilmiyordum," dedim kapı koluna uzanarak. "Bu cehennem kadar ürkütücü."

"Yılın yetersiz ifadesi," diye kabul etti.

Ama kapı kolu dönmüyordu. Baskı uyguladım, ama o şey kımıldamıyordu.

Hem de hiç.

"Tamam, korkma Buxbaum, ama belki de kilitlenmiş durumdayız."

"*Ne?*" Elini benimkine sardı ve kapı kolunu çevirmeye çalıştı ama çok sıkışmıştı. "Aman Tanrım."

"Sorun değil," dedim sakince, kar maskemi çıkararak. "A'J'e mesaj atacağım, o da

gel bizi dışarı çıkar."

"Campbell'a da mesaj atacağım," dedi ve kar maskesini çıkarıp mesajlara girdi.

İkimiz de birer mesaj gönderdik, ekranlarımız ürpertici karanlıkta parlıyordu ama ben korkmadım. Parti o kadar gürültülüydü ki kapıyı çalmaya başlasak kimse bizi duymazdı ama telefonlarımızın şarjı tamdı ve ben Liz'le birlikteydim.

Korkunç ve karanlık bir tavan arası bile birdenbire mükemmel bir yer gibi göründü.

Karanlıkta onun yanında dururken içimde kelebekler uçuşuyordu. *O çok yakın.* Bu düşünmem gereken son şeydi ama vücudum onun kokusunun ve uzun siyah botlarının dokunacak kadar yakın olduğunun aşırı farkındaydı.

AJ cevap verdiğinde telefonum aydınlandı: **Yola çıkıyorum.**

"Campbell da öyle," dedi telefonu da yanarken.

"Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim." *Onunla* karanlıkta kilitli kaldığım için üzgün değildim -bu tamamen yalandı- ama benimle karanlık tavan arasında olduğu için mutsuzsa üzgündüm.

Hızlı bir cevap bekliyordum ama tek söylediği "Neden üniversitelilerin böyle bir tavan arası var ki?" oldu.

Telefonunu uzatarak örümcek ağlarıyla kaplı kutuları ve küçük bir alana sıkıştırılmış bulanık şekilleri aydınlattı.

"Çünkü onlar seri katil," dedim ama gözlerim saçlarının karanlıkta aldığı şekle, telefonun loş ışığındaki profilinin mükemmelliğine takılıp kalmıştı.

"Belli ki," diye kabul etti ve hızla gözlerini kaçırmadan önce onu izlememi seyretti.

Sanki biri kapı koluyla oynuyormuş gibi bir ses vardı ama elimi üzerine koyduğumda dönmüyordu. Hem de hiç.

"Powers?" Ağzımı kapının yanına dayayarak bağırdım.

Erkek sesleri duyabiliyordum ama ne dediklerini anlamam için çok fazla gürültü vardı.

Telefonum yandı. **Küçük bir sorun var.**

"Uh," dedim, demeye başladım ama sonra Liz, "Campbell kapı kolunun yerinden oynamadığını söyledi. Stark'ı bulup anahtarı olup olmadığına bakacaklar."

"Anahtar mı?" Dizlerimi büktüm ve düğmeyi görebilmek için telefonumu kaldırdım. "Bu tarafta hiç kilit görmüyorum."

"Bu *harika* bir şey," dedi kızgın bir sesle. "Eminim anahtarı vardır," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Kilit varmış gibi görünmediğini kendin söyledin," diye tersledi, sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşmıştı.

"Sakin ol Buxbaum, her şey yoluna girecek," dedim, bunun dolapla mı yoksa benimle mi ilgili olduğunu merak ederek. "Klostrofobik misin?"

"*Hayır,*" diye ısırdı. "Sadece burada olmak istemiyorum." Demek benimle *ilgiliydi*.

"Sonunda içeri girdiklerinde muhtemelen şişmiş, örümcek ısırılmış cesetlerimizi bulacaklar," dedi ve bana Küçük Liz'i o kadar çok hatırlattı ki hayal kırıklığı yerini eğlenceye bıraktı.

"Tanrım. Bu biraz karanlık."

"Tüm bu ağları bir şey yaptı, değil mi?"

"Bunu düşünmemeyi tercih ediyorum." Başımı çevirdim ve "Merdivenlerden yukarı çıkmak nasıl bir şey acaba?" dedim.

"Deli bebekler ve mankenlerden oluşan bir mezarlık sanırım."

Liz'in telefonunun çaldığını duydum, ekranın aydınlandığını gördüm ve "Ben Campbell" dedi.

Mesajı okurken onu izledim.

"*Nononono,*" diye sızlanarak bana baktı. Yüzü telefon tarafından aydınlatılmıştı, o kaygan ağzı bir özellik gibi parlıyordu ve bununla ilgili bir şey nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Bak."

Mesajı okuyabilmem için telefonu uzattı. Görünüşe göre Nick'in ev sahibinde anahtar varmış ama adam otuz dakika uzaktaymış. Campbell ve Leo anahtarı almaya gideceklerdi ama onlar dönene kadar beklememiz gerekecekti.

Mutlu olmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de Liz'in mutlu olmadığı ortadayken, ama nasıl mutlu olmayabilirdim ki? Bana Liz'le kesintisiz otuz dakika hediye edilmişti. Bu durumdan en iyi şekilde yararlanacak ve bizi sıkıştırıp kaldığımız bu yerden çıkarmaya çalışacaktım.

"Beklerken ne yapabileceğimizi çok iyi biliyorum," dedim.

Yüz ifadesi paha biçilemezdi, sanki örümcek ağlarıyla dolu ürkütücü tavan arasına girmemizi önerdiğimi sanmıştı. Ben de yarı gülerek, "Aklını başına topla Buxbaum. Ben sadece yirmi soru oynayıp birbirimizi tanıyabileceğimizi kastetmiştim."

"Beni zaten herkesten daha iyi tanıdığını sanıyordum," dedi alaycı bir sesle.

"O zaman şimdi bunu kanıtlamak için bir şansım var," dedim, birinin parfümü üzerine hiperventilasyon yapmanın mümkün olup olmadığını merak ederek.

Çünkü ne zaman onun yanında olsam kendimi küçük kokular almaktan alıkoyamıyordum.

"Ama önce merdivenlerde ne varmış bir bakalım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi tiz bir sesle. "O çürük basamakları çıkmamın imkanı yok."

"Hadi ama Lib," dedim, el fenerimi yakıp merdivenlere yaklaşarak.

"Nerede senin macera anlayışın?"

"Her korku filminde bir sonraki kurban böyle der."

Haksız değildi ama ayağımı alt basamağa koyduğumda gördüm. "Burada bir pencere var."

"Chuckie bizi ölüme itebilsin diye mi?" diye takıldı, sesi tereddütlüydü.

"Gömleğimin arkasından tut," dedim, "ve beni takip et. Herhangi birini öldüreceğim

Senin için gelen kötü adamlar, söz

veriyorum." "Evet, ama ya kötü adam sen olursan?"

"Kapının anahtarı olmadığından emin olduktan sonra seni ürkütücü tavan arasına mı çekiyor?" Parmaklarının gömleğimin alt kısmını kavradığını hissettiğimde memnuniyetle homurdanmak isteyerek sordum. "O zaman gerçekten inanılmaz derecede zeki olduğumu söyleyebilirim."

"Evet, öyle olmadığını biliyorum," diye dalga geçti ve bu bir zafer gibi hissettirdi. Alay etmek her zaman iletişim kurma yollarımızdan biriydi, bu yüzden kendini unutup benimle dalga geçmesi bize doğruya daha yakın hissettirdi.

Ben merdivenleri çıkmaya başladım, o da gömleğimin arkasını tutarak beni takip etti. Açıkçası bunu yapmasını, bana dokunmasını beklemiyordum, bu yüzden merdivenleri çıkmak için hiç acelem yoktu.

Tepeye vardığımızda şaşırtıcı bir şekilde bomboştı.

"Bütün bu eşyalar nerede?" Işığı etrafa tuttum ve büyük, açık tavan arasında rastgele birkaç küçük kutu ve bir sallanan sandalye dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Merdivenlerin aşağısındaki alanın antitezi.

"Hayaletler burada yaşamak zorunda," dedi Liz, elleri hâlâ belimdeydi.

"Bu yüzden mekânı Marie Kondo'ladılar."

"Mantıklı," dedim ve pencereye doğru yürüdüm.

Kaydırarak açmayı denedim ve bir süre takıldıktan sonra serbest kaldı, *Evet*, tam da beklediğim şeyi gördüm.

"Hadi," dedim, gömleğimi bırakmasını istemediğim için arkamı dönmek istemiyordum. "Bu mükemmel."

Pencerenin aralığından geçip çatıya çıktım; neyse ki çatı oturmak için mükemmel bir yerdi. Çılgın bir eğimi yoktu ve pencerenin hemen dışında düz bir alan vardı, sanki alan özellikle yıldızların altında gece yarısı için yaratılmış gibiydi.

"Çatıya çıkmamız gerektiğinden emin değilim," diyerek pencereden beni takip etti ve sonra irkilerek "Oh," dediğini duydum.

O zaman ona dönüp baktım ve o da gülümsedi.

"Değil mi?" Dedim ve o da gömleğini bıraktı. "Tavan arasında kilitli kalmak için hiç de fena değil."

"Dollanganger çocukları buna bayılırdı."

"Otur," dedim, pencerenin hemen dışındaki, kiremit yerine tahta bir çıkıntısı olan düz yeri işaret ederek. "Dollanganger çocukları da kim?"

"*Tavan Arasındaki Çiçekler*'den . . . ?" Elbisesini -*Tanrım o elbiseyi*- altına sokup çatıya otururken bunun mantıklı olacağını düşünmüş gibi bana baktı. "Kitap mı?"

"Hiç duymadım," dedim yanına otururken.

"Muhtemelen en iyisi bu, analize iyi dayanmıyor." Gece gökyüzüne baktı ve "Bu biraz inanılmaz" dedi.

"Vay canına," dedim kollarımı dizlerime dayayıp aşağı bakarak. Sadece yıldızları göremiyorduk, aynı zamanda mahallenin sokakları üzerinde güzel bir görüş noktamız vardı. Liz'le bir tavan arasında kilitli kalmayı planlamamıştım ama bu muhteşem bir ortamdı. "Bir numaralı soru."

"Yirmi soruyu asla kabul etmedim," dedi. "Kayıtlara geçsin."

"Bayan Buxbaum'un baskı altında cevap verdiği kayıtlara geçsin. Bir numaralı soru-şu anda en sevdiğiniz yemek nedir?"

Bunu çözmeye çalıştığını gördüm. Benimle oynamakta tereddüt ediyordu, nasıl yapmayacağını anlamaya çalışıyordu, ama kolay bir soruydu, bu yüzden cevaplayacaktı.

"Son zamanlarda hep taco yiyorum. Los Angeles'taki sokak tacoları çok saçma" dedi.

"İlginç," dedim, bir kez daha ne kadar değiştiğini düşünerek. "Aslında henüz Los Angeles'ta bir taco yemedim."

"Ne bekliyorsun Bennett?" diye sorduğunda şehre bakıyordu.

"Ücretsiz olmaları için," diye itiraf ettim. "Kampüs içi yemeklerin bana hiçbir maliyeti yok, bu yüzden

Temel olarak B-Plate ve Rendezvous yeni favori restoranlarım." "Akıllıca," dedi bana bakarak ve ben de ne demek istediğini merak ettim.

Düşünüyordum. Bir şekilde beyninin bunu, mali durumumun gerçekliğini araştırdığını biliyordum. "Peki, baskı altında sorduğum bir numaralı sorum Otis bugünlerde hangi cehennemde yaşıyor?"

Bu beni güldürdü, çünkü ben bakmıyorken arka bahçedeki çitin arkasından gizlice ona yemek verirken köpeğimi hep sinir bozucu buluyormuş gibi davranırdı. "O artık Michael Young adında birinin evlatlık oğlu."

"Kapa çeneni," dedi kocaman gözlerle, benim yanımda nasıl davranacağını bilemediğini unutarak. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve şöyle dedim: "Sarah ve ben onu okula götüremedik ve annemle yaşarsa görmezden gelineceğinden korktum. Bu yüzden Michael artık onun babası ve haftada bir FaceTime ziyaretleri yapıyoruz."

"Asla olmaz," dedi, kendine rağmen gülümseyerek.

"Michael geri döndüğünde kesinlikle haklıydın ve onun suyun üzerinde yürüdüğünü düşünmüştün," dedim omzunu omzumla dürterek. "Öyle, yemin ederim."

"Haklı olduğuma sevindim," diyerek beni dürttü ve geçen yıl bana yardım etme şeklini onayladığını biliyordum. "İkinci soru, tabii ki baskı altında soruldu."

"Sıra bende," dedim, bir yandan ona kaşlarımı çatarken bir yandan da omzunu omzuma yasladığı için mutluluk dansı yapmak istiyordum.

Ve *bana* sorular sormak istedi.

Lütfen Tanrım, bunun bir rüya olmasına izin verme.

"Umurumda değil," diye cevap verdi. "Soru iki. Beni nasıl tanıdınız? Küçük bir ayrıntıyı unutmuş olmalıyım ve bunun ne olduğunu bilmem gerek."

Ona olan saplantımı sözlü olarak kusmadan cevap vermenin bir yolu var mıydı? *Mükemmel tırnaklarını aramak*, yasaklama emri gerektirecek kadar psikopatçaydı.

Yine de yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Artık ona yalan söylemek istemiyordum. "Kokun," dedim ve *tabii ki* sesim aşk acısı çekiyormuşum gibi çatallandı.

genç. "Parfümünü kokladım ve sonra ağzını gördüm." "Ağzımı mı?" diye tekrarladı, aptalca bir kazaymış gibi alay ederek.

"Libby, bunu biliyor musun bilmiyorum ama ağzını takıntı haline getirdim," diye itiraf ettim, geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama hızlı hızlı göz kırpmaya başladığında kendimi cesur hissettim. "Dudakların kadar

güzel bir şey görmedim.

Gülümsemek için kaygan kırmızı ruj, bir matadorun pelerini gibi hizmet etti.
_"

"Lütfen kendine boğa deme," diye araya girdi.

"Şuradaki boğaya," dedim, ağzından başka hiçbir şeye bakamıyordum.

"Tanrı beni korusun," diye iç geçirdi, sesi bir nefes kadar hafifti.

"Erkeklerden

kendilerini tehlikeli sığır olarak tanımlıyorlar."

"Tehlikeli sığır mı?" Gözlerinin içine baktım, çok yakındı ve dudakları dudaklarıma çok yakın olduğu için ne hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyordum. "Bir erkeği nasıl havasız hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

Omuz silktilti. "Kendini azgın bir boğayla kıyaslayan bir erkek hiç hoş değildir." "Çok kaba." Başımı salladım ve gözlerim tekrar onun ağzındaydı.

O kaygan dudaklar. "Yine de gözlerimi gerçekten ağzından alamıyorum."

Yutkundu ama bir şey söylemedi ve bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğundan emin değildim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Görünmez bir ip beni yaklaştıırken bakışlarımı onunkilere diktim.

"Oyun bu," dedi ama neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

"Sen ve ben bir Cadılar Bayramı partisinde rastgele bir Batman ve Batgirl olsaydık, sıfır geçmişimiz olsaydı ve bir tavan arasına kilitlenip çatıya sığınsaydık," diye başardım, o gözlerindeki ilgiyle beni izlerken uyuşturulmuş gibi hissediyordum.

"Öyle mi?" diye cevap verdi ve bu sefer fısıltıyla *konusuyordu*.

"Ve bunu ben yaptım," dedim, başımı eğip kendi nefesimle onun nefesini yudumlayarak. "Seni öpmeme izin verir misin?"

"Bu senaryoda," dedi, dudakları neredeyse benimkilere degecekti. "Muhtemelen evet."

Kafam patladı.

"Ama biz öyle değiliz," diye fısıldadı, gözleri ağırlaşmıştı. "Ama." Parmak eklemimi elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim, elim titrerken geri çekilmeden beni izledi. "Ya rol yaparsak?" Yutkundu ve hiçbir şey söylemedi.

Ama yine de geri çekilmedi.

Sanki ikimiz de birbirimize doğru eğilmiş, kararın bizim için verilmesini bekliyorduk.

Ben de başımı eğdim ve rastgele bir Batman rolü oynadım. "Hadi, Batgirl."

"Um," diye fısıldadı, sonra parmaklarını saçlarımın kenarlarından geçirerek ağzımı kendine doğru çekti.

Zaman değişti, çünkü ellerini üzerimde hissettiğimde, ağzım o kaygan dudaklarla buluştuğunda her şey ağır çekime geçti. Liz'in farkındalığı duyularımı ele geçirirken vücudumdaki her sinir ucu çatırdadı, her tüyüm diken diken oldu.

Ve sonra patladı. Ve kontrolden çıktı.

Birden ağzım onun ağzını açmaya başladı, onu yerinde tutarken avuçlarım yüzünün pürüzsüz derisinde kayıyordu. Başını eğip dudaklarını dudaklarımın altında açtığında kendimi güçsüz hissettim, dili ağzımın içinde kayarken parmakları saçlarımda esnedi. İçimi yalayışı aşırı derecede sıcaktı ve boğazından tüm kararsızlığı geride bırakan bir ses -sabırsızlık- çıkardığında kafamdaki her şey patladı.

Her şeyi -nerede olduğumuzu, nasıl sakın olacağımı- unuttum ve beni beslemeye istekli olduğu her öpücüğü umutsuzca alarak ağzını yuttum. Kontrol Liz'deydi, dişleri beni çılgına çevirirken yoğun dili açlığıyla içimi ısıtıyordu ve göğsümün çok dar olduğunu hissediyordum.

Kalp krizi mi geçiriyorum?

Her zaman mitolojik bir seks tanrıçası gibi öpüşürdü, her şeyi talep ederken daha fazlasını verirdi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki -Bu hiç değişmemişti.

Tek bir düşünce -*bu Liz, bu Liz*- aklımdan geçerken kalbim hızla çarpıyordu. Ellerim belini buldu ve o çatıda onu kendime doğru çektim, etrafını sardım ve vücudunu kendime doğru daha da sıktım

-Evim, evim, *evim*... Onun tatlı ağzını yalvardığım ve bir daha asla elde edemeyeceğimi bildiğim bir lezzetmiş gibi yedim. Onu orada tutmak ve asla gitmesine izin vermemek istedim. Onu tükettim, kollarının omuzlarıma dolandığını hissettiğimde alabildiğim her şeye daldım, vermeye istekli olduğu her şeyi aldım ve içimin derinliklerine çektim.

Nefes alış veriş düzenisizdi ve bunu seviyordum, çünkü benimkini yansıtıyordu. Aşağıdaki caddeden gelen sesleri duyabiliyordum ama Liz Buxbaum'dan başka hiçbir şey umurumda değildi. Bir stadyum dolusu rahibin izlemesi bile beni o anda durduramazdı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yapmazlar.

Gözleriniz bayram etsin, babalar.

Gözlerimi açtım, bir şekilde onun gerçekten Liz olduğunu ve kollarıma geri döndüğünü teyit etmem gerekiyordu ve onun parlak gözleri de aynı anda açıldı. Bakışlarımızda bir şeyler değişmişti -belki de sorular- ama öpüşmeyi bırakmadık. Ağzlarımız yavaş ve durgunlaştı, dillerimiz birbirini izledi ve dişlerimiz birbirini ısırды ve bu nedense vahşî, aç öpüşmelerden bile daha sıcaktı.

Sessiz anlarda, onun yurt odasında, benim yurt odamda, gün batımında sahilde, aklımı yitirmeden ve onu tamamen kaybetmeden önceki öpücükler gibi hissettirdi.

Gözlerini kırptırdı, tekrar kırptırdı ve kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluştu. Ağzımı kaldırdım ve dudaklarına doğru fısıldadım. "İyi misin Lib?"

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Senden hoşlanmadığımdan değil Susan, ne de olsa sessiz anlarda garip bir şekilde sana doğru çekiliyorum, ama hiç sessiz an olmadı."

-Bringing Up Baby

Liz

İyi miydim?

Duruma göre değişir.

Bir yandan sıcak ve soğuktu ve yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Tam olarak *iki* yıldır. Ama diğer yandan, ona bakarken midemin bulandığını hissettim, çünkü bu çok kötü bir fikir gibi geliyordu. *O yakışıklı yüz*, binlerce gözyaşı dökerken hayal ettiğim *yüzdü*.

Ve aldatmamış olmasına rağmen, beynim onun kalp kırıklığının avatırı olduğu gerçeğini değiştiremiyordu.

Tanrım, cidden bunu onunla tekrar yapmaya mı çalışıyordum? Aptalın tekiydim, değil mi?

Büyük, kocaman, aptal bir salak.

Orada kalıp aptalca davranmaya devam etmek isteyen biri.

Başımı salladım, kahverengi gözlerine baktım ve bu konuda nasıl güvende hissedeceğimi düşündüm. Beni izliyordu, parmakları belimi okşarken yüzünü okumak imkansızdı ve "Otis'in artık Michael'la yaşadığına inanamıyorum" dedim.

Sözlerim kafasını karıştırmış gibi kaşlarını biraz indirdi. Ya da hoşuna gitmemiş gibi.

Muhtemelen öpüşmeden sonra konuşacağımızı tahmin ediyordu, çünkü ne kadar rol yapmak istesek de biz kesinlikle bir partideki rastgele Batman ve Batgirl değildik. Rastgele süper kahramanlar *böyle* öpüşmezdi. Öpüşmeyle ilgili her şey eve dönmek, yeniden bir araya gelmek, bir tür

anlaşmaya varılmıştı.

O öpücük, müzik kreşendo yaparken birbirlerine doğru koşan kadın kahraman ve erkek kahraman olmuştu.

O öpücük Elizabeth Bennett'ın Darcy'ye ellerinin soğuk olduğunu söylemesiydi.

O öpücük, Tanrı y a r d ı m c ı m olsun, karakterlerin sonunda b i r araya geleceğini haber veren öpücüktü.

Ama bir anlaşmaya varılmamıştı ve ben konuşmaya hazır değildim.

Çünkü nasıl hissettiğim ya da ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Evet ve buna bayılıyor." Wes ellerini belimde tutarak beni yerimde tutuyordu ve on parmağının da baskısını hissedebiliyordum. Koyu renk gözleri öylesine yoğun, öylesine doğrudan bana dikilmişti ki, "Demek az önce öpüştük, Lib." dediğinde her düşüncemi görebiliyor gibiydi.

Yutkundum ve aşağıdaki geceye baktım, çünkü çoğunlukla onun bakışlarından kaçınmam gerekiyordu. Wes'e bakmak kafamın karışmasına neden oluyordu. "Numara yapıyorduk, unuttun mu?"

Boğazından bir ses çıkardı. "Haydi." "Ne?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi hafifçe söyledim. Sanki o öpücük beynimi allak bullak etmemiş gibi.

"Bana *ne* deme," dedi yarı gülümseyerek ama sesi son derece ciddiydi. "Bu numara değildi."

"Liz?" Leo'nun sesi tavan arasından geldi.

"Dışarıda," diye bağırdım, Wes'ten uzaklaştım ve beceriksizce ayağa kalktım. İnce topuklu botların içinde tökezledim ama Wes'in eli sanki ait olduğu yerdeymiş gibi beni sabitliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu sessizce, okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu.

Leo kafasını pencereden uzatmadan hemen önce o karanlık gözlere bakarak, "Ben iyiyim," demeyi başardım.

"Özgürsün," dedi ve Campbell yanındaydı, elinde *gerçek* bir el feneri vardı. Kar maskeleri şimdi biraz sarsıcıydı, çünkü milyonlarca mil uzakta, Wes Bennett ve yıldızlar dışında hiçbir şeyin var olmadığı bir diyardaydım.

"Teşekkür ederim," dedim, içeri girmek için eğilirken. "Anahtarı almaya gittiğin için."

"Elbette, tatlım," dedi Leo, içeri girmeme yardım ederken. "Korkunç muydu?"

Wes'in arkamdan içeri tırmandığını ve cevabımı beklediğini hissettim. *Hayır, hiç de korkunç değildi.* Kafa karıştırıcı olan da buydu; onunla birlikte olmak asla korkunç değildi. Ürkütücü bir örümcek tavan arasında kilitli kalabilir, bir çatıya sığınmak zorunda kalabilir ama yine de bir şekilde harika vakit geçirebilirdim.

Ve öyle öpülmek, sanki savaşa gidiyormuş ve bir daha öpemeyeceğini biliyormuş gibi.

Ellerimin titrediğini fark ederek, "Hayır," demeyi başardım. "Batman'le birlikteydim, o yüzden sorun olmadı."

"Hey, Wes," dedi Campbell, ona gülümseyerek ve sonra bana *lanet olsun* der gibi bakarak

Bak. "Eğer gerçekten Batman'sen, nasıl oldu da buradan kaçamadın?"

"Belki de istemedim," dedi o derin sesiyle ve *Tanrım*, orada ona bakmamın imkanı yoktu.

Leo kıkırdayınca Wes "Sen *kimsin*?" diye sordu.

Ve bunu Leo'ya neden altını kirlettiğini sorarken kullandığı ses tonuyla, sanki iğreniyormuş gibi söyledi.

Leo dramatik bir şekilde, "Ben aşk tanrısı Cupid'im," dedi ve Wes'e bir avuç konfeti fırlattı. "Hadi gidip shot yapalım, Batboy."

"*Adamım*, bu *Batman*," diye homurdanan Wes, Leo ve Campbell'ın kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Hepimiz tavan arasındaki odadan çıktık ve koridora adım attığımız anda yine gürültülü bir kaosu içinde bulduk kendimizi. Parti eskisinden daha da kalabalıktı ve Leo'yu aşağıya kadar takip ettikten sonra, herkesin Lateks Batgirl'ün Liz Buxbaum olduğunu görebilmesi için kar maskemi kaybettiğim için utanarak arkama baktım ve onun gittiğini fark ettim.

Kalabalık partiyi taradım ama onu hiçbir yerde göremedim, bu da beni hemen panikletti.

Şimdi benden kaçıyor muydu? Kızgın mıydı?

Yaşanan onca şeyden sonra bana kendimi güvensiz hissettirmesinden nefret ediyordum, sanki her an her şey değişebilirmiş gibi.

Ama sonra telefonum çaldı.

Wes: Üç şey, Buxbaum

Ağzına her zamankinden daha fazla takıntılıyım.

AJ neredeyse kavga ediyordu, o yüzden aptalca bir şey yapmadan

gidiyoruz. Yarın 7'de seni alırım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Çünkü aradığınız kişiyi bulduğunuzda asla vazgeçmezsiniz."

-Çılgın, *Aptal, Aşk*

Wes

"Aman Tanrım, oğlumuzu bakar mısın?"

Oturma odasına girdiğimde bir dönüş yaptım, AJ ve Wade ceketim ve kravatımla alay ederken onlara sııttım. Muhtemelen bir randevu için fazla abartılı olduğunu biliyordum ama bu herhangi bir randevu değildi.

Bu, her şeyi değiştirebilecek güce sahip bir randevuydu.

Bu yüzden, evet, görünüşüm için biraz daha fazla zaman harcadım.

"Mick odasında mı?" Gitmek için sabırsızlanarak sordum. Alice'i bu gece için bana vermeyi kabul etmişti (çok yalvardıktan sonra), bu yüzden anahtarları alıp yola çıkmaya hazırdım.

"Evet," dedi Wade. "Ama sanırım şu anda telefonda."

Kapıyı itip açmadan önce kapıyı çaldım ve "Anahtarlar lütfen" dedim.

Mickey bilgisayarından başını kaldırdı. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Merhaba Wes," dedi annesi ekrandan gülümseyerek. Her gün onunla konuşurdu, küçük ana kuzusuydu ve bu kadar yakın olmalarını biraz kıskanmadım desem yalan olur. "Bileğin nasıl?"

Mick'e baktım, o da omuz silkti ve "Komik bir hikâye, ona anlatmak zorundaydım" dedi.

"Böylesi daha iyi Bayan Solomon," dedim. "Teşekkür ederim."

"Güzel takım." Elleriyle dönmemi işaret etti. "Bu gece büyük randevu mu?"

"Tanrım, sana hayatımla ilgili her şeyi anlattı mı?" Gerginliğime rağmen gülerek etrafımda döndüm.

"Tabii ki yaptım çünkü küçük dostlarımla neler yaptığını bilmek hoşuna gidiyor."

Mick cebinden anahtarlığını çıkarıp fırlattı. "Alice'e karşı nazik ol, o kırılıgandır."

"Alacağım. Çok
teşekkürler, dostum."

"Sorun değil."

FaceTime ekranından annesine el sallayarak "İyi geceler Bayan Solomon," dedim.

"İyi geceler ve iyi şanslar, Wesley."

Odasının kapısını kapattıktan ve o tekrar konuşmaya başladıktan hemen sonra ayakkabılarımı giydim. Tabii ki, sanki onlar benim ailemmiş ve ben baloya gidiyormuşum gibi fotoğraf çektirdikleri için AJ ve Mick'i terslerken onları bağlamak zordu.

Merdivenlerden bana bağırdıklarında kıcımla gülüyordum ve ancak arabaya binip Liz'in evine doğru giderken delicesine heyecanlandım. Onunla birlikte olmak için değil, çünkü bu dünyada olunabilecek en kolay şeydi.

Hayır, ne kadar umutlu olduğum konusunda gergindim.

O kadar yakındı ki -sonunda *ulaşabildim*- kaybolacağından korkuyordum.

Bu da Liz kapıyı açıp "Merhaba" dediğinde neden zar zor konuşabildiğimi açıklıyordu.

Bir yanıt ya da herhangi bir sözcük bulamadım, bu yüzden kalp atışlarım hızlanırken Liz'in söylediklerini tekrarladım. "Merhaba."

Dairesinin kapısında durmuş, bir tanrıça gibi görünüyordu ve ben ağzı bir karış açık öylece bakan bir mağara adamına dönüşmüştüm. Ama çıplak omuzlarını ve bir sürü bacağını açıkta bırakan köpüklü, tüllü siyah bir elbise giymişti, ayak bileklerinin etrafında çapraz bağları olan siyah yüksek topuklu ayakkabılarla desteklenen bacaklar.

Bunlar çok dikkat dağıtıcı.

"Bir randevuya gelirken bunu söylemenin klişe olduğunu hissediyorum," dedim, uzun buklelerinin yüzünü çerçeveyeleyişinde kaybolmuş bir halde, "Ama o kadar güzelsin ki acıtıyor, Buxbaum."

Kaşlarının kavisi, yanaklarındaki kızarıklık, ağzındaki berrak parlaklık; ona bakmaktan hiç yorulacak mıydım? Gözlerimin görmek istediği tek şey onun yüzüydü, yemin ederim.

Ve inanılmaz kokuyordu.

"Teşekkürler," dedi dudakları minik bir gülümsemeye dönüşerek. "Takım elbise sana çok yakışıyor, Bennett."

"Bana asılmayı bırak, daha yeni geldim," dedim sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak.

Ama bu gece bizim için önemliydi, sanki bir şeylerin olasılığına açılan bir kapı gibiydi. Hata payım yoktu, kıpırdayacak yerim yoktu, bu yüzden bunu değerlendirmeye kararlıyım.

"Bu kadar agresif olduğum için özür dilerim," diye alay etti. "Benim hatam."

"Alıştırma alıştırma yapmalısın," dedim, başını eğip benden rahatsız olmuş gibi yaparkenki minik gülümsemesine bayıldım. "Benimle takıl ve sana nasıl oyun oynanacağını öğreteyim."

"Ben de bundan korkuyorum."

Asansörle aşağı inerken ikimiz de konuşmadık, ama göğsümün sıkışmasına ve kalp atış hızımın kesinlikle sağlıklı üç haneli bir değere yükselmesine rağmen rahat görünme yeteneğim beni etkiledi.

Şimdiye kadar çok iyi.

Dışarı çıkarken, "Mickey arabasını ödünç verdi, ben de süpürdüm ama oldukça sert," dedim.

"Alice ve ben eski arkadaşız, o yüzden sorun yok," dedi ve ben hâlâ onun benim yeni arkadaşlarım olan takım arkadaşlarıyla arkadaş olmasına şaşıırıyordum. "En azından koşuyor."

"Doğru," diye kabul ettim ve gergin görünmesine sevindim. Umarım bu, onun da bu geceyi önemli gördüğü anlamına geliyordu. İşin iyi yanı, ikimiz de gergin görünüyorduk ama bu gerginlikten kaynaklanan bir beceriksizlik değildi.

Tipik ilk buluşma heyecanı gibiydi.

Ama sonra arabayı çalıştırdım ve işler garipleşti.

Ben kaldırımdan uzaklaşırken emniyet kemerini bağlıyordu ve hafifçe mırıldanıyordu.

Üç saniye sonra "Burası 'Yıldızlar Şehri' mi?" diye sordu.

Gözlerimi yoldan ayırmadım, "Öyle," derken kendimi fazla tebrik ediyor gibi görünmek istemedim.

Mick'in hurda arabasında *La La Land*'in şarkısı etrafımızda dönerken kafası karışmış bir şekilde "Vay canına," dedi. Büyülenmek yerine kafası karışmıştı. "Bunu uzun zamandır duymamıştım."

Bilerek açmıştım çünkü o filmi çok severdi, bu yüzden bir sonraki şarkıya geçmek için oka bastığında çok şaşırdım.

Tamam.

Ne yazık ki, müziğim karışık çalıyordu, bu yüzden bir sonraki şarkı

"Club Sandwich" idi. Bu da Alice'in evinin romantik bir randevu müziği yerine *kulüpte* sandviç yemekle ilgili bir punk/rap şarkısıyla kirletildiği anlamına geliyordu.

Harika bir koşu şarkısı, ama bir randevu için o kadar da iyi değil.

"*Bu da ne?*" diye sordu ve ona baktığımda gülümsemesini engellemeye çalışıyor gibiydi.

Bu da her şeyi yoluna koydu.

"Club Sandwich," diye cevap verdim gülererek çünkü mükemmel randevu şarkımın yerini Joey Valence & Brae'nin alması çok *saçmaydı*. "Harika bir kalkış şarkısı."

"Sana inandığımdan emin değilim," diye alay etti, *sonunda* dudaklarında bir gülümseme belirdi.

*Sandviçimle kulüpteyim, Yo,
buna kulüp sandviçi diyebilirsin*

...

"Evet, anlıyorum," dedim. "Ama Liz Buxbaum'un bilmediği bir şarkı bulduğum için beni tebrik etmelisin, değil mi?"

"Elbette," dedi, telefonuyla Bluetooth bağlantısını ustalıkla çalarak. "İşte damak temizleyici."

İlk notadan itibaren biliyordum, muhtemelen bilmediğimi varsaysa da. Omaha'da iç karartıcı bir şekilde yalnızken Gizli Bölge'de çok fazla LANY dinlemiştim ve "Cowboy in LA" yeni hayatım *olan* ironik kabuğudeşmenin en sevdiğim yollarından biriydi.

"Bu arada beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, gözleri pencereden dışarıdaydı.

Mükemmel yeri seçtiğimi sanıyordum ama mükemmel bir randevu *şarkısı olduğunu düşündüğüm şarkıyı* bir anda silmesi kararımı tekrar sorgulamama neden oldu. "The Smokehouse."

İki yıl önce Los Angeles'a taşındığımızda, hep *La La Land*'deki restorana gideceğimizi söyledik. Bu akşam için düşüncem, *yolda film müziğinden en sevdiği şarkı çalarken onu akşam yemeğine götürmek için daha iyi bir yer olabilir miydi?*

Hiçbir şey söylemedi ve ben de yanlış anladığımdan endişelendim. Ona mükemmel bir romantik gece yaşatmak, hikâyemizin 2.0 versiyonuna yeni bir başlangıç yapmak istiyordum ve dürüst olmak gerekirse bunu başaramadığımı düşündüm.

Neden yanlış olduğunu bilmiyordum ama doğru olmadığını söyleyebilirdim. "Bu iyi mi?" diye sordum.

"Hayır, bu harika," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Çok heyecanlıyım."

Değildi ve onun da olmadığından
şüpheleniyordum. Ama neden?

Şimdi *La La Land*'den nefret mi ediyordu? Tanrım, onu her seferinde
ağlatmasına rağmen o filmi severdi.

Onu eskisi gibi tanıyamamaktan nefret ediyorum.

Dönüştüğü kişi beni büyülüyordu ama bu gece doğru cevapları bulmam
gereken anlardan biri gibiydi. Bu yüzden vale standına yanaştığımda araba
garip bir ses çıkardığında mutlu olmadım. Öksürür gibi oldu, sonra tekledi
ve sonra kapandı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandım, anahtarı çevirip gaza bastım ama
araba sadece vınladı ve çalışmadı. "Hadi, Alice."

Kahretsin.

"İyi akşamlar efendim," dedi vale, adam arabaya temas etmesi fiziksel
olarak acı verecekmiş gibi bakarken kapımı çekerek açtı.

Liz'in kapısını açan başka bir süslü çalışanın arabanın diğer tarafından,
"Bayan," dediğini duydum.

"Bir saniye bekle," dedim, tekrar çalıştırmaya çalışarak. "Sadece bir
dakikaya ihtiyacı var."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Liz arabadan inip kaldırıma çıktı, ben de arabayı çalıştırmak için aynı
şeyleri denemeye devam ettim, ama işe yaramadılar. *Çok mu çılgınca?*
Valenin arabanın yanındaki yerinden bana ters ters baktığını
hissede biliyordum.

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum," dedim, bir aptal gibi anahtarı tekrar
tekrar çevirerek.

Vale, "Efendim, bu arabanın vale şeridinden çıkması gerekiyor," dedi.

Oh, bok yok mu?

"Deniyorum dostum," diye tersledim, ortadan kaybolmasını istiyordum.

"Burada durmasına izin veremeyiz." Vale arabanın üstünden baktı ve
sanki arabayı sihirli bir şekilde yeniden çalıştırabilecek bir güce sahipmiş
gibi Liz'e eliyle işaret etti.

"Biz de yapamayız," dedi sesini yükselterek. "Burada elimizden geleni
yapıyoruz." "Efendim, onu yoldan itmeniz gerekecek," dedi adam bana,
Caddenin ilerisindeki bir yeri işaret ederek. "Şurada, sonra da
çektirebilirsiniz."

Liz'in olduğu kadar diğer müşterilerin de gözlerinin üzerimde olduğunu
hissede biliyordum.

utanmıştı. Muhtemelen benimle görüldüğü için çok utanmıştı. Tüm bunlarla.

"O zaman yardımına ihtiyacım olacak," diye hırladım Vale Dude'a, dişlerimi sıkarak ve öfkelenmek isteyerek. "En azından arabaya binip ben iterken direksiyona geçebilir misin?"

"Korkarım bu politikaya aykırı," dedi, bu durumdan çok memnun görünüyordu.

Evet, korkmalısın, seni sık kafalı.

Liz arabanın yanına gelerek, "Geleceğim," dedi. "Ama söylemeliyim ki, hiç yardımcı olmuyorsun Gregor."

Buna gülerdim ama arabadan inmekle ve bana bakan seyircilerle yakınlaşmakla o kadar meşguldüm ki. Çevresel görüşümde kravatımın yamuk olduğunu görebiliyordum ve Liz'e "Mickey'i arayacağım, çünkü bu şekilde giyinmişken yardımcı *olmuyorsun*" derken yüzüm yanıyordu.

"Evet, öyleyim," dedi, sanki yardım etmeme düşüncesi gülünçmüş gibi gözlerini devirerek.

"Hayır, *değilsin*," diye tekrarladım gözlerimi devirerek.

"Kapa çeneni ve it Bennett, ben dümeni tutarken," dedi, ellerini göğsüme koyup beni biraz iterek yoldan çekti. "Ve bu kadar huysuz görünmeyi bırak."

Tanrım, onu seviyorum.

Onun inatçı yüzüne baktım ve "*Peki*" dedim.

Arabaya tırmandı ve boşa aldı, git diye bağırdığımda ben iterken o da direksiyona geçti. Sıcak bir akşamdı, bu yüzden araba nihayet park edildiğinde ve Liz indiğinde kıcımdan ter akıyordu.

"Bunun için *çok* üzgünüm," diyerek anahtarları aldım ve elimi sırtının alt kısmına koyarak onu otelin önündeki kaldırıma doğru yönlendirdim.

"Fark etmez." Omuz silkti ve "Bu senin araban bile değil." dedi.

Bir çekici çağırdım ve her şey ayarlandıktan sonra anahtarları Gregor'a uzattım. "İçeride rezervasyonumuz var ve çekici bir saat içinde araba için burada olacak. İşte anahtarlar."

Gregor anahtarlara pismiş gibi baktı. "Üzgünüm efendim ama şoför gelene kadar arabanın yanında kalmanız gerekiyor."

"Ama rezervasyonumuzu kaçıracağız," dedim sakın bir şekilde, öfkemin beni yenmesine izin vermeyerek. "Şoföre anahtarları valeden almasını söyledim bile."

"Şirket politikası gereği arabada kalmak zorundasınız."

"Rezervasyonumuzu değiştirebilir miyiz?" Liz sordu. "Arabayı alır almaz içeri gireceğiz."

"Üzgünüm hanımefendi, ama bu akşam doluyuz, bu yüzden herhangi bir değişiklik yapamayız."

"Anahtarları arabada bırakayım o zaman," dedim, kendimi kaybetmek istiyordum. Öfke nöbeti geçirmek istiyordum çünkü neden *mükemmel* bir randevu çıkarmam gereken gecede bu oluyordu?

"Efendim, çekici gelene kadar arabanızın yanında kalmalısınız."

Liz'e baktım, sonra Gregor'a dedim ki, "Ya yapmazsam? Tanrı aşkına, burası arabaların park edilmesine izin verilmeyen bir havaalanı değil ki."

"Arabanızı sahipsiz bırakırsanız maalesef çektireceğiz, çünkü burası özel mülk."

"Bu mükemmel, değil mi, çünkü zaten çekiliyor," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, Bektan Gregor'un canını yakmak istiyordum. "Yemeğe gidiyoruz Greg."

Liz'in elini tuttum ve onu otele doğru götürmeye çalıştım ama o yerinden kıpırdamıyordu. Bana bir bakış attı ve dedi ki, "Wes. Bu Mick'in arabası. Alice'in. Onu rastgele bir otoparka bırakamayız."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve mükemmel randevunun elimden kayıp gittiğini hissettim. "Ama rezervasyonumuz var."

"Aç bile değilim," dedi omuz silkerek, sonra çok yüksek bir sesle ekledi, "Ve buradaki yemeklerin *berbat* olduğunu duydum."

Evlen benimle, Buxbaum.

Elimi sıktı ve "Çekicinin Alice'i almasını bekleyelim, sonra bir B planı yaparız" dedi.

İçimi çektim ve yeşil gözlerinde hayal kırıklığı aradım ama bulamadım. "Emin misin?"

"Eminim," dedi başını sallayarak. "B planları her zaman daha eğlencelidir."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kabuslarım genellikle seni kaybetmekle ilgili. Burada olduğunu fark ettiğimde iyi oluyorum."

-Catching Fire

Liz

"Bakıyor mu?"

Valeye doğru baktım, çok güldüğüm için karın kaslarım ciddi şekilde ağrıyordu. "Oh, evet. Bizi öldürmek istiyor."

"Mükemmel." Wes sıırttı ve yanımdaki sandığın üstüne tırmandı.

Sandığın üzerine örttüğü kırmızı beyaz plastik masa örtüsünün üstüne.

Wes'e "B planı" dediğimde gözlerinde bir parıltı belirdi ve ardından her şey başladı. Wes Bennett sadece Wes'in süperşarj olabileceği bir şekilde süperşarj olmuştu. DoorDash uygulamasına tıkladı, birkaç sipariş verdi ve şimdi, sadece yirmi dakika sonra, mum ışığında bir akşam yemeği yiyorduk.

Masa örtüsü, mum ve pille çalışan disko topu CVS'den, yiyecekler McDonalds'tandı. Mick'in arabasının teybi Lily Allen'ın "Fuck You" şarkısını çalarken biz orada oturmuş bagajın üstünde Big Mac yiyorduk.

Tekrar ediyorum.

"Güzel müzik seçimi, Buxbaum," dedi, hamburgerini ağzına götürürken ve ondan başka bir yere bakmakta çok zorlandığımı fark ettim. Beni arabasına aldığından beri böyleydi. Çünkü o her zaman çekici bir insandı ama şimdi daha fazlası olmuştu.

Daha büyük, daha güçlü, daha sert... Neredeyse bakılamayacak kadar muhteşemdi.

Ve takım elbise onun muhteşemliğini imkansız bir dereceye kadar artırdı. Kapımda belirdiğinde neredeyse sakızımı yutacaktım.

"Lily Allen versiyonu CeeLo Green'inkinden daha klas geldi," dedim, yanaklarımı fark edemeyeceği kadar karanlık olmasına sevinerek.

"İşte bu yüzden uzmansınız," dedi bir ısırık alarak. "Eşsiz zarafet."

Tekrar gülmeye başladım, arabanın bozulduğuna sevinmişim.

Çünkü geçmişimizden uzaklaştığımızda Wes ile daha güvende hissediyorduk. Burada oturmuş, Los Angeles'ın ünlü bir restoranının önünde bir arabanın bagajında yemek yerken sanki başka bir bizdik. Sanki bir yığın tarihi yükü olan iki eski sevgili değil de, randevuya çıkmış iki UCLA öğrencisi gibiydik.

Ve bir şekilde bununla başa çıkabilirim.

Sanki geçmişimiz çok yorucu ve kafa karıştırıcıydı, tıpkı bir sınavdaki karmaşık bir cebir denklemi gibi, onu atlayıp bir sonraki soruya geçmek daha güvenli görünüyordu. Evet, önemli bir soruydu ama o soruyla nereden başlayacağımı bile bilemezken sınavı nasıl bitirebilirdim?

Çok bunaltıcıydı.

Restorana giderken "City of Stars "ı duyduğumda, beynimin o filmi birlikte izlediğimiz zamanları hatırlamasına engel olamadım. Wes, Mia kulüpte Sebastian'ı gördüğünde ağlamamamın imkânsız oluşunu çok sevimli bulurdu ve "ağlamamı öpüp yok etmeyi" kendine görev edinirdi.

UCLA'daki *ilk* birlikteliğimiz sırasında bir randevu için gitmeyi konuştuğumuz filmdeki kulüpte bize rezervasyon yaptırmış olması? Tanrım, bana inanılmaz romantik planını gururla anlatırken gözlerimin dolmaması için kendimi zor tutmuştum.

Tüm bunları uzlaştırmak çok zor.

Ama onunla birlikte arabanın bagajında otururken, biraz rahatlayabileceğim kadar farklı hissettim. Wes'le birlikte olmak için yanıp tutuşan bir yanımda bu yoldan gitmek, bir geceliğine geçmiş yokmuş gibi davranmak istiyordu.

Saçmaydı, ama bir tür hile kodu gibi hissettirdi. İyi bölüme atlama kartı gibi.

"Lilith'le olan stajın nasıl gidiyor?" dedi kolasını kaldırırken. "Nasıl gidiyor? Onu Google'da arattım ve süper yasal biri, değil mi?"

"Evet," dedim, bir kızartma kaparak. "O gerçek bir anlaşma ve bu şaşırtıcı bir şey."

O zaman gittim, çünkü Lilith'e hayran olmamak mümkün değildi. Dedim ki

Ona alışmaları ve kariyerimle ilgili fikirleri hakkında her şeyi anlattım ve o da bana doğru soruları sordu.

"Yani müzik lisanslama alanında bir iş buluyorsunuz ve dokuzdan beşe maaşınız ve sosyal haklarınız var. Ama bu işi yaparken, tüm işiniz süpervizör olarak çalışmak istediğiniz insanlarla birlikte çalışmak ve onlara yardım etmek mi? Yok artık, bu dahice."

"Değil mi?" Dedim ki. "Ve bana her gün gönüllü olarak yardımcı oluyor. Stajdan bu kadar çok şey öğrenmiş olmam inanılmaz, üstelik daha çok yeniyim."

"Sürekli beyzbol oynamak seni deli ediyor mu?" Elini uzatıp turşumu aldı, sonra durakladı. "Bekle, alabilir miyim?"

Bu beni güldürdü. "Evet, hala onlardan nefret ediyorum.

Devam et." "ok tatlı," dedi ve ağzına attı.

"Beyzbol meselesi beni ıldırtıyor ama bunun tek nedeni ders çalışmak için zaman bulmanın zor olması." Parmaklarımı peçeteye sildim ve "İster inanın ister inanmayın, aslında spor içeriği üretmeyi gerçekten seviyorum" dedim.

"Sana söylemeyi unuttum Lib, 'Süper Kütleli Kara Delik' Makarası çok iyiydi," dedi tabağından birkaç patates kızartması alarak. "Sanırım yüz kere izledim."

"Sadece senin atışlarını sergilediği için, egomanyak," diye takıldım, güldüğünde göğsümün ortasında bir şeyin sıcak sıvıya dönüştüğünü hissettim. Gözleri kısıktı, gamzeleri patlıyordu ve ben arabanın bagajında sonsuza kadar onunla birlikte gülmek istiyordum.

"Tamam, beni iyi gösterdin," dedi başıyla onaylayarak. "Ama şarkı seçimi, kamera açıları, salınışımı şarkıdaki *mkemm*el noktayla eşleştirme şeklin - yemin ederim kısa film gibiydi."

"Teşekkürler," dedim, başımı ne eğerek çünkü vglerinden bu kadar hoşlanmam utanç vericiydi. Konuyu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu, bu yüzden sordum, "Peki ya sen? Tüm hayatın beyzbolken o kadar matematik ve fenle nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" dedi bana o küçük ocuk yarı gülümsemesiyle. "Yoksa havalı görünmeye mi çalışayım?"

"Sadece gerçek," dedim, gerçekten merak ederek.

"Gerçek şu ki, matematik ve fen derslerimi muhtemelen beyzbolu sevdiğim kadar seviyorum. *Zaman* bulmak zor," dedi. "Ama derslerim beni eğlenceli bir şekilde zorluyor."

"Tanrım, *tam* bir ineksin," diye takıldım başımı sallayarak. "Ve hâlâ inşaat mühendisliği mi yapıyorsun?"

Başını salladı. "Mimarlık yapacaktım ama bunun sadece HVAC ve aydınlatma gibi biraz daha yaratıcı olmayı sevdiğim şeyleri tasarlamama neden olacağını fark ettim."

Aynı yaştayken bunu düşünmek garipti ama orada oturup bana kariyer hedeflerini anlatırken onunla gurur duyuyordum. *Su* mühendisliği yapmak istiyordu, barajlar tasarlamak ve havza yönetimine odaklanmak gibi (bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum) ve o kadar niyetli ve amaçlıydı ki bu biraz ilham vericiydi.

Wes Bennett kendini toparlamıştı.

Telefonu yandı ve ekranda Wade'in adı belirdi. "*Hadi*," dedi, mesaja bakarken sırtarak. "Bak."

Wade: Bize bir selfie gönder. Uzun tartışmalardan sonra, Buxxie'nin seninle çıkacağına artık inanmıyoruz.

"Hayır demeliyim," dedim bu düşünceye gülerek. "Ve bırak arkadaşların senin bir yalancı olduğunu düşünüyorum."

"Ama yapmayacaksın," dedi, daha yakına eğildi ve telefonunu uzattı. "Gülümse, Buxbaum."

Fotoğrafi çekti ve ikimiz de ona bakarken aptalca bir gülümsemeyi paylaştık.

Çünkü bir arabanın bagajında fast food yiyen iki aşırı giyimli insanın harika bir fotoğrafıydı.

Fotoğrafi gönderirken, "Bu süslü akşam yemeği hakkında bana çok saçmalayacak," dedi.

"Evet, öyle," diye kabul ettim. "Nasıl hem bu kadar iğrenç hem de bu kadar sevimli olabiliyor?" "Bu onun özel yeteneği."

Bundan sonra sohbet Wade ve Campbell'a kaydı, bu da keyfimi artırdı çünkü onlar geçmişimizle hiçbir ilgisi olmayan arkadaşlardı. Bana Wade'in oda arkadaşından gerçekten hoşlandığını, hatta ona çıkma teklif edemeyecek kadar gergin olduğunu söyledi.

"Çekici kamyonunuz," diye bağırdı Gregor bulunduğu yerden, bize doğru bakışlar fırlatarak. "Burada."

"Teşekkür ederim. Gregor'a!" Wes büyük McDonald's kolasını kaldırarak yüksek sesle söyledi.

"Gregor'a," diye tekrarladım, fincanımı onunkine vurarak.

Çekicinin yanıp sönen sarı ışıkları karanlığı aydınlatıyordu ve ben

Açıkçası onu gördüğüme biraz
üzüldüm. Çünkü harika vakit
geçiriyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Kader diyeceğim ama muhtemelen dört dakika geç kalmayı siz seçtiniz."

-İlk Görüşte Aşk

Wes

Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Çılgınca kusurlu bir randevu olmuştu ama Liz buna aldırıyor gibiydi. Çekici kamyonun ön koltuğunda şoförle benim aramda sıkışmış olmasına rağmen sırtıyordu.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

İşte bu yüzden, kampüsün hemen yukarısındaki lisenin yanındaki kırmızı ışıktaki durduğumuzda, Mick ve ben birçok kez çitlerden atlamıştık, aklıma çılgınca bir fikir geldi.

"Buradan çıkabilir miyiz?" Çekici şoförüne sordum. "Arabayı Hitch otoparkında herhangi bir yere bırakabilirsiniz."

Yaşlı adam bana deliymişim gibi baktı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Liz ise sadece gözlerini kıstı ve detayları bekliyormuş gibi bana baktı.

Şoföre, "Siz uzaklaşmadan önce arka koltuktan çantamı almam gerekiyor," dedim. "Sakıncası var mı?"

Dikiz aynasına baktı ve omuz silkti. "A r k a m d a kimse yok, o yüzden devam et."

Liz'e baktım. "Bu randevu gecesine daha fazla var mısınız?"

Gözlerini devirip "Başka bir işim yok" dediğinde beni gezegendeki en mutlu adam yaptı.

Kapıyı açtım ve kamyonundan indik, sonra o uzaklaşmadan önce çantamı almak için arabaya geri koştum.

Ve o bunu yaptığında, birdenbire etrafımız sessizlikle çevrildi.

hava karardıktan sonra.

"Vay canına, çok sessiz," dedi, kaldırımında dururken sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Peki plan nedir?"

"Biraz tansiyon ölçeriz diye düşünmüştüm." Liz'in vuruş antrenmanı sırasında her zaman çok ilgili görüldüğünü fark ettim. Her yerdeydi, milyonlarca atış yapıyor ve büyülenmiş gibi görünüyordu, öyleyse neden biraz topa vurmasındı?

"Okul kapalı, salak herif," dedi, karanlık, ıssız beyzbol sahasına bakarken gözleri kısılmıştı.

"Hatırladığım kadarıyla çitlere nasıl tırmanılacağını biliyorsun."

Gülmekle inlemek arası bir ses çıkardı. "Doğru, ama o sırada 2,5 santimlik topuklu ayakkabı giymiyordum."

"Seni atacağım," diye gönüllü oldum.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, yüzünde saçmalıyormuşum gibi bir ifade vardı ama ağzı gülümsemeye kayıyordu.

Tanrım, onu seviyorum.

"Seni sırtıma alırım," diye teklif ettim.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, öyle," dedim, çantamı üzerinden atacak kadar dış saha çitlerine yaklaşarak. "Sırtıma bin, sıkı tutun, ben de ikimiz için çitlere tırmanayım."

Gözleri kısıldı ve "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum" dedi.

"Sanırım olacak, Libby, hadi," diye ısrar ettim, dizlerimi büküp kıcımlı şapırdatarak. "Bin hadi."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Bence bu kulağa berbat bir fikir gibi geliyor."

"Yine de şu ayakkabıları çöz," dedim ayaklarına bakarak. O ayakkabılar bacaklarını inanılmaz gösteriyordu ama çitlere tırmanmak için yapılmamışlardı. "Yere indiğimizde bileğini kırmanı istemiyorum."

"Yere indiğimizde mi?" dedi, daha sert gülerek. "Yani düşeceğimizi kabul ediyorsun."

"Kara, yaya ya da kış üstü tüm inişleri kapsayan bir kelimedir," diye açıkladım. "Ayakkabılarını çıkar, günışığım ve şu işi yapalım."

"Tam bir kabadayısın," diye alay

etti. Ben de "Tam bir korkaksın"

dedim. "Yapma."

"Bana gürültü yaptıрма," diye alay ettim, gözlerimdeki parıltıyla dikkatim dağılmıştı.

gözleri.

Diz ç ö k ü p sol ayakkabısının bağını çözerken, "*Bok-bokkalarını* bana bağışla, Bennett," dedi. "Ayrıca karanlıkta topu nasıl göreceğim?"

"Çantamda taşınabilir ışıklar var."

"Bu normal bir beyzbol şeyi mi?" diye sordu sağ ayakkabısının bağını çözerken. "Işıkları taşımak için."

"Hayır, ama ben normal bir beyzbol oyuncusu değilim."

"Bu izler." Ayakkabılarından çıktı ve onları elinde tuttu. "Pekâlâ. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," dedim, ayakkabılarını kapıp çitin üzerinden atarak, "iyi bir kız gibi üzerime tırmanacaksın."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım." "Oh, gizlice sevmişsin gibi davranacağım."

Tekrar gülmeye başladı ve sırtımda zıplayabilmesi için eğildim.

"Sadece dayanmaya odaklan, ben bizi atlatacağım."

Kollarını boynuma dolayıp zıpladığında, ellerim o pürüzsüz bacakların arkasını kavradığında içime bir sıcaklık doldu.

"İyi misin?" diye sordu, nefesi boynumun yan tarafını ısıtıyordu.

"Bebeğim, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

KIRKINCI BÖLÜM

"Yarın ya da hayatımın geri kalanında ne olursa olsun, şu anda mutluyum çünkü seni seviyorum."

-Groundhog Day

Liz

"Bu sefer vuruş bölgesinde bir tane istiyorum, Bennett."

"Sana köfte veriyorum, Buxbaum." Beyaz atletini ve takım pantolonunu çıkarmış olan Wes, atıcı tepesinden bana seslenirken yüzünü buruşturdu. "Haydi."

"Yüksekte ve dışarıda olan köfteler," diye bağırdım ve topu bana fırlatacakmış gibi hareket ettiğinde kıkırdamaya başladım.

En az bir saattir oynuyorduk ve ikimizin de bırakmayacağından oldukça emindim. Beyaz gömleğini bana vermişti, böylece bir gardırop arızasını önlemek için elbisemin üzerine giyebilirdim ve ceketin karanlık dış sahadaki çimlerin üzerinde, ayakkabılarımın tam üstünde yatıyordu.

Darmadağınık bir haldeydik, sadece kale sahası ve atıcı tümseği aydınlatılmıştı ve bu harikaydı.

Saatlerdir Wes'le birlikteydik ve geçmişini tamamen unutmayı başarmıştım. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmıştım. Bu gece sadece *eğlenceliydi*.

"Hazırlan," diye bağırdı bana yoğun bir göz teması kurarak.

"Oh, ben hazır doğmuşum," dedim çıplak ayaklarımı kalenin etrafındaki toprağa sokarak.

Wes topu fırlattı, bana tamamen bir bebek atışı verdi, ama ben bunu çiviledim. Alüminyum sopa şingirdadı, kulaklarıma müzik gibi geldi ve çığlık atıp ilk kaleye doğru havalandım.

(Sadece ikimiz olduğumuz için hayali kurallarımız vardı. Koşucu, dış saha oyuncusu topu yakalayana ya da yerdeki bir topa altı metre kalana kadar koşmaya devam etmek zorundaydı. Ancak o zaman durmanıza izin verilirdi.

bir üs.)

Wes topu yakaladı ama düşürdü -belli ki bilerek- ve kurallarımız gereği kontrolü ele alana kadar koşmaya devam ettim.

"Cidden eve kadar gidebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Üçüncüde durmadığımda bağırdığımı duydum, sesi bana doğru koşuyormuş gibi geliyordu.

Gaaaaaaaaah! diye bağırdım ve kaleye doğru olabildiğince hızlı koştum. Bana doğru geldiğini hissettim ve sonra topla beni yakaladığını hissettim. "Noooooooooooo!" diye bağırdım.

Ama kolu beni sabit tutmak için belime dolandı, böylece beni devirmeyecekti.

Sonra beni yerden kaldırdı ve iki kolunu belime doladı.

"Bennett," diye ciyakladım, kıkırdayarak. "Beni yere bırak!"

"Sen 'yüksekte ve dışarıda' yorumunu geri alana kadar olmaz," dedi, sesi kulağımda derin ve gürdü.

"Yapmayacağım," dedim, koşmaktan nefesim kesilmişti.

"Yapmayacağımı biliyorsun." "Peki o zaman," dedi, ayaklarımı yere bastı ve bir şekilde

Kollarından kurtulmama izin vermeden yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürmeyi başardı. "Sanırım sana bir ders vermem gerekecek."

"Oh, koca adam," dedim, nefesim hızla geliyordu, ama şimdi bunun nedeni bana bakarken gözlerinin karasındaki sıcaklıktı. "Lütfen bana öğret-"

Ağzı beni kesti.

Bir an konuşuyordum, sonra dudakları dudaklarımdaydı, dili ağzımda, iniltilim onunkinde. *Tanrım*, diye düşündüm kolları beni daha da yakınımaya çekerken, her santimine bastırıldım ve gözlerim kendiliğinden kapandı, *tekrar onun kollarında olmak iyi hissettiriyor.*

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Orada, kilisede duruyordum ve hayatımda ilk kez bir kişiyi tamamen ve tümüyle sevdiğimi fark ettim. Ve bu kişi peçenin içinde yanımda duran kişi değildi. Şu anda yağmurda karşımda duran kişiydi."

-Dört Düğün ve Bir Cenaze

Wes

Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, alaycı işkence geride kaldı ve geriye kalan tek şey istemek oldu. Ağzını bildiğim tek şekilde öptüm - saplantılı, çılgın, muhtaç - ve o da bu iyiliğe karşılık verdi, beni çılgına çeviren sıcak bir emme sağladı.

Beni hiç durmak istemiyormuş gibi öpmesinden başka hiçbir şeyi umursamadan belini sıktım. Vücudunun her santimini üzerimde hissedebiliyordum ve parmakları tişörtümün arkasına kaydığında bir hayvan gibi hırladım.

Onun için beni vahşileştirdi.

Topu bıraktım ve onu kendime doğru daha sıkı çektim, vücudum hafızamdan onunkine doğru bastırıyordu, tıpkı bir anahtarın uyabileceği tek kilide girmesi gibi. Bacaklarının etrafımı sardığını hissettiğimde ağzına doğru küfrettim, dizlerim isteğimin yoğunluğundan kelimenin tam anlamıyla güçsüzleşti.

Ellerimi onun altına koydum ve kale sahasından uzaklaşıp yedek kulübesine doğru yürümeye başladım; uzun, çıplak bacaklarını etrafımda sıkması beni ateşliyordu. Yedek kulübesine girdiğimizde sessizleşti ve sırtı karanlıkta duvara dayanana kadar yürümeyi bırakmadım. Sanki ölmek üzereymişiz ve bu birlikte geçireceğimiz son anmış gibi öpüşürken bedenini duvara yaslayana kadar.

Sanki tüm hayatım boyunca onu özlemiştim.

Kollarımdaydı ve beni öpüyordu.

Sanki tüm hayatı boyunca *beni* özlemişti.

Dürüst olmak gerekirse bu beni çok üzdü. Sonunda onu kollarıma almak, son birkaç saati birlikte geçirdikten sonra benimle öpüşe öpüşe buluşmak korkunç derecede mükemmel hissettirdi.

Sanki bir ömür boyu yıldızlardan dilediğim her dilek bir anda gerçek oluyordu.

Bu *benim* Liz'imdi, sonunda kollarıma geri döndü.

"Tanrım, seni seviyorum," dedim ağzına karşı, her parçam sonunda bulduğum şeyin içinde kaybolmuştu. Ona doğru eğildim, parmakları omuzlarımı kavrarken parfümünü içime çektim. "Seni çok özledim."

"Wes," diye nefes aldı, gözleri hâlâ kapalıydı ve içime fısıldadı. "Yapma."

"Ne?" Ağır ağır nefes alarak ağzımı kaldırdım ve kelebek kanatları gibi açılmış uyuklu yeşil gözlere baktım.

Başını iki yana salladı. "Öyle söyleme."

"Ne demeyeyim?" Başımı eğdim ve burnumu tatlı çillere sürterek parmaklarımı avuçlarımdaki yumuşaklığa doğru esnettim.

"Beni sevdiğini," dedi kaşlarının arasındaki kırıksıklıkla bana göz kırparak.

"Neden olmasın?"

"Çünkü yapamazsın," dedi başını sallayarak. "Daha çok erken."

"Çok mu erken?" Buna gülmek istedim, çünkü nasıl çok erken olabilirdi ki? "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Bu ilk randevumuz gibi bir şey." Ellerini omuzlarımdan indirdi ve dudaklarını birbirine sürttü, ayaklarını bulup benden geri adım attı. "Beni şimdiden sevemezsin."

Ellerim boşaldıkça aramızdaki mesafenin kilometrelerce uzadığını hissettim. "Ben biliyorum" derken onun geri çekilişini izledim.

"Hayır, *yok*," dedi ısrarla, tutkuyla, sanki tartışıyormuşuz gibi. Yüzüne şaka yapıyormuş gibi küçük bir gülümseme yerleştirdi, ama bu zorlamaydı.

"Lütfen burada neler olduğunu anlamama yardım et Lib," dedim, bana geri döndüğünü sandığım şey uzaklaştıkça mideme bir ağırlık çöküyordu. "Çünkü seni sevmekten asla *vazgeçmedim*."

Başını ileri geri salladı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve alt dudağını ısırdı. "Hayır, bu konuda konuşmayalım." diye ısrar ederken perili-avlanmış görünüyor. Geçmiş hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben ... değilim." Ne haltlar dönüyor burada? Gözlerinin içine baktım ve "Geçmişten bahsetmiyorum Liz, sana karşı olan hislerimden bahsediyorum" diye açıkladım.

"Wes." Sabrını korumaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkarak söyledi. "Bunu yapmamızı istemiyorum. Sadece ilerleyelim, tamam mı? Bu yeni bir şeymiş gibi davranalım. Bu gece beni randevuya çıkaran birinci sınıf öğrencisisin. Gerçekten harika bir randevu. Şimdilik öyle olsak olmaz mı?"

Bu sözleri söylerken göğsümde bir acı mı *vardı*, çünkü birbirimize geri döndüğümüzü sandığım onca zaman boyunca, ben başka biriymişim gibi mi davranmaya çalışıyordu? Benim hakkımda bildiği her şeyi unutmaya mı çalışıyordu?

Benimle iyi olması için bunu mu yapması gerekiyor?

Yutkundum ve kelimeler bulmaya çalıştım ama aklıma gelen tek şey "Hayır" oldu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Hayır mı?"

"Biz öyle değiliz Lib. Ben yeni tanıştığın bir adammışım gibi davranamazsın-" "Hayatımıza devam edebileceksek neden olmasın?" diye araya girdi.

hayal kırıklığına uğramış ve beni ikna etmek için neredeyse çaresizdi.

"Çünkü bir insanı sevmek için onu zihinsel olarak ikiye *bölmek* zorunda olmamalısın," diye cevap verdim, biraz fazla yüksek ama çatlak bir sesle.

"Anlamıyor musun? Beni ya seviyorsun ya da sevmiyorsun," dedim, bu ifadenin gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyordum. "Çünkü ben yan komşundaki çocuk, kalbini kıran pislik ya da seni bu gece randevuya çıkaran lanet olası birinci sınıf öğrencisi değilim."

Derin bir nefes aldım ve ona hiç duymak istemediği şeyi söylemeye başladım.

"Ben sadece Wes Bennett'im Lib, hayatında seni sevmediği tek bir günü bile hatırlamayan adam."

Kocaman gözlerle beni izledi, olduğu yerde donup kalmıştı, muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. *Şaka* yapıyorum ya da *sorun* değil gibi bir şeyler eklemem gerektiğini hissettim ama sorun yoktu.

"Kaç tane 12:13'ün sensiz geçtiğini izlediğimi biliyor musun? Bu gece yedi yüz yirminci olacak," dedim, kelimeler boğazımı yakıyordu. "Dünyada isteyeceğim son şey bu sayıyı sonsuzlaştıracak bir şey söylemek, ama geçmişimizi silmene de izin veremem. İstemiyorum

Kötü kısımları hatırlamak istemiyorum ama iyi kısımları unutmayı reddediyorum."

Hayatım boyunca sevdiğim tek gözlere baktım ve itiraf ettim: "Çünkü güzel anlarımız, yalnız kaldığım yedi yüz yirmi 12:13'te beni besleyen kırıntılardı."

"Tanrım. Wes." Gözlerini sildi ve bir adım daha yaklaştı. "Geçen gün bana gerçeği söylediğinde, bizden vazgeçtiğin ve bizi bitirme kararını vermeden önce benimle konuşmadığın için sana o kadar kızgındım ki, bu gerçeklerin ötesini düşünemedim. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum ama kalbimin bu kayıptan sonra asla iyileşemeyeceğini de biliyordum, değil mi?"

Bu, onu ne kadar incittiğimi düşündüğümde her zaman olduğu gibi midemi ağrıttı.

"Sanırım öfkem beni senin fedakârlığına karşı biraz körleştirdi. Bunu yaptığın için o kadar kızgındım ki, bunu yapmanın senin için nasıl bir şey olduğunu düşünmeye zaman ayıramadım."

Ona dokunmayı çok istiyordum ama bunun nereye varacağından çok korkuyordum.

"Ve en çılgın hayallerimde bile," dedi sesi kalınlaşarak, "ben bu kadar çok 12:13'e ağlarken senin de ağladığını asla hayal edemezdim."

Hiçbir fikrin yok, Lib.

"Ama işte dürüstçe itiraf ediyorum" dedi, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Seni sevdim, seni özledim, senden nefret ettim ve senden pişmanlık duydum ama seni asla affetmedim ya da unutmadım. Bu yüzden sadece-"

"Affedersiniz." Derin bir ses "İkinizin burada bulunma izni var mı?" diye sorarken parlak bir el feneri doğrudan yüzümüze tutuldu.

Gözlerim cafcaflı parlaklığa alıştı ve kulübenin hemen dışından bize bakan bir polis görebildim.

Park yerinde arabasının ışıkları yanıp sönen bir polis.

Liz ışığa bakarken ona baktım, gözleri kocaman olmuştu.

Oh, kahretsin.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"Seni her zaman seveceğim."

-La La Land

Liz

Devam et.

Saat yediydi, güneş gözüme vuruyordu ve bugün koşacak halim yoktu.

Ama devam edecektim.

Genelde koşmak düşüncelerimi sakinleştirirdi ama şu ana kadar tek yaptığı, dün geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırırken beni *daha da* strese sokmak oldu.

Mükemmeldi.

O zaman değildi.

Sonra polis geldi.

Heykel bahçesinin önünden koşarak geçerken (zihinsel çığlıklar atarak) *gecenin nasıl da böyle sona erdiğini* düşündüm. Bir dakika önce yedek kulübesinde yanıyorduk, sonra kavga ediyorduk, sonra da görevliler tarafından haneye tecavüzden sorgulanıyorduk.

Memur Nerada bizi sahaya gizlice girdiğimiz için azarladı, isterse bizi suçlayabileceğini söyledi (ama suçlamadı) ve sonra Wes ve beni yaramaz çocuklar gibi eve götürmeye başladı.

Hitch benim evimden daha yakın olduğu için önce Wes'i bıraktı. Ve ben dairemde arabadan indiğimde, o çoktan bir mesaj göndermişti.

Gelip seninle konuşabilir miyim?

Sonraki yirmi dakika boyunca bu mesaja baktım ve cevabımın ne olmasını istediğimi anlamaya çalıştım.

Bu da Clark'ı çıldırtmıştı çünkü o yüzde yüz

TeamWes şimdi. *Neden onunla konuşmuyorsun? Onu okumaya mı bırakacaksın? Sen bir canavarsın.*

Çünkü dürüst olmak gerekirse, *evet*, Wes'e karşı hâlâ büyük duygular besliyordum. Belki hiç gitmemişlerdi, belki de onları başarıyla geri kazanmıştı, ama dün gece onunla birlikte olmak bana aşk gibi gelmişti.

Sorun da buydu.

Bu duygulara sahip olmama rağmen, yine de onları takip etmek istediğimden emin değildim. Beynimin içinde Wes'ten sonsuza kadar uzaklaşmanın daha güvenli olduğunu söyleyen çok yüksek bir ses vardı. Onun *beni* hiç aldatmadığını ve bir pislik olmadığını bilmek güzeldi ama bu ona geri dönmemin iyi olacağı anlamına gelmiyordu.

Mesajını görmezden geldikten sonra üç kez aradığında telefonumu kapattım.

Clark o noktada iğrenerek yatağa gitti.

Ama düşünmem gerekiyordu.

Mantıksız bir düşünce olduğunu bilmeme rağmen, dün gece kanepede oturup saat ikiye kadar *Friends*'i izlerken aklıma bir şey gelmişti. Wes'in beni incittiği için üzgün olduğunu biliyordum ve belli ki o sırada cehennemden geçiyordu ve en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı, ama tekrar bir şey olursa farklı davranır mıydı?

Omzunu çıkarsa ya da bursunu kaybedip okulu bırakmak zorunda kalırsa, bununla birlikte mi başa çıkacaktık, yoksa bu sefer de benden uzaklaşacak mıydı? Bu pek olası olmayan bir senaryoydu ama temkinli beynim bu soruyu sormadan duramıyordu.

Koşumu bitirdiğimde hala bu fikri düşünüyordum, duş alırken hala düşünüyordum ve o gün daha sonra yapılacak olan antrenman için bazı görüntüleri yüklemek ve ekipmanları kontrol etmek üzere kendimi Morgan'a bıraktığımda hala düşünüyordum.

Tarih tekerrür eder mi?

Kendi düşüncelerimi anlayana kadar Wes'i gerçekten görmek istemiyordum, bu yüzden antrenmanın zamanlaması gerçekten berbattı.

Çünkü tam bir korkak gibi görünmeden gitmekten kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

Odama gittiğimde Clark gelene kadar film kurgulayarak dikkatimi dağıttım.

Clark eşyalarını masasının üzerine bırakarak, "Ee," dedi. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır," dedim başımı bilgisayarımdan kaldırmadan.

"Hıyarın tekisin," dedi huysuzca ve dizüstü bilgisayarının açılma sesini duydum. "En azından cevap ver."

"Ama yapamam," dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Konuşmak isteyecek ve ben nasıl hissettiğimi bilmiyorum, bu yüzden o konuşmayı yapamam."

"Sen de yapabilirsin," diye karşı çıktı, klavyesi tıkırdıyordu. "Senin sorunun ne bilmiyorum Liz. Seni tanıdığımdan beri hep akli başında biri oldun. Yani, hiç dramatik değil. Ama nedense bu konuda duygusal bir ergen gibi davranıyorsun."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktım, sandalyemi çevirip ona ters ters bakabilmek için bir adım geriye attım. "Bu senin yapmak istediğin kadar basit değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil!"

"Tanrı aşkına, o da öyle," dedi, her tarafında mavi Bruins olan gülünç yuvarlak moda gözlüklerin ardından bana bakarak. "Bennett seni seviyor, seni incittiği için üzgün ve bir şans daha istiyor. Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan, neden bir şans vermeyesin ki?"

İçimi çektim. "O kadar kolay değil."

"Öyle ama neyse." Ayağa kalktı ve "Ben kahve almaya gidiyorum ve sakın benden senin için bir tane almamı isteme çünkü almayacağım" dedi.

"Clark."

"Tamamen ciddiylim." Dönüp üretim ofisinden çıktı ve kapı arkasından kapandığında beni hiçbir şey yapmak istemediğim sessizlikte yalnız bıraktı.

Harika.

Ayağa kalktım, muhtemelen onunla konuşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden bir dakika sonra kapı gıcırtyla açıldığında arkamı dönmeden "Kızgın kalamayacağını biliyordum" dedim.

Ama sonra tanıdık bir boğaz temizleme sesi duydum. Ve onun kokusunu aldım.

Derin bir nefes aldım ve hayal gücümün çılgınca çalışıp çalışmadığını merak ettim. "Lib." Sesi derin ve cızırtılıydı, sanki henüz kullanmamış gibiydi,

Wes arkamdan, "Lütfen konuşabilir miyiz?" dedi.

Arkamı döndüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Clark'ın boş odasının yanında duruyordu, bir adım ötede, aşağı bakıyordu

Yüzünde neredeyse hiç görmediğim bir ciddiyetle bana bakıyordu. Koyu renk gözleri camların arkasından beni izlerken gözlükleri bir şekilde yoğunluğu artırıyor. Saçlarının uçları nemli görünüyordu, sanki duş almış ama kampüs boyunca yürüdüğü için kıvrırcık uçları tam olarak kurumamıştı ve üzerinde gri bir eşofman altı ile beyaz bir Bruins kapüşonu vardı.

Uyanmış, üzerine bir şeyler giymiş ve hemen yanına koşmuş gibi görünüyordu. "Şöyle bir şey var," dedim, bakışlarıyla karşılaştığımda kendimi titrer gibi hissediyordum.

Dün gecedan beri düşündüğüm her şeyi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Onu görünce tüm çekincelerimi hatırlamak imkânsız hale geldi. Ben de sadece "Yapmamayı tercih ederim." dedim.

Çenesi büküldü ve kaşları birbirine çatıldı. "*Yapmamayı* mı tercih edersin?"

Başımı salladım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Tekrar başımı salladım. "Evet, sanırım düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yalnız başıma."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kendimi çok huzurlu ... ve güvende hissettim ... çünkü ne olursa olsun, o günden sonra hiçbir şeyin o kadar kötü olamayacağını biliyordum . Çünkü sen vardın."

Tekrar -17

Wes

Düşünmek için yalnız zaman mı?

"Neden peki?" Bir adım daha yaklaşarak sordum. "Yani, iki yıl boyunca yalnız düşündük. Sence de bunu *birlikte* düşünmek iyi olmaz mı?"

İki parmağıyla alnını ovuşturdu, bakışlarımla karşılaşmaktansa herhangi bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi hemen yanımda bir yere baktı. "Ben sadece, bilmiyorum, şu anda *yapamam*" dediğinde sesi sakindi.

"Sana baskı yapmak istemiyorum," dedim, çıldırmak üzereyken sakın görünmek için elimden geleni yapmaya çalışarak. Dün gece polisin geldiği ve Liz'in bana cevap vermeyi kestiği andan beri çıldırıyordum, çünkü bu kadar yaklaşımsken şimdi tekrar geriye gittiğimizi kabul etmek imkânsızdı. Çenesine dokundum, parmağımın narin gamzesine yerleşmesini izledim, benimle kalması ve konuşması için çaresizdim. "Ama bence *yapmalıyız*, Lib - bence yapmalıyız ki sonunda ilerleyebilelim. Çok fazla zaman ve koşul yaşandı, ama birlikte olduğumuzda, sadece ikimiz, her şey aynı, değil mi? Bunu senin de hissettiğini *biliorum*, o yüzden bu saçmalıkları konuşalım ki sonunda o noktaya gelebilelim."

Alt dudağını kemirip hızlı hızlı gözlerini kırpıştırarak, "Ama *bunu* yapmak istediğimden emin değilim," dedi.

Sanki biri göğsüme bir tahtayla vurmuş gibi hissettim. Yüzünde yalan ararken irkilmiş olabilirim. "İsteyip istemediğini bilmiyor musun?" Yüzünü bana doğru çevirdiğinde sesi daha da kısılmıştı.

ona dokunarak, "Yani, her şey çok hızlı gelişti. Bir ay önce ülkenin diğer ucunda yaşadığını sanıyordum ve-"

"Ve bunların hiçbirinin *önemi* yok Lib," diye araya girdim, derin bir nefes aldım, o kadar sinirlenmişim ki kafamı duvara vurmak istiyordum. Onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüğüm için uzaklaşmışım ve sonunda geri döndüğümde kendimi sabırlı olmaya adanmışım. Yavaş gitmeye, onu önce arkadaşım yapmaya, sonunda bana geri dönene kadar alabileceğim her şeyi almaya.

Ama hasta çalışmıyordu.

Hem de *hiç*.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Olan biten her şeyi yeniden gözden geçirebiliriz ve artık birbirimizi gerçekten tanıyıp tanımadığımızı ve geçmişini geride bırakıp bırakamayacağımızı tartışabiliriz, ama dürüst olmak gerekirse, sen ve ben aynı odada yalnız olduğumuzda, *birlikte* aynıyız. Ben *senin için* ve seninle her zaman olduğu gibi aynıyım."

Bana bakıyor, kaşlarını birbirine çatmış, sanki tamamen kaybetmişim gibi beni dinliyordu.

"Bana deliymişim gibi bakıyorsun tatlım ve haklısın. Öyleyim. Konu sen olunca *aklımı* kaçırıyorum," dedim omuz silkerek çünkü bu bir gerçektir. "Senin yanımdayken hissettiklerim vücudumdan nefesimi alıyor. Sanki senin *için* nefes alıyorum, sanki senin *yanında* var olmak *için* varım. Bu duyguların muhtemelen çok büyük ve çok korkutucu olduğunu ve üzerinde çok fazla baskı yarattığını biliyorum ve bunun için üzgünüm. Gerçekten. Ama ben böyle hissediyorum. Her zaman böyle hissettim."

Yüzünü değiştirmeye, gözlerindeki şüpheyi giderecek mükemmel kelimeleri bulmaya ihtiyacım vardı ama zihnimin bana verdiği tek şey, duymak istemediğini bildiğim *seni seviyorum* ve şarkılardan rastgele aşk sözleri oldu.

Onu nasıl ikna edebilirim?

Çaresiz ellerimi saçlarımda gezdirdim ve komik bir şey olmamasına rağmen bir kahkaha attım. "Ve sen de beni mahvettin Lib, çünkü artık orijinal düşünceler yerine şarkı sözleriyle düşünüyorum. Sana bakıyorum ve seni benimle birlikte olmaya ikna edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ve aklıma ne geliyor biliyor musun? *Sen bana başka kimsede göremeyeceğim renkleri öğrettin*. Bunlar benim sözlerim değil, hangi şarkıdan ya da albümden olduklarını bile bilmiyorum, Tanrı aşkına, ama tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyor. Ve *sen bana kimseyle konuşamayacağım gizli bir dil öğrettin*, kimin yazdığını hatırlamıyorum, ama bunu hissediyorum

Kemiklerimdeki iliği. Seninle birlikte olmak varoluşumun iplerini değiştirdi, yemin ederim, bu yüzden şimdi *sensiz* olmak her şeyi daha sessiz, daha sönük ve daha donuk hale getiriyor. Yani. Çok. Daha küçük. Ve bundan *nefret* ediyorum."

Konuşmak için ağzını açtı, ama sözümü kesmesine dayanamadım, bu yüzden önce ben onun sözünü kestim.

"Düşünmek için kendine zaman ayırabilirsin Lib, aramıza mesafe koyabilir ve benim bu riske değmeyeceğime karar verebilirsin," dedim ve geri çekilmeden önce alnımı kısa bir süreliğine onunkine yaklaştırdım. "Seni bundan alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama şunu bil ki, neye karar verirsen ver ve ne olursa olsun, hayatımın sonuna kadar senin için böyle hissedeceğim."

"Yine de sana bir tane aldım-" Clark elinde iki kahveyle ofise girdi ve neredeyse beni biçiyordu. "Selam Wes."

Clark'ı görmezden gelerek gözlerinin içine baktım, "Benim için asla başka biri olmayacak," derken göğsüm yanıyordu. Durmak zor. O yüzden git düşün ve yapman gerekeni yap. Ama *Lizzie*, biz bu riski almaya değeriiz. Her zaman da öyle olacağız."

Ondan uzaklaşmak için kendimi nasıl zorladım bilmiyorum ama yaptım. Clark'ı iterek geçtim ve arkama bakmadan üretim ofisinden çıktım, çünkü bundan sonra olacaklarla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Sabahın geri kalanı bulanıktı. Çocuklarla birlikte hareket ettim, kahvaltı ettim, Jackie'ye gittim ve üniformamı giydim ama kendimi uyuşmuş hissediyordum. Sanki dünya etrafımda dönüyordu ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Çünkü onu kaybediyordum -eğer *ona sahip olmaya biraz olsun yaklaştıysam*- ve bu gerçeği değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Müsabakadan önce dolabımın önünde durmuş, beynimdeki gürültüyü bastırmak ve beyzbola odaklanmak için elimden geleni yapıyordum.

Ama her şeyin ötesinde, babamın sesi tekrar kafamın içindeydi.

Eğer maç günü kızıl saçlı kızı düşünüyorsan, Wesley, çuvallarsın. Garanti ederim.

Harika. *Bu çok yardımcı oldu, teşekkürler baba.*

Ama duramadım. Sahaya çıktığımızda Liz aklımdaydı ve ısınma hareketleri boyunca da aklımdan çıkmadı. Dünyayı görmezden gelme yeteneğim zayıflıyordu çünkü tek düşünebildiğim *o* ve *bizdik* ve başlamaya fırsat bulamadan işimizin bitip bitmediği.

Mick'le yakalamaca oynarken tribünlere doğru baktım ve sanki beynim onu hayal etmiş gibi, işte oradaydı.

Liz sahada olmak ya da yedek kulübesinin hemen dışında çalışmak yerine, kucağında uzun lensli bir kamera ile birkaç sıra geride, kale arkasında oturuyordu.

Ve beni izliyordu.

Gözlerimiz buluştu, *lütfe*n Libby, ve ben onun yüzünü okumaya çalıştım. Bana umut verebilecek herhangi bir işaret aradım. Başının eğimi, dudaklarının kıvrımı, gözlerinin kısılması; hepsini gözden geçirdim ama hiçbir şey bulamadım.

Sonra da sanki onu görmemi hiç istemiyormuş gibi gözlerini kameraya dikti.

"Ne oluyor, Bennett?"

Gözlerimi ondan kaçırdım ve Mick'in elini bana topu fırlatmak ister gibi kaldırdığını gördüm. Başını salladı ve çok komikmişim gibi sırıttı. "Belki dikkatini verirsin, seni aşk hastası bok parçası."

"Kapa çeneni ve fırlat," diye mırıldandım, şimdi her şeyin ötesinde utanmışım.

İşleri batıracaksın Wesley. Garanti ediyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum ve sana aşık olduğumu söylemiş miydim?"

-Soydaşlar 3

Liz

Eve gitmek istiyorum.

Wes'in yakalamaca oynamaya geri dönmesini izledim ve midem o kadar sinir doluydu ki, komutla kusabileceğimden emindim. Çünkü ofiste bana *söylediği* onca şeyden sonra sahadan bana bakışı çok bunaltıcıydı.

Arkamdaki adam "Mükemmel bir gün," dedi ve haksız da sayılmazdı. Hava güneşli ve sıcaktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve sonbahar balosu sona ermeden önceki son antrenman olduğu için salon tıklım tıklım doluydu.

Yine de umurumda değildi, çünkü atıcıdan başka bir şey düşünemiyordum.

Hayatımın sonuna kadar senin için böyle hissedeceğim.

Yüce Tanrım, kim böyle şeyler söyledi?

Clark yolda bana olağanüstü nazik davranmıştı, çünkü Wes ofisten çıktıktan sonra gözyaşlarına boğulmuştum ama bu her nasılsa durumu daha da kötüleştirmişti. Her şeyi unutup çalışmam gerekiyordu, bu yüzden sahaya vardığımızda Lilith bizi bekliyordu, rahatlamıştım. Yapımcı modundaydı, her şeyi hazırlamıştı ve hemen bir iyilik istedi.

"Ne var ne yok?" Güneş gözlüklerimi çıkarmak için çantamın cebine uzanarak sordum.

"Tribünde oturup taraftarların fotoğraflarını çekebilir misin?" Döndü ve koluyla kale arkasını işaret etti. "*Ve tribünlerden* bazı fotoğraflar istiyorum, taraftarın gözünden maçın görüntüsü gibi. Bunu yapabilir misin?"

Bunu yapabilir miydim? Kendimi Wes'le ya da tüm ekiple ilişki kurmak zorunda *kalmayacak* bir konuma getirebilir miyim?

O gün daha harika bir iyilik isteyemezdi. "Elbette," dedim başımı sallayarak. "Bana ihtiyacın olan her şeyi söyle."

Yedek kulübesine yakın olmak yerine kalabalığın arasında olmamı istedi. Bu yüzden maçtan önce etrafta dolaştım, imtiyazlar satın alan ve temelde UCLA beyzbolunun yürüyen reklamları gibi görünen taraftarların fotoğraflarını çektim.

Tanrı'ya şükür, Wes konusunda ne yapacağımızı bulma stresinden kaçmaktı.

Tek sorun, ısınma hareketleri için sahaya çıktığında odak noktamın o olmasıydı. Tam karşıya baktığımda, o oradaydı.

Görüş alanımın merkez noktası.

Gözlerimi ayırmak benim için imkânsızdı.

Beyzbol oynarkenki görünüşüne her zaman takıntılı olmuştum ama o öğleden sonra, bana söylediği onca şeyden sonra ona bakmaktan kendimi alamadım.

Ben senin yanında var olmak için varım.

Ama sonra beni gördü.

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi kaçırdım ama ruhumu okuyabildiğini hissettiğim fırtınalı kahverengi gözlerle karşılaşmadan önce değil.

Maç başladı ve ben de sekiz sıra gerideki kale arkasındaki yerime oturup tribünlerin ortasından maçı izlemeye başladım. Çevresel görüşüm otuz iki numaralı formayı giyen uzun boylu atıcının nerede olduğunun her zaman farkındaydı ama ona odaklanmayı reddettim.

Ta ki tümseğe çıkana kadar.

Herkesin oynadığı rahat bir antrenmandı ve görünüşe göre dördüncü devre onun sahasıydı. Dışarı çıkarken onu izledim ve gergin yüzünü görmek beni yedek kulübesinin duvarına karşı öptüğü anıları canlandırdı.

Tam olarak kaç tane 12:13'te ayrı kaldığımızı bilmesinden.

720.

"Ben senin yanında var olmak için varım" demesi.

Gözleri uzun mercekten benimkileri buldu, yutkundu ve o sert çenesini sıkı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bu bakışın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu -öfke *mi*? Üzüntü *mü*? - ama birbirimizi izlerken bunu karnımda hissettim.

Sonra da topu fırlattığı için gitti.

İlk atış hızlı bir toptu ve vurucu ona vurmadı bile.

Kahretsin, çok iyiydi.

Mick geri attığında topu yakaladı, bir takla attı, parmaklarını dikişin üzerinde gezdirdi ve bir sonraki hamle için topu içeri soktu. Derin bir nefes aldı, ön ayağını tekmeledi ve slider'a benzeyen bir atış yaptı. (Hala atışları tanımlamakta iyi değildim.)

Vurucu bir parça aldı ve sahaya doğru bir top gönderdi. Ama top doğrudan Wes'e geri geldi.

Top sahaya sekmeden önce göğsünün ortasına çarptı. Birinci kaleci koşup topu yakaladı ve dışarı çıkarmak için koşarak kaleye geri döndü ve bu o kadar hızlı oldu ki neredeyse Wes'i rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Ama sonra elini göğsüne koydu ve yüzünü buruşturdu, yürüyecekmiş gibi birkaç adım attı ve çimlerin üzerine yığıldı.

"Wes!"

Ayağa fırladım, yan yatışını izlerken kalbim boğazıma düğümlendi. Antrenörler ve oyuncular koşarken tribünlerden toplu bir soluk yükseldi ama etrafına toplandıkları için görmek zordu.

Ve diğer tarafa bakıyordu.

Çekilin! Görüşümü engelleyen her bir kişiye bağırarak istedim. Wes'i göremiyordum ve gözlerinin açık olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Gözleri açık mı?

"Bilinci yerinde mi?" Hiç kimseye ve herkese bağırmadım, bacaklarına bakarak herhangi bir hareket belirtisi aradım.

Ama hiç yoktu. Uzun bacakları -beyaz beyzbol pantolonu ve uzun mavi çorapları- hareketsizdi.

Yerde yatarken.

Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Korku göğsümü sıktı ve parmak uçlarımda durup görmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim çünkü önümdeki herkes ayaktaydı.

"Affedersiniz," dedim yüksek sesle, eşyalarımı toplarken. "Dışarı çıkmam lazım!"

Sıramdaki insanları iterek geçtim, kurtulmak için çabalarırken gözyaşlarımdan kör olmuştum. Kollarım eşyalarla doluyken herkesi itip kakarak Wes'e yaklaşmak için acele ettim. *O iyi olmak zorunda. Lütfen, lütfen iyi olsun.* Sonunda sıranın sonuna ulaştığımda, sahaya yaklaşmak için merdivenlerden aşağı koştum ve ağın arkasından Koç Ross'un onun yanına çömelip şöyle dediğini izledim

Duyamadığım bir şey.

Lütfen otur, Wes.

*Tanrım, lütfen
otur.*

Hayatım boyunca sevdiğim tek çocuk beyzbol sahasının ortasında yan yatarken saniyeler saatler gibi akıp geçti.

Ona söylemek istedim.

Ağı kavrayıp iyi olacağına dair bir işaret görmek için beklerken *çoktan* söylemem gereken sözleri haykırmak istedim. Yüzünü, gülümsemesini görmeye ihtiyacım vardı çünkü beynim bana sadece birkaç dakika önce birbirimize attığımız mutsuz bakışları gösteriyordu.

Benim için senden başka kimse olmayacak Wes, bu yüzden iyi olman gerek.
"Liz."

Sağıma baktığımda Clark bana doğru koşuyordu ve yanıma ulaştığında kocaman kollarını bana doladı. "O iyi olacak, Kertenkele."

"Öyle mi?" Tişörtüne sarılıp ağladıktan sonra hızla uzaklaşıp sahayı izlemeye geri döndüm. "Çünkü hâlâ hareket etmedi."

"Yine de en azından uyanık." Clark söyledi. "Bu-"

"Öyle mi?" Ona inanmaktan korkarak elimi kalbimin üzerine koydum.
"Emin misin?"

"Olumlu," dedi başını sallayarak. "Sanırım kaburgaları falan kırılmış olabilir diye ona çok dikkat ediyorlar."

Kırık kaburgalar.

Clark tam bunu söylerken, Wes yavaşça doğruldu.

"Oh, *Tanrı*'ya şükür," diye fısıldadım, görüşümü engelleyen gözyaşlarımı silerek. Ross ve başka bir koç Wes'in ayağa kalkmasına yardım ederken içimi bir rahatlama duygusu kapladı ama yüzü iyi görünmüyordu. Kendinde değildi ve koçlar sahadan çıkmasına yardım ederken acı çekiyor gibi görünüyordu.

Taraftarlar onu alkışlarken ve antrenman tekrar başlarken birkaç dakika şok içinde orada durdum ama sonra daha fazla bekleyemedim.

Ona ulaşmam gerekiyordu.

"Hadi," dedim, Wes'e doğru işaret ederek. "O iyi değil." "Liz!"

Lilith kolumu tuttu, yanımda durduğunu fark etmemiştim bile.

"Dinle," dedi, daha yakına eğildi ve sesini alçaltarak etrafına bakındı

başka kimsenin duymadığından emin olmak için. "Wes'i ambulansla Ronald Reagan'a götürüyorlar. Ross iyi olduğunu düşünüyor ama kırık kaburga ya da delinmiş akciğer ihtimalini ortadan kaldırmak için röntgen falan çektiirmek istiyorlar."

"Böyle bir ihtimal var mı?" Biraz sersemlemiş hissederek sordum.

Ambulansla. Akciğer delinmesi.

Uzaktan siren sesleri duydum ve midemin bulandığını hissettim.

Yüce Tanrım, lütfen iyi olsun.

"Saatte doksan mil hızla atış yapıyor, yani bu kesinlikle mümkün," dedi ve kamerayı elimden almak için uzandı. "Clark, Liz'i hastaneye götürmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Tabii ki." Bana baktı ve usulca gülümsedi.

Lilith bana öyle anaç bir bakışla bakıyordu ki gözyaşlarım anında geri geldi. Yutkundum ve "Teşekkür ederim" dedim.

Clark ve ben arabaya doğru koşmaya başladık ama kapıyı açmadan hemen önce Lilith'in, "Git yakala onu, Buxbaum," diye bağırdığını duydum.

Clark sonunda acil servis girişinin önünde durduğunda, kapıyı açıp içeri koştum.

"Ben parka gidiyorum," diye bağırdı pencereden. "İçeri girdiğimde seni bulurum."

Ancak içeri girdiğimde, danışmadaki kadın bana hiçbir şey söylemedi ve aileden olmadığım için Wes'e açılan kilitli kapılardan geçmeme izin vermedi.

Yalvardığımda bile.

Gözyaşları ve

sızlanmalarla.

Bu yüzden beklemekten başka çarem yoktu.

"Durumu stabil hale *geldiğinde* ve doktor onu gördüğünde, hemşireyi arayabilir ve birinin sizi geri götürüp götüremeyeceğini sorabilirim." Bayan bana gezegendeki en sinir bozucu insanmışım gibi baktı. "Şimdilik oturun."

"Oturamam," dedim kendi kendime, masadan uzaklaşarak.

Sandalyelerle dolu bir bekleme odası vardı ama yabancıların arasına girip her şey yolundaymış gibi öylece oturamazdım. *Hiçbir şey yolunda değil.* Etrafıma bakındım, diğer bekleyenleri çıldırtmadan adım atacak bir yer arıyordum ki, "Liz?" diye bir ses duydum.

Arkamı döndüğümde Koç Ross bana doğru yürüyordu.

Adamı tanıımıyordum ve hiç konuşmamıştık, bu yüzden adımı söylemesi biraz sarsıcıydı. *Seksi* olmasıyla ünlüydü ama kaşlarının arasındaki kırıksıklık ve yüzündeki ciddi ifadeden başka bir şey görmedim.

"O nasıl?" Onu karşılamak için koşarak sordum. "O iyi mi?"

"Neden benimle geri gelmiyorsun?" demeden önce yanımdan geçip bekleme odasındaki diğer insanlara baktı.

Bunu söylediğinde karnım sıkıştı, çünkü yabancıların önünde bana kötü haber vermek zorunda kalmak istemiyormuş gibi söyledi. Elini belime koydu ve beni kilitli kapılardan geçirdi -ki danışmadaki kadın gülümseyerek *onun* için kilidi açtı- ve çılgılık atmak istedim.

Kapıdan çıkar çıkmaz küçük bir bekleme odasını işaret etti. "Lilith aradı ve yolda olduğunuzu söyledi, ben de burada beklemeyi tercih edebileceğinizi düşündüm."

"Onu görmeye gidemez miyiz?" Muayene odalarının bulunduğu koridoru görmek için boynumu eğerek sordum, Wes'in *olmadığı* boş, küçük bir odaya girmek istemiyordum.

"Ona biraz ağrı kesici verdiler, bu yüzden kan tahlili sonuçlarını beklerken dinleniyor."

"*Kan* tahlili mi?" Saçımı geriye doğru ittim. "Neden kan tahlili yapsınlar ki?"

Komik olduğumu düşünmüş gibi bana gülümsedi ve "Tanrım, sakın olur musun? O iyi olacak."

"Öyle mi?" Ona baktım ve benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım. "Gerçekten mi?"

"Kaburgaları zedelenmiş ve şu anda derin nefes almaktan pek hoşlanmıyor ama durumu iyi," dedi Ross, Wes'in rahatsızlığıyla eğleniyormuş gibi sırtarak. "Kan tahlili sadece kalbinin düzgün çalıştığından emin olmak için ama röntgen ve tomografide her şey yolunda görünüyor. Sadece gözlem için onu bir gece tutacaklar."

"Oh, şükürler olsun," dedim, o kadar rahatlamış hissediyordum ki başım dönüyordu. Daha fazla bağırarak istemediğim için hızlı hızlı gözlerimi kıptım ve oturmamın hiçbir yolu olmamasına rağmen oturmam gerekiyordu. "Onu görmek zorundayım. Onu uyandırmayacağıma söz veriyorum ama gerçekten bekleyemem-"

"Sekiz numaralı oda," diye araya girdi, başını eğdi ve bana düpedüz zavallıymışım gibi baktı. "Koridorun sonunda."

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gerçek şu ki, kalbimi uzun zaman önce verdim, tüm kalbimi ve onu asla geri alamadım."

-Sweet Home Alabama

Wes

Çenemi sıktım ve gözlerimi kapattım, nefes almadan çalışabilmek için elimden geleni yaptım çünkü her nefes alışımda göğsüme tekme yemiş gibi hissediyordum. Hemşire nakil evrak işlerimi halletmek için ayrılmadan önce ağrım için bir şeyler verdi ama şu ana kadar hiçbir işe yaramadı.

Ve tesisleri kullanmam gerekiyordu.

Şimdi, hemşiremin talimatları doğrultusunda yardım için çağrı düğmesine basarsam, o bayanın sadece koridor gezintisi için elimi tutmakla kalmayacağını, aynı zamanda tüm pisuar ziyareti için erkekler tuvaletinde bana katılacağını biliyordum. Evet, bu onun işiydi ama ben bu tür bir *yakınlaşma ve kişiselleşme* havasında değildim.

Dişlerimi sıkıp doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Fuuuuuuuuuuck.

Göğümdeki acı yakarken kelimenin tam anlamıyla yıldızlar gördüm ve vücudumu ayakta durmaya zorlayarak ilerlemeye devam ettiğimde basıncı emmek için elimi o noktaya koydum.

"Oh, *lanet olsun*," diye ısırdım, eğildim ve acı bana sıcak bir bıçak gibi saplanırken *iki* elimi de o noktanın üzerine koydum. Vuruşun kaburgalarımın her birini paramparça etmemiş olmasına hâlâ şaşıırıyordum, çünkü o top sanki bir toptan fırlatılmış gibi hissediyordum.

Yere düştükten sonra otuz saniye boyunca kalbimin duracağından korktum çünkü nefes almak *o kadar* zordu ki. Tanrıya şükür Ross

benimle konuşmak için oradaydı.

Odamdan çıkarken sessiz olmaya dikkat ettim (yüz yaşında bir adam gibi kambur ve ayaklarını sürüyerek) ve koridorun hemen karşısındaki tuvalete daldım. Ayağa kalktığımda her yerim ağrıyordu ama ellerimi yıkamak için eğildiğimde daha da kötü oluyordu.

Sonra Liz'i düşündüm, bu da göğsümün yanı sıra kalbimin de ağrmasına neden oldu.

O biliyor mu? Umursuyor mu?

Şu anda *bunu* düşünmek benim için tamamen duygusaldı ama elimde değildi. Görünüşe göre hayatımın geri kalanını beni düşünmek isteyip istemediğinden bile emin olmayan bir kızı düşünerek geçirmeye mahkumum.

Dışarı çıkıp koridoru geçtiğimde kulaklarıma inanmadım. Bu o idi.

"-Bu yüzden ben konuşurken dinlenmeye devam et, tamam mı?"

Bu da ne, diye düşündüm sesini duyduğumda. *Öldüm mü ben?*

Çünkü bu kesinlikle Libby'nin sesine benziyordu.

Odamın kapısından içeri girdim, gözlerimi kısarak baktım ve *kutsal topraklar*, *evet*, bu kesinlikle Liz'in saçıydı. Ya ben ölmüştüm ve cennet bir hastane odasıydı ya da o orada durmuş, yatağımın etrafına çekilmiş olan mahremiyet perdesiyle konuşuyordu.

"Bunu söylemek için bir saniye daha bekleyemem Wes, bu yüzden eğer uyuyorsan, uyandıktan sonra hepsini tekrar edeceğim."

İçeride olduğumu sanıyor. Ona olmadığımı, tamamen uyanık olduğumu ve her kelimesini dinlediğimi söylemem gerektiğini biliyordum ama bölmek istemedim.

Destek için bir elimi kapının pervazına koydum, aniden göğsümdeki ağrıyı görmezden gelebildim.

"Dün gece, polisler tarafından alındıktan sonra, duygularım konusunda çelişkiye düştüğümü *düşündüm*. Bu sabah da her konuda kafamın karışık olduğunu düşündüm. Ama tam bir aptalmışım, Wes," dedi ve sesi duygusalmiş gibi kalındı. "Çünkü sana vurulduğunu ve sahada yattığını gördüğümde-"

Sesi çatallaştı ve durdu, sanki kendini tutmaya çalışıyordu, bu da beni *kendimi* tutmaya zorladı çünkü *lanet* olsun. Liz buradaydı, hastane odamdaydı ve sesi, göğsüme isabetli bir atış yapmamdan hoşlanmamış gibi geliyordu. Kabul etmeliyim ki bu oldukça düşük bir çıtaydı ama nefesimi tuttum ve daha fazlasını bekledim.

O burada.

"Vurulduğunu gördüğümde, bunda hiç de kafa karıştırıcı bir şey olmadığını fark ettim. Seni seviyorum. *Tabii ki* seni seviyorum; sen Wes'sin. Hayatım boyunca sevdiğim tek çocuk sensin. Sanırım seni durmadan sevdim.

-Balodan sonra beni arabamın bagajına koyup 12:13'te öptüğünden beri."

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum ama bu sefer kaburgalarımın çarpan beyzbol toplarıyla ilgisi yoktu. Yaklaşık iki yıldır söylemesini hayal ettiğim şeyi söylerken konuşmamak için yumruğumu ağzıma kapattım.

Kahretsin, sonsuza dek söylemesini hayal ettiğim şey.

Hayatım boyunca sevdiğim tek çocuk sensin.

Yüzünü görememek beni öldürüyordu ama tek bir sözümle onun -ve bu anın- yok olmasından korkuyordum.

Ve bu anın kaybolmaması için her şeyi yaparım.

"Bu yüzden aramızdaki *şeyleri* çözmeye çalışarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum çünkü zaten çözüldü, değil mi?" Titrek bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Benim için asla başka biri olmayacak -zor dur- bu yüzden bizimle devam edelim. Hemen başlamamızı istiyorum. Sıfırdan altmışa kadar, rakun memleri gibi aptalca bir şey hakkında sürekli mesajlaştığımız iyi kısma geri dönelim."

Cevap vermek için ağzımı açtım, çünkü onun mükemmel ağzı o mükemmel kelimeleri söylerken umutsuzca o zümrüt gözlere bakmaya ihtiyacım vardı, ama sonra derin bir nefes aldım - *kahretsin kahretsin acıtıyor* - konuşmayı imkansız *hale* getirdim.

Ellerimi kaburgalarımın üzerine koydum ve ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Ama kalbim nihayet iyileşmişken göğsüm nasıl bu kadar ağrıyabilirdi?

"Bu arada 'Illicit Affairs' şarkısının sözlerini benim üzerimde kullanman inanılmaz derecede ironik çünkü o şarkıyı hayatımdan çıkardım Wes. *Kovdum*. Biz ayrıldıktan sonra şarkıyı sildim çünkü alıntıladığın iki mısra bizim için o kadar acı verici bir şekilde mükemmeldi ki her duyduğumda *beni* yıkıyordu."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok sıkıydı.

Tabii ki ona rastgele, zaten bizimle ilişkilendirdiği bir çift şarkı sözünden alıntı yaptım.

Yemin ederim ki evren de bu işin içindeydi.

"Çünkü ben de seni sevmekten asla vazgeçmedim," dedi ve sözünü kesip onu bu cümleyi tekrarlamaya zorlamam gerekti. *Bin kere* ve sonra *yüz kere* daha.

Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

Boğazının arkasından küçük bir kahkaha sesi çıkardı ve "Gerçi teknik olarak, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, muhtemelen kanayan burnumu gömleğinle düzelttiğin gün başladı, balo gecesi değil, ama bunu daha sonra çözebiliriz" dedi.

İşte buydu; bir saniye daha sessiz kalamazdım.

Liz buradaydı, Liz benimdi ve bir saniye fazlası çok fazlaydı.

"Bu tamamen saçmalık ve bunu sen de biliyorsun" derken nabzım kulaklarımda çekiç gibi atıyordu.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

"Seninle geçireceğimiz hiçbir zaman yeterince uzun olmayacak. Ama sonsuzlukla başlayalım."

-Breaking Dawn: Bölüm 1

Liz

"Aman Tanrım!"

Nefes nefese kaldım ve kalbimi ellerimle kapatarak arkamı döndüm, karşımda Wes vardı.

Perdenin arkasındaki yatakta yatmak yerine, muayene odasının kapısında *arkamda* duruyordu. Saçları dağınıktı, sol eliyle kaburgalarını tutuyordu ve Wes Bennett'in üzerinde bebek mavisi bir hastane önlüğü ile ayaklarında parlak sarı çoraplar vardı.

Tekrar ağlamak istemiyordum ama onu dimdik, çok güzel bir şekilde gülünç göründüğünü görmek, tekrar ağlamak istememe neden oldu.

Teşekkürler Tanrım.

Perdeyi işaret ettim ve aptalca "Orada olduğunu sanıyordum" dedim.

Kapıyı arkasından kapattı, bana bakarken ağzında sert bir çizgi vardı ve "Ellerimi yıkamam gerekiyordu ve odama döndüğümde sen oradaydın" dedi.

Yüzünü okumak imkansızdı. *Kızgın* görünmüyordu ama mutlu da görünmüyordu. Bu korkutucuydu çünkü az önce ona ruhumu açmıştım. Ne düşündüğünü merak ederken kalbim çarpıyor, ellerim titriyor ve yüzüm yanıyordu. "Demek duydun, şey, ne yaptığımı-" dedim.

"Her şeyi duydum," dedi çenesi bükülerek. "Ve ben saçmalık diyorum."

"Ne?" Onu sevdiğimi söylemek için o kadar çaresizdim ki Bana inanmayabileceğini düşündüm. "Hangi kısma saçmalık diyorsun?"

"Önce buraya gel," dedi, sesi biraz gür çıkıyordu. "Çünkü ben yakında sana dokunmazsam öleceksin."

Odayı bir saniyede geçtim, sıcak kahverengi gözler dikkatleriyle beni yakarken titrek bacaklarımla ona doğru koştum. *Tanrım, onu seviyorum.* Önünde durup başımı arkaya eğerek ona baktığımda midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Randevular tamamen saçmalık, Buxbaum," dedi, büyük ellerini belime koydu ve bizi döndürdü, beni manevra yaptırdı, böylece sırtım aniden kapalı kapıya bastırıldı. "Balo *ya da* Bayan Patates Kafa gecesi değildi."

"Hayır mı?" Dedim, o kara gözler oynaklaşırken kalbim yumuşadı. Bana gülmek istermiş gibi bakarken tüm endişelerim eriyip gitti.

"Oh, kesinlikle hayır." Sırıttı, ağzında ev gibi hissettiren o geniş, özür dilemeyen gülümsemesi vardı. Sesi alçak ve gürültülüydü, o *kadar* samimiydi ki, "Bana üçüncü sınıfta, yüzüme yumruk attığın gün aşık oldun. İtiraf et."

"Teneffüste herkese donumun üzerinde tek boynuzlu atlar olduğunu söylediğin gün mü?" Avuç içlerimi göğsüne koydum, darbe aldığı yerin üzerinde kalmaya dikkat ederek, "Hiç de bile. O gün senden nefret etmiştim."

"O gün içindeki *tutkuyu* uyandırdım," diye alay etti uzun parmaklarını bileklerime dolayarak. "Aşk ve nefret arasındaki ince çizgi."

"Bu muydu yani?" Bana yakıcı bir bakış attığında gülümsemem eriyip gitti.

"Bu her zaman böyleydi," dedi ve sonra ağzını indirdi.

Tanrım, diye düşündüm, dudakları dudaklarımı yudumlarken dizlerimin bağı çözüldü, gözleri açıldı. Alaycı ısırıklar, iz bırakan yalamalar... Wes Bennett ne yaptığını bilerek doğmuştu, yemin ederim. Onu izledim, ağzı oynadıkça tüm vücudum titriyordu ve sonra gözlerim daha fazla açık kalmadı.

Parmaklarımı göğsünün sertliğine doğru uzattım ve sanki bu onun bir işaretiymiş gibi her şey anında değişti. Bir ses çıkardı, başını eğdi ve aç ağzı vahşileşerek öpücüğünü derinleştirdi. Saldırı şiddetlenirken ellerimi başımın yanındaki kapıya sabitledi. Yüzümü kaldırdım ve ağzımın tamamını ona verdim, bana doğru eğilip vücudumu onun sertliği ile arkamdaki kapı arasına sıkıştırırken saldırıyı karşılamak için doğruldum.

Başını kaldırdı ve bana baktı, koyu renk gözleri şiddetle parlıyordu. "Tekrar söyle."

Elleri benimkileri kapıya bastırırken yutkundum. Gözlerinin içine baktım ve "Seni seviyorum." dedim.

"Yine," diye homurdandı, sesi kısık, gözleri karanlıktı. Ağırlığını eğdi

Avuçlarına ve vücuduna daha fazla yüklenerek içime girdi, beni izlerken boğazı bir yutkunmanın etrafında hareket ediyordu.

"Seni seviyorum Wes Bennett," diye itiraf ettim, bunu inkâr etmenin mümkün olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ederek. "Hayatımda seni sevmediğim bir zaman hatırlamıyorum."

Çenesi bir esneyip bir gevşedi ve sonra sessizce, "Tanrım, lütfen bunun gerçek olmasına izin ver," dedi.

"Bu gerçek," dedim ve çenesine bir öpücük kondurdum. "Ve çok üzgünüm. Olaylarla tek başına başa çıkmak zorunda kaldığın her an için. Y a n ı n d a olamadığım için üzgünüm."

"Üzgün olan benim Lib," dedi, çenesini sıkıp açarken yanaklarında kırmızı bir çizgi belirmişti. Burnunu yanağıma sürterken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Benim yüzümden döktüğün her damla gözyaşı için."

Gözlerimi hızla kırptırdım ve daha fazla ağlamamaya çalışarak onun yakınlığını içime çektim. "Sen değildin, sanmıyorum, ya da ben. Sanırım bizi ağlatan sadece *hayattı*."

"*Kahretsin*," dedi dişlerini sıkarak, gözlerini kapattı ve ellerimi bıraktı.

"Ne?" Gözlerim yüzünü ararken sordum. "Neyin var?" "Ben sadece," diye ısırıldı, başını salladı. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Ve tam o anda, beni vurdu. Gözlerim onun üzerinde gezindi ve alnındaki teri, yüzündeki her bir kasın nasıl sıkıldığını ve sol elinin göğsünü nasıl kavradığını gördüm.

"Wes!" Ellerimi yanaklarına koydum. "Aman Tanrım, acı mı çekiyorsun?" "Tahmin bile edemezsin, Lib," dedi nefes verirken, kelimeleri neredeyse homurdanıyordu.

"Bana sadece iki dakika verin, hazır olacağım-"

"*İki dakika mı?*" Ciddi miydi? "Dinlenmen gerek, şaka mı yapıyorsun?"

"*Hayır*," diye sızlandı, sanki konuşmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi heceleri ısırarak söylüyordu. "Bu bizim anımız, lanet olsun."

Gülmek istedim, ama kolundan tutup dikkatlice yatağa doğru götürürken, nefesi dişlerinin arasından tıslarken ve iki elini kaburgalarına bastırırken gülümsemeye zorladım. "Bu *anımızın* acı içinde inlediğin bir *an* olmasını istemiyorum, Bennett." dedim.

"Sızlanmıyorum," diye mırıldandı.

"Yataktayken de bu kadar acıyor muydu?" Ben sordum.

"Hayır," dedi sıkıca, nefes almamaya çalışıyormuş gibi. "Ben daha iyi olduğumda

düz yat."

"Ama beni öpmek için bunca zaman ayakta kaldın." Bu aptal, özverili, harika çocuktan başka birini nasıl sevebilirdim ki? İşaret ettim ve "Yatağa gir." dedim.

"İstemiyorum," dedi, bir elini yarasından çekip saçımı çekiştirdikten sonra hemen geri getirip kaburgalarının üzerinde tuttu. "Sana dokunmayı bırakırsam yok olacağından korkuyorum."

"Yapmayacağım," dedim, perdeyi geri çektim ve battaniyeyi yoldan çektim. "*Yapamam*. Çünkü gizli dilimizi bilen tek kişi sensin, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi sessizce, tekrar ağlamak istememe neden olacak bir şekilde bana bakarak.

Ben de dedim ki, "Yani, o şarkının *Folklor*'dan olduğunu unuttun, yani ..."

"Yani az önce neredeyse ölüyorken bana gerçekten bok mu atacaksın?" dedi

Yatağa geri dönmeden önce "orospu çocuğu" diye homurdanmasına neden olan bir kahkaha etrafında.

"Neredeyse öldüğünü sanmıyorum," dedim nefesimin altında, yeniden birlikte *olduğumuz* için mest olmuş bir halde. Aşk dolu bir gülümsemenin içine düşerken saçlarına dokunmak için uzandım. "Şimdi uzan."

Wes'in durmaksızın küfretmesi birkaç dakika sürdü ve sonunda düz bir şekilde uzanabildi ve ben de elini tutabilmek için yatağın kenarına bir sandalye çektim.

Ben de ona dokunmayı bırakmaktan korkuyordum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bunun gerçek olduğuna söz verir misin?" dedi.

Başımı salladım, o kadar mutluydum ki biraz acı veriyordu. "Söz veriyorum. Eğer bir filmde olsaydık, kapanış şarkısının ilk notaları tam şu anda başlıyor olurdu."

"Öyle mi?" diye sordu elimi sıkarken gülümseyerek. "Hangi şarkı olsun, Buxbaum?"

"Adele'den 'One and Only'," dedim hiç vakit kaybetmeden.

Sahne için çok mükemmeldi. İki ana karakter, nihayet sekiz numaralı acil servis odasında bir araya geliyorlar - bu şarkı bu an için yapılmıştı.

Şüphelerimden kurtulmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü

sadece Tanrı bilir Sen istediğim tek kişinin

"İyi seçim," dedi, gözlerini kısarak gülümsedi. "Hey, Siri, Adele'in 'One and Only' şarkısını çal."

Telefonunun bunu nasıl duyduğundan emin değildim ama odanın diğer tarafında bir yerden ilk birkaç notanın çalmaya başladığını duydum.

"Etkileyici."

"Öyleyim, değil mi?" Elimi bıraktı, avucunu çeneme doğru kaldırıp yüzümü okşarken içimi ısıtan Wes sırtışıyla sırttı. "Peki filmimizin büyük kapanış cümlesi ne olacak?"

O bana böyle bakarken, başparmağı tenimi okşarken kelimeleri düşünmek zordu. "Uh-"

"Belki de her zaman Elizabeth Bennett olmak istediğin ve bunu sana verebilecek tek erkeğin ben olduğumla ilgili bir şeyler?" diye sordu saçlarımı çekiştirerek.

"Ooh, bu iyi," dedim, saçlarımı yumruğunun etrafına sarmasını izlerken ruhum mutlu oldu. "Ama teknik olarak dünyada başka Bay Bennet'lar da var."

"Senin için değil," dedi, biraz daha sert çekiştirerek. "Ben senin bir tanenim ve tekim." "Bu biraz ağır oldu, sence de öyle değil mi?" Alay ettim.

"Ama mükemmel, değil mi?"

O yüze, o karanlık, gülen gözlere baktım ve dedim ki mükemmel."

Senin olmama izin vermen için sana meydan okuyorum, senin tek ve biricik kollarında tutmaya layık olduğuma söz veriyorum.

OceanofPDF.com

EPİLOG

OMAHA- ALTI(ISH) AY SONRA KOLEJ DÜNYA SERİSİ ŞAMPİYONLUK MAÇI

"Sen mükemmelsin. Sen, top ve elmas, siz bu mükemmel güzellikteki şeysiniz. Oyunu tek başına kazanabilir ya da kaybedebilirsin. Bana ihtiyacın yok."

-Oyun Aşkı İçin

Wes

"Pekâlâ Bennett, git Benevento'yu al."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve nezarethaneden çıktım.

İkinci devrede kaleler dolu.

Serinin son maçına tam olarak böyle girmeyi beklemiyordum ama ne zaman her şey planlandığı gibi gitti ki? Benevento genelde iyi bir oyuncuydu ama atışları dağınıktı ve 2-0 öndeyken kaleler doluyken 3-2 geriye düşmüştük.

Sıfır atış.

LSU'nun vuruşları alev alev yanıyordu ve tıklım tıklım dolu stadyum gürültülü ve elektrikliydi. Bennie yedek kulübesine doğru ilerlerken ben de tümseğe doğru yöneldim ve "Power" şarkısının başlangıcını duyup stadyum daha da gürültülü hale gelirken her şeyi kapatmaya çalıştım.

Oyun sırasında dünyayı susturma konusunda bir usta olmuştum; bu benim süper gücümdü. Babam her zaman hızlı topumdan ve kesicimden sorumlu olduğunu düşünürdü, ama gerçek şu ki onun mirası benim odak noktamdı. O kadar uzun yıllar boyunca *önce beyzbolu* boğazıma tıkamıştı ki, *onun* sesini kesebildiğim sürece, atışa çıktığımda diğer her şey sessizleşiyordu.

Ama bu hafta beni test ediyordu.

Çünkü medya -ESPN, KETV, Fox Sports- benim hikayem için yanıp tutuşuyordu. Ben sadece CWS şampiyonasında Omaha'ya dönen memleket çocuğu değildim, aynı zamanda babam öldükten sonra aileme destek olmak için iki yıl önce okulu bırakan memleket çocuğuydum.

Yiyorlardı.

Ki bu iyiydi. Anladım, harika bir hikayeydi.

Ama omuzlarımda normalde olmayan bir baskı, kafamda normalde olmayan bir "ya onları hayal kırıklığına uğratırsam" şüphesi vardı.

Çünkü tanıdığım herkes maçtaydı.

Lise arkadaşlarım, calc öğretmenim, sokağın aşağısındaki Bayan Scarapelli (turnuva boyunca üzerinde yüzümün olduğu bir tişört giymişti), annem, kuzenlerim, Hy-Vee'den arkadaşlarım, Liz'in ailesi, Küçükler Ligi koçlarım - geçmişimden herkes vardı.

Bruins taraftarlarına, takım arkadaşlarımla ailelerine ve evet, MLB temsilcilerine ek olarak.

Burası kalbim ve hayallerimle doluydu.

Burnumdan nefes aldım ve Kanye'nin sesi "*Tek bir adam tüm bu güce sahip olmamalı*" sözlerini homurdanırken o anı ezberlemeye çalıştım. Her ayrıntıyı yakalamak istiyordum, her ne kadar bu sadece başka bir oyunmuş gibi davranmak için elimden geleni yapsam da.

Tümseğe adımımı attım, LSU yedek kulübesine doğru bakarken zihinsel kontrol listemi gözden geçirdim, vurucuları teker teker nasıl oturtacağımı hayal ettim. Uzun bir sezon olmuştu - Jackie'nin arkasındaki ROAD TO OMAHA duvarını hayal ettim - ve işi bitirmek için oradaydık.

Kazanmak için oradaydık.

Ama sesi duyduğumda hızlıca bakmaktan kendimi alıkoyamadım -bir saniyelik dikkat dağınıklığı-.

Liz'in düdüğü.

Ve evet, onunkini binlerce kişilik bir stadyumdan ayırt edebiliyordum.

Bunu özellikle benim yapmam için yaratmıştı. Parmaklarının etrafında ıslık çalmayı (çok yüksek sesle) öğrendiği için çok gururluydu ve onunkini diğerlerinden ayırt edebildiğimden emin olmak için arka arkaya beş hızlı ıslık çaldı.

Tıpkı Liz gibi aptalca, akıllıca ve etkiliydi.

İlk kaleye doğru baktım ve hemen onu gördüm, dört sıra arkada; tüm seri boyunca oturduğu koltukta. Ama bugün farklı görünüyordu.

Güneş gözlükleri aynıydı ve buklelerine aynı mavi kurdele bağlanmıştı ama UCLA forması giyiyordu. Bu bile tek başına dikkate değerdı, çünkü oyuncu olmadığınız halde forma giymenin aptalca olduğu fikrine sıkı sıkıya bağlıydı, ama kahretsin, onun formasının üzerinde benim numaram vardı.

Göğsünü boydan boya kaplayan el yazısı UCLA'nın hemen altına dikilmiş bir 32 ile otantik görünüyordu ve sonra -Tanrı bana yardım etsin- sanki baktığımı biliyormuş ve tam olarak ne düşündüğümü görebiliyormuş gibi hızlı bir dönüş yaptı.

BENNETT, kıvrıcık saçlarının ucunun hemen altından omuzlarına dikilmişti. Elizabeth Bennett, bayanlar ve baylar.

Buxbaum.

Ahem. Elizabeth Buxbaum.

Derin bir nefes almadan önce işaret parmağımı dikiş boyunca gezdirerek topu çevirdim.

Fırlatmaya hazırlanırken babamın sesini duydum.

Aylardır ilk defa.

Ama bu sefer bağırıyordu.

Bu kez, *onlara gaz ver* ya da kritik bir şey söyle diye bağırarak yerine, Liz'in aylar önce ilk gösteri maçı sırasında yedek kulübesine gönderdiği sözleri tekrarlardı. Sesi sakın, neredeyse güven vericiydi, "*Sadece at, Bennett. Bu iş sende evlat.*"

Ve yaptım.

EXT. CHARLES SCHWAB SAHASI

"Dreamland "in ilk notaları çalmaya başlar.

Wes'in atışı yaptığını görürken ve kalabalığın uğultusunu duyarken, kamera dış sahadaki yeşil bir yaprağın havalanıp Charles Schwab Sahası'ndan uzaklaşmasını takip eder.

Yaprak, yaz gökyüzünde taklalar atarak Omaha şehir merkezinin silüetinin üzerinde dans ediyor ve tekrar havalanmadan önce Stella'nın neon tabelasına kısa bir süreliğine inmek için aşağıya dalıyor.

West Lawn Mezarlığı'na ulaşp cadde seviyesine inene kadar yaprağın üzerindeki mavi gökyüzünü uçurmaya devam ediyoruz. Yaprak, bir mezar taşının üzerinde oturan bir kardinalin yanına iniyor ve tekrar havalanarak bu kez Teal Sokağı'na doğru yuvarlanıyor.

Yaprak yavaşça yere doğru dans eder, iki evin arasında çırpınır ve sonunda iki evin arasındaki sokakta park etmiş olan Liz'in arabasının sileceğinin altına düşer.

FADE OUT

Wes ve Liz'in Film Müziği Versiyon 2.0

1. Trouble's Coming || Royal Blood
2. Ever Since New York || Harry Styles
3. Tebrikler || LANY
4. Cennet Meleği | SÜRÜCÜ DÖNEMİ, Ross Lynch, Rocky
5. Beni Kullan || Blake Rose
6. Felaket || Conan Gray
7. Ağustos || Taylor Swift
8. Her Yerde || Niall Horan
9. Pink + White || Frank Ocean
10. Süper Kütleli Kara Delik || İlham Perisi
11. Chanel No. 5 || VOILÀ
12. Arada || Gracie Abrams
13. Bir Otel Odasında Hüzünlü Şarkılar || Joshua Bassett
14. Her Yerde, Her Şey | Noah Kahan, Gracie Abrams
15. The Deepest Blues Are Black || Foo Fighters
16. Eski Günler || Yeni Kurallar
17. Yıldızları Yeniden Yaz || Jess ve Gabriel
18. Başka Kimse || Joshua Bassett
19. Feel You Now || SÜRÜCÜ DÖNEMİ
20. House on Fire || Hembree
21. Aptal Surat || Abe Parker
22. Bir Tarikat Başlatabilirsiniz || Niall Horan, Lizzy McAlpine
23. Hate That You Know Me || Bleachers
24. City of Stars - La La Land Film Müziğinden || Ryan Gosling, Emma Stone
25. CLUB SANDVİÇ || Joey Valence & Brae
26. LA'deki Kovboy || LANY
27. Siktir Git Lily Allen
28. Yasadışı ilişkiler || Taylor Swift
29. Mastermind || Taylor Swift
30. One and Only || Adele
31. Dreamland || Alexis Ffrench, James Morgan, Royal Liverpool Filarmoni Orkestrası

<https://open.spotify.com/playlist/3VbNtTH3dn3bvofSp4YMzC>

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bana hak edebileceğimden çok daha fazlasını verdiğin için teşekkür ederim Tanrım.

İnanılmaz menajerim Kim Lionetti'ye, hiç inmek istemediğim bu keyifli yolculukta otobüsü sürdüğü için teşekkür ederim. Az önce sana otobüs şoförüm mü dedim? Evet. Berbat bir benzetme mi? O da evet. Ama ana fikri anladın, değil mi? Senin rotan benim favorim ve umarım beni alır ve sonsuza dek gideceğim yere götürürsün-gaaaaaaah bu korkunç bir tema ve durmalıyım. Sen benim otobüs şoförümünden çok daha fazlasısın ve seni seviyorum.

(Ayrıca kızınız Samantha çok havalı.)

Nicole Ellul, sen rüya gibi bir editörsün. Hikâyelerimi ÇOK daha iyi hale getiriyorsun ve sana bu kitabın üç farklı versiyonu için düzenleme mektupları yazdığım için üzgünüm. Doğru olanı bekleyecek kadar sabırlıydın -ilk iki versiyonun çöp olduğunu söylemeden söyleyecek kadar- ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Simon & Schuster'daki *herkese* teşekkür ederim. İnanılmaz Simon Pulse ekibi -ve benim OG YA editörüm Jessi Smith- bana *Better Than the Movies* ile bir şans verdi ve o zamandan beri bir rüya gerçek oldu. Muhteşem kapaklarımı tasarladığı için Sarah Creech'e, gerçekten en iyi sanatçı olduğu ve romantik komedi şaheserleri yarattığı için Liz Casal'a, sosyal medya tanrıçaları oldukları için Emily Ritter ve Amy Lavigne'e ve her şeyin inanılmaz derecede üstünde olduğu için Anna Elling'e özel teşekkürler.

Bu kitabın UCLA bölümüyle ilgili olarak, zamanları ve bilgileri konusunda son derece cömert olan insanlardan çok yardım aldım. Bu insanlar sayesinde artık ömür boyu bir Bruin hayranıyım.

DM'lerine girip UCLA beyzbolu hakkında sorular sormama izin verdiğin için teşekkür ederim Jack O'Connor. En aptalca sorulara (ve çok fazla sorum vardı) cevap verme isteğin çok takdir edildi. Anlayışınızın bu kitaba ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsiniz (ayrıca, yanlış yaptığım her şey benim hatam, Jack'in değil).

Michelle Chen, bana çok yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yurtlar hakkında bir soru sorduğumda, The Hill'i gezdiniz ve bana bir video gönderdiniz. Yemekhaneler hakkında soru sorduğumda bana menülerin linklerini gönderdin. Bana kendimi Westwood'daymışım gibi hissettiren bir rock yıldızıydın ve sana inanılmaz derecede minnettarım. Zaten harika olduğunu düşünüyordum ama şimdi bunu bir üst seviyeye taşıdın. #hero

İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim pek çok bilgiyi bana sunduğun için teşekkürler Lauren Mueller, seni harika eski Bruin. Fat Sal's, fours up, maç günü Rooter Bus ile kampüsten Rose Bowl'a gitmenin lojistiği - sen UCLA ile ilgili her şeyin ansiklopedisisin ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Lilith karakterine ilham verdiğin için teşekkürler Suzi Mellano. Yaptığın işi nasıl yaptığınla ilgili birçok şeyi yanlış anladığıma eminim ama yeteneğine hayranım ve büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum (bilirsin ... eğer senden daha genç olsaydım, yaratıcılık konusunda yetenekli olsaydım ve kamera kullanmayı da bilseydim).

Bu kitabı yazmak bir yolculuktur ve sevgili arkadaşlarıma (onlara beta okuyucu diyebilir miyim?) minnettarım. Aslında beta okuyucunun ne olduğundan emin değilim) ilk yinelemelerime katlandılar. Lindsay Grossman ve Misty Wilson, güzel kelimeler kullanarak aslında *BU DEĞİL* dediğiniz için teşekkür ederim; Wes ve Liz teşekkür ederim. Abi Griffin ve Dani Guevarra, bir sürü berbat materyali hevesle okudunuz ve asla şikayet etmediniz ve bunun için bir ödülü hak ediyorsunuz.

TikTok, Twitter ve Instagram'daki çılgınca yetenekli düzenleme yaratıcılarına (bu muhtemelen doğru kelime değil, ama kimin umurunda?) sonsuza dek minnettar olacağım. Ne zaman kitaplarımdan veya karakterlerimden biri için bir düzenleme görsem ağlıyorum (cidden) çünkü *lanet olsun*, sizler bu karakterleri benim megadork hayal gücümde alıp benim (ve herkesin) görmesi için gerçek yaptınız! Bu, bir gece önce rüyanızda tanıştığınız biriyle tanışmak gibi bir şey ve bunu asla atlatamayacağım. Hak etmediğim ve asla bıkmayacağım saf sihir.

Ve ... um ... *onlara* ne diyeceğim-kitap etkileyicileri? Kulağa pek doğru gelmiyor ama platformlarını KİTAP OKUMAK, KİTAPLAR HAKKINDA KONUŞMAK ve kitap sevgileriyle bizi eğlendirmek için kullanan harika insanlara teşekkür ederim. Bu tam anlamıyla üstün bir eğlence, öyle değil mi? Haley Pham ve Steph Bohrer-siz kitapsever serotonin gibisiniz ve ben

içeriğimize bayılıyorum. Ve Larissa Cambusano, TBR'ime çok fazla kitap eklerken beni her zaman deli bir palyaço gibi kıkırdatıyorsun. Ayrıca, bilginiz olsun, Giant ve sizin hayatınızı anlatan bir reality şovu çok isterim.

Bana rastgele neşe veren rastgele insanlara rastgele teşekkürler: Taylor Swift; Gracie Abrams; Noah Kahan; Berklete dostlarım; favorilerim (taygracie'nin versiyonu); Emma; Diana; Sude; Eva; diğer Emma; Colleen; Omaha'lı kankam Jenn; Joyful Chaos Book Club (yani Tater Tots'un iyi olduğunu düşünen ama onlara bayıldığım için affettiğim aptallar); fevkalade yetenekli @belltcvia; olağanüstü yetenekli Annika @dunderperks; LizWesNation; Diana; Cleo; Allison Bitz; Chaitanya; Mylla; Becca; Anderson Raccoon Jones; Lori Anderjaska; Clio; Aliza; Tiffany Flieger; Wes Bennett'in çevresi; Carla; Caryn; Alexis; Ally Bryan; Anna-Marie; Katie Prouty; Jill Kaarlela; Brittany Bunzey; Shaily; Steph Bolan; ve Marisol Barrera.

Ayrıca Sara Echeagaray ve Saylor Curda'ya benim sevimli ve havalı LA arkadaşlarım oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitap Omaha, St. Louis, Dallas, Kraków, Rio, Miami, Frankfurt, Denver, Charlotte, Los Angeles ve Fort Myers'da yazıldı, bu yüzden bilgisayarımda bu küçük arkadaşlarla oynarken mekanlarınızda dolaşmama izin veren her havaalanı ve otele teşekkür ederim. Ayrıca beni ağırlayan ve harika yerlerde yeni arkadaşlar edinmeme izin veren her kitapçıya ve festivale de teşekkür ederim. (Polonya ve Brezilya'da arkadaşlarımın olması benim küçük Orta Batılı zihnimi hala şaşırtıyor).

Ayrıca, daha önce sevdiğim tüm kitapçılara (ya da bu örnekte, bu yıl beni ağırlayan harika kitapçılardan ve festivallerden birkaçına) -Barnes & Noble, Indigo, Kansas City'deki Monarch Books, Omaha'daki Bookworm, St. Louis'deki Novel Neighbor, Rio'daki Livraria da Travessa, Bienal do Livro, Kraków'daki Uluslararası Kitap Fuarı ve Madrid Kitap Fuarı: Ziyaret ettiğim her yerde kendimi çok sıcak ve hoş karşılandığımı hissettim ve hepinize teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, harika aileme genel olarak harika oldukları için teşekkür ederim.

Anne, tüm bunlar için sana teşekkür ederim. Bunu anlamam uzun zaman almış olabilir ama bana bu rüyanın özünde yatan saplantılı okuma sevgisini sen verdin. Güçlü ve güzelsin, komik ve nazıksın ve sana annem diyebildiğim için çok şanslıyım.

Baba, seni her gün özlüyorum ve senin -gerçek hayattaki Clark Griswold'un- tüm seyahat hikayelerini takdir edeceğini biliyorum.

Çocuklarım hakkında ne diyebilirim ki? Cass, Ty, Matt, Joey, Kate - bir kez daha, bu kitaba katkıda bulunmak için kesinlikle HİÇBİR ŞEY yapmadınız. Bununla birlikte, sizi hala seviyorum. Aslında, tanıdığım en komik, en havalı insanlar olduğunuzu düşünüyorum. Terrance ve Jordyn, tüm bu Kirkle saçmalıklarına katlandığınız için sizi takdir ediyorum; çok fazla olduğumuzu biliyorum.

Ve nihayet, nihayet Kevin. {dreamy sigh} Hayallerimi desteklediğin, yanıma her zaman bir karbon monoksit dedektörü almamı sağladığın ve seyahat ettiğimde Katie için hayatı o kadar eğlenceli hale getirdiğin için teşekkür ederim ki döndüğümü görünce üzülüyor. Seni sevdiğimi söylemek (SENİ ÇOK SEVİYORUM) senin hakkında hissettiklerim için çok *yetersiz* kalır. Sen tüm dünyada en sevdiğim insansın ve benim mutluluğum sensin. Bir insanın en iyi versiyonu olma yeteneğinle beni sürekli şaşırtıyorsun ve aynı zamanda o kadar komiksin ki, genellikle sabahları işe gitmeden önce en az bir kez gülüp ağlıyorum. Sen Wes Bennett planısın ve senin tarafından sevildiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla anlayamayacağım.

SIMON & SCHUSTER BFR

Simon & Schuster Çocuk Yayınları Bölümü'nün bir baskısı 1230

Avenue of Americas, New York, New York 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin © 2024 Simon & Schuster, LLC

Ceket illüstrasyonu © 2024 Liz Casal

Heather Palisi'nin seri tasarımına dayanan Sarah Creech'in ceket tasarımı

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS ve ilgili markalar Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır.

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılına Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin. Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Tom Daly tarafından iç tasarım

Bu kitabın metni EB Garamond ile yazılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı

2 4 6 8 10 9 7 5 3 1

Bu kitap için CIP verileri Kongre Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

ISBN 9781665947138

ISBN 9781665947152 (e-kitap)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.